
Elarion krónikái
Az igazság ára

TARTALOM

I. RÉSZ – FÖLD ÉS ELARION.....5

1. FÖLD: A GETSEMÁNÉ-KERT.....7
2. FÖLD: JÚDÁS CSÓKJA II.....11
3. ELARION: ELARION NAPJA.....12
4. FÖLD: MÁRIA MAGDOLNA.....17
5. ELARION: NITRA, AZ UNIÓ FŐVÁROSA.....33
6. FÖLD: JÚDÁS CSÓKJA.....48
7. ELARION: ARANYKÖR.....57
8. FÖLD: A SZÉTVÁLASZTÁS NAPJA.....59
9. ELARION: RÉTEG.....64
10. FÖLD: AZ ELÁTKOZOTT FÜGEFA.....76
11. ELARION: MAREIA LIOREN.....95
12. FÖLD: JÉZUS A HEGYEN.....101
13. ELARION: ARIEN KORVETH.....105
14. FÖLD: EGY ÚJ NEMZEDÉK KEZDETE.....128

II. RÉSZ: EGY BŰNTETT FELOSZTÁSA.....133

15. 30 PÉNZNEM.....133
16. A SEB KÖLTSÉGVETÉST KAP.....138
17. VÉDELMI ALAPÍTVÁNYOK.....143
18. BIO-AI GYŰLÖLET NÉLKÜL.....148
19. LABORATÓRIUMOK TÉRKÉP NÉLKÜL.....152
20. MAREIA GYANÚJA.....157
21. A VAKSÁG PRÓBÁJA.....164
22. KIVÉTELEK.....175
23. AZ UTOLSÓ KIFIZETÉS.....183
24. AZ ELSŐ LÁZ.....196

III. RÉSZ: AZ ARANYKÖR PESTISE.....208

25. AURIOLA HÁZAI.....208

26. RENDSZEREK EGÉSZ NÉLKÜL....216
27. A NÉV, AMELYET FÉLTEK KIMONDANI....224
28. ARANYKÖR AZ ÜVEG MÖGÖTT....230
29. JESAIR HANGJA ÉS A HÍD AZ EGYSÉGES ELARHOZ....238
30. A HARMAD....253
31. AZ ÜVEG MÖGÖTT....269
32. AKIK ELJÖNNEK....274

IV. RÉSZ: ELARION A HARMAD NÉLKÜL....284

33. HIÁNYZÓ KEZEK....284
34. AZ ÉLŐK RÉSZESEDÉSE....295
35. A VILÁGJÁRVÁNY PÉNZÜGYI CSONTVÁZA....304
36. AZ EMBER, AKINÉL A TÉRKÉP VOLT....312
37. NEM CSAK ARIEN....322
38. KONVENT A HARMAD UTÁN....327
39. EGYETLEN ELAR....343
40. A HATALOM TÖMEGE....354

TANULSÁGOK A FÖLD SZÁMÁRA....379

A technológiák ellenőrizhetetlenül növekvő hatalma a bolygón....379
Korrupció és rosszul működő állam....380
Az adóelkerüléssel összefüggő problémák....380
A háborús konfliktusok megszüntetése és minden pénzügyi visszaélés azonnali leleplezése....381
Az UBI – az egyetemes alapjövedelem – igazságos és átlátható bevezetése....381
Az örök élettel járó kihívások – a bolygó népesedési problémáinak átlátható megoldása....382

POLITIKAI MOZGALOM: HTTPS://HUMANITYUNITEDMOVEMENT.ORG....384

A józan ész mint a politika alapja....384
Politikai akadémia....386
Globális mozgalom a globális világért....388
Az átláthatóság mint a bizalom alapja....389

Technológiai fejlődés és a munka jövője....391
Esélyegyenlőség és emberi méltóság....392
Hosszú távú gondolkodás és felelősség a jövőért....393
Hogyan működjön maga a mozgalom?....394
Mit is akarunk valójában elérni?....395
Felhívás az új nemzedékhez....396

I. rész – Föld és Elarion

A világegyetem nem minden távolsága jelent elszakítottságot.

Harminc fényév a test számára szakadék. A fénynek hosszú út. Az emlékezetnek talán kevesebb. A csillagok terének egyik vidékén két bolygó keringett a maga napja körül. Nem ugyanabból az anyagból születtek, és nem ugyanahhoz a csillaghoz tartoztak. Mégis úgy hasonlítottak egymásra, ahogyan két távoli álom hasonlíthat.

Mindkettőnek voltak tengerei, amelyek hajnalonként ezüstté változtak. Mindkettőnek voltak felhői, hegyei, folyói, sivatagjai és tájai, ahol a szél korszakokon át rótta néma írását a porba. Mindkettőn eső hullott a kövekre, fák nőttek a földből, és élőlények tanultak különbséget tenni fájdalom és vágy, félelem és remény között; aközött, ami adott, és aközött, amin változtatni lehet.

Az egyik bolygót Elarionnak hívták.

A másik a Föld nevet kapta később.

Messze feküdtek egymástól, de nem olyan messze, hogy egyszer ne juthatott volna át közöttük a fény, a gondolat, az akarat vagy valami még ezeknél is halkabb. A világegyetem nem csupán az űrhajók útjait ismeri. Ismeri a hatások lassú áramlását, a történelmek láthatatlan kötelékeit és a dolgok különös visszatérését is, amelyekről azt hitték, örökre elvesztek.

A két világot több fűzte össze a véletlen hasonlóságnál.

Nem egyszerűen. Nem úgy, hogy azt mindjárt térképre lehetett volna rajzolni vagy krónikába jegyezni. Kötelékük azok közé a dolgok közé tartozott, amelyek csak utólag mutatkoznak meg, amikor a sors beteljesedik, és az ember hirtelen megérti: az események, amelyek különállónak tűntek, mindvégig egyetlen mondat részei voltak.

Elarionon az emberek már magasra jutottak. Városaik az eget súrolták, hajóik ismerték a bolygók közötti sötétséget, gépeik olyan dolgokat számítottak ki, amelyek egykor csak a sejtések világába tartoztak. Megtanulták meghosszabbítani az életet, gyógyítani a testet, átalakítani a sivatagokat, világokat építeni kupolák alá, és olyan lények bátorságával tekinteni a jövőjükbe, akik már hinni kezdtek abban, hogy szinte semmi sem lehetetlen örökre.

De még a legfejlettebb civilizációk is emberiek maradnak, amíg olyan lények élnek bennük, akik képesek szeretni, irigykedni, megbocsátani, félni és hatalomra vágyni. És ahol ember él, ott a történelem sohasem csupán a technika története. A szív története is.
Abban az időben két ember élt Elarionon.

Jesair Davion.

Mareia Lioren.

Nevük még nem tartozott a mítoszokhoz. Csupán nevek voltak, amelyeket szobákban, utakon, kertekben mondtak ki, barátok és olyanok között, akik közelről ismerték őket. Némely névnek azonban különös sors jut. Először egy emberhez tartozik. Aztán a fájdalomhoz. Aztán az emlékezethez. Végül pedig olyan alakban tér vissza, amelyben már senki sem ismer egészen rá. Ez a történet Elarionon kezdődik, egy idegen nap fénye alatt.
Visszhangja azonban nem marad örökre ott.

Mert vannak életek, amelyek nem érnek véget egyetlen világ határán. Vannak találkozások, amelyek mintha megelőznék önmagukat. És vannak szerelmek, amelyek nem azért térnek vissza a történelemben, mert képtelenek távozni, hanem mert még nem mondtak el mindent.

1. Föld: A Getsemáné-kert

Amikor elénekelték a pászkaünnep zsoltárait, és Jeruzsálem éjszakába merült, Jézus a tanítványaival átkelt a Kedron-patakon. A város mögöttük még a nappal melegét lehelte, a völgyekben azonban már megült a hideg. Az Olajfák hegye fölött csend honolt, mintha még a kövek is visszatartották volna a lélegzetüket.

Egy helyre érkeztek, amelyet Getsemánénak neveztek. Kert volt ott, csavarodott törzsű olajfákkal és leveleik halk susogásával. A tanítványok ismerték; nem ünnepélyes hely volt, hanem egyszerű, a magány helye, ahová az ember akkor húzódott vissza, ha tanúk nélkül akart Istennel beszélni.

Jézus megállt. Arca nyugodt volt, ám nem azzal a nyugalommal, amelyet az ember könnyű óráiban visel. Olyan nyugalom volt ez, amely valami mélységesen megrendültet tartott egyben.

„Üljetek le itt – mondta halkan –, amíg elmegyek imádkozni."

Azután Pétert, Jakabot és Jánost kissé távolabb vitte magával. Hárman kérdés nélkül követték. Érezték, hogy valami olyasmi történik, amit nem értenek. Jézus, aki a szemük láttára betegeket gyógyított, lecsendesítette a vihart, és olyan hatalommal beszélt, amilyet senki mástól nem hallottak, most egyszerre nehezebben lépkedett. Mintha minden lépésével olyan súlyt hordozott volna, amelyet ők nem láthattak.

Végül hozzájuk is odafordult.

„Halálosan szomorú a lelkem – mondta. – Maradjatok itt, és virrasszatok velem."

Ezek a szavak súlyosabban hullottak rájuk bármilyen szemrehányásnál. Péter szólásra nyitotta a száját, mintha ismét hűséget akarna fogadni, de Jézus már indult is tovább. Nem messzire – csak látótávolságon belülre, néhány lépésnyire tőlük –, mégis hirtelen olyan távolság nyílt közöttük, amelyet senki sem szelhetett át.

Jézus megállt egy olajfa mellett. A szél megérintette a köntösét. Fölötte ezüstös levelek remegtek, a földön pedig kiömlött vízként terültek el az árnyak.

Letérdelt.

Azután arcra borult.

És abban a pillanatban elmélyült körülötte az éjszaka.

Eleven képekként közeledtek hozzá, élesebben az álmoknál vagy a közönséges emlékeknél – kérlelhetetlenül, irgalom nélkül.

Fáklyákat látott a fák között.

Fegyveres férfiak lépteit látta, fém csörrenését, suttogást és parancsokat hallott. Köztük pedig Júdást. Arca sápadt volt, mégis elszánt. Úgy lépdelt előre, mint aki már átlépett egy határt, és most fél visszanézni. Odament hozzá, és kard vagy vádló szó helyett csókkal jelölte meg.

Jézus a látomásban érezte Júdás ajkának érintését az arcán, és tudta, hogy ezzel a jellel adják majd kézre.

„Barátom" – szólalt meg benne a szó, amelyet ki kell majd mondania. És jobban fájt, mint a bilincsek.

A kép megváltozott.

A főpap házának udvarát látta. Tüzet. Egy szolgálólány lángoktól megvilágított arcát. Pétert, amint idegenek között melegszik, és kerüli a tekinteteket. Hallotta a kérdést: „Te is vele voltál?"

Azután meghallotta Péter válaszát.

„Nem ismerem őt."

Jézus lehunyta a szemét, a látomás azonban nem tűnt el.

Második tagadás. Aztán a harmadik. Péter felemelte a hangját, önmagától is megrettenve, és megesküdött, hogy nem ismeri azt az embert. Ekkor kakasszó hasított az éjszakába. Éles. Rövid. Rettenetesen tiszta.

És Jézus látta Péter szemét abban a pillanatban, amikor majd eszébe jut.

Péter szemében a saját félelmétől összetört barátot látta.

Jézus megremegett.

„Atyám – suttogta –, porból vannak. Gyengék. És én szeretem őket."

Aztán újabb kép következett.

Udvar. Gúny. Ütésekbe burkolt arc. Nádszál a katonák kezében. A fejébe nyomódó tövisek. A tömeg kiáltása, amely úgy hullámzott, mint tűz a szélben. Kezek, amelyek ütötték, de nem tudták, kit érintenek. Szájak, amelyek gúnyolták, de nem értették, hogy lélegzetüket Istentől kapták.

Azután a hegy.

A kereszt fája.

A szegek.

Jézus látta a kezét széttárva a gerendán. Látta a vasat a csuklója bőrére illesztve. Látta a felemelt kalapácsot. Mielőtt lesújtott volna, teste már megfeszült a fájdalomtól, mintha a jövő áthatolt volna a jelenen, és már most rátalált volna.
Halk nyögés szakadt fel a szájából.

Homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Először tiszták, aztán sötétebbek. Súlyosan és vörösen, akár a vércseppek, csorogtak a haja között és a halántékán. A Getsemáné-kert földjére hullottak, az olajfák gyökerei közötti porba.
Jézus reszketett, de nem menekült.

„Atyám – mondta olyan halkan, hogy csak az éjszaka hallotta –, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár."
Csend.

Nem üres csend, hanem az Atya csendje, aki közelebb van a lélegzetnél, mégsem veszi el az utat, amelyet végig kell járni.

Jézus a földre szorította a tenyerét. Ujjai a talajba mélyedtek. A látomások nem szűntek. Látta anyját a kereszt alatt. Látta mellette állni a tanítványt, akit szeretett. Látta az arcukat elfordító embereket. Látta az eget, amely majd elsötétül. Látta, ahogy teste görcsösen megemelkedik, hogy levegőhöz jusson. Látta a szomjúságot. Látta az elhagyatottságot. Látta a halált. És látta Mária Magdolnát, amint három ujjával megérinti a szeggel átszúrt csuklóját.
Mindezek mögött mégis látott valami mást is.

Csak homályosan látta, mint vékony fénycsíkot az éjszaka peremén.

Arcokat látott, amelyek még nem léteztek. Távoli korok és országok embereit. Bűnösöket látott, akik majd sírnak a vétkeik miatt. Betegeket, akik a nevébe kapaszkodnak majd. Megtört embereket, akik a sebeiben találnak reményt. Látta Pétert, aki bukása után ismét feláll. Látta a tanítványokat, akik szétszélednek, majd visszatérnek. Látta, hogy a szeretet áruláson, félelmen és halálon is átjuthat – ha közben nem szűnik meg szeretetnek lenni.
„Ne úgy legyen, ahogyan én akarom – mondta végül –, hanem ahogyan te."

Amikor kimondta, testének fájdalma nem szűnt meg. A félelem nem tűnt el. A közelgő óra nem távozott tőle. Bensejében azonban megszilárdult a békés engedelmesség, amely nem vereség volt, hanem ajándék.
Felemelte a fejét.

„Atyám – könyörgött –, adj erőt, hogy mindvégig szeressem őket. Adj erőt, hogy ne átkozzam meg azokat, akik majd ütnek. Adj erőt, hogy irgalommal nézzek Péterre. Adj erőt, hogy gyűlölet nélkül fogadjam Júdás csókját. Adj erőt, hogy hordozzam a keresztet, amikor a testem összeroskad. Adj erőt, hogy akkor is a Fiad maradjak, amikor úgy festek majd, mint egy Istentől elhagyott ember."
Ekkor megmozdult a szél a kertben. Az olajfák levelei megzördültek, mintha láthatatlan kéz suhant volna el fölötte. Jézus nehezen, ám már egyenletesebben lélegzett. Homlokán lassan hűltek a véres cseppek.
Amikor visszatért a tanítványokhoz, alva találta őket.

Péter feje lehanyatlott, Jakab álomba merülve hallgatott, János pedig nyugtalanul lélegzett, mintha őt is megérintette volna a közelgő iszonyat. Kimerítette őket a szomorúság. Testük gyenge volt. Emberek voltak.
Jézus egy ideig nézte őket.

„Hát egyetlen órát sem tudtatok velem virrasztani?" – kérdezte.

Nemcsak szemrehányás volt ebben. Ott volt annak az embernek a fájdalma is, aki a legnehezebb órában egyedül maradt. De annak a gyöngédsége is, aki már azelőtt ismerte a gyengeségüket, hogy ők maguk bevallották volna.
„Virrasszatok és imádkozzatok – mondta –, hogy kísértésbe ne essetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtlen."
Azután ismét a kert sötétje felé fordult.

Ők csak azt tudták, hogy imádkozni megy.

Ő azonban tudta, hogy annak az órának indul elébe, amely már fáklyákkal közeledik az úton.

A szerző megjegyzései a fejezethez:

A szöveg nagyrészt a Getsemáné-kert jelenetének újszövetségi leírására támaszkodik. Jézus jövőt felidéző látomásai hozzáadott elemek.

2. Föld: Júdás csókja II.

Amikor a kertben Jézushoz lépett, a fal melletti éjszaka olyan erővel tért vissza hozzá, hogy egy pillanatra sem a katonákat, sem a fáklyákat nem látta.
Ismét előtte állt. Ismét érezte a saját lélegzetét. Ismét hallotta: elég.

Csakhogy ezúttal fegyveres férfiak álltak mögötte.

„Üdvöz légy, Rabbi" – mondta.

Jézus ránézett, és Júdás megértette, hogy tud a főpapokról és az ezüstről, de mindenekelőtt azt érti, miért éppen ezt a jelet választotta.
Júdás megcsókolta.

Ezúttal kívülről nyugodtabbnak látszott. Rövid volt, nyilvános, a szokásnak megfelelő. Éppen ezért rettenetesebb. Az első csók a szenvedély kudarca volt. Ez a halott ikerpárja: már nem a befogadásért esedezett, hanem az áldozatot jelölte meg.
Jézus így szólt:

„Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?"

Júdás ebben a mondatban egy másikat is meghallott, egy ki nem mondottat:

Most ugyanazzal adsz kézre, amit egyszer meg kellett tagadnom tőled?

Júdás hátralépett.

Azt várta, hogy győzelmet érez majd. Legalább egy keveset. Legalább keserűt. De semmi sem jött. Csak az üresség, amelybe zuhanni kezdett.

A szerző megjegyzései a fejezethez:

A szöveg nagyrészt a jelenet újszövetségi leírására támaszkodik. Júdás belső gondolatai hozzáadott, továbbgondolt elemek, hogy illeszkedjenek a könyv többi részéhez.

3. Elarion: Elarion Napja

Elarion középső vidéke fölött lassan kelt fel a nap, mintha neki is szüksége lett volna egy kis időre, hogy szemügyre vegye a világot, amely alatta az elmúlt évszázadokban többet változott, mint bárki el tudta volna képzelni.

Egyszerűen Elarion Napjának hívták. A régi nyelveken sok neve volt; a seleniták énekeiben lágyan csengett, mint az erdő lélegzete, a veyran navigációs térképeken pontos színképi kód jelölte, az aurelián nemzetségi krónikák pedig olyan szemként írtak róla, amely minden nemzetségre emlékszik. A legtöbb embernek azonban csupán a nap volt. Fény a városok fölött, meleg a tengerek fölött, ragyogás az orbitális gyűrűk fémperemén.
A magasból Elarion olyan bolygónak látszott, amely már nem lehet sebezhető.

Óceánjait úszó energiamezők hálózata kötötte össze. A földrészek fölött közlekedési rétegek lebegtek, amelyekben csendben haladtak a teherszállító folyosók, személyszállító modulok, autonóm hajók és mentőrendszerek. A bolygó éjszakai oldalán nem volt hely, amely teljesen elsötétült volna. A városok úgy fénylettek, mint egy hatalmas élőlény idegrendszere.

Az Egyenlítő körül széles ívben húzódott az orbitális gyűrű. Nem volt olyan összefüggő, mint egy gyermek rajzolta kör. Állomások, dokkok, bányászati csomópontok, kutatókertek és energiahorgonyok ezreiből állt. Közöttük automatizált hajóflották haladtak Thaeron, a rendszer második bolygója felé.

Thaeron egykor csupán kemény gömb volt a vékony égbolt alatt. Volt vize, de nem elég. Volt légköre, de nem olyan, amelyet átalakítás nélkül be lehetett volna lélegezni. Voltak túlságosan hosszú éjszakái, és sivatagjai, amelyekben a szél ellenségként viselkedett. Az elariánok mégis már évszázadokkal korábban elhatározták, hogy nem hagyják holtan.
Először gépeket küldtek oda.

Aztán állomásokat.

Aztán kupolák alá zárt városokat.

Aztán zárt kerteket és erdőkupolákat.

Végül pedig gyermekeket, akik Thaeron kupolái alatt születtek, és természetesnek tartották a kemény fényét.

Éppen Thaeron tanította meg Elariont kozmikus léptékben gondolkodni, egy nagyon is gyakorlati okból: egy civilizációnak, amelynek elérhető közelségben van egy második

világ, nem volt joga egyetlen világhoz láncolva maradni. Thaeron tartalék lélegzet volt. Nyersanyagforrás. A jövő laboratóriuma. Hely, ahová egész iparágakat, egész kutatási programokat, a túlélés egész álmait lehetett átköltöztetni.
Elarion pedig növekedett.

Gyorsan növekedett.

Talán túlságosan gyorsan.

Az elmúlt kétszáz év során lakói megtanultak gyógyítani olyan betegségeket, amelyek egykor városokat néptelenítettek el. Zárt gazdaságokban termesztettek élelmet, autonóm gépekkel építkeztek, és földrészeken át szállították a vizet. Képesek voltak regenerálni a károsodott szerveket, ha a betegnek volt ideje, és a teste kibírta a hosszas kezelést. Némely tudós ezért már olyan problémának kezdte látni a halált, amelyet egyszer talán jobban megérthetnek; a kórházakban azonban továbbra is valóság maradt.

A mesterséges intelligencia ott dolgozott a kórházakban, az iskolákban, a közlekedésben és a pénzügyi hálózatokban. Gyorsan talált mintázatot a kapott adatokban. Az egyes rendszerek azonban különböző államokhoz és intézményekhez tartoztak. A legjobb modell sem vethetett össze olyan nyilvántartásokat, amelyekhez nem volt hozzáférési jogosultsága, és a legpontosabb számítás sem helyettesítette az embert, akinek alá kellett írnia a döntést.
Elarionnak mintegy kilencmilliárd lakosa volt.

Három nagy ág.

Aureliánok.

Seleniták.

Veyranok.

Mind elariánok voltak. Közös volt a bolygójuk, a városaik, a történelmük, az iskoláik, a szerelmeik, a konfliktusaik, a törvényeik és a katasztrófáik is. Különbségeik azonban túlmutattak a kultúrán és a politikán; mélyebbre íródtak, a test belső felépítésébe, az öröklődésbe és abba, ahogyan bizonyos tulajdonságok nemzedékről nemzedékre továbbadódtak.
Az aureliánok szemében aranygyűrű volt.

Nem látszott mindig. Bizonyos fényben tűnt elő, lázban, erős összpontosításkor, fájdalomban vagy azokban a pillanatokban, amikor az ember önmaga határát érintette. Az aureliánoknak a folytonosság jele volt. A költőknek bizonyíték arra, hogy a lélek pereme

fényből van. Az orvosoknak genetikai jelenség. A politikusoknak érzékeny identitáskérdés. Egyeseknek a bizalmatlanság régi oka.

A seleniták arról voltak ismertek, hogy érzékelték a rendszerek egyensúlyát. Erősségük volt az orvostudomány, a pszichológia, az ökológiai hálózatok, a tájjal, a vízzel és a traumával való munka. Nem szerették, ha gyengédnek nevezték őket. A gyengédség csupán a felszín volt. Alatta a gyökerek szívóssága rejlett.

A veyranok szervezők voltak. Irányítók, stratégák, tárgyalók, intézmények építői. Sok államban erős pozíciót töltöttek be a bankhálózatokban, konzorciumokban, igazgatótanácsokban, közlekedési rendszerekben és a bolygón túli struktúrák egyes részeiben. Igazságtalan lett volna azt mondani, hogy hataloméhesek. Pontosabb volt úgy fogalmazni: nagyon korán megértették a hatalom nyelvét, és sohasem felejtették el.
Elarion nem volt egységes.

Negyven állama volt. Némelyik olyan régi, mint az írás, mások csupán néhány nemzedékkel korábban születtek. Szinte mindegyiknek volt saját pénzneme, saját központi bankja, saját adószabályai, saját számviteli kivételei és saját elképzelése a szabadságról.

A legkisebb államok némelyike üzleti modellt csinált csekély területéből. Nem voltak nagyvárosaik, gyáraik vagy kutatóközpontjaik. Voltak alacsony adóik, zárt tulajdonosi nyilvántartásaik és olyan törvényeik, amelyek szerint a titok az állam által nyújtott szolgáltatás volt. Az érték másutt keletkezett, az emberek másutt dolgoztak, és a gépek másutt termeltek, a nyereség azonban papíron éppen ott született. Elarionról nem a gyárak menekültek. Az az alap menekült, amelyből az iskolákat, a kórházakat és az állampolgárok közös részesedését kellett volna fizetni.
A legnagyobb, technológiailag és politikailag is legbefolyásosabb állam az Unió volt.
Fővárosa Nitra. Folyóra és hét dombra épült város.

Nitrában gyakran döntöttek olyan ügyekről, amelyek nemzetinek mutatták magukat, valójában azonban az egész bolygót érintették. Nitrában székeltek a pénzügyi tanácsok, a legnagyobb számítóközpontok, a diplomáciai testületek, az egészségügyi konzorciumok, a banki csomópontok és az archívumok is, amelyekbe még egyes miniszterek sem juthattak be.
Bolygó körüli pályáról nézve Elarion sikernek látszott.
Közelebbről az ember meglátta a repedéseket.

Az AI többet termelt, mint amennyit az emberek el tudtak fogyasztani, a lakosság nagy része azonban gyorsabban veszítette el hagyományos munkáját, mint ahogyan a társadalom

új értelmet tudott volna adni az életének. A termelés nőtt, a termelési rendszerek tulajdona azonban egyre kevesebb kézben összpontosult. A politikusok egyetemes alapjövedelemről beszéltek, de senki sem tudott tisztességesen válaszolni arra, hogy miből kellene kiszámítani, ki vallja be a valódi nyereséget, és ki dönt az ember részesedéséről egy olyan világban, amelyben már nem a saját kezével termel.

Az orvostudomány fejlődése egyre hosszabb életet ígért, s talán egyszer olyan életet is, amelynek szinte nincs természetes vége. Egyelőre csak csendben jelentek meg a kérdések: mi lesz a civilizációval, ha az emberek továbbra is születnek, de lassanként megszűnnek meghalni.

A hatalom biztonságról beszélt.

A polgárok szabadságról beszéltek.

A bankok a magánszféráról beszéltek.

Az államok szuverenitásról beszéltek.

Mindezek alatt a szavak alatt pedig pénz áramlott.

Némelyik láthatóan. A legtöbb nem.

Ebben rejtőzött a későbbi bukás.

A későbbi bukás nem az intelligencia hiányából fakadt. Elarionnak több jutott belőle, mint előtte bármely civilizációnak.

Gépekben sem szenvedett hiányt; előre tudták jelezni a viharokat, járványokat, a piacok mozgását és a városokban gyülemlő feszültséget.

Erkölcsös szavakból sem volt kevés. Túlságosan is sok volt belőlük.

A gyengesége másutt rejlett.

A hatalom megtanult úgy mozogni, hogy ne maradjon utána látható árnyék.

És amikor a hatalom nem hagy árnyékot, az egyszerű emberek azt hiszik, senki sem áll közöttük és a fény között.

Abban az évben, amikor ez a történet kezdődik, Elarion Napja olyan bolygó fölött kelt fel, amely azt hitte, a legnagyobb veszélyek már a múltéi.

Thaeronon új kupolák nyíltak meg.

Nitrában nagy vitára készültek az UBI-ról.

A Davionok aurelián házában egy férfi ismét tiltakozott az ellen, hogy a csodák örökösének nevezzék.

Egy nő azon vívódott, örökre elhagyja-e a férfit, akitől már megtanult félni.

Egy aranygyűrű nélküli nővér pénzügyi adatokat nézett, és érezte, hogy hiányzik belőlük valami, aminek láthatónak kellene lennie.

Egy veyran pedig, aki összetévesztette a szerelmet a birtoklással, még nem tudta, hogy egyszer költségvetést rendel a fájdalmához.

A világ szép volt.

Éppen ezért senki sem akarta elhinni róla, hogy összetörhet.

A szerző megjegyzései a fejezethez:

Mindaz, amit a könyv Elarionon történő eseményként ír le, fikció. Véleményem szerint azonban igen nagy annak a valószínűsége, hogy más bolygókon is léteznek humanoid civilizációk. Közülük soknak valószínűleg nagy vonalakban nagyon hasonló sors jut, mint a földi emberiségnek.

4. Föld: Mária Magdolna

Magdala a víz mellett feküdt, és a víz ott mindenütt jelen volt.

Ott volt a hálókban, amelyek reggelenként a parton csillogtak. Ott volt a halászok kezén, akik a kötelekről és a hajukból rázták le. Ott volt az asszonyok agyagedényeiben, akik már napkelte előtt az utcácskákat járták. Ott volt a levegőben, a tó sós leheletében, a madarak kiáltásában és a halszagban, amely második bőrként tapadt a városra.
Mária mégis úgy érezte, szomjazik.

Szomjúsága a torkánál és a testénél is mélyebben lakozott; nyers volt, az éjszaka közepén felébresztette, és arra kényszerítette, hogy felüljön a sötétben, hallgassa a saját lélegzetét, és várja, nem tör-e elő belőle megint egy idegen hang.
Magdalában halkan beszéltek róla.

Egyesek azt mondták, beteg. Mások, hogy elátkozott. Megint mások, hogy olyasmi történt vele, aminek asszonnyal nem lett volna szabad megtörténnie, és azóta a lelke füstként bolyong a házban. A gyermekek féltek tőle, az asszonyok keresztet vetettek a láttán, a férfiak úgy tettek, mintha nem látnák. Amikor végigment a piacon, elhallgattak a beszélgetések. Amikor felemelte a szemét, az emberek elfordították az arcukat.
Mária pedig megtanult úgy járni, hogy senkinek se legyen útban.

Odabent azonban nagy volt a zaj.

Nem mindig hangok voltak. Néha csak lökések, mint amikor szél csapódik az ajtónak. Néha úgy érezte, a gondolatai nem a sajátjai. Hogy több lény ül benne, és mindegyik mást akar. Az egyik nevetett. A másik sírt. Az egyik azt súgta neki, hogy Isten eltaszította. Egy másik arra kényszerítette, hogy olyan dolgokra emlékezzen, amelyeket el akart felejteni. Az egyik félt az emberektől. Egy másik megvetette őket. Az egyik a vízhez akart futni, és soha többé vissza nem térni.
A hetedik pedig hallgatott.

Az volt a legrosszabb.

Az mélyen ült benne, hangtalanul és névtelenül, és csak várt. Amikor eljött, Mária semmit sem érzett. Sem fájdalmat, sem szégyent, sem félelmet. Csak ürességet. Mintha valaki kivette volna a szívét, és üreget hagyott volna a mellkasában, amelyen hideg szél fúj keresztül.

Azon a napon előbb hallott Jézusról, mint hogy meglátta volna.

Kapernaum felől érkezett, mondták az emberek. A zsinagógákban tanított. Isten országáról beszélt, de nem úgy, mint az írástudók. Betegeket gyógyított. Megérintette a tisztátalanokat. Együtt evett azokkal, akiket a jámbor emberek nem akartak az asztaluknál látni. És olyanok is akadtak, akik azt mondták, parancsol a gonosz lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki.

Mária eleinte nevetett ezen.

Nem hangosan. Csak belül. Keserűen.

Megint egy szent ember, gondolta. Megint valaki, aki bűnről, bűnbánatról és tisztaságról beszél majd, és ha meglát egy hozzá hasonló asszonyt, elhúzza a ruhája szegélyét, nehogy hozzáérjen.

Nem ment utána.

Legalábbis ezt hitte.

Amikor azonban délután a város megindult a part felé, ő is vele indult. Eleinte csak azért, hogy lássa, miért nyomul mindenki egy irányba. Azután azért, mert a tömeg sodorta magával. Végül pedig azért, mert valami benne – nem hang, nem démon, inkább a saját akaratának egy rég elfelejtett maradéka – hallani akart legalább egyetlen mondatot, amely nem ítéletként hangzik.

Jézus a víz közelében állt.

Nem olyan volt, amilyennek elképzelte. Semmi olyat nem viselt, ami megkülönböztette volna a többi galileai férfitól. Szandálja poros volt. Köntöse egyszerű. Arca fáradt az úttól és a naptól. Férfiak álltak mellette, némelyikükön a beszédéről és a kezéről felismerte: halász. Az egyik termetes volt, nyugtalan tekintetű. Egy másik fiatalabb, csendes, mintha mindent elraktározna az emlékezetében.

Asszonyok is voltak ott.

Ez meglepte. Nem oldalt álltak, nem csupán hallgatóként, a szélen. Közel voltak. Az egyiknek jó házból való asszonyhoz illő tartása volt, egy másik kenyereskosarat vitt, egy harmadik pedig olyan természetesen beszélgetett a tanítványokkal, mintha közéjük tartozna.

Jézus a magvetőről beszélt.

A magról, amely az útra, a sziklára, a tövisek közé és a jó földbe hullott. Mária hallgatta, és úgy érezte, minden szó máshová hullik. Némelyik a benne lévő keménységre.

Némelyik a sekély helyekre, ahol semmi sem maradt meg. Némelyik a félelem tövisei közé. Egy pedig – egyetlenegy – valahová mélyebbre.
„Akinek van füle a hallásra – mondta Jézus –, hallja meg."

Ekkor vette észre őt.

De talán ez nem volt egészen pontos. Talán már korábban észrevette, még mielőtt a szeme felemelkedett volna a porról. Talán az első pillanattól látta, amikor a tömeg megmozdult, és ő olyan emberek között találta magát, akik megtanulták úgy kikerülni, ahogyan egy követ kerülnek ki az úton.
Jézus a mondat közepén elhallgatott.

Péter, aki mellette állt, odahajolt hozzá, mintha azt akarná kérdezni, továbbmenjenek-e. János arrafelé nézett, amerre a Mester. A tömegből néhányan szintén odafordultak.
Mária előbb megérezte, mint megértette.

A tekintetet.

A tekintet, amellyel ránézett, semmihez sem hasonlított, amit Magdalából ismert. Hiányzott belőle a félelem, az undor, a kíváncsiság és a tiszta emberek leereszkedő részvéte is, amely néha kegyetlenebb tud lenni a megvetésnél.
Ez a tekintet nem azért kereste, hogy leleplezze.

Ez a tekintet ismerte őt.

Éppen ezért akart elmenekülni előle.

Jézus a víz közelében állt, és nézte. Abban a pillanatban mintha megszűnt volna hallani a halászok kiáltozását, a tömeg morajá t, a hullámok csobogását és a tanítványai nyugtalan kérdéseit. Minden eltávolodott, és csak a köpenye redőibe burkolózó asszony maradt előtte, testénél elrejtett kézzel, kissé felhúzott vállal, mintha mindig ütésre várna.
Szenvedést látott benne.

Ez nyilvánvaló volt.

Látta benne a sötétséget, amely úgy tapadt a lelkére, mintha a saját bőre lenne. Látta a szétszaggatott éjszakákat, a szégyent, a félelmet, a haragot, az ürességet. Látta a hét árnyat, amelyek a nevén marakodtak benne.
De mindezek előtt valami mást is meglátott.

Közelséget.

Hirtelen jött, csendben. Mint amikor az ember belép egy idegen házba, és megérez egy illatot, amelyet gyermekkorából ismer. Mint amikor egy dalban felhangzik egy hang, amelyet évek óta nem hallott, mégis tudja, hogyan folytatódik. Jézus nézte őt, és bensejében megmozdult valami, ami régebbi volt az emléknél.
Emberi szóval nem tudta megnevezni.

Mintha a lelkük egykor elhaladt volna egymás mellett abban a fényben, amelyből az emberek a világra érkeznek, és most egy pillanatra felismernék egymást a poron, betegségen, szégyenen és emberi testeken át.
Magdalai Mária.

Ezt a nevet még senki sem mondta ki, ő mégis úgy érezte, ismeri.

Nem úgy, ahogyan az ember egy hallott nevet ismer. Inkább úgy, ahogyan a pásztor ismeri az éjszakában elveszett juh hangját. Ahogyan az anya ismeri gyermeke lépteit az ajtó mögött. Ahogyan Isten ismeri az embert, még mielőtt az megtanulná kimondani a saját nevét.
Mária a tömegben állt, és önmagával küzdött.

Jézus látta, ahogy a szája kissé megmozdul, noha nem beszélt. Látta, ahogy az ujjai a szövetre szorulnak. Látta, ahogy valami feltámad benne ellene, még mielőtt megszólította volna.
Mégis – mindezek alatt – ott volt ő.

A betegség, a szégyen és az emberek aggatta nevek alatt egyszerűen őt látta.

És éppen ezt a rejtett Máriát érezte azonnal közel magához.

Olyan közelség volt ez, amelyet nem tudott megmagyarázni.

Szinte belefájdult.

Mert abban a pillanatban nemcsak a jelenlegi arcát látta. Mintha olyan utak árnyai tárultak volna elé, amelyeket az asszony nem járt be, mégis benne éltek. Látta a lányt a víznél, még tisztán azoktól a szavaktól, amelyeket később az emberek a bőrére ragasztanak. Látta az asszonyt, aki éjjel rémülten ébred, és nem tudja, hogy a fejében megszólaló hang az övé-e vagy valaki idegené. Látta a jövőjét, bár még nem következett el: a mögötte haladó lépteit, kenyeret hordozó kezét, arcát a kereszt alatt, sírását a sírnál.
És abban a távoli jövőben – a kertben, még sötétben – újra látta őt.

Ott áll majd, a gyásztól megtörve, és azt hiszi, az utolsó fényt is elveszítette. A holtak között keresi majd. Ő pedig ismét a nevén szólítja.
Mária.

A név már most felhangzott benne.

Még mielőtt hangosan kimondta volna.

Tett felé egy lépést.

Ekkor az asszony hirtelen felemelte a szemét. Tekintetük találkozott.

Mária megmerevedett.

Hozzászokott az emberek tekintetéhez. A félelemhez. Az ítélethez. A férfiak kíváncsiságához. Az asszonyok megvetéséhez. Azok tekintetéhez, akik segíteni akarnak, de előbb szükségük van arra, hogy a szenvedő a szenvedésről alkotott elképzelésüknek megfelelően fessen.
Ez a tekintet más volt.

Nem hatolt belé erőszakkal. Nem méregette. Nem keresett rajta foltot, amelynek nevet adhatna. Nem mérlegelte a bűnét. Nem becsülgette az árát.
Ismerte őt.

Ez volt a legrettenetesebb.

És a legszebb.

Mária hirtelen úgy érezte, ez elől a férfi elől nem lehet elrejtőzni. Nem azért, mert le akarta volna leplezni a tömeg előtt, hanem mert előtte önmaga elől is fel kellene hagynia a bujkálással. Ez pedig rosszabb volt Magdala minden megvető pillantásánál.
Hátralépett egyet.

„Ne" – suttogta.

Jézus megállt.

„Ne félj."

A szavak váratlan erővel érték. Hányszor mondták már neki az emberek, hogy ne féljen? De ez mindig azt jelentette: nyugodj meg, mert megijesztesz minket. Vagy: uralkodj magadon, mert zavarsz. Vagy: hallgass, mert nem tudjuk, mit kezdjünk veled.
Nála valami mást jelentett.

Ne félj, mert ismerlek.

Ne félj, mert nem csupán ennyi vagy.

Ne félj, mert az, ami fogva tart, nem erősebb Annál, aki szólít.

Mária megremegett.

„Te nem ismersz engem” – mondta.

Jézus hosszan nézte, olyan csendes bizonyossággal, amely olyasvalaminek az emlékét ébresztette fel benne, amit sohasem élt át.
„De ismerlek” – mondta.

Körülöttük elcsendesedett a tömeg.

„Honnan?” – kérdezte Mária.

Hangjában dac bujkált, alatta azonban könyörgés.

Jézus nem válaszolt azonnal.

A tóra nézett. A szél végigfutott a víz színén, és ezernyi apró szikrára törte a fényt. Azután ismét felé fordult.
„Onnan – mondta halkan –, ahonnan Isten minden embert a nevén szólít, még mielőtt megszületne.”

Mária nem értette a szavakat, de a hangot értette.

Abban a pillanatban egészen váratlanul egy kép nélküli emlék szólalt meg benne. Úgy érezte, állt már előtte valamikor – valahol Magdalán, a tavon és ezen az életen kívül, amely túlságosan szűk és fájdalmas volt ekkora fényhez.
Mintha a lelke előbb ismerte volna, mint a szeme.

És éppen ezt nem tudta elviselni benne a sötétség.

Először megszédült. Azután összeszorult a torka. A tömeg hirtelen eltávolodott, bár ott állt körülötte. A hangok éles szilánkokra törtek: gyermeknevetés, szövet suhogása, hullámok csobbanása, egy férfi köhögése, a saját szívdobogása.
Ne most, gondolta.

Ne itt.

El akart menni, de a lába nem engedelmeskedett. Egy mellette álló asszony észrevette, hogy Mária elsápad, és hátrébb húzódott. Valaki kimondta a nevét. Valaki más démonokról mondott valamit. A tér olyan gyorsan nyílt meg körülötte, ahogyan a víz válik szét a kő előtt.
És akkor jött a hang.

Nem Jézusé.

Az, amelyik benne volt.

„El innen” – suttogta Mária, de nem tudta, a tömegnek mondja-e, önmagának, vagy annak, ami benne emelkedett fel.

Reszketni kezdett a keze. El akarta rejteni a köpenye alá, de már késő volt. Az emberek hátráltak. Látta arcukon a félelmet. A jól ismert félelmet, amely évek óta kísérte. A félelmet, amely azt mondta neki: Látod? Ez vagy te. Ez maradsz örökre.

Azután Jézus áthaladt a tömegen.

Senkinek sem kellett utat nyitnia neki. Az emberek maguktól széthúzódtak.

Mária lesütötte a szemét. Nem akarta látni az arcát. Nem akarta látni az undort. A részvét még rosszabb lett volna.

Megállt előtte.

„Nézz rám” – mondta.

A hangja nem volt kemény. Lágy sem. Szilárd volt, mintha valami mozdíthatatlanon állna.

Mária nem emelte fel a fejét.

„Nem tudok” – suttogta.

„Miért?”

Felnevetett. Röviden, megtörten.

„Mert meglátod őket.”

„Kiket?”

„Azokat, akik bennem vannak.”

Egy ideig csend volt.

Azután Jézus megszólalt:

„Téged látlak.”

Ezek a szavak erősebben érték, mint egy kiáltás.

Téged látlak.

Téged látlak. A betegség, a szégyen, a hangok és a történet alatt, amelyet a város mesélt rólad.

Téged.

Mária felemelte a szemét.

Jézus kíváncsiság, félelem és undor nélkül nézte. Éppen ezért volt elviselhetetlen. Ha elítéli, tudta volna, mit tegyen. Ha meghátrál előle, igazolta volna a világot, amelyet ismert.

De ő ott állt. Közel. Nyugodtan. Mintha nem a pusztulás helyét látná benne, hanem csatateret, ahová valakit megmenteni érkezett.

„Ne gyere közelebb" – mondta.

„Miért?"

„Bántani foglak."

„Nem" – mondta.

„Ezt nem tudhatod."

„Tudom."

Ekkor ellenállás támadt benne. Nem a sajátja. Régi, dühödt, állati. Szája kinyílt, de a belőle előtörő szavak nem könyörögtek.

„Mi közöd hozzánk, Názáreti Jézus?"

A tömeg felhördült.

Mária hallotta a saját hangját, és közben mégsem ismerte fel. A szégyen forró vérként öntötte el. Földre akarta vetni magát, befogni a száját, eltűnni. Jézus azonban nem mozdult.

„Elég" – mondta.

Ez az egyetlen szó halk volt, Mária mégis úgy érezte, az egész ég áthaladt rajta.

Némelyek kiáltozást vártak. Ráolvasást. Nagy mozdulatot. Valamit, amiről este a tűz mellett mesélni lehet.

Jézus azonban csak állt előtte, és olyan ember tekintélyével beszélt, aki nem kér engedélyt a sötétségtől.

„Többé nem lakoztok benne."

Mária összegörnyedt, mintha valaki súlyos követ rakott volna a vállára. Torkából sírás szakadt fel, aztán kiáltás, aztán semmi. Térdre rogyott. Kezével a földre támaszkodott. Por tapadt a tenyerére. Érezte, ahogy a hangok egyenként kihunynak benne.

Az első haraggal védekezett.

A második gúnnyal.

A harmadik félelemmel.

A negyedik emlékekkel.

Az ötödik szégyennel.

A hatodik kétségbeeséssel.

A hetedik pedig – a hallgatag – kapaszkodott a legtovább. Nem mondott semmit. Csak húzta vissza az ürességbe, az ismerős hidegbe, ahol nem kell remélni, mert a remény csupán a fájdalom egy másik fajtája.
Jézus letérdelt mellé.

„Mária" – mondta.

A neve.

Jézus önmagában mondta ki a nevét, gúnynevek, vádak és minden nélkül, amit mások évek óta hozzátapasztottak.
Mária.

És abban a pillanatban az utolsó üresség is szétszakadt benne.

Nem kiáltás volt. Inkább lélegzetvétel. Az első igazi lélegzetvétel hosszú évek után.

Megérezte a tó illatát. A port a keze alatt. A nap melegét a tarkóján. Hallotta a madarakat. Az embereket. A hullámokat. Mindezek alatt pedig a csendet – nem a hetedik démon halott csendjét, hanem a vihar utáni csendet, amelyben élni lehet.
Sírva fakadt.

Olyan ember megkönnyebbülésével sírt, akinek valaki kinyitott egy bezárt szobát, és azt mondta: Gyere ki. Már nem kell bent maradnod.
Jézus nem tette rögtön a fejére a kezét. Mellette maradt, és megvárta, amíg a légzése megnyugszik.

Azután egy fivér egyszerűségével megérintette a vállát.

„Szabad vagy" – mondta.

Mária nem értette.

A szabadság azoknak a férfiaknak a szava volt, akiknek nem volt adósságuk. Azoké a népeké, amelyek nem álltak Róma uralma alatt. A tó fölött szálló madaraké. Nem az övé.
„Mit tegyek most?" – kérdezte.

Jézus halványan elmosolyodott.

„Élj."

A válasz szinte feldühítette. Túlságosan egyszerű volt. Túlságosan nehéz.

„Nem tudom, hogyan."

„Majd megtanulod."

„Az emberek emlékezni fognak."

„Igen.”

„Beszélni fognak.”

„Igen.”

„Félni fognak.”

„Némelyek.”

„És te?”

„Én tudom, ki vagy.”

Mária nézte, és arcán a megkönnyebbülés bizalmatlansággal keveredett. Mintha attól félne, hogy minden jó szó széthullhat a következő lélegzetvétellel. Mintha egész életében olyan földön állt volna, amely megnyílt alatta, és most először nem tudná, mit kezdjen a lába alatti szilárd talajjal.

Jézus a kezét nyújtotta.

Mária egy ideig nézte.

Tenyere meleg volt, szilárd, egyszerű. Olyan ember tenyere, aki utakat jár, betegeket érint, kenyeret tör, gyermekeket emel fel a földről. Nem volt benne semmiféle hivalkodó hatalom. Mégis, amikor felé nyújtotta a kezét, Mária úgy érezte, a világ minden irgalma lehajol hozzá.

Lassan a tenyerébe helyezte a sajátját.

Jézus állt fel előbb, és segített neki felemelkedni.

És éppen ekkor történt valami, amit senki más nem vett észre úgy, mint ők ketten.

Máriának el kellett volna engednie a kezét. Már állt. Már nem kellett kapaszkodnia. A tömeg ismét mozgolódni kezdett. A tanítványok fellélegeztek. Egy asszony vizet hozott. Egy gyermek, aki az imént még anyja köpenye mögé bújt, most kidugta a fejét, és kíváncsian nézte.

Mária keze azonban magától mozdult.

Ahelyett, hogy elengedte volna Jézust, három ujját a csuklója belső oldalára tette.

Gyengéden.

Pontosan.

Mint aki már jóval azelőtt ismer egy mozdulatot, hogy megtanulta volna.

Jézus megtorpant.

Csak egy pillanat volt. Olyan rövid, hogy Péter csupán azt látta, az asszony megérinti a Mester kezét. János csak annyit látott, hogy Jézus egy pillanatra elhallgat. A közelben álló Johanna csak azt látta, hogy Mária még nem tért egészen magához. A tömeg pedig csak egy különös esemény végét látta, amelyről este az egész város beszélni fog.
Jézus azonban érezte az érintést.

Három ujj a csuklóján.

Ezzel az érintéssel pedig valami olyasmi érkezett, ami nem ehhez a parthoz, nem ehhez a naphoz és nem ehhez a testhez tartozott.

Mária azt suttogta:

„Ne menj el egyedül."

Amikor kimondta, maga is megrettent.

A szavak előbb hagyták el a száját, mint hogy megérthette volna őket. Úgy nézett rá, mintha bocsánatot akarna kérni, de nem tudta, miért. A szemében zavar ült. Nem szégyen, nem a tömegtől való félelem, hanem annak az embernek a mély meglepetése, aki épp egy olyan álom mondatát mondta ki, amelyre sohasem emlékezett.
„Nem tudom, miért mondtam ezt" – suttogta.

Jézus nem válaszolt rögtön.

A csuklóját nézte, a helyet, ahol még érezte a három ujj nyomását. Azután ránézett.

Arcán valami olyan finom rezdülés suhant át, amelyet egy figyelmetlen ember részvétnek vélhetett volna. De nem csupán részvét volt. Fájdalom is volt benne, ámulat és csendes felismerés, amelyet még önmaga előtt sem akart beismerni.
„Talán eszedbe jutott valami, amit még nem tudsz megnevezni" – mondta.

Mária visszatartotta a lélegzetét.

„Mi?"

Jézus egy pillanatra a tó felé nézett. A fény megtört a víz színén, és a szél halak, só és nedves kötelek szagát hozta a víz felől. Minden hétköznapi volt. Mégis úgy érezte, e hétköznapi világ mögött egy pillanatra más ajtók nyíltak meg.
Semmit sem látott tisztán.

Csak egy felvillanást.

Egy nőt, aki mellette lépkedett.

Az utca, a tó és a nevek is mások voltak.

De ugyanaz a szempár.

Ugyanaz az érintés.

Három ujj a csuklóján.

És ugyanaz a mondat, amely valamikor régen hangzott el, más porban, más ég alatt:

Ne menj el egyedül.

Azután eltűnt a kép.

Jézus ismét Magdalai Máriára nézett.

„A hűség" – mondta végül.

Mária nem értette.

A szó mégis benne maradt.

Hűség.

A hűség úgy maradt benne, mint egy út, amelyet a lélek már azelőtt kiválaszt, hogy tudná, milyen árat fizet majd érte.
Mária lesütötte a szemét.

„Bocsáss meg – mondta. – Nem akartam..."

„Tudom."

„Különös volt."

„Igen."

„Félek tőle."

Jézus halványan elmosolyodott, de ebben a mosolyban nem volt könnyedség.

„Az is megrémítheti az embert, ami Istentől jön."

Mária ránézett.

„Ez Istentől jött?"

Jézus hallgatott.

Valahol mögöttük felkiáltott egy gyermek. A tanítványok ismét mozgolódni kezdtek. A tömeg lassan lélegzett, mintha a világ visszatérne megszokott határai közé.
Kettejük között azonban már ott maradt valami, ami nem fért el e határok között.

Az asszony, aki korábban a tanítványok közelében állt, Máriához lépett, és vizet nyújtott neki.

Mária két kézzel fogta meg az edényt. Lassan ivott. A víz meleg volt, agyagíze volt. Ez volt a legjobb víz, amelyet valaha ivott.

„Hogy hívnak?" – kérdezte halkan az asszony.

Mária egy pillanatig habozott, mintha újra birtokba kellene vennie a saját nevét.

„Mária."

„Én Johanna vagyok."

Mária bólintott. Ezt a nevet megjegyezte. Később másokat is megjegyez majd. Zsuzsanna. Szalómé. Mária, Jakab anyja. Asszonyok, akik élelmet, pénzt, híreket, aggodalmat és hitet hordoztak. Asszonyok, akik nem mindig állnak majd elöl, de ott lesznek, amikor sokan eltűnnek.

„Hazamész?" – kérdezte Johanna.

Mária visszanézett a városra.

Magdala ott állt, ahol mindig. Házak, utcák, piac, szemek a függönyök mögött. A hely, ahol a legrosszabb napjairól ismerték. A hely, ahol minden fal olyasvalaminek a visszhangját hordozta, amit maga mögött akart hagyni.

Azután Jézusra nézett.

„Hová mész?" – kérdezte.

„A többi városba – mondta. – Hirdetni Isten országát."

„És olyanokat is magaddal viszel, amilyen én vagyok?"

Jézus úgy nézett rá, mintha olyasmit kérdezett volna, ami elszomorítja.

„Éppen ilyeneket."

Mária lehajtotta a fejét.

Abban a pillanatban még nem tudta, hová vezeti majd ez az út. Nem tudta, hogy példázatokat hallgat majd, amelyeket nem ért meg azonnal, de úgy érnek benne, mint a gabonaszem. Nem tudta, hogy látni fogja, amint a vakok kinyitják a szemüket, a bénák felállnak, a gőgösök sértetten távoznak, a szegények pedig kiegyenesítik a hátukat.

Nem tudta, hogy egyszer egészen Jeruzsálemig követi.

Nem tudta, hogy ott áll majd a kereszt közelében, amikor sokan szétszélednek.

Nem tudta, hogy látni fogja, hová helyezik a testét.

Nem tudta, hogy sötétben indul a sírhoz, olyan nagy fájdalommal, hogy úgy érzi majd, mind a hét démon visszatérhetne – mégsem térnek vissza.

Nem tudta, hogy a kertben sírni fog, és a halottat keresi, amíg az élő ugyanúgy meg nem szólítja, mint ma:

Mária.

És hogy akkor felismeri.

Most csak azt tudta, hogy belül csend van.

Jézus az emberek felé fordult. Némelyek még mindig azt várták, hogy megmagyarázza, mi történt. Ő azonban csak ennyit mondott:
„Elközelített Isten országa."

Mária szilárdabban megállt a lábán.

Térde még reszketett. Haja kócos volt, arca nedves a könnyektől, keze poros. Olyannak látszott, mint aki elveszített egy küzdelmet.
Hosszú évek óta először mégis úgy érezte, hogy megnyerte.

Johanna segített megigazítani a köpenyét.

Mária ránézett, és meg akarta köszönni, de a szavak a torkán akadtak. Ujjaiban még mindig érezte Jézus csuklójának melegét. Még mindig hallotta a saját suttogását.
Ne menj el egyedül.

Nem tudta, honnan jöttek ezek a szavak. Nem tudta, miért tűntek egyszerre idegennek és a sajátjának. Azt azonban tudta, hogy többé nem szabadul tőlük. Mostantól úgy lakoznak majd benne, mint apró láng, amelyet az ember a tenyerében óv a széltől.
Jézus már a part mentén haladt.

A tanítványok megindultak utána. A tömeg lassan csoportokra, hangokra, találgatásokra bomlott. Némelyek még mindig kerülték a tekintetét. Mások túl sokáig nézték. Egy férfi valamit súgott a másiknak egy csodáról. Egy asszony sírt. Egy gyermek mosolygott, bár nem tudta, miért.
Mária állva maradt a város és az út között.

Mögötte Magdala.

Előtte Jézus.

Még egyszer visszanézett. Nem azért, mert maradni akart. Inkább azért, hogy lássa a helyet, ahonnan más emberként távozik.
Ekkor észrevette, hogy Jézus megállt.

Nem fordult egészen hátra. Csak kissé elfordította a fejét, mintha tudná, hogy ő még mindig ott áll azon a helyen, ahol az emberben több dől el az út irányánál.
Tekintetük újra találkozott.

Egy pillanatra Mária úgy érezte, mindaz, ami közöttük történt, nem először történt meg. Hogy ez az út már létezett valahol. Hogy Jézus valahol már járt előtte, ő pedig valahol már állt ugyanazzal a kérdéssel a torkában.
Elindulok?

Maradok?

És hogy akkor is, abban a láthatatlan korábban, ugyanígy döntött.

Megtette az első lépést.

Azután a másodikat.

És rájött, hogy a benne lévő csend együtt lépked vele.

Amikor csatlakozott a többiekhez, Péter röviden ránézett, majd nyomban elfordította a szemét. Nem megvetés volt ebben, inkább annak az embernek a bizonytalansága, aki még nem tudja, mit kezdjen a kegyelemmel, amikor az valaki mással történik meg. János helyet engedett neki. Johanna mellette haladt.
Jézus előttük ment.

Mária a kezeit figyelte, ahogy járás közben mozogtak. Az egyik az imént megérintette az életét, és kiragadta a sötétségből. A csuklóján semmi sem látszott. Ujjainak semmi nyoma. Semmi jel. Semmi bizonyíték.
Mégis tudta, hogy valami ott maradt.

Nem a bőrén.

Mélyebben.

Talán benne, Jézusban.

Talán őbenne.

Talán valahol kettejük között, azon a helyen, ahol összetalálkoznak az utak, amelyeket az emberek véletlennek neveznek, mert nem ismerik az igazi nevüket.
A nap ereszkedett a tó fölött. Magdala mögöttük elhalványult a porban és a fényben. Előttük az út a dombok közé kanyargott.
Mária nem tudta, mi vár rá.

De most először nem csak attól félt, ami eljön.

Attól is félt, hogy jó lehet.

És ebben a félelemben különös édesség rejlett.

Továbbment.

Továbbment, és mögötte maradt a démonairól ismert asszony története.

A város, amely elől egykor menekült, egyre távolodott.

Még nem sejtette, mit jelent követni egy prófétát, akit egyszer gyűlölni fognak.

Most úgy lépkedett, mint akit a nevén szólítottak.

És messze előtte, bár még láthatatlanul, már ott állt egy másik kert, egy másik éjszaka és egy másik pillanat, amelyben Jézushoz olyan erővel tér vissza ez a nap, hogy megérti azt, amit most csak sejtett.
Hogy Magdalai Mária nem először jött hozzá.

Hogy némely lelkek nem azért ismerik egymást, mert találkoztak.

Hanem azért találkoznak, mert már korábban ismerték egymást.

A szerző megjegyzései a fejezethez:

A szöveg Mária Magdolna újszövetségi szerepének tanulmányozása nyomán született. Jézus és Mária Magdolna első találkozását a hozzáférhető források sehol sem írják le egyértelműen. A fejezetben szereplő változat megismerkedésük legvalószínűbb története – kivéve azokat a részleteket, amelyek azért kerültek bele, hogy a találkozás illeszkedjen az elbeszélés keretébe.

5. Elarion: Nitra, az Unió fővárosa

Nitra nem Elarion legrégebbi városa volt, de úgy viselkedett, mintha az lenne.

Az azonos nevű folyó partján feküdt. A folyó emlékezetként áramlott át a városon, lassabban a fölötte húzódó közlekedési rétegeknél, halkabban a partjain álló számítótornyoknál. Nitra régi, kőből épült magja akkor is megmaradt, amikor körülötte áttetsző kupolák, függőleges városnegyedek, konzuli parkok, autonóm modulok pályái és pénzügyi csomópontok tornyai emelkedtek.
Nitrában a régit sohasem bontották le. Csupán körülvették az újjal.

Így az ember állhatott egy hétszáz éves kövezetű téren, és láthatta maga fölött az orbitális gyűrű felé induló hajókat.
Azon a napon a város ünnepélyes arcot öltött. A középületek homlokzatán lassan váltakoztak az áttetsző feliratok:
Munka a munka után. Érték a munkabér után. Ember az automatizálás után.

Az Unió nagyszabású nyilvános fórumot hívott össze a jövedelem jövőjéről.

Nem ez volt az első fórum az UBI-ról. Ilyen viták már évtizedek óta folytak. Először tudományos provokációként, aztán társadalmi kísérletként, majd választási jelszóként, végül pedig olyan szükségszerűségként, amelyet a politikusok még mindig halogatni próbáltak.
Ezúttal azonban fogyóban volt a haladék.

Az automatizált termelés átlépte azt a határt, amelyet a közgazdászok egykor elméletinek tartottak. Az Unió egyes térségeiben a felnőttek kevesebb mint negyven százaléka dolgozott a hagyományos értelemben. Nem azért, mert nem akartak. Azért, mert a munkájukra már nem volt szükség.

A gépek termesztettek, építettek, válogattak, könyveltek, fordítottak, diagnosztizáltak, ellenőriztek, tanítottak, sőt zenét is szereztek, olyan olcsón, hogy az emberi munka egyre inkább kulturális döntéssé vált gazdasági szükséglet helyett.
A számlák azonban emberiek maradtak.

Lakbér.

Élelem.

Gondoskodás.

Oktatás.

Gyógykezelés.

Méltóság.

Ezért találkoztak Nitrában az államok, bankok, konzorciumok, egyetemek, polgári tanácsok, nemzetségi archívumok és a bolygón túli közigazgatások képviselői. Az Unió Tanácsának nagyterme félkör alakú volt. Minden felszólaló fölött megjelent a neve, az állama, a népága, az intézménye és a nyilvánosságra hozott érdekeltségeinek köre.
Némelyek neve mellett hosszú lista állt.

Másoké mellett gyanúsan rövid.

Jesair Davion a harmadik sorban ült, nem politikusként, hanem az aurelián nemzetségi tanácsok meghívott képviselőjeként. Nem szerette ezeket a rendezvényeket. Nem azért, mintha elutasította volna a politikát. Inkább azért, mert a politika különös képességgel változtatta az eleven szenvedést fogalommá, a fogalmat bizottsággá, a bizottságot pedig jelentéssé, amelyet már senki sem olvasott el.

Fiúként egyszer egy beteg rokon ágya mellett állt, akit a család a Davion-házba hozott. Az egyik idősebb családtag felszólította, tegye a kezét a férfi homlokára. Jesair engedelmeskedett, mert tizennégy éves volt, és mindenki várt. Amikor a férfi állapota rosszabbodott, valaki azt javasolta, várjanak még egy kicsit, hátha megnyilvánul a nemzetség adománya.

Jesair maga hívta az orvosi modult. A férfi egy olyan beavatkozásnak köszönhetően maradt életben, amelynél Jesair nem volt jelen. Egy hónappal később a nemzetségi krónikában megjelent egy mondat az ifjú Davion érintéséről; a beavatkozást elvégző orvosnő neve hiányzott belőle. Jesair akkor értette meg először, milyen könnyen elfedheti a csoda története egy valóságos ember munkáját.
Mellette Mareia Lioren ült.

Nem ismerték egymást régóta. Igazából azt sem lehetett mondani, hogy ismerik egymást. Két, egészségügyi archívumokról szóló tárgyaláson találkoztak, egyszer pedig egy selenita iskola kertjében, ahol Mareia a nemzetségek emlékezetéről beszélt a gyermekeknek. Jesair leginkább a csöndjére emlékezett abból a találkozásból. Nem volt üres. Pontos volt.
Amikor valaki ostobaságot beszélt, Mareia nem mosolygott udvariasan.

Csak úgy nézett rá, hogy az illető hallani kezdte a saját szavait.

„Gondolja, hogy ma döntenek?" – kérdezte halkan.

Jesair a pódiumra nézett, ahol az első felszólaló készülődött.

„Nem. Ma csak mindenki elmondja, miért nem lehet még dönteni."

Mareia halványan elmosolyodott.

„Ez tapasztalatnak hangzik."

„Ez Nitrának hangzik."

Egy Daren Voltr nevű veyran lépett a pódiumra. Az Északi Szövetség Monetáris Tanácsának elnöke volt, nemzedéke egyik legjobb szónoka. Olyan ember nyugodt hangján beszélt, akinek sohasem kellett sietnie, mert mások vártak őrá.

„Hölgyeim és uraim – kezdte –, ebben a teremben senki sem vitatja, hogy az automatizálás megváltoztatta a társadalmi szerződés alapjait. Nem az a kérdés, hogy a polgárnak jár-e részesedés a civilizáció termeléséből. Az a kérdés, ki számítja ki ezt a részesedést, milyen pénznemben, milyen ellenőrzés mellett és milyen áron."

Grafikonok jelentek meg a falakon.

Negyven állam.

Harminc használatban lévő pénznem.

Árfolyamsávok.

Stabilizációs mechanizmusok.

Exportrendszerek.

Adósságmérlegek.

„A pénznem – folytatta Daren Voltr – nem csupán elszámolási egység. A pénznem az állam kormánykereke. Ha a monetáris kormánykereket egyetlen bolygószintű intézménynek adjuk át, a régiók elveszítik képességüket arra, hogy a saját körülményeikhez alkalmazkodjanak. A leértékelés nem mindig bűn. Néha így éli túl egy gyengébb állam. Az ingadozó árfolyam nem mindig manipuláció. Néha lengéscsillapító."

Egyetértő moraj futott végig a termen.

Jesair érezte, ahogy körülötte megváltozik a hangulat. A veyranok úgy tudtak beszélni a hatalomról, hogy felelősségnek hangozzék. És gyakran valóban felelősség volt. Ebben rejlett az erejük.

Az érték szóra azonban felmerült benne egy mondat, amelyet gyermekkora óta ismert.

Ha megérik a közös mű ideje, az érték többé nem járhat árnyékban. Ami mindenkit szolgál, annak mindenki számára láthatónak kell lennie.

Az egyik legrégebbi fennmaradt aurelián szöveghez tartozott. Nemzetségi gyűléseken olvasták fel, kötelezettségvállalásokkor és a közös tulajdon körüli vitákban is. Egyesek vallási parancsolatnak tartották. Mások szerint csupán egy réges-régi korszak maradványa volt, amikor az aureliánok kis közösségekben gazdálkodtak, és meg kellett mutatniuk egymásnak a készleteiket, hogy túléljék a telet.

Jesair sokáig elsősorban lelki értelemben fogta fel. Az érték az igazság volt, a becsület, az áldozat, mindaz, amit az ember ellenszolgáltatás igénye nélkül ad másoknak. Az árnyék pedig a hazugság, az önzés és a rejtett szándék.

Csak az utóbbi hónapokban kezdte kísérteni a lehetőség, hogy a régi szöveg egészen szó szerint is érthető.

Lehet, hogy szerzői nemcsak az ember értékére gondoltak, hanem arra az értékre is, amelyet az ember létrehoz, és amelyet valaki más kisajátít. Lehet, hogy a közös mű nem csupán templom, nemzetség vagy közösség volt. Lehet, hogy az egész civilizáció volt az.

Elarion évezredek alatt felhalmozott tudás segítségével termelt. A gépek közös infrastruktúrát, a bolygó energiáját, régmúlt nemzedékek által fizetett kutatásokat és emberek milliárdjainak adatait használták. A létrejött érték mégis eltűnt a magánkönyvelésekben, a devizaátváltásokban és a tulajdonosi láncokban, amelyek végén olyan név állt, amelyet a nyilvánosság gyakran nem is ismert.

Ami mindenkit szolgál, annak mindenki számára láthatónak kell lennie.

A hatalom, amely mások életéről döntött.

A vagyon, amely társadalmi szükségszerűségnek tüntette fel magát.

A nyereség, amelyből mindenki részesedését ki kellett volna számítani.

Jesair nem volt biztos benne, hogy a régi szöveg valóban ezt jelenti. A régi szavakat szinte bármely jelen szolgálatába lehetett kényszeríteni. Éppen ezért tiltakozott azok ellen, akik az aurelián krónikákból tévedhetetlen jóslatokat csináltak.

Mégsem tudott szabadulni az érzéstől, hogy a közös mű ideje már megérett.

És az érték még mindig árnyékban járt.

Ezután egy selenita nő lépett elő Améniа, a bolygó legnagyobb nyugati földrészének déli részéről. Azokról beszélt, akiktől az automatizálás nemcsak a munkabért vette el, hanem napjaik ritmusát, társas kötelékeiket és azt az érzést is, hogy szükség van rájuk. Olyan férfiak és nők vallomásait vetítette ki, akik egész életükben dolgoztak, most pedig azt hallgatták, hogy a civilizáció hatékonyabb lett azáltal, hogy helyettesítették őket.

„Amikor az ember elveszíti a munkáját – mondta –, nemcsak jövedelmet veszít. A bizonyítékot is elveszíti arra, hogy a világnak szüksége van rá. Az UBI nem lehet csupán pénzügyi mechanizmus. A méltóság új meghatározásának részévé kell válnia."
Azután jöttek a közgazdászok.

Azután a jogászok.

Azután a termelő AI-rendszerek képviselői.

Beszédeik pontosak, kiegyensúlyozottak és fárasztóak voltak.

Mareia Jesairhoz hajolt.

„Észrevette, hogy mindenki a részesedés kiszámításáról beszél, de senki sem akarja megmutatni a számítás teljes alapját?"
Jesair bólintott.

„Mert a számítás teljes alapja a hatalom."

„És a hatalom nem szeret megmutatkozni?"

„Szeret. De csak elölről."

Mareia ránézett. Először hosszabban.

„És hátulról?"

„Ott vannak a kezek."

A pódiumon éppen az Unió egyik fiatal minisztere kezdett beszélni. Aurelián volt, de a szemében nem látszott az aranygyűrű. A méltányos UBI szükségességéről beszélt, a társadalmi békéről és arról, hogy a polgároknak bízniuk kell az intézményekben.

Nerai Sael magasan, az oldalsó elemzői karzaton ült. Onnan hozzáfért a vita élő adatrétegeihez. Látta a neveket, intézményeket, forrásokat, másik szerződő feleket, korábbi kapcsolatokat, támogatásokat, nyilvános nyilatkozatokat, tulajdonosi láncokat – vagyis mindent, ami hozzáférhető volt.
Éppen ezért nyugtalanította mindaz, ami nem volt hozzáférhető.

Daren Voltrnál három réteg hiányzott. Nem illegális vagy bűnös módon titkolt adatokról volt szó; egyszerűen védettek voltak. Üzleti érdekeltségek. Államközi monetáris konzultációk. Nyilvánosságra nem hozott tanácsadói szerződések.
Nerai megjelölte őket.

Nem azért, mert Voltrt valami konkréttal gyanúsította volna. Hanem mert a láthatatlanság szerkezetében mindig így kezdődött minden: nem bűncselekménnyel, hanem kivétellel.

Lent a teremben a vita a lényeghez közeledett.

„Az UBI monetáris egység nélkül egyenlőtlen lesz – mondta az Unió egyik közgazdásznője. – Minden állam más részesedést fizet ki, más termelést számol el, más nyereséget rejt el, és a maga politikai szükséglete szerint alakítja a pénznemét."
„Az UBI monetáris egységgel viszont – felelte egy pénzügyi konzorcium veyran képviselője – központosított juttatás lesz, amelyet a polgár a bolygó könyvelőgépének való engedelmességért cserébe kap."
„Nem – szólalt meg valaki a hátsó sorokból. – Részesedés lesz."

A terem elcsendesedett.

A hang nem politikusé volt. Jesairé volt.

Nem készült beszélni. Nem kért szót. A mondat egyszerűen előbb szakadt ki belőle, mint hogy megállíthatta volna.

A falakon megjelent a neve: Jesair Davion, Auriola Nemzetségi Tanácsa, független küldött.

Néhányan megfordultak.

A Davion név hallatán mindig megváltozott valami a teremben. A változás túl finom volt ahhoz, hogy jegyzőkönyvbe kerüljön, de a régi mítoszok hosszú árnyékot vetettek.
Az elnöklő átadta neki a szót.

Jesair felállt.

Egy pillanatra újra látta a régi szöveg szavait. Nem kőbe vésve, nem is a nemzetségi krónikába másolva, hanem mintha ott állnának a terem fölött, a grafikonokkal, nevekkel és adatokkal együtt.
Ha megérik a közös mű ideje, az érték többé nem járhat árnyékban.

Talán évszázadokon át túlságosan szűken értelmezték ezeket a szavakat. Talán lelki beteljesülésre vártak, miközben egy könyvelési kérdés állt előttük. Amely attól, hogy pénzről szólt, nem volt kevésbé szent.

„A juttatás az, amit a hatalom felülről ad – mondta. – A részesedés az, ami már azért megilleti az embert, mert a civilizáció része. Ha a gépek az egész bolygó tudásából, infrastruktúrájából, történelméből és energiájából állítanak elő értéket, akkor ez az érték nem csupán a gépek tulajdonosainak kezében keletkezik. Mindenki örökségéből születik."
Egy pillanatra elhallgatott.

„Az egyik legrégebbi aurelián szöveg azt mondja: Ha megérik a közös mű ideje, az érték többé nem járhat árnyékban. Ami mindenkit szolgál, annak mindenki számára láthatónak kell lennie.”

A teremben néhányan megmozdultak. Voltak, akik ismerték az idézetet. Mások csupán régi vallásos szavakat hallottak egy modern politikai vitába illesztve.

„Sokáig azt hittem, csak az egyén erkölcséről szól – folytatta Jesair. – Ma már nem vagyok ebben biztos. A civilizáció szó szerintibb értelemben vált közös művé, mint ahogyan őseink elképzelhették volna. Gépeink közös tudást használnak. Gazdaságunk közös infrastruktúrán áll. Termelésünk élők és holtak munkájából születik. Ha mindenkit szolgálnia kell, akkor láthatónak kell lennie, hol keletkezik az értéke, hová távozik, és ki dönt róla.”

A falakon megjelenő adatokra nézett.

„A részesedést nem lehet vaktában kiszámítani. Ha a polgár nem látja, miből számítják ki a részesedését, akkor nem igazságosságot kap. Hanem megnyugtatást.”

Csend volt a teremben.

Nem egyetértő. Inkább veszélyes.

Daren Voltr halványan elmosolyodott.

Nem megvetés volt benne. Inkább annak az embernek az elégedettsége, aki végre elég nagy állítást hallott ahhoz, hogy ízekre szedhesse.

„Rendben – mondta. – Fogadjuk el a különbséget, amelyet juttatás és részesedés között tesz. Fogadjuk el még azt is, hogy az embernek joga van tudni, miből számították ki a részesedését. Mit javasol hát? Hogyan akarja elérni, hogy a számítás alapjául szolgáló adatok teljesek, átláthatók és egyúttal ellenőrizhetők legyenek?”

A terem falairól eltűntek az árfolyamgrafikonok. A bolygó termelésének ábrája váltotta fel őket.

Energia.

Föld.

Automatizált gyárak.

Közfinanszírozott kutatás.

Magántulajdonú szabadalmak.

Adatarchívumok.

Bolygón túli bányászat.

Csomópontok millióit kötötték össze államokon, pénznemeken és tulajdonosi struktúrákon áthaladó vonalak. Némelyik világos volt. Mások eltűntek az alapok, bankok és nyilvánosan nem ismert tulajdonosú társaságok szövevényében.
Jesair egy ideig nézte őket.

„Nem számíthatják ki mindenki részesedését olyan adatokból, amelyeket csupán néhány kiválasztott ismer – mondta. – És nem ellenőrizhetik a rendszer igazságosságát, amíg meghatározó részei banktitok, üzleti titok vagy monetáris szuverenitás mögött rejtőznek."
„Ez még mindig nem javaslat" – vetette ellen Voltr.

„Ez a kezdete."

Jesair az ábrára emelte a tekintetét.

„Az érték nem járhat árnyékban. Ha tudni akarjuk, milyen érték keletkezett Elarionon, ki hozta létre, ki sajátította ki, és mekkora részesedés illeti meg belőle a többieket, látnunk kell a mozgását."
A teremben néhány fojtott hang hallatszott.

„Ezért az egész bolygó pénzáramlásainak nagymértékben átláthatónak kellene lenniük – folytatta Jesair. – Nemcsak az államok kiadásainak. Nemcsak a politikusok számláinak és a közintézmények szerződéseinek. A nagy magántőkék mozgásának is láthatónak kell lennie. A tulajdonosi kapcsolatoknak. A végső kedvezményezetteknek. A pénznemek közötti átcsoportosításoknak. A politikai befolyás finanszírozásának. Az infrastruktúra, a föld, a média, a kutatás és az olyan technológiák megvásárlásának, amelyek milliók életét változtathatják meg."
Az elemzői karzaton Nerai abbahagyta az írást.

Jobb nyilvántartásokra, szigorúbb auditokra vagy a termelés egységes jelentésére vonatkozó javaslatot várt. Jesair azonban magát a határt kérdőjelezte meg a közösségi és a magánpénzügyek világa között.
Voltr nyugodt maradt.

„Minden pénzáramlásnak?"

„Azt mondtam, nagymértékben."

„Ez igen kényelmes pontosítás."

„Elkerülhetetlen. Aki ételért vagy gyógyszerért fizet, azzal nem dönt a bolygó sorsáról. Aki kórházhálózatot vesz, megszerzi az energiaellátás irányítását, vagy politikai mozgalmat kezd finanszírozni, az már nem csak önmagáról dönt."

„És ki húzza meg a határt aközött, ami kicsi, és aközött, ami nagy?"

„A társadalom."

Voltr elmosolyodott.

„A társadalom semmiről sem dönt. Azok az intézmények döntenek, amelyek a nevében beszélnek."

„Akkor azoknak is átláthatónak kell lenniük."

Rövid, ideges nevetés futott végig a termen.

Voltr megvárta, amíg elül.

„És a magánszféra? – kérdezte. – Azt akarja, hogy minden polgár lássa az összes többi polgár számláit? Hogy hol vásárol, kinek segít, kit támogat, merre jár, és mi az, amit talán szégyell?"

A kérdés ott függött a terem fölött.

Egyszerűbb volt minden előzőnél. Éppen ezért veszélyesebb.

Jesair egy pillanatra elhallgatott.

„A magánszféra védelmének megvolt az értelme – mondta. – És ma is megvan. Védi az ember intim életét, családját, egészségét, kapcsolatait, meggyőződését és azt a teret, amelyben semmit sem kell megmagyaráznia a nyilvánosságnak."

„Tehát egyetért velem."

„Nem egészen."

Jesair tenyerét az előtte lévő ülés háttámlájára támasztotta.

„A pénzügyi magánszféra jelentős része nem azért jött létre, hogy az embert más emberektől védje. Hanem azért, hogy a hatalomtól védje. A korrupt államtól, az önkényes uralkodótól vagy az olyan intézménytől, amely minden információt ellene fordíthatott."

Az államok első sorokban ülő küldötteire nézett.

„Olyan társadalomban, ahol az állam átláthatatlan, a magánszféra lehet a szabadság utolsó menedéke. De ha olyan társadalmat akarunk létrehozni, amelyben maga a hatalom átlátható, fel kell tennünk a kérdést: ugyanaz az árnyék még mindig a gyengéket védi, vagy már gyakrabban az erőseket?"

Ezúttal senki sem nevetett.

„Az átlagember nem akarja, hogy idegenek minden vásárlását figyeljék – folytatta Jesair.

De egy bizonyos határt meghaladó vagyon és tranzakciók esetében a magánszféra már nem csupán a személyes életről szól."

„Miért?"

„Mert a nagy vagyon nem csupán magánügy."

A teremben megmozdult néhány konzorciumi képviselő.

„A nagy vagyon képesség arra, hogy megváltoztassuk az árakat, a munkafeltételeket, a földtulajdont, a városok képét, a kutatást, a médiát és néha a törvényeket is. Egy bizonyos ponton túl már nem csupán arról van szó, mi van az ember tulajdonában. Hanem arról, hogy a tulajdona révén mit tehet másokkal."

Voltr összefonta a karját.

„És ezért el kell veszítenie a magánszféráját?"

„Ezért kell láthatónak lennie a hatalma kiterjedésének."

„Ez csak az elnevezésben jelent különbséget."

„Nem. Az intim szféra és a hatalom nem ugyanaz."

Jesair hangja nyugodt maradt.

„Senkinek sem kell tudnia, milyen vacsorát rendelt, kinek küldött személyes ajándékot, vagy hol töltötte az éjszakát. A társadalomnak azonban joga van tudni, hogy tíz alapon keresztül meghatározó részesedést szerzett a vízellátásában. Joga van tudni, hogy egy politikai pártot finanszírozó társaság ugyanahhoz a tulajdonoshoz tartozik, mint az a konzorcium, amelynek a párt közbeszerzési megbízásokat juttat. Joga van tudni, hogy az egyik államban kimutatott nyereség egy másikban keletkezett, és egy harmadikban tűnt el."

A falakon anonimizált tulajdonosi lánc jelent meg. Egy vállalat tizennégy társaságon, hat államon és három bolygón túli joghatóságon haladt keresztül, míg végső tulajdonosa el nem veszett egy nem nyilvános alapban.

„A nagyok magánszférája gyakran egy mechanizmust véd."

Voltr az ábrára meredt.

„És ön azt akarja, hogy mindenki minden mechanizmust lásson?"

„Azt akarom, hogy minden jelentős hatalom látható nyomot hagyjon."

„Valós időben?"

Jesair egy pillanatra habozott.

„Elég idejében ahhoz, hogy az átláthatóság ne pusztán régészet legyen."

Nyugtalanság futott végig a termen.

„Tehát nem pusztán számviteli átláthatóságot akar az év lezárulta után – mondta Voltr. – A nagy pénzáramlások folyamatos láthatóságát akarja."

„Igen."

„És ki figyeli majd őket? Az állam? A Monetáris Tanács? A Bolygóbank?"

„Ezen intézmények egyike sem egymagában."

„Akkor ki?"

Jesair körülnézett a teremben.

„Még nem tudom, pontosan milyen formát kellene öltenie egy ilyen rendszernek. De azt tudom, milyet nem szabad öltenie. Nem lehet egyetlen kormány, egyetlen bank, egyetlen állam vagy egyetlen faj tulajdona. Nem működhet olyan szemként, amely mindenkit lát, miközben maga láthatatlan marad."

Mareia ránézett.

Jesair nem csupán a pénz átláthatósága mellett érvelt. Annak a módját kereste, hogyan tehetné magát a megfigyelést is átláthatóvá.

„Minden betekintésnek nyomot kell hagynia – folytatta. – Ha egy intézmény ellenőriz egy embert, az embernek tudnia kell, melyik intézmény tette. Ha egy elemzőrendszer kockázatosnak jelöl egy tranzakciót, meg kell lehessen vizsgálni a szabályokat, amelyek alapján döntött. Ha valaki kivételt kap a nyilvánosságra hozatal alól, láthatónak kell lennie, hogy a kivétel létezik, ki engedélyezte, és meddig érvényes."

Nerai kissé előrehajolt.

Ez már nem egyszerű nyilvántartás volt. A kölcsönös láthatóság rendszere volt. A pénz látható lenne az ellenőrök számára, az ellenőrök viszont azok számára lennének láthatók, akiket ellenőriznek.

Voltr azonban nem engedett.

„És a bűnöző? – kérdezte. – Neki is tudnia kell, hogy valaki ellenőrzi?"

„Igen."

Moraj futott végig a termen.

„Akkor áthelyezi a pénzt."

„Ha úgy helyezheti át, hogy eltűnjön, a rendszer már kudarcot vallott."

„Megsemmisíti a bizonyítékokat."

„A már rögzített pénzáramlás megsemmisítésének lehetetlennek kell lennie."

„Elrejti a szándékát."

„A szándékot mindig el lehet rejteni. De nem védhetjük a hatalmat pusztán azért, mert az átláthatóság nem tud gondolatot olvasni."
Voltr elhallgatott.

Most először nem mosolygott.

„Tudja, mit ír le?"

„Nem egészen."

„A banktitok végét írja le."

„Mai formájában talán igen."

„Az üzleti titok jelentős részének végét."

„Ha az üzleti titok mások élete fölötti hatalmat takar, akkor talán azt is."

„És talán az államok monetáris szuverenitásának végét is."

Jesair a pódium fölött megjelenő pénznemek tucatjainak jelképeire nézett.

„Ha a monetáris szuverenitás azt a jogot jelenti, hogy elrejtsék a saját polgáraik életszínvonalát meghatározó adatokat, akkor igen."
Csend telepedett a teremre.

Ezúttal nem csupán veszélyes volt.

Ellenséges volt.

Jesair érezte, ahogy az első sorok tekintetei megváltoznak. Az imént még egy régi aurelián nemzetség képviselője volt, akit illett meghallgatni. Most olyan emberré vált, aki megkérdőjelezte azokat a jogosultságokat, amelyeken egész államok, bankok és konzorciumok álltak.
Voltr leült.

Az elnöklő már készült átadni a szót egy másik küldöttnek, de senki sem jelentkezett.

A falakon ott maradt a bolygó pénzáramlásainak ábrája.

Vonalak milliói.

Némelyek világosak.

Mások megszakadók.

És sok a sötétben ért véget.

Mareia Jesairhoz hajolt.

„Tisztában van vele, hogy most szinte mindenkit magára haragított ezen a bolygón, akinek több pénze van, mint önnek?"
Jesair leült.

„Az nem lehet olyan nehéz. Nekem sohasem volt sok."

„Nem hiszem, hogy a szerénysége megnyugtatja őket."

Ránézett.

„Úgy gondolja, túl messzire mentem?"

Mareia az ábra sötét pontjaira nézett.

„Nem – mondta. – Azt gondolom, még csak az irányt mutatta meg."

Magasan fölöttük Nerai új elemzői feljegyzést nyitott.

Nem írta bele Jesair nevét sem gyanús személyként, sem politikai kockázatként. Csupán két mondatot jegyzett fel.
Ha igazságosnak kell lennie az ember részesedésének a közös értékből, nem létezhet láthatatlan érték.
Ha a pénzügyi hatalomnak ellenőrizhetőnek kell lennie, nemcsak a pénz mozgásának kell látszania, hanem mindenkinek is, aki figyeli.
Elmentette a feljegyzést.

Nem sejtette, hogy néhány év múlva visszatér majd hozzá.

Olyan időben, amikor már nem az lesz a kérdés, járhat-e az érték árnyékban.

Hanem az, hány életet rejthet el az árnyék.

A terem túlsó végében, a pénzügyi konzorciumok vendégeinek szektorában Arien Korveth ült.

Nem szónokként nézett Jesairra.

Tekintete egy pillanatra Mareiára siklott, majd vissza a terem közepén álló férfira. Valami személyesebbet hordozott a politikai egyet nem értésnél vagy egy pénzember aggodalmánál, akinek érdekeit sértheti az új gondolat.
Arien úgy nézett, mint akit valami személyesen érintett.

Arientől néhány székre Kael Thorne ült.

Neve egyetlen felszólalói hely fölött sem jelent meg. Nem képviselt államot vagy politikai pártot, és hivatalosan egyetlen pénzügyi ház nevében sem beszélt. Mégis ismerték a bankelnökök, a legnagyobb alapok kezelői és azok is, akik eldöntötték, mely politikusok előtt nyílik meg az út a hatalomhoz.

Kael Jesair beszéde alatt nemcsak a szónokot figyelte.

A termet figyelte.

Tudta, hogy a szavak valódi jelentése gyakran nem annak az arcán mutatkozik meg, aki kimondta őket, hanem azokén, akiket elértek. Látta az alapkezelők nyugtalanságát, a monetáris tanácsok képviselőinek óvatosságát és a politikusok csendes derültségét, akik biztosra vették, hogy Jesair gondolatai hamarabb elpárolognak, mint hogy törvényekké válhatnának.

Ő maga azonban nem derült.

Amikor Jesair azt mondta, hogy ami mindenkit szolgál, annak mindenki számára láthatónak kell lennie, Kaelt olyan heves félelem fogta el, hogy egy pillanatra úgy érezte, a terem csak az ő kedvéért némult el.

Csak kevesen tudták róla, de hatalmának nagy része éppen azért létezett, mert nem lehetett egyetlen egészként látni. A bankok ismerték az alapjait, de a végső tulajdonosaikat nem. A politikusok ismerték alapítványaik adományozóit, de a pénzük eredetét nem. A pártok gazdasági vezetői látták a számlákat, de az őket összekötő láncokat nem. A hivatalnokok ismerték az egyes társaságokat, de a házat nem, amelyhez mind visszavezettek.

Az átláthatóság nem csupán új szabályokat jelentene.

Kael számára lelepleződést jelentene.

Megmutatná a vagyonkezelők és alapítványok mögé rejtett vagyont. Az adózás elől megszökött pénzt. A pártokat, amelyek a nyilvánosság előtt gyűlölték egymást, titokban azonban ugyanazok a források táplálták őket. Az üzleteket, amelyek törvényesnek mutatták magukat, noha induló tőkéjük olyan helyekről származott, amelyekről tisztességes társaságban nem beszéltek.

Jesair nem csupán egy gazdasági reform javaslatát terjesztette elő.

Tudtán kívül ítéletet mondott a világ fölött, amelyet Kael egész életében épített.

Kael halálra rémült.

Nem azért, mert azt hitte, hogy az átláthatóság már holnap eljön. A törvényeket le lehetett lassítani, a bizottságokat elárasztani, a nyilvánosságot kifárasztani. Valami más volt a rémisztő: Jesair szavai egyszerűek voltak. Az emberek megérthették őket. Egy olyan gondolatot pedig, amelyet az emberek megértenek, csak addig lehet elnyomni, amíg valaki ki nem mondja, akinek hajlandók hinni.

Azután észrevette Arient.

Látta, ahogy Jesairra pillantva megfeszülnek az állkapocsizmai. Ahogy szeme egy pillanatra megáll Mareián. Ahogy arckifejezése minden alkalommal megváltozik, amikor a terem Jesairra figyel.

Arien nem csupán Jesair gondolatától félt.

Magával Jesairral volt baja.

Kael még azelőtt elfordította a tekintetét, hogy Arien észrevehette volna: figyelik.

A pódiumon az elnöklő megköszönte Jesair felszólalását. A terem lassan visszatért a napirendhez, mintha semmi lényeges sem történt volna. A következő szónok már a szóra várt, a falakon pedig új grafikonok készültek.

Kael Thorne azonban tudta, hogy bizonyos pillanatokat még azelőtt fel lehet ismerni, hogy önmagukat megértenék.

Jesair Davion az imént nevet adott egy világnak, amelyben a hatalomnak meg kellene mutatnia a kezét.

Kael tudta, mit találnának az övén.

Néhány székkel távolabb pedig egy férfi ült, aki láthatóan sokkal személyesebb okból vágyott Jesair elhallgattatására.

Kael megjegyezte Arien nevét.

A fórumról hazafelé Mareia bekapcsolta az esti híreket. Az egyik csatornán Jesair arca alatt megjelent a felirat: DAVION MINDEN SZÁMLÁT LÁTNI AKAR. A másikon az élelmiszer-vásárlás és a kórháztulajdonlás közötti különbséget magyarázták. A harmadik a bankok egyik képviselőjét hívta meg, aki azt állította, hogy a kettő közötti határt sohasem lehet megbízhatóan meghúzni.

„A hatalom kiterjedéséről beszéltem” – szólalt meg Jesair egy rövid felvételen. A műsorvezetőnő közbevágott: „Vagyis a magánszféra kiterjedéséről?”

Mareia kikapcsolta az adást. Reggel az egészségügyi archívumoknál kellett találkoznia vele. Már tudta, melyik kérdést teszi fel neki először.

6. Föld: Júdás csókja

Júdás sokáig hitt abban, hogy az ember úrrá lehet önmagán, ha elég szorosan magába zárkózik.

Gyermekkora óta ismerte a Törvény szavait. Tudta, mi tiszta és mi tisztátalan. Ismerte a szégyent, amelyről nem beszélnek hangosan, csak hordozzák a testükben, akár egy rejtett sebet. A zsinagógában férfiakat hallgatott, akik a pogányok bűneiről, romlott városokról és Isten előtt gyűlöletes szenvedélyekről beszéltek. Ilyenkor mindig valamivel mélyebbre hajtotta a fejét a többieknél, nehogy bárki meglássa, milyen feszülten figyel.
Sohasem engedte meg magának, hogy nevet adjon annak, ami benne élt.

Nem azért, mert ne tudta volna, mi az. Éppen ellenkezőleg. Tudta már ifjúkora óta, amikor olyasmiket kezdett észrevenni, amiket nem lett volna szabad: egy munka fölé hajló férfi tarkóját, a hálót húzó karok erejét, egy idősebb tanító hangját, aki hozzá kedvesebben szólt, mint másokhoz. Mindig váratlanul tört rá, akár a forróság, és nyomban követte a rémület.
Nem.

Ezt nem.

Én nem.

Megtanult úgy élni, hogy semmi se látszódjon. Megtanult józanul beszélni, egyenesen állni, csak addig nézni mások szemébe, amíg veszélytelen volt. Megtanulta megvetni a gyengeséget, mert a saját gyengeségétől rettegett a legjobban. Amikor más férfiak nőkről tréfálkoztak, pontosan akkor mosolygott, amikor illett. Amikor házasságról beszéltek, a pénzre terelte a szót, Rómára, a templomra, mindenre, aminek súlya volt, és nem érződött rajta a titok szaga.
Aztán találkozott Jézussal.

És mindaz, amit éveken át egy kő alá szorított magában, mocorogni kezdett.

Nem rögtön a test vágyáról szólt. Legalábbis Júdás így magyarázta magának. Először tisztelet volt. Aztán csodálat. Aztán hála. Aztán valami, amit még mindig nevezhetett hűségnek. Jézus úgy mondta ki a nevét, mintha semmiféle tisztátalanság nem rejtőzne mögötte. Undor nélkül nézett rá, gúny nélkül, anélkül a különös, férfiakban ébredő gyanakvás nélkül, amelytől Júdás egész életében félt.

És éppen ezért volt veszélyes.

Jézus tisztasága nem volt kemény, mint a kőfal. Nyitott volt. Mellette az ember nem csupán bűntudatot érzett; annak lehetőségét is, hogy valaki egész valójában megláthatja, és mégsem pusztul bele. A többieknek ez vigasz volt. Júdásnak kísértés.
A hétköznapok voltak a legnehezebbek.

Este a tűznél, amikor Jézus fáradtan üldögélt, köpenye lecsúszott a válláról, és a fény csendesen megrajzolta az arcát. Reggel, amikor kezet mosott, és a víz végigcsurgott a csuklóján. Útközben azok a pillanatok, amikor valamelyik tanítvány túlságosan közel hajolt hozzá, hogy kérdezzen valamit. Júdás ilyenkor érezte, hogy megmozdul a mellkasában valami, amit azonnal imával taposott el.
Uram, fordítsd el tőlem ezt a szégyent.

De a szégyen nem fordult el.

Csak hallgatni tanult.

Egy este, egy hosszú nap után, amelyet egy faluban töltöttek, ahol betegek és könyörgők tolongtak Jézus körül, Júdás ébren maradt. A többiek a szín alatt feküdtek, és a kimerült férfiak nehéz álmát aludták. Péter horkolt. Tamás álmában a fal felé fordult. János állig felhúzott köpennyel feküdt, olyan békésen, mintha a világ sohasem lett volna az ellensége.
Júdás egy ideig figyelte, és gyűlölte ezt a békét.

Aztán meglátta, hogy Jézus kimegy.

Utánament.

Azt mondta magának, a pénzről kell beszélnie vele. A holnapi útról. A veszélyről, amely egyre nagyobb lett körülöttük. Mindig akadt valamilyen észszerű ok. Az embernek észszerű okokra van szüksége, amikor olyasmi vezeti, amit fél bevallani.

Jézus a ház mögötti alacsony falnál állt. Sötét és meleg éjszaka borult a tájra. A távolban kutya ugatott. Valahonnan az olajfák mögül rovarok hangja hallatszott. Jézus a kőre támasztotta a kezét, lehajtotta a fejét, mintha hallgatás közben is imádkozna.
„Rabbi" – szólalt meg Júdás.

Jézus megfordult.

„Júdás."

Ez a név szíven találta. Mindig szíven találta. Mintha Jézus mindazon rétegek nélkül ejtené ki, amelyeket Júdás magára halmozott.

„Nem kellene egyedül lenned” – mondta Júdás.

Jézus nyugodtan nézett rá.

„És neked?”

„Én nem alszom.”

„Látom.”

Júdás kurtán és keményen felnevetett.

„Te mindig látsz.”

Jézus hallgatott.

Júdás érezte, hogy el kellene mennie. Még megtehette. Elég lett volna valami köznapit mondania, megfordulnia, visszatérnie a többiek közé, és reggel folytatnia, mintha mi sem történt volna. Egész életében így mentette meg magát: az utolsó pillanatban visszahúzódott. De azon az éjszakán belefáradt a saját ketrecébe.

„Tudod, mit ébresztesz az emberekben?” – kérdezte.

Jézus nem mozdult.

„Mit ébresztettem benned?”

Júdásnak összeszorult a torka.

A kérdés nem volt vád. Éppen ettől lett még rosszabb. Jézus úgy tette fel, mintha nem egy bűn állna előtte, hanem egy ember a szakadék szélén.

„Nem akarok erről beszélni.”

„Akkor miért jöttél?”

Júdás oldalra pillantott. A falra. A sötétségre. A kezére.

„Mert már nem bírom.”

Jézus arckifejezése megváltozott. Meglágyult, de nem gyengült el.

„Mit nem bírsz?”

Júdás erősen kifújta a levegőt.

„Azt, ami bennem van.”

Egy pillanatra olyan mély csönd támadt, hogy a saját vérét hallotta a fülében.

„Egész életemben azért imádkozom, hogy elmúljon – folytatta. – Egész életemben vigyázok magamra. A szememre. A szavaimra. A kezemre. Arra, hol állok. Kit kerülök el. Kihez nem megyek közel. Azt hittem, ha hozzád jövök, tiszta leszek.”

Jézus megszakítás nélkül hallgatta.

„Ehelyett még rosszabb lett – mondta Júdás. – Melletted még rosszabb."

Jézus lesütötte a szemét, mintha fájna neki ez a mondat.

„Júdás..."

„Ne – vágott közbe. – Ne mondd így a nevemet. Ne mondd úgy, mintha még lehetnék valami más."

„Lehetsz."

„Nem lehetek."

„Megállhatsz."

Júdás megremegett. Nem lehetett tudni, haragjában, fájdalmában vagy a reménytől.

„Úgy beszélsz, mint aki nem tudja, milyen tiltott dolgot hordozni magában."

„Tudom, mi a kísértés."

„De ezt nem."

Élesebben csattantak a szavai, mint szerette volna. De már nem vonta vissza őket.

Jézus nagyon csöndesen állt előtte.

„Ebben a pillanatban nem vagyok a bírád" – mondta.

Júdás felnevetett, ezúttal szinte kétségbeesetten.

„Éppen te vagy a bírám. Mert ha undorral néznél rám, egyszerű volna. Ha elkergetnél, tudnám, mi vagyok. De te úgy nézel rám, mintha még mindig közétek tartoznék."

„Közénk tartozol."

„Nem úgy, ahogyan szeretném."

Amikor ezt kimondta, megijedt a saját szavaitól.

Már nem volt hová hátrálnia.

Jézus arcát szomorúság töltötte el.

„Júdás, ez nem út."

„Miféle út?"

„Birtokolni akarni egy embert."

„Én nem akarlak birtokolni."

De már akkor tudta, hogy hazudik, amikor kimondta.

A tekintetét akarta. A hangját. Azt, hogy kizárólag az övé legyen. Azt akarta, hogy Jézus legalább egyszer ne tartozzon mindenkihez: a betegekhez, a gyerekekhez, a nőkhöz, Péterhez, Jánoshoz, egész Izraelhez, Istenhez. Egyetlen pillanatot akart, amely csak az övé.
És ez az oly sokáig elzárt vágy most gyorsabban vetkőzte le a szégyent, mint ahogyan az értelem megállíthatta volna.

Tett felé egy lépést.

Jézus felemelte a kezét, nem fenyegetésképpen, inkább határt szabva.

„Maradj."

De Júdás már nem hallgatott rá. Vagy hallotta, és éppen ezért ment tovább. Megragadta a ruhája ujját. Nem erőszakosan, de sürgetően, mint a fuldokló, aki abba is belekapaszkodik, akit magával ránthat.
„Csak egyszer" – suttogta.

„Nem."

Világos szó volt. Nyugodt. Határozott.

Júdás előtt abban a pillanatban elsötétült a világ.

Előrehajolt, és megcsókolta.

A csókból elveszett minden, ami az üdvözléshez vagy a testvéri tisztelethez tartozott. Júdás belesűrítette az éhségét, a kétségbeesését, a magányát, az önmaga iránti undorát, vágyát az elfogadásra és haragját, amiért könyörögnie kell érte. Hevesen megcsókolta, majd újra, mintha az első érintés rövidsége nem bírná el mindazt, amit belesűrített.
Jézus eltolta magától.

Jézus határozottan tolta el, ütés és gyűlölet nélkül, úgy, hogy Júdás azonnal megértette: nincs rés, nincs lehetőség, nincs talán.
Jézus keze a vállán nyugodott.

„Elég."

Júdás nehezen lélegzett. Arca lángolt, és közben sápadt volt. Szeme csillogott, de nem sírt. Még nem.
„Hát mégis" – mondta.

„Nem."

„Elutasítasz."

„Azt utasítom el, amit tettél."

„Az ugyanaz.”

„Nem ugyanaz.”

„Neked nem! – tört ki Júdás. – Te mindig úgy választod szét a dolgokat, hogy tiszta maradhass. A bűnt és az embert. A vágyat és a tettet. Az irgalmat és a határt. De én nem vagyok kettéválasztva. Ha ezt eltaszítod, engem taszítasz el.”

Jézus még mindig a vállát fogta, de hangja halk maradt.

„Nem az vagy, ami széttép.”

„De én vagyok az, aki vágyik.”

„És senki sem köteles átengedni magát a vágyadnak.”

Ez a mondat kőként hullott közéjük.

Júdás rábámult.

Abban a pillanatban tökéletesen megértette a határt. Szilárdan állt előtte, akár egy zárt ajtó.

Előbb minden befelé omlott benne. Aztán átalakulni kezdett.

A szégyen haraggá vált.

A harag váddá vált.

A vád sértett büszkeséggé vált.

Hátralépett.

Jézus elengedte.

„Júdás – mondta, most már sürgetőbben –, ne maradj egyedül ezzel.”

De Júdás csak a megaláztatást hallotta. Ezt hallotta ki a mondatból: gyenge vagy. Veszélyes vagy. Segítségre szorulsz. Mindent hallott, csak azt nem, ami valóban benne volt.

„Ne maradj egyedül ezzel – ismételte gúnyosan. – És kivel maradjak? Veled? Nálad? Melletted? Egyként a sok közül?”

Jézus hallgatott.

„Ez a te szereteted? – folytatta Júdás, már keményebb hangon. – Elég fényt adni az embernek, hogy lássa a saját nyomorúságát, de nem elég meleget ahhoz, hogy meg ne fagyjon?”

„Amit tőlem kérsz, az nem szeretet.”

Júdás összerándult, mintha megütötték volna.

„Akkor nevezd meg.”

Jézus nem felelt azonnal.

És éppen ebben a rövid csendben érezte magát Júdás a leginkább megsemmisülve. Mert tudta, hogy Jézus kimondhatná a Törvény szavait. Elítélhetné úgy, ahogy a zsinagógákban ítélkeztek, a férfiak titkos beszélgetéseiben, azok tekintetében, akik biztosak voltak a saját tisztaságukban. Elűzhetné, nevezhetné tisztátalannak, undorítónak, romlottnak.

De Jézus nem tette.

És ettől Júdásban semmi sem csillapodott.

Éppen ellenkezőleg.

Ha Jézus nem ítélte el szörnyetegként, akkor Júdásnak nem volt mentsége arra, hogy szörnyeteggé váljon. Ha nem átkozta meg, akkor mindaz, amit ettől a pillanattól fogva tesz, az ő saját tette marad.

Ez elviselhetetlen volt.

„Kegyetlen vagy" – mondta Júdás halkan.

Jézus egy lépést tett felé.

„Nem."

„De igen. Mert tudod, mit akar hallani az ember, és nem adod meg neki. Tudod, mi törné meg, és hagyod állva maradni. Tudod, hogy szüksége van rád, és azt mondod neki: állj meg."

„Igen – mondta Jézus. – Ha ezzel neked is, nekem is fájdalmat okozna."

Júdás felnevetett. Most már nem volt benne semmi lágyság. Csak keserűség.

„Ne félj. Többé nem érek hozzád."

„Ne menj el haraggal."

„Hát mivel?"

Jézus hosszan nézte.

„Az igazsággal."

Júdás arca bezárult.

„Az igazságodat tartsd meg azoknak, akik közelebb ülhetnek hozzád."

Jézus megértette.

„Jánosnak ehhez semmi köze."

„Természetesen – mondta Júdás. – Soha senkinek semmi köze hozzá. Csak nekem."

Megfordult.

„Júdás."

Megállt, de nem nézett vissza.

„A neved nem szégyent jelent."

Júdás állt a sötétben, és érezte, hogy végre könny szökik a szemébe. Olyan erővel nyelte vissza, hogy megfájdult a torka.
„Ma éjszakától igen" – mondta.

Aztán elment.

Jézus egyedül maradt a falnál.

Júdás lassan ment vissza, hogy ne remegjen a lába. Amikor belépett a szín alá, a többiek még mindig aludtak. A világ nem változott meg. Péter tovább horkolt. Tamás meg sem mozdult. János békés, szinte gyermeki arccal aludt.
Júdás lefeküdt a helyére, de nem hunyta le a szemét.

Égett a mellkasa.

Először Jézus szavait ismételgette, hogy megértse őket.

Azt utasítom el, amit tettél.

Nem az vagy, ami széttép.

Senki sem köteles átengedni magát a vágyadnak.

Aztán változtatni kezdett rajtuk.

Elutasítalak.

Tisztátalan vagy.

Sohasem fognak úgy szeretni, ahogyan szeretnéd.

Végül csak egyetlen mondat maradt, egyszerű és kemény, alkalmas arra, hogy túlélje vele a fájdalmat:

Megalázott.

Ez a mondat jobban tetszett neki az igazságnál.

Mert ha Jézus megalázta, akkor Júdás már nem csupán egy ember volt, aki átlépett egy határt. Kárt szenvedett. Igazságtalanság érte. Megsebezték. Joga volt a haragra.
És a harag könnyebb volt a szégyennél.

Attól az éjszakától kezdve valami megváltozott benne.

Kívülről ugyanaz a tanítvány maradt. Reggel felkelt, fogta az erszényt, megszámolta az érméket, tárgyilagosan válaszolt. Amikor Jézus beszélt, figyelt. Amikor továbbindultak, velük tartott. De Jézus minden gesztusát már az elutasítás nyelvére fordította le magában.
Amikor Jézus egy betegre tette a kezét, Júdás azt az érintést látta, amelyet tőle megtagadott.

Amikor rámosolygott egy gyerekre, a gyöngédséget látta, amely őt elkerülte.

Amikor János közel ült hozzá, azt a helyet látta, amely számára örökre tiltva maradt.

És amikor Jézus az ellenség szeretetéről beszélt, Júdásban csak erősödött a bizonyosság, hogy a legnagyobb kegyetlenség úgy szeretni mindenkit, hogy senki se mondhassa: az enyém.
A frusztráció nem tombolt benne azonnal hangosan. Először csöndesen fortyogott. A szavak alatt. A szolgálat alatt. A megszámolt érmék alatt. Az imára hajtott fej alatt.
De ott volt.

És várt a pillanatra, amikor igazságnak nevezheti magát.

Szerzői megjegyzések a fejezethez:

Ez a fejezet merő fikció. Azért született meg, mert Júdás árulásának pénzügyi indítékát, ahogyan az Írás leírja, túlságosan felszínesnek éreztem. Saját tanítójának elárulását valami sokkal mélyebben gyökerező, az egész lényét érintő indítéknak kellett vezérelnie, nem pusztán az anyagi haszonnak. Semmiképpen sem célom a homoszexualitást az árulással vagy bármi hasonlóval összekapcsolni. Azért választottam ezt a megoldást, és illesztettem a legismertebb történetbe, mert Júdásnak ezt az indítékát elég mélynek éreztem ahhoz, hogy ilyen áruláshoz vezethessen. Jézus idejében a homoszexualitást tisztátalannak és megvetendőnek tartották – az ilyen sorsú embereknek rendkívül nehéz életük volt az akkori társadalomban. Éppen ezért tűnt számomra lehetségesnek ez az indíték. Hogy valójában miként történt, az már más kérdés, amelyre utólag aligha kaphatunk választ. Az egész regény nagyrészt fikció, és ezt a fejezetet is így kell olvasni.

7. Elarion: Aranykör

A Davionok háza nem Nitrában állt.

Messze a fővárostól állt, Auriolában, a régi aurelián birtokok vidékén, ahol a völgyek széles, zöld fennsíkokra nyíltak, és a reggeli köd olyan sokáig ült a földön, mintha a táj nem akarna egyszerre felébredni.
Az öreg falak szinte erődszerűvé tették a Davionok házát.

Hajdan egész nemzedékek sorsát befolyásoló dolgokról döntöttek itt, s a hely ezért a hatalom székhelyének súlyát is hordozta.
A Davionok azonban mindenekelőtt otthonnak tekintették, a szó legmélyebb értelmében – olyan helynek, ahol a falak nemcsak a testet, hanem az emlékezetet is védik.

A nagyteremben az ősök arcképei függtek. Nem mindegyik volt hű másolat. Némelyiket csupán leírások alapján alkották újra, másokat a művészi képzelet szült, egyesek pedig olyan régiek voltak, hogy festékük barna csönddé sötétedett. A festő azonban minden képen megpróbálta megragadni a szemet.
Az aranygyűrűt.

Valahol ragyogón.

Valahol szinte láthatatlanul.

Valahol pusztán sejtetve.

Jesair Davion lassan haladt a termen át. Gyermekként kerülte ezeket a képeket. Úgy érezte, várnak tőle valamit. Nem teljesítményt, nem engedelmességet, nem dicsőséget. Valami rosszabbat: jelentőséget.
És a jelentőség nehezebb volt a kötelességnél.

Gyermekkora óta ismerte a Davion nemzetségről szóló régi történeteket. Azt beszélték, legősibb felmenőik érintéssel tudták csillapítani a betegséget. Hogy aszály idején kiálltak a folyókhoz, és a víz visszatért. Hogy némelyikük meglátta a halált, mielőtt az eljött volna, és képes volt úgy megváltoztatni az ember útját, hogy elkerülje. Hogy a természet hallgatott rájuk, nem szolgaként, hanem úgy, mint akit nem kell meggyőzni.
Jesair nem hitt ezekben a történetekben.

De egészen kinevetni sem tudta őket.

Vannak az életben dolgok, amelyeket az értelmes ember nem hajlandó igaznak nevezni, éjjel mégsem fordít nekik hátat.

Este Jesair a könyvtárban maradt.

Felnyitott egy régi családi feljegyzést, amelyet anyja egykor megtiltott neki, hogy felnőttkora előtt elolvasson. Nem azért, mintha a hatalom titkait őrizte volna. Inkább azért, mert túl sok elvárást hordozott.

Az egyik oldalon egy Aser Davion nevű távoli ősről szóló feljegyzés állt.

Amikor a láz elérte az alsó völgyet, Aser házról házra járt. Nem mondta, hogy nem jön el a halál. Csupán annyit mondott, hogy nem jöhet egyedül. Sokan állították, hogy az érintésétől meggyógyultak. Mások azt, hogy csupán békésebben haltak meg. Az igazságot nem ismerjük. Csak azt tudjuk, hogy azóta nemzetségünkben fennmaradt egy mondat: Ne menj el egyedül.

Jesair végigsimított a régi íráson.

Ne menj el egyedül.

Egyszerű mondat volt. Túlságosan egyszerű egy legendához.

Becsukta a könyvet.

Ebben a pillanatban egy idegen táj különös felvillanása kerítette hatalmába, valóságosabbnak tűnt egy közönséges emléknél vagy képzeletképnél.

Por.

Más színű nap.

Víz a partnál.

Halászok keze.

Fa.

És egy női hang, amely kimondta a nevét, de nem azt, hogy Jesair.

A kép eltűnt, mielőtt az értelem hozzáérhetett volna.

Jesair mozdulatlanul ült tovább.

Aztán felnevetett. Halkan, önmagán.

„Öreg házak – mondta az ürességnek. – Mindig képesek idegen árnyakat ültetni az ember fejébe."

De amikor felállt, és eloltotta a fényt, még egyszer a könyvre nézett.

És a mondatra, amely a sötétben is tovább világított benne.

8. Föld: A szétválasztás napja

Lassan ereszkedett az este a tájra, mintha maga a fény is vonakodna elhagyni a tó fölé magasodó dombokat. A tanítványok Jézus körül ültek a csendben, amely nem a hosszú út utáni megszokott csönd volt. Valami súlyosabb rejlett benne, mintha mindannyian éreznék, hogy az aznap hallott szavak nem csupán nekik szólnak, hanem mindazoknak, akik egyszer utánuk jönnek majd.

Jézus a távolba nézett. Arca nyugodt volt, de ez a nyugalom nem volt könnyű. Nem olyan ember nyugalma volt, aki nem ismeri a fájdalmat, hanem azé, aki már azelőtt elfogadta, hogy megérkezett volna.

„Eljön a nap – szólalt meg végül –, amikor mindaz, ami rejtve volt, megmutatkozik. Az ember eltitkolhatja szándékát testvére elől, szavakkal elfedheti bűnét, igaznak mutatkozhat a sokaság előtt. De Isten előtt semmi sem marad rejtve. Azon a napon az ember szíve feltárul, mint egy fény elé helyezett edény."

A tanítványok hallgattak.

„Az Emberfia eljön Atyja dicsőségében – folytatta Jézus –, és vele az angyalok. Elébe gyűlnek a népek. Nem aszerint, ki minek nevezte magát, vagy milyen hangosan mondta ki az Úr nevét, hanem aszerint, mit hordozott magában, és mit cselekedett. Mert éhező volt közöttük, és némelyek enni adtak neki. Szomjazó volt közöttük, és némelyek inni adtak neki. Idegen állt az ajtajuk előtt, és némelyek befogadták. Mezítelen volt a szemük előtt, és némelyek felruházták. Beteg és fogoly volt előttük, és némelyek elmentek hozzá."

Péter felemelte a fejét. „Uram, úgy beszélsz, mintha az ember mindig ott találkozna Istennel, ahol egy gyengével találkozik."

Jézus ránézett. „Hol másutt akarjátok keresni? A templomban, ahol mindenki látja az áhítatotokat? Az áldozatnál, amelyet a papok szeme láttára mutattok be? Mondom nektek: aki bezárja szívét a szenvedő ember előtt, énelőttem zárja be. És aki lehajol a legkisebbhez, annak tette imádságként száll az Atya elé."

János szeme tele volt nyugtalansággal. Fiatal volt, de nem gyermeki módon könnyed. Jézus szavai gyakran tüzet gyújtottak benne, de ma másként égették. Nem reménységként, inkább kérdésként, amelynek félt hangot adni.

Jézus folytatta:

„Akkor némelyeket jobbra állítanak, másokat balra. Akik szerették az irgalmat, még ha nevén nevezni nem tudták is, az életre kapnak meghívást. Akik azonban látták a fájdalmat, és megvakították magukat, akik hallották a sírást, és megsüketítették magukat, akiknek hatalmuk volt, és a gyengék megalázására használták, azok a sötétségbe távoznak, amelyet maguk választottak."
A szavak úgy hullottak közéjük, mint kő a mély kútba.

András végigsimított az arcán. Tamás összevonta a szemöldökét, mintha magában azt keresné, hol kérdezhetne Jézustól anélkül, hogy istenkáromlást követne el.
Végül éppen ő szólalt meg.

„Rabbi – mondta lassan –, kérdezhetek tőled valamit?"

„Kérdezz, Tamás."

„Életről és sötétségről beszélsz. Jutalomról és büntetésről. A tűzről, amely nem alszik ki. De az ember gyenge. Néha tudatlanságból cselekszik, néha félelemből, néha azért, mert őt magát is megsebezték. Ha az élete rövid, és a bűne emberi, nem túl nagy büntetés-e az örök szenvedés az emberi gyarlóságért?"
Néhány tanítvány nyugtalanul megmoccant. Péter hirtelen Tamásra nézett, mintha el akarná hallgattatni, de Jézus felemelte a kezét.
„Hadd beszéljen – mondta nyugodtan. – A kérdés, amely fél kijönni az ajkon, genny módjára marad a szívben."

Tamás lesütötte a szemét. „Nem akarok ellene mondani Istennek, Uram. De félek. Ha az igazságosságnak nincs vége, akkor hol van az irgalom?"
Jézus sokáig hallgatott.

A szél végigfutott a füvön, és egy darabig csak a levelek susogását lehetett hallani, meg a mezőről hazatérők távoli hangját. Amikor Jézus megszólalt, halkabb volt a hangja, mint azelőtt.

„Az irgalom nem az igazság eltörlése, Tamás. És az igazság nem ellensége az irgalomnak. Ha egy apa azt látná, hogy fia tüzet vesz a kezébe, vajon azt mondaná neki: tedd, amit akarsz, mert szeretlek? Vagy szigorúan rászólna, hogy megmentse a kezét?"
„Szigorúan rászólna" – felelte Tamás.

„És ha a gyermek sírna, mert megijedt az apja hangjától?"

„Az apja a karjába venné."

„Igen – mondta Jézus. – De csak akkor, amikor már elengedte a tüzet."

Tamás hallgatott.

Jézus a többiek felé is odafordult.

„Jól figyeljetek rám. Nem csupán azért jöttem közétek, hogy megvigasztaljam azokat, akik már keresik Istent. Azért jöttem, hogy követ helyezzek az eljövendő korok alapjába. Szavaimat olyan emberek viszik majd tovább, akik nem láttak engem. Elmondják gyermekeik gyermekeinek. Leírják, magyarázzák őket, megtörik velük a hatalmasok kevélységét és a gyengék félelmét. Ezért szilárdan kell állniuk."

Aztán Tamásra szegezte a tekintetét.

„A törvény, amely engedékeny a gonosszal, kegyetlenné válik az áldozatokkal. Ha azt mondjátok a gyilkosnak, hogy tette csupán tévedés, mit mondtok a megölt ember anyjának? Ha azt mondjátok a gazdagnak, aki hagyta, hogy az éhező meghaljon az ajtaja előtt, hogy csekély a bűne, mit mondtok annak az éhezőnek? Ha azt mondjátok a hatalmasnak, hogy kegyetlenségét könnyen eltünteti a feledés, mit mondtok azoknak, akik véreztek alatta?"

János visszafojtotta a lélegzetét.

„Az embereknek hallaniuk kell, hogy tetteiknek súlya van – folytatta Jézus. – Nem csupán ma. Nem csupán a városi bíró előtt. Nem csupán a szomszédok szeme láttára. Hanem az örökkévalóság előtt. Mert sokakat nem állít meg a gyenge sírása. Nem állítja meg őket a szégyen. Nem állítja meg saját lelkiismeretük, amelyet elhallgattatnak. De talán megállítja őket a tudat, hogy semmi sem merül feledésbe."

Tamás felnézett. „Akkor a félelem vezesse őket a jóra?"

„A félelem a kezdet azok számára, akik még nem tudnak szeretni – mondta Jézus. – De nem lehet a vég. A gyermek először fél, hogy a szakadékba zuhan, ezért távol marad a szélétől. Később megérti, hogy az élet becses, és már nem pusztán félelemre van szüksége. Így van ez a törvénnyel is."

Péter töprengve megkérdezte: „Akkor ki állhat meg, Uram? Hiszen az igaz ember is elbukik."

Jézus tekintete meglágyult.

„Aki elesik és feláll, nem olyan, mint aki otthont rendez be magának az elesettségben. Aki bűnt követ el, és siratja, nem olyan, mint aki vétkezik, és másokat is arra tanít, hogy fénynek nevezzék a sötétséget. Az Atya látja a különbséget gyengeség és megátalkodottság

között. Seb és kevélység között. Az ember között, aki eltéved, és segítségért kiált, meg aközött, aki eltéved, és még másokat is magával ránt."

„De örök gyötrelemről beszélsz – nem tágított Tamás. – Súlyos ez a szó."

„Súlyos – bólintott Jézus. – És súlyosnak kell lennie. Mert a gonoszság is súlyos. Ha látnátok mindazt a könnyet, amelyet ember fakaszt emberből, nem hirdetnétek könnyű szavakkal az ítéletet."

Hangja egy pillanatra megremegett, nem gyengeségtől, hanem mélységes szomorúságtól.

„Látom az eljövendő nemzedékeket. Látom a királyokat, akik a rend nevében ölnek majd. Látom a papokat, akik saját hatalmukat jobban szeretik majd Istennél. Látom a gazdagokat, akik a szegények hátára építik házaikat. Látom az embereket, akik tudni fogják, hogy a másik szenved, és mégis azt mondják: nem az én dolgom. Ezért kell úgy beszélnem, hogy szavaim ne váljanak díszítőelemmé. Olyannak kell lenniük, mint a lelkiismeret elé fektetett kard."

Jézus aztán hozzátette:

„De ezt se feledjétek: nem azért jöttem megkeresni az elveszetteket, hogy örömömet leljem a pusztulásukban. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket megtérésre. Amíg az ember lélegzik, ott az ajtó előtte. Amíg szíve megmozdulhat, az Atya hívja. De aki örökre elutasítja a fényt, a sötétséget választja. És a sötétség, amelyet az ember jobban megszeret az igazságnál, végül a hajlékává lesz."

Tamás a térdére tette a kezét. „Tehát az ítélet nem csupán kívülről jövő büntetés?"

„Nem – mondta Jézus. – Az ítélet annak feltárulása is, amivé az ember lett. Aki egész életében szeretni tanult, Istenben az otthonára ismer. Aki egész életében a fényt gyűlölni tanulta, perzselést talál benne. Ugyanaz a nap nyitja ki a virágot és szárítja ki a kitépett gyökeret."

Ezek a szavak jobban elnémították a tanítványokat, mint a tűz fenyegetése.

Jézus felállt. Már sűrű volt a sötétség, és a táj fölött megjelentek az első csillagok.

„Ezért mondom nektek: virrasszatok. Nem azért, hogy szorongásban éljetek, hanem hogy ne aludjatok el a jó iránt. Adjatok kenyeret, amíg van kezetek. Bocsássatok meg, amíg van időtök. Térjetek vissza az Atyához, amíg halljátok a hangját. Mert eljön a nap, amikor az ember nem azt kérdezi majd, mit gondoltak róla mások, hanem azt, mi lett a szívével."

Aztán Tamás felé fordult, és hangja ismét halk volt.

„Te pedig ne félj kérdezni. Aki az igazságért kérdez, közelebb van az országhoz, mint aki pusztán félelemből hallgat."

Tamás bólintott, de szemében árnyék maradt. Nem a hitetlenség árnyéka, inkább egy emberé, aki megértette, hogy Isten igazságossága nagyobb, mint szerette volna, és Isten irgalma mélyebb, mint remélni merte.

Azon az éjszakán egyikük sem aludt el hamar.

Mindannyian arra a napra gondoltak, amikor feltárul az ember szíve.

És mindannyian csendben kutatták magukban, vajon több-e bennük a fény, vagy több a sötétség.

Szerzői megjegyzések a fejezethez:

Ez a fejezet merő fikció. Válaszul született arra a túlságosan fekete-fehér szemléletre, amellyel az örök kárhozatra jutók és az örök életet elnyerők szétválasztásának folyamatára tekintenek.

9. Elarion: Réteg

Nerai Sael már azelőtt munkához látott, hogy Nitra felébredt volna.

Nem azért, mert reggel jobban tudott gondolkodni. Az időpont nem számított neki. A pénz Elarion Napjának állásától függetlenül áramlott az államok között, az automatizált rendszerek pedig nem ismerték a fáradtságot, az ünnepnapokat vagy a bankok záróráját.
Azért jött korán, mert ilyenkor üresek voltak a folyosók.

A csöndben könnyebben meg lehetett különböztetni a fontos kérdést attól, amelyik csupán sürgető.

Az Államközi Pénzügyi Integritási és Rendszerkockázati Hivatal épülete nem Nitra történelmi központjában állt. A folyó északi partján emelkedett, a monetáris tanácsok székházai, az Unió számítóközpontjai és a diplomáciai kertek között. Alacsony volt, széles, és kívülről nézve szinte ablaktalan. Az építészek azt állították, nyugalmat és pártatlanságot akartak kifejezni vele.
Azok, akik tartottak a hivataltól, erődöt láttak benne.

Elarion lakóinak többsége rövidebb néven ismerte a hivatalt.

Réteg.

A nevet az elemzők adták. Minden bank, biztosító, adóhatóság és árutőzsde csupán a pénzügyi élet saját rétegét látta. A bank ismerte a számlát, de nem feltétlenül ismerte a számlát birtokló társaság valódi tulajdonosát. Az adóhivatal ismerte a bevallást, de nem látta a külföldre távozó pénzt. A nyilvántartás ismerte az ügyvezetőt, de nem a társaságot irányító alap mögött rejtőző embert.
Amikor a pénz átlépte a határt, más joghatóság alá került.

Néha jelentés maradt utána.

Néha csupán egy összesítés.

Néha semmi.

A Réteg feladata az volt, hogy ezeket a hiányos rétegeket egymásra helyezze, és megkeresse azokat a pontokat, ahol a széleik már nem illettek össze.
Nerai nem volt rendőr.

Senkit sem tartóztathatott le, idézhetett be vagy gyanúsíthatott meg hivatalosan. Nem léphetett be egy bankba, hogy kedvére böngéssze a számlákat. Nem kérhette el egy adóparadicsomtól a tulajdonos nevét pusztán azért, mert érdekelte. Ha komoly mintázatot talált, elemzői jelzést készített, és átadta azoknak a szerveknek, amelyek további adatokat kérhettek a bíróságtól vagy egy másik államtól.

Gyakran hónapokat várt.

Néha az a válasz érkezett, hogy a kért információ nem létezik.

Máskor létezett, de a helyi törvények szerint nem lehetett kiadni.

És olykor az állam egyáltalán nem válaszolt.

A Réteg ezért nem látta Elarion minden pénzét. Főként azt látta, amit valakinek kötelessége volt bejelenteni, ami nyilvánosan hozzáférhető volt, vagy amit egy adott nyomozás során sikerült megszerezni.

A bankok jelentéseket küldtek neki a szokatlan műveletekről. Nem az összes ügyfél teljes nyilvántartását. Csak azokat az eseteket, amelyeknél saját rendszereik vagy alkalmazottaik azt gyanították, hogy a pénz eredete nem világos, szokatlan módon mozog, vagy már ismert kockázathoz kapcsolódik.

Az adóhatóságok összesített adatokat szolgáltattak.

A cégnyilvántartások a hivatalos tulajdonosok nevét.

A politikai pártok az adományokról és kiadásokról kötelezően benyújtandó kimutatásokat.

Mindegyik forrás a valóság más-más részletét mutatta.

És mindegyiknek megvolt a maga vakfoltja.

Nerai olyan információkat kapcsolt össze, amelyek első pillantásra nem függtek össze. Egy bank jelentését. Egy társaság tulajdonosváltását. Egy külföldi hitelt. Egy alapítványnak juttatott adományt. Egy tanácsadói szolgáltatás díját. Egy térség újjáépítésére adott támogatást. Egy biztosítási szerződést, amelyben a kedvezményezett neve nem egyezett a tulajdonoséval.

A korrupció ritkán vallotta be magát az átutalás közleményében.

A politikai hatalom finanszírozása pedig gyakran olyan szavak mögé rejtőzött, mint a tanácsadás, az oktatás, a regionális fejlesztés vagy a közvélemény-kutatás.

Nerai nem olyan embereket keresett, akik valami drágát vásároltak.

A hatalmat kereste.

Leült az íróasztalához, és a tenyerét matt felületére helyezte. A rendszer ellenőrizte a személyazonosságát. Az előtte lévő térben megjelent az éjszaka beérkezett új jelentések listája.
Nem az összes pénz térképe volt.

A gyanú térképe volt.

Egyes jelentések pontos adatokat tartalmaztak. Mások csupán az ügylet alapvető leírását és az okot, amely miatt a bank megjelölte. A határon átnyúló műveleteknél az adatok egy részét rendszerint anonimizálták mindaddig, amíg meg nem teremtődött a hozzáférés jogalapja.
Nerai megnyitotta az első esetet.

Szokatlanul nagy összegű átutalás két építőipari társaság között. Mellékelték a magyarázatot: gépi berendezések értékesítése. Az iratok hitelesnek tűntek.
A második eset egy alapítványról szólt, amely röviddel a választások előtt nagy összegű adományt fogadott el. A befizetést azonban nyilvánosan bevallották, és ismert adományozótól érkezett.
A harmadiknál hiányzott a kedvezményezett végső tulajdonosára vonatkozó adat.

Nerai kiegészítésre jelölte meg.

A tizenhetedik jelentésnél megállt.

Sarur kikötővárosának egyik bankjától származott. A bank egy helyi társaság sorozatos készpénzbefizetéseire hívta fel a figyelmet. Elarionon készpénznek nevezték azokat a digitális, bemutatóra szóló egységeket is, amelyeket állandó hálózati kapcsolat nélkül lehetett átadni. A befizetéskor a bank az eredetiségüket ellenőrizte, nem valamennyi korábbi birtokos személyazonosságát. A befizetések összege önmagában nem volt kivételes. Olyan vállalkozásról volt szó, amelynél megszokottak voltak az ilyen bevételek.
Éttermet üzemeltetett.

A bank gyanúját nem az keltette fel, hogy ismerte volna a vendégek valódi számát. Hanem az, hogy néhány hónap alatt jelentősen megnőttek a befizetések, miközben a társaság alapvető profilja változatlan maradt. Ugyanaz a helyiség. Ugyanannyi, a banknál nyilvántartott számla. Semmiféle bővítési hitel. Sem bejelentett üzleteladás, sem tevékenységváltás.
Lehetett siker.

Egy új szakács.

Jó értékelések.

Egy másik vállalkozás ellátására kötött szerződés, amelyről a bank nem tudott.

A jelentés ezért nem volt vád. Csupán jelzés arról, hogy a bank nem tudta kielégítően megmagyarázni ügyfele viselkedésének változását.

Nerai megnyitotta a társaság nyilvános nyilvántartási adatait.

A hivatalos tulajdonos egy helyi vállalkozó volt. Két szinttel fölötte egy regionális alap állt. Afölött pedig egy Therinithben bejegyzett társaság, a déli szigetvilág egyik kisebb államában.

Therinith nyilvántartása nem tette közzé a végső tulajdonosokat.

Ebben semmi törvénytelen nem volt.

Therinith gazdaságának nagy részét a pénzügyi titoktartásra építette.

Nerai az üzlet nevére nézett.

Vesta Sarur Sedem.

Ismerte a márkát. A Vesta éttermeket, kisboltokat, szálláshelyeket és javítóműhelyeket üzemeltetett a bolygó nagy részén. Egyesek közvetlenül a központi társaság tulajdonában voltak, mások helyi licenctulajdonosokéban. Tulajdonosi szerkezetük államonként különbözött.

Az, hogy egy étterem szokatlan befizetéseket mutatott, az egész hálózatra nézve semmit sem jelentett.

Nerai megnyitotta az elemzőrendszer éjszakai összefoglalóját, és lekérte a Vesta névhez tartozó korábbi jelentéseket.

A rendszer több száz bejegyzést talált. Többségük hétköznapi ügyekről szólt: beszállítókkal folytatott vitákról, hibásan kitöltött átutalásokról, ellopott hitelesítő tokenekről, adóellenőrzésekről vagy vissza nem fizetett hitelekről.

Közöttük megjelölt egy alacsony besorolású mintázatot: az üzletek befizetéseit külföldi átutalások követték, és tisztázatlan volt a végső tulajdonos. A pénztárakba és az államhatárokon túli védett számlákba azonban nem látott bele. Az esetek automatikus sorrendjében ez a mintázat messze a sürgős riasztások alatt helyezkedett el.

Tizennégy eset maradt.

Hat államból származtak.

Négy év során fordultak elő.

A helyi hatóságok külön-külön lezárták őket, vagy további eljárás nélkül hagyták. Az egyik esetben a vállalkozás azzal magyarázta a változást, hogy új ügyfeleket szerzett. A másikban a bank úgy ítélte meg, hogy a kockázat nem elég nagy. A harmadik ügy annak az államnak a határán ért véget, amely megtagadta az adatközlést a pénzt fogadó társaságról.
De valamennyi a Vesta nevet viselte.

A modell számára gyenge egyezések csoportja volt. Nerai azonban ismerte a különbséget tizennégy véletlen és tizennégy hivatal között, amelyek mind csak a saját lezárt ügyüket látták. Megnyitotta az eredeti jelentéseket, és olvasni kezdte az indoklásukat.
Nerai előrehajolt.

Nem látta az egész hálózat bevételeit. Nem látta a pénztárakat vagy az üzletek látogatottságát. Nem fért hozzá a belső könyveléshez, még kevésbé olyan rendszerekhez, amelyek megmutatták volna, ki mit vásárolt az egyes üzletekben.
Csak annyit látott, hogy különböző államok több bankja egymástól függetlenül hasonló viselkedést jelzett.

A készpénz megjelent egy helyi üzletben.

Szokásos bevételként könyvelték el.

Röviddel ezután a pénz egy része homályosan megnevezett szolgáltatásokat nyújtó társaságokhoz került.

Tanácsadás.

Márkakezelés.

Regionális reklám.

Licencdíjak.

Onnan a nyom további államok között szakadozott szét.

„Jó reggelt.”

A háta mögött megszólaló hang Taren Vossé volt.

Nerai nem fordult meg.

„Az még kiderül.”

Taren a munkafelülethez lépett. Magas volt, karcsú, és olyan ember nyugalmával mozgott, aki sohasem próbálta bizonygatni, hogy ura a helyzetnek. Régebb óta dolgozott a Rétegnél, mint Nerai, és úgy ismerte Vasýria bankrendszereit, ahogyan pusztán a törvényekből nem lehetett megtanulni.

Veyran volt.

A kollégák egy része ezt előnynek tartotta, amikor veyran bankházakat vizsgáltak. Mások kockázatnak. Nerai mindkét elképzelést egyformán primitívnek tartotta.

„Mid van?" – kérdezte.

„Tizennégy jelentés négy évből."

„Ez egy nagyon hosszú értekezlet kezdetének hangzik."

„Hat állam. Különböző bankok. Különböző hivatalos tulajdonosok."

Taren átnézte az adatokat.

„És a közös pont?"

„Vesta."

Egy pillanatra elmosolyodott.

„Ettem náluk."

„Ez nem hasznos információ."

„Megerősíthetem, hogy az ételük nem magyarázza a pénzügyi sikerüket."

Nerai elé tolta az első jelentést.

„Nőnek a befizetések. Aztán a pénz egy része tanácsadói szolgáltatásokra és licencdíjakra megy el. A kedvezményezettek végső tulajdonosait titoktartás védi."

„Ez még nem feltétlenül jelent semmit."

„Nem feltétlenül."

„Lehet, hogy a hálózatnak közös üzleti modellje van."

„Lehet."

„Vagy közös módszere a nyereség áthelyezésére."

„Az is lehet."

Taren megnyitotta az időbeli réteget, és összehasonlította a kifizetések dátumait. Egyes üzletek ugyanazoknak a közvetítőknek küldtek pénzt. Mások eltérő társaságokat használtak, amelyeknek azonban közös könyvvizsgálójuk vagy vagyonkezelőjük volt.

„Érdekes" – mondta.

„Micsoda?"

„Ezek a cégek úgy tesznek, mintha semmi közük sem volna egymáshoz. De ugyanaz az iroda készítette az irataikat."

„Az lehet egy általános szolgáltató is.”

„Lehet.”

Egy ideig mindketten hallgattak.

A Rétegnél a legtöbb ügy így kezdődött. Nem bizonyossággal, hanem lehetőségek sorával, amelyek mindegyikének volt ártatlan magyarázata.
Egészen addig, amíg túl sok nem lett belőlük.

„Legalább egy üzlet belső könyvelésére szükségünk van” – mondta Taren.

„Arra nincs jogalapunk.”

„Van egy banki jelentésünk.”

„Egy bank gyanúja van a kezünkben. Nem egy bűncselekmény bizonyítéka.”

„Kérhetünk Sarurtól adóellenőrzést.”

„Arra kérhetjük őket, hogy fontolják meg az adóellenőrzést.”

Taren az asztalnak támaszkodott.

„És fél év múlva közlik velünk, hogy minden megfelelt a helyi előírásoknak.”

„Valószínűleg.”

„Therinith nem adja ki nekünk a tulajdonost.”

„Bírósági határozat nélkül nem. Bírósági határozatot pedig nem kapunk megalapozottabb gyanú nélkül.”

Taren az előttük húzódó láncolatra nézett.

„Vagyis adatokra van szükségünk, hogy bizonyítsuk: adatokra van szükségünk.”

„Ez az államközi együttműködés alapja.”

Nerai kinagyította az összekapcsolt társaságok listáját. A legtöbb tulajdonosi lánc végén egy vagyonkezelő, ügyvédi iroda vagy alap neve állt.
Sehol egy ember.

Nerai nem állíthatta, hogy a Vesta pénzt mos. Még azt sem tudta, hogy a szokatlan befizetések valódi bevételek, adócsalásból erednek, vagy csupán egy olyan üzleti modell következményei, amelyet a bankok nem értenek.
Csak egy újra és újra visszatérő kérdése volt.

És egy rendszer, amely nem engedte eljutni a válaszig anélkül, hogy előre ismerné.

„Nyiss egy munkadossziét – mondta. – Egyelőre vád és intézkedési kérelem nélkül.”

„Milyen indokkal?”

„Készpénzes üzletek esetleges összehangolt felhasználása a pénzeszközök eredetének leplezésére.”

„Ez már majdnem véleménynek hangzik.”

„Akkor írd azt: ismétlődő, államközi pénzügyi eltérések vizsgálata.”

Taren elmosolyodott.

„Ez semminek sem hangzik.”

„Ezért fogják jóváhagyni.”

Taren összeállította a megkeresések listáját. Nem a vásárlók adatait vagy az egész hálózat pénztári nyilvántartásait kérték. Ilyen jogosultsága nem volt a Rétegnek. Elkérhették a már elvégzett adóellenőrzések eredményeit, a nyilvános pénzügyi beszámolókat, a könyvvizsgálók nevét, a licencszerződéseket, a tulajdonosváltásokat és azokat az információkat, amelyeket maguk a bankok jelöltek szokatlannak.
Minden további réteghez új indok kellett.

Minden indoknak az előző rétegből kellett következnie.

Nerai egy pillanatra észrevette a saját tükörképét a munkafelület sötét részén.

Nem volt aranygyűrű a szemében.

Az anyja aurelián volt. Nerai azonban selenitának született, az apjára ütött. Gyermekkorában gyakran vizsgálgatta a szemét különféle fényeknél. Sírás után, lázasan és olyankor is, amikor nagyon erősen összpontosított.
Azt várta, hátha mégis megjelenik az arany vonal.

Sohasem jelent meg.

Féltestvére, Jesair örökölte a gyűrűt. Aurelián volt, egyúttal a Davionok legősibb ismert vérvonalának leszármazottja. Az emberek ezért olyan történetek folytatását keresték benne, amelyek évszázadokkal a születése előtt keletkeztek.
Ha megnyugtatott valakit, az ősi adományról beszéltek.

Ha tévedett, azt mondták, méltatlanná vált a véréhez.

Nerai nem hordozott ilyen terhet.

Nem kellett egy legenda folytatásának lennie.

Lehetett pusztán önmaga.

Mégis mindig akadt valaki, aki Jesair nevének említésekor még egyszer a szemére pillantott. Mintha ellenőriznie kellene, miért nem viseli ugyanazt a jelet a két testvér.
Jesair sohasem bánt vele úgy, mintha hiányozna belőle valami.

Gyerekkorukban azt mondta neki, hogy az aranygyűrű csupán olyasmi, amit az emberek hamarabb észrevesznek, mint magát az embert.

Nerai azt felelte, akkor szerencséje van, hogy az ő szemében semmi sem világít.

Azóta Jesair néha irigyelte.

Nerai elfordította tekintetét a tükörképéről, és ismét a munkafelületre összpontosított. Taren közben elkészült a megkeresések első sorozatával.
„Sarur befogadta a jelzést – mondta. – Ellenőrzést nem ígértek."

„Ez több, mint amire számítottam."

„Therinith megtagadta a tulajdonosi adatok kiadását."

„Ez pontosan az, amire számítottam."

Taren megnyitotta a szigetállam nyilvántartásának válaszát. Hosszú volt, udvarias, és úgy fogalmazták meg, hogy meggyőzze az olvasót: az információ visszatartása a jogi kultúra megnyilvánulása.
A hivatal gyanúja nem volt kellően konkrét.

Nem jelöltek meg pontos bűncselekményt.

Nem bizonyították a kapcsolatot a helyi társaság és a más államokban tapasztalt pénzügyi eltérések között.
Minden mondat védhető volt.

Együtt falat emeltek.

„Azt állítják, a közös irányítás bizonyítéka nélkül nem kérhetjük a végső tulajdonos adatait" – mondta Taren.
„A közös irányítást pedig nem tudjuk bizonyítani a végső tulajdonos nélkül."

„Talán ki is írták a nyilvántartó bejárata fölé."

Nerai megjelölte a választ, és az ügyhöz csatolta. Az elutasításnak is volt értéke. Nem a bűncselekmény bizonyítékaként, hanem azoknak a határoknak a térképeként, amelyeken túlra a nyomozás nem látott.
A tizennégy jelentésre nézett.

Nem tudta, mindegyik ugyanahhoz a mechanizmushoz tartozik-e. Talán tisztességes vállalkozások, pontatlan banki modellek vagy egyszerű könyvelési hibák is akadtak közöttük. Talán a Vesta név volt az egyetlen közös vonásuk.

De túl sok véletlen kezdődött ugyanúgy.

A pénz megjelent egy készpénzes üzletben.

Bevételnek nevezték el.

Aztán távozott egy olyan szolgáltatásért, amelynek értékét nem lehetett pontosan megmérni.

Végül belépett egy államba, ahol többé senkinek sem kellett megkérdeznie, kié.

„Mi lesz a következő lépés?" – kérdezte Taren.

„Megvárjuk az ellenőrzések eredményét."

„Az hónapokig tarthat."

„Közben megvizsgáljuk a könyvvizsgálókat, a vagyonkezelőket és a tanácsadó cégeket."

„A számlákhoz való hozzáférés nélkül?"

„Még mindig nem titkos minden név."

Taren megnyitotta azoknak a társaságoknak a listáját, amelyeknek az üzletek licenc- és tanácsadói díjakat utaltak. Első pillantásra semmi kapcsolat nem volt közöttük. Más-más államban volt a székhelyük, más nyelvű nevet viseltek, és mindegyik más tevékenységi területet jelölt meg.

Nerai alapításuk dátuma szerint rendezte őket.

Aztán a jogi képviselőik szerint.

Végül azok szerint, akik hitelesítették az alapító okirataikat.

A munkafelületen megjelentek az első ismétlődő nevek.

Még nem tulajdonosok voltak.

Csak vagyonkezelők, ügyvédek és hivatalos közvetítők.

Emberek, akiknek az volt a feladatuk, hogy a vagyon és valódi gazdája közé álljanak.

„Három iroda" – mondta Taren.

„Tizennégy, látszólag össze nem függő esetnél."

„Ez már jobb, mint a hálózat neve."

„Még mindig nem bizonyíték."

„Egyszer még egy beismerő vallomásnak sem leszel hajlandó örülni.”

„A beismerő vallomás is lehet hamis.”

Taren megrázta a fejét, és elküldte a további megkereséseket.

Az épület ablakain túl Nitrát lassan betöltötte a reggeli fény. A folyó feletti közlekedési rétegek besűrűsödtek, a túlsó parton pedig kigyúltak a közösségi tornyok fényei. A város megkezdte a napját, abban a meggyőződésben, hogy minden fontos dolgot valahol nyilvántartanak, ellenőriznek és megőriznek.

Nerai tudta, hogy ez nem igaz.

Az adatok léteztek.

Csak nem egy helyen voltak.

Minden intézmény a saját töredékét őrizte, és a saját szabályai szerint védte. A bankok látták a pénz mozgását, de a valódi üzletet nem. Az adóhivatalok látták a bevallásokat, de a pénz teljes áramlását nem. A nyilvántartások látták a társaságokat, de a mögöttük álló embereket nem. A nyomozók látták a gyanút, de az összefüggéseket gyakran nem.

A bűnnek nem kellett láthatatlannak lennie.

Elég volt, ha részekre osztották.

Nerai új munkadossziét hozott létre. A rendszer nevet, jogalapot és előzetes kockázatértékelést kért tőle.

A név mezőbe egyetlen szót írt:

Vesta.

A kockázatértékelésnél egy pillanatra habozott.

Aztán ezt jelölte be:

Meghatározatlan. Lehetséges államközi mintázat.

Az aktát elmentették a több száz többi nyitott ügy közé. Egy pillanatra kiemelkedett, aztán eltűnt a rendszerben, mintha semmi különleges nem lenne benne.

Talán valóban nem volt.

Talán csak néhány vállalkozás állt mögötte, amely eltitkolta valódi nyereségét, vagy áthelyezte bevételeit, hogy kevesebb adót fizessen.

De talán a Vesta az a hely volt, ahol a különféle bűncselekményekből származó pénzek ugyanazt a történetet kapták az eredetükről.

Nerai ezt még nem tudta.

Csak tizennégy jelentése volt, három ügyvédi irodája és néhány állama, amely nem volt hajlandó megmutatni neki a lánc utolsó nevét.

A nagy leleplezések kezdetén azonban rendszerint nem bizonyíték állt.

Hanem egy eltérés, amelyet könnyebb volt figyelmen kívül hagyni, mint megmagyarázni.

Nerai bezárta a többi ügyet.

A Vestát nyitva hagyta.

10. Föld: Az elátkozott fügefa

Amikor reggel elindultak Betániából, a levegő még hűvös volt, és vékony páraréteg ült az út fölött. Jeruzsálem reggeli fényben emelkedett előttük, falai sápadtak és kemények voltak, akár egy ember arca, aki már régen elfelejtett sírni.

A tanítványok némán lépkedtek Jézus mögött. Az elmúlt napok tele voltak jelekkel, kérdésekkel és nyugtalansággal. Mindannyian érezték, hogy közeledik valami, amit már egyikük sem tud megállítani. A város egyszerre vonzotta és taszította őket. Nyitott kapuhoz hasonlított, amely mögött nem szabadság várt rájuk, hanem ítélet.

Jézus ment elöl.

Azon az éjszakán alig aludt. Sokáig ült egyedül, miközben a többiek pihentek, és Jeruzsálem felé nézett. Tudta, hogy az óra, amelyről oly gyakran beszélt, már nem közeledik. Itt volt. Benne járt.

Lépése szilárd maradt, de teste fáradt volt. Száraz volt a szája, belsejében pedig üresség, amely minden lépésnél tompa fájdalommal jelentkezett. Előző nap óta keveset evett. Az éhség eleinte csak csöndesen lakozott benne, most azonban egyre sürgetőbben követelte a magáét, mígnem a világ egy pillanatra az evés egyszerű vágyára szűkült.

Az út mellett fügefa állt.

Széles koronája volt, és rengeteg zöld levele. A szürkés kövek között az élet szigetének hatott. Ágai az út fölé hajoltak, és a reggeli fényben erősnek, egészségesnek és bőkezűnek látszott.

Jézus odalépett hozzá.

Péter hátranézett a többiekre. János lelassított. Tamás néhány lépéssel mögöttük megállt, és figyelte, ahogy Jézus széthúzza a leveleket.

Gyümölcsöt keresett.

Ujjai az ágak között jártak. Egyik ágat a másik után hajtotta félre, felemelte a leveleket, megnézte a fonákjukat.

Nem talált semmit.

Csak lombot.

Csak a külső ígéretet.

Csak a bőség látszatát, anélkül, ami jóllakathatna egy éhes embert.

Jézus mélyebbre nyúlt a koronába, mintha abban reménykedne, hogy mégis talál legalább egy korai fügét. De a keze üresen tért vissza.

Néhány tanítvány összenézett. Tudták, hogy még nem jött el a füge ideje. A fa semmi olyat nem tett, ami ellentétes lett volna a természetével. Akkor zöldellt, amikor zöldellnie kellett, és várta az időt, amikor majd gyümölcsöt hoz.
De az éhség nem ismeri az évszakok türelmét.

Az éhség nem érzékeli az egész fát. Csak a hiányzó gyümölcsöt látja.

Jézus megállt a korona alatt. Szomorúság jelent meg a tekintetében, mert nem csupán egy fügefát látott maga előtt. Látta a várost, amely templomával, törvényeivel és imáival pompázott, mégsem tudta jóllakatni az ember lelkét. Látta a tiszta ruhába öltözött papokat, akik elfordultak a tisztátalanoktól. Látta a férfiakat, akik az Írás minden szavát ismerték, mégsem hallották meg a házuk fala mögött síró özvegyet.
Gyümölcstelen lombot látott.

E szomorúság alatt azonban egy rövid pillanatra valami kisebb is megmozdult.

Valami emberi.

A fáradt ember ingerlékenysége. Az éhes test bosszúsága. Halk felháborodás azon, hogy a világ megint csupa ígérettel áll előtte, neki magának mégsem ad semmit.
Csak egy pillanat volt.

Az éhség hamarabb szólalt meg benne, mint az együttérzés, a fáradtság hamarabb, mint a bölcsesség. Egy pillanatra nem olyannak látta a fát, amilyen volt. Mindazt látta benne, ami életet ígért, de éppen akkor nem hozott enyhülést, amikor megkívánta.
Megérintett egy levelet.

Aztán így szólt:

„Soha többé senki ne egyen gyümölcsöt rólad."

Nem mondta hangosan. Nem volt benne olyan düh, amely megrázta volna az utat. Fáradtság volt benne, ítélet és az akarat egyetlen éles villanása, amely egy pillanatra a saját éhségére szűkült.
Amikor a szavak elhangzottak, Jézus mozdulatlanul állva maradt.

Az ágon nyugvó kezére nézett.

Mintha a kimondott szó súlyát csak azután érezte volna meg, hogy már elhagyta az ajkát.

Aztán elhúzta a kezét.

A tanítványok hallgattak. Senki sem kérdezte meg, miért tette. Folytatták útjukat Jeruzsálembe, de Tamás még egyszer visszanézett a fára.
A zöld levelek finoman mozogtak a szélben, mintha mi sem történt volna.

Másnap ugyanazon az úton tértek vissza.

Péter vette észre először a fügefát. Olyan hirtelen állt meg, hogy Jakab majdnem nekiütközött.

„Rabbi – mondta, és odamutatott. – Nézd. A fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt."

Mindannyian megálltak.

A fa, amely előző nap még zöld volt és dús lombú, most szárazon állt. Levelei összesodródva, szürkén csüngtek, ágai elvesztették rugalmasságukat, és a kéreg helyenként elvált a törzstől. Nem olyan fának látszott, amely lassan sorvad el. Hanem olyannak, amelyből egyszerre távozott az élet, a gyökerétől a legutolsó gallyig.
Nyugtalanság járta át a tanítványokat.

Sok jelet láttak már. Látták a borrá változott vizet. Látták a meggyógyult betegeket, a látó vakokat és a járó bénákat. Látták Lázárt kijönni a sírból.
De ez a fa másként érintette őket.

Ez a csoda nem hozott gyógyulást.

A tömeg öröme is hiányzott.

Senki sem ölelte át a gyermekét. Senki sem emelte szemét az égre, hogy hálát adjon a visszakapott életért.

Az egész esemény kemény volt, néma és visszavonhatatlan.

Jézus feléjük fordult.

„Higgyetek Istenben – mondta. – Bizony mondom nektek: ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedj föl, és vesd magad a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy megtörténik, amit mond, annak meglesz."
Felemelte tekintetét az utat szegélyező lejtőkre.

„Ezért mondom nektek: bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy már megkaptátok, és megadatik nektek. De amikor imádkozni álltok, bocsássatok meg, ha bárkivel szemben van valami panaszotok, hogy Atyátok is megbocsásson nektek."
Ezek a szavak kövekként hullottak közéjük a mély vízbe.

Senki sem válaszolt rögtön.

Mindegyikük mást hallott ki belőlük.

Péter felszólítást az erőre.

János a bizalom titkát.

Júdás a hatalom lehetőségét.

Tamás egy kérdést.

Egy darabig habozott. Aztán közelebb lépett Jézushoz.

„Uram" – szólalt meg óvatosan.

Jézus ránézett.

„Kérdezz, Tamás."

Tamás a fügefa kiszáradt gyökereire sütötte a szemét.

„Láttuk, ahogyan borrá változtatod a vizet. Láttuk, ahogyan betegeket gyógyítasz. Láttuk, ahogyan halottakat támasztasz fel. Láttuk Lázárt kijönni a sírból, pedig már sötétségben feküdt, és testén a halál szaga érződött."
Elhallgatott.

„És most láttuk, hogy szavadra kiszáradt egy fa."

Néhány tanítvány nyugtalanul megmoccant. Péter összevonta a szemöldökét, mintha el akarná hallgattatni Tamást, de Jézus felemelte a kezét.
„Hadd beszéljen – mondta. – Aki kérdez, az még nem alszik."

Tamás levegőt vett.

„Miért nem tetted hát, hogy legyen rajta füge? Ha éhes voltál, és a fának nem volt gyümölcse, miért nem adtál neki? Miért volt könnyebb elvenni az életét, mint gyümölcsöt sarjasztani rajta?"
Megvastagodott a csönd.

Tamás folytatta, most már bátrabban:

„És ha az ember hittel azt mondhatja a hegynek, hogy emelkedjen föl, és vesse magát a tengerbe, miért ne mondhatná a fának: Teremj fügét?"
Jézus szeretetteljes komolysággal nézett rá.

„Tamás – mondta –, amikor egy gyermek kenyeret lát, azt hiszi, a kenyér a pék kezében kezdődik. A bölcs ember azonban tudja, hogy jóval előbb. A magban, amely a földbe hullott. Az esőben, amely idejében érkezett. A napsütésben, amely nem volt túl erős. Annak a kezében, aki vetett. A malom kövében. A kemence tüzében."

A fügefára mutatott.

„Minden dolog mögött, amit magad előtt látsz, rejtett dolgok hosszú sora húzódik. A fügefa gyümölcse sem csupán gyümölcs. Ahhoz, hogy ma az ágon csüngjön, tegnap már ott kellett lennie valami kisebb alakban. Egy hónapja még alig láthatóan kellett ott lennie, a fa testébe rejtve. Azelőtt gyümölcskezdeménynek kellett lennie, amely magába fogadta a nedvet, a fényt és az időt. Még azelőtt pedig fának, amelyben megvolt az erő a terméshez."
Tamás mozdulatlanul hallgatta.

Jézus kezébe vett egy száraz levelet. Az érintésétől szétmállott az ujjai között.

„A valóság, amelyet láttok, nem egyetlen, a világra kifeszített bőr. Rétegekből áll. Akár a hagyma, amelyet egy asszony bont szét a tűzhely mellett. Egyik réteg tartja a másikat. Ami ma megmutatkozik, azon nyugszik, ami tegnap volt. Ami pedig tegnap volt, azon nyugszik, ami előtte történt."
Végignézett rajtuk.

„A gyenge elme csak a legutolsó réteget látja, és azt hiszi, az az egész világ. Az erősebb elme mélyebbre lát. A hittel teli elme pedig megérintheti azokat a helyeket, ahol a dolgok még nem zárultak le egészen."
János felnézett.

Jézus folytatta:

„Vannak dolgok, amelyeket meg lehet változtatni, mert közel vannak a gyökereik. A beteg test még vágyik az életre. A víz magában hordozza a teremtés engedelmességét. Az ember szíve egyetlen pillanat alatt megtérhet. Még a halál sem olyan fal, amilyennek gondoljátok, ha az Atya nevén szólítja az alvót."
A halál említésére megjelent gondolataikban Lázár sírja. A bejárattól elhengerített kő. A bomlás szaga. A gyolcsba tekert férfi, aki Jézus hangjára kijött.

„De fügét teremteni egy fán, amikor nem jött el a füge ideje – mondta Jézus lassan –, nem pusztán azt jelenti, hogy parancsot adunk az ágnak a termésre. Sok réteget kellene egyszerre átírni. Ott kellene lennie a tegnapi növekedésnek, amely nem volt. Ott kellene lennie az érésnek, amely nem történt meg. Ott kellene lennie a nedvnek, amely már napok óta a gyümölcs felé tartott. Ott kellene lennie az időnek, amely nem haladt át rajta."
Tamás összeráncolta a homlokát.

„De Isten mindenre képes."

„Isten mindenre képes – bólintott Jézus. – De Isten nem vásári bűvész, aki megtéveszti a gyermek szemét. Az Atya nem azért teremtette a világot, hogy folyton széttépje, mint egy ócska ruhát, és türelmetlenségünk szerint újravarrja. Rendet teremtett. És ez a rend is az ő akarata."
Tamás azonban még mindig a száraz fát nézte.

„Ez megmagyarázza, miért nem volt rajta füge – mondta. – Azt nem magyarázza meg, miért átkoztad meg."

Péter hirtelen felé fordult.

„Tamás..."

„Ne" – szakította félbe Jézus nyugodtan.

Tamásra nézett.

„Helyesen kérdezel."

Olyan csend telepedett az útra, hogy hallani lehetett a száraz levelek zörgését a lábuknál.

Tamás egy lépéssel közelebb ment.

„Nem azt kérdezem, mit jelentett az a fa – mondta. – Nem azt, mit jelent a város vagy a templom. Miért tetted ezt abban a pillanatban te magad?"
Jézus a fügefára nézett.

Sokáig nem válaszolt.

Amikor megszólalt, halkabb volt a hangja, mint azelőtt.

„Mert éhes voltam."

A tanítványok mozdulatlanul álltak.

„Fáradt voltam – folytatta. – Hosszú éjszaka volt mögöttem, és nehéz napok várnak rám. Amikor megláttam a leveleit, megkívántam a gyümölcsét. És amikor nem találtam, éhségem egy pillanatra arra az egyetlen dologra szűkítette a világot, amit akartam."
Péter lesütötte a szemét.

Jézus megérintette a száraz törzset.

„Láttam ebben a fában a templomot, a várost és az embert, akik kívülről áradnak az élettől, de az éhezőnek nem adnak semmit. Amit láttam, nem volt hamis. De az igazság szólhat tisztátalan helyről is. Még az igaz szó is kegyetlenné válhat, ha éhség, harag vagy kevélység mondatja ki."
Tamás úgy nézett rá, mintha nem lenne biztos benne, hogy jól hallotta.

„Tehát megharagudtál rá?”

„Egy pillanatra – mondta Jézus. – Nem úgy, ahogyan az haragszik, aki pusztítani vágyik. Hanem úgy, ahogyan az bosszankodik, aki ajándékért nyúlt, és nem talált semmit. A fa nem volt vétkes. Nem jött még el gyümölcseinek ideje. De abban a pillanatban nem láttam az egész idejét. Csak a saját éhségemet.”

János megkérdezte:

„És ezért ölte meg a szavad?”

Jézus bólintott.

„Minél erősebb és egységesebb az ember tudata, annál nagyobb súlya van a szavának. Ti sok mindent mondhattok bosszúságotokban, és a szél elviszi a szavaitokat. De ha az ember a lét gyökereihez közel áll, rövid belső megingása is nyomot hagyhat.”

Egyenként végignézett rajtuk.

„Ezért a nagy hatalom nem csupán ajándék. Teher. Aki szóval gyógyíthat, annak a fáradtan kimondott szóra is vigyáznia kell. Aki hegyet mozdíthat el, annak őrködnie kell afölött, hogy vágya az Atyától ered-e, vagy csupán a fájdalomból, amely éppen áthalad rajta.”

Tamás ismét a fügefára mutatott.

„Még mindig nem értem. Ha a szavad elpusztíthatta a fát, miért nem kényszeríthette arra, hogy gyümölcsöt hozzon?”

Jézus felvett a földről egy száraz ágtöredéket.

„Mert a bomlás és a teremtés nem ugyanazt kívánja.”

Eltörte az ujjai között a gallyat.

„A halál lehetősége már jelen volt ebben a fában. Ott van minden levélben, gyökérben és testben. Mindaz, ami megszületik, az elmúlás lehetőségét is hordozza. A szavam utat nyitott annak, ami már eleve lehetséges volt benne.”

Aztán kinyújtotta üres tenyerét.

„De a füge abban a pillanatban még nem állt készen benne. Ahhoz, hogy létrejöjjön, össze kellett volna kapcsolódnia a fának, a nedvnek, a napnak, a földnek és az időnek. Az egész létezéstől kellett volna kérnem, hogy az éhségem köré hajoljon.”

Tekintete megkeményedett, nem a tanítványokkal, hanem önmagával szemben.

„Abban a pillanatban az éhségem személyes volt. Nem egy gyermek életéért könyörögtem, sem egy szenvedő gyógyulásáért. Önmagamat akartam jóllakatni.”

Júdás megszólalt:

„Mi rossz van abban, ha egy éhes ember enni akar?"

„Semmi – felelte Jézus. – Az éhség nem bűn. A kenyér utáni vágy sem bűn. De a hatalom veszélyessé válik, amikor azt követeli a világtól, hogy semmisítse meg a rendjét, csak mert az, aki hordozza, nem akar elviselni egy pillanatnyi nélkülözést."

Elhallgatott.

„Az átoknak elég egy repedés. Az áldáshoz összhang kell."

Senki sem mozdult.

A szavak ott maradtak közöttük, egyszerűen és súlyosan.

„A hatalom néha a sebzett akaratnak is engedelmeskedhet – folytatta Jézus. – Megtörhet valamit, felgyorsíthatja a bomlást, ajtót nyithat a félelemnek vagy a halálnak. De az élet nem nyílik meg egészen az ilyen akarat előtt. Élet ott keletkezik, ahol az egyén akarata találkozik az egész akaratával."

Tamás elgondolkodott.

„Tehát képes lettél volna fügét teremteni, ha ez összhangban van az Atya akaratával?"

Jézus ránézett.

„Ha az a füge egy életet adó út része lett volna, nem a semmiből jött volna létre. Az egész létezés feléje tartott volna, még ha ti nem láttátok volna is ezt az utat. De pusztán azért megteremteni, hogy egy pillanatra elcsendesítsem a gyomromat, nem az Atyában véghez vitt csoda lett volna. Hanem a világ alárendelése az én szeszélyemnek."

A távoli, kopár dombok felé nézett.

„Amikor a pusztában voltam, a kísértő azt mondta, változtassam kenyérré a köveket."

Néhány tanítvány hallott erről az eseményről, mások nem. Most valamennyien figyelmesen hallgattak.

„Akkor éhesebb voltam, mint tegnap – folytatta Jézus. – A testem ételért kiáltott. Az előttem fekvő kő cipóra hasonlított, és a hang azt mondta: Ha van hatalmad, használd. Bizonyítsd be, ki vagy. Lakj jól."

„És te elutasítottad" – mondta János.

„Elutasítottam, mert a hatalom nem szolgálhatja annak éhségét, aki hordozza. Nem csupán kenyérrel él az ember, és aki ajándékot kapott az Atyától, nem teheti a saját kívánságának szolgájává."

A fügefára nézett.

„Tegnap nem változtattam étellé a fát. De egy pillanatra elítéltem azért, mert nem táplált. A két kísértés gyökere ugyanaz volt."
Péter megrázta a fejét.

„De te bűntelen vagy, Uram."

Jézus ránézett.

„És mit gondolsz, Péter, mit jelent bűntelennek lenni? Nem érezni éhséget? Nem érezni haragot? Nem tudni, mi a kísértés?"
Péter nem felelt.

„A kő nem érez kísértést – mondta Jézus. – De ettől még nem szent. A tisztaság nem abban áll, hogy sohasem suhan át az emberen sötét indulat. Hanem abban, hogy egészében meglátja, nem nevezi fénynek, és nem engedi, hogy az urává váljon."
A tenyerére nézett.

„Tegnap csak akkor láttam meg, amikor a szó már elhagyott engem."

Tamás megszólalt:

„Tehát még az az ember is elbukhat egy pillanatra, aki teljesen tudatában van önmagának?"

„Amíg testet hordoz, annak hangját is hordozza – felelte Jézus. – Az éhség, a fájdalom, a félelem és a fáradtság úgy lép be a tudatba, mint szél a házba. Az éber ember felismeri őket. De ha nyitva az ajtó, és hosszú volt az éjszaka, egy erős széllökés is felboríthatja a lámpást."
„És aztán?" – kérdezte János.

„Aztán felemeli. Meglátja, mi történt. Nem takarja el a sötétséget Isten nevével."

Jézus visszafordult Tamáshoz.

„Azt kérdezted, miért nem inkább megmentettem a fát, vagy adtam neki gyümölcsöt. Mert abban a pillanatban nem teremteni akartam. Kapni akartam. És amikor nem kaptam, a szavam ítéletté vált."
Tamás lesütötte a szemét.

„Akkor könnyebb pusztítani, mint teremteni?"

„Igen – mondta Jézus. – Nemcsak az ember kezének, hanem az akaratának is. Egy ház lerombolásához elég egy csapás. Felépítéséhez kő kell, mérték, türelem és sok kéz

összhangja. Egy ember megsebzéséhez elég egyetlen, haragból kimondott szó. Lelkének meggyógyításához néha egy egész élet szeretete sem elegendő."
Végigsimított a száraz kérgen.

„A megosztott belső világ képes pusztítani. Teremteni azonban csak egységből lehet."

Tamás elhallgatott, aztán így szólt:

„De amikor Kánában borrá változtattad a vizet, akkor is megváltoztattad a dolgok rendjét."

„Kánában nem a semmiből hoztam létre örömöt – válaszolta Jézus. – Ott volt a víz. Ott voltak a tisztulás edényei. Ott volt a menyegző. Ott volt a család szégyene, amelynek elfogyott a bora. Ott volt anyám bizalma. Ott volt a lakoma, amelynek folytatódnia kellett, és az óra, amely megnyílt."
Jézus halványan elmosolyodott Mária emlékére.

„Az érkező bor nem a világ tagadása volt. Hanem annak jele, hogy az Atya meg tudja tölteni az üres edényeket. Nem nekem szánták. Ajándék volt másoknak."
„És Lázár?" – kérdezte Tamás.

„Amikor Lázárt szólítottam, nem idegen embert hívtam elő a semmiből. A testvéremet hívtam, akit az Atya név szerint ismert. A teste a sírban feküdt, de a története még nem ért véget az Atyában. Lánytestvéreinek szeretete, fájdalmuk, az én iránta érzett szeretetem és az Atya akarata egyetlen pillanatban találkozott. A hit megérintette azt a réteget, amelyben még ki lehetett mondani: Jöjj ki."
Tamás ismét a fügefára nézett.

„Itt pedig semmi más nem találkozott, csak az éhséged."

„A város igazsága is találkozott benne – mondta Jézus. – Ezért lett a fa jellé. De a bosszúságom olyan keménységet adott ennek a jelnek, amilyennek nem kellett volna lennie."
„Akkor másként is megszülethetett volna a jel?" – kérdezte János.

Jézus egy darabig elgondolkodott.

„Igen."

„Hogyan?"

„Megmutathattam volna nektek a leveleit, és mondhattam volna: Nézzétek, mennyire hasonlít a templomhoz, amely életet ígér, de gyümölcsöt nem terem. Éhesen is elmehettem volna mellőle, és hagyhattam volna, hogy a maga idejében érjen be."

A törzsre tette a kezét.

„Az igazsághoz nem kellett a fa halála. Azt az én pillanatom tette hozzá."

Ezek a szavak jobban nyugtalanították őket, mint maga a csoda.

Megszokták, hogy Jézus az, aki válaszol. Most úgy állt előttük, mint aki maga vizsgálta meg a cselekedetét, és nem fordult el attól, amit talált benne.
Péter megszólalt:

„Miért mondod ezt el nekünk? Mondhattad volna csupán azt, hogy a fa jel volt. Egyikünk sem kételkedett volna."
Jézus ránézett.

„Éppen ezért."

Péter nem értette.

„Akinek hatalma van, azt mindig kísérti, hogy saját akaratát Isten akaratának nevezze. Ha sikerül valami, azt mondja: Az Atya így akarta. Ha elpusztít valamit, azt mondja: Ítélet volt. Ha megsebez valakit, azt mondja: Az igazságot szolgáltam."
Jézus hangja felerősödött.

„De nem minden hatalmat hordozó szó ered egészen az Atyától. Nem minden siker igazolja a tisztaságot. És nem mindenki volt igaz, akinek engedelmeskedett az erő."
Júdás nagyon figyelmesen nézte.

„Akkor hogyan különböztessük meg?" – kérdezte.

„A gyümölcséről."

Jézus felvette a földről az egyik összeaszott gallyat.

„Nem a jel nagyságáról. Nem arról, hányan hajolnak meg előtte. Nem arról, hogy megremeg-e a föld, vagy tűz száll-e alá az égből. Azt kérdezzétek, mi maradt a tett után. Több élet vagy több félelem? Több igazság vagy nagyobb engedelmesség az iránt, aki megmutatta az erejét? Több szabadság vagy több függőség?"
A száraz fára nézett.

„Ez a jel felismerést hozott. De a fának halált hozott. Ezért nem csupán fény van benne."

Tamás egy idő után megkérdezte:

„És a hegy? Azt mondtad, aki hisz, azt mondhatja a hegynek, hogy vesse magát a tengerbe. Ez nem kis dolog. Nagyobb, mint egy füge a fán."
Jézus halványan elmosolyodott.

„Azt hiszed, a hegy csupán kő?”

Tamás nem felelt.

„Hegy az a félelem is, amely az ember előtt áll, és örökkévalónak tetteti magát. Hegy az a birodalom, amely elnyomja a gyengéket, és azt mondja: Engem senki sem mozdíthat el. Hegy az a bűntudat, amelyet olyan régóta hordozol, hogy elhiszed róla, a tested része. Hegy a halál, amely előtt mindenki meghajol.”

A tanítványok elcsendesedtek.

„Ha az ember csak úgy hisz, ahogyan egy botba kapaszkodik, a hite segíti a járásban. De ha úgy hisz, hogy egészen átadja magát az Atyának, a hite olyan hellyé válik, ahol Isten akarata megérinti a világot. Akkor megmozdulnak a hegyek. Nem azért, mert az ember parancsol Istennek, hanem mert többé nem áll Isten útjába.”

Tamás egy darabig hallgatott.

„És minden ember hite egyforma? Bárki mondhatja a hegynek, hogy mozduljon meg?”

Jézus megállt. Tekintete nem volt szigorú. Mély volt, mintha nem csupán Tamást nézné, hanem rajta keresztül egészen addig a helyig látna, ahol az ember önmagával találkozik.

„Nem mindenkinek egyforma a hite – mondta. – Ahogyan nem mindenkinek egyforma a szeme, bár mind ugyanazt a világot nézi. Az egyik csak követ lát. A másik utat. A harmadik az Atya kezét látja, amely a követ, az utat és őt magát is tartja.”

Tamás figyelmesen hallgatta.

„Az ember hite nem csupán abból nő ki, amit a szájával kimond – folytatta Jézus. – Abból nő ki, milyen mélyen ébredt fel önmagában. Sokan úgy élnek, mint az álmodók. Látnak, hallanak, esznek, haragszanak, félnek és vágynak, de nem tudják, ki lát bennük, ki hall bennük, ki fél és ki vágyik.”

A tanítványok hallgattak. Ezek a szavak mások voltak, mint a földről, a halakról és a kenyérről szóló példázatok. Valami láthatatlant érintettek, amit mégis mindannyian magukban hordoztak.

„Annak a legnagyobb a hite – mondta Jézus lassan –, aki teljesen tudatában van saját tudatosságának. Aki nem csupán nézi a világot, hanem tudja, hogy ő az, aki nézi. Aki nem csupán gondolkodik, hanem tudja, hogy a gondolatok úgy jönnek-mennek előtte, mint a felhők. Aki nem csupán félelmet érez, hanem tudja, hogy a félelem nem az ura.”

Tamás összevonta a szemöldökét, nem ellenkezésből, hanem a megértés erőfeszítésétől.

Jézus folytatta:

„Az ilyen ember nem tapad a világ minden rétegéhez, mint légy a mézhez. Mélyebbre hatol. Látja a testet, de tudja, hogy nem csupán test. Látja a gondolatot, de tudja, hogy nem csupán gondolat. Látja a fájdalmat, de tudja, hogy nem csupán fájdalom. És amikor már nem téved abban, hogy kicsoda, többé nem veti alá magát tehetetlenül annak, ami változik benne."

Tamás megkérdezte:

„És az ilyen tudat csodákra képes?"

Jézus ránézett.

„Nem maga az ember, önmagától. Mert ha azt mondanád: Én teszek csodákat, máris elszakadtál volna az Atyától. Az elszakadás pedig gyengeség, még ha hatalomnak mutatja is magát."

A mellkasára tette a kezét.

„A teljesen felébredt ember tudatát már nem tépi szét félelem, vágy, kevélység és kétely. Tiszta, mint a víz felszíne, amikor nem fújja szél. Az ilyen felszínen tükröződhet az ég. És amikor az ég torzítás nélkül tükröződik az emberben, rajta keresztül megtörténhet az, amit csodának neveztek."

Péter megszólalt:

„Tehát nem az ember ereje teszi a csodát?"

„Nem – mondta Jézus. – A csoda ott történik, ahol az ember többé nem akadály. Ahol a tudatát nem homályosítja el az, amit önmagának akar, hanem nyitott arra, amit az Atya akar."

A fügefára nézett.

„Tegnap az ellenkezőjét is megmutattam nektek."

Tamás felnézett.

„Éhség támadt bennem, de abban a pillanatban nem csupán figyeltem. Egy pillanatra azzá váltam. És amikor az ember az éhségévé, a félelmévé vagy a haragjává válik, beszűkül a tudata. Csak azt látja, ami hiányzik neki."

„De te felismerted ezt" – mondta János.

„Csak miután kimondtam a szót."

Jézus válasza egyszerű volt.

„A felébredés nem azt jelenti, hogy többé nem fúj a szél. Hanem azt, hogy az ember egyre hamarabb felismeri, mit tesz a szél a belső világával. Néha a tett előtt ismeri fel. Néha közben. És néha csak abból a fából, amely utána kiszáradva maradt."
Tamás lassan bólintott.

„Ezért mondtad, hogy imádság közben bocsássunk meg?"

„Igen. Az ember kérhet hittel, de ha a belseje tele van haraggal, a hite a haraggal kapcsolódik össze. Kérhet igazságot, miközben valójában bosszúra vágyik. Beszélhet igazságról, miközben valójában meg akarja alázni a másikat."
Jézus végignézett a tanítványokon.

„Ezért nem elég, ha nincs bennetek kétely. Júdás is lehet meggyőződve valamiről. Az erőszakos ember is cselekedhet habozás nélkül. Az egység önmagában nem jó, ha az ember a gyűlöletében egységes."
Júdás e szavakra alig észrevehetően megmerevedett.

„Az igazi hit nem csupán a meggyőződés ereje – folytatta Jézus. – Hanem az ember egysége az Atyával. Minél közelebb kerül akaratotok az ő akaratához, annál kevésbé kértek majd olyasmit, ami csupán titeket szolgál."
Tamás megkérdezte:

„Hogyan különböztessük meg az Atya akaratát a saját vágyunktól?"

Jézus a mellkasára mutatott.

„Először is úgy, hogy bevallod, mit akarsz te. Szépítés nélkül. Ájtatos szavak nélkül."

„És aztán?"

„Megkérdezed, kinek hozzon életet a kérésed."

Jézus felemelt egy száraz levelet.

„A jó kérések életet teremnek, még ha nehezek is. A rossz kérések csupán a saját erő bizonyítékát termik. Ha azért könyörögsz, hogy táplálhass, gyógyíthass, megbocsáthass, és hordozhasd mások terhét, kérésed az Atyára hasonlít. Ha azért könyörögsz, hogy elkápráztass, legyőzz, birtokolj, vagy elkerüld a neked rendelt utat, akkor nem kéred Istent, hanem kísérted."
Tamás megszólalt:

„És ha nem vagyunk biztosak benne?"

„Akkor várjatok."

Jézus a száraz fára nézett, majd a mögötte zöldellő dombokra.

„A várakozás néha tisztább hit, mint a tett. Aki nem tudja, hogy akarata az életet szolgálja-e, ne öltöztesse rögtön hatalomba. Előbb hagyja megállni az Atya előtt."
Péter a kiszáradt ágakat nézegette.

„Ha tegnap vártál volna, a fa élne."

„Igen" – mondta Jézus.

Hangjában nem volt védekezés.

Péter nem tudta, mit mondjon erre.

Egy idő után Tamás ismét megszólalt:

„Vissza tudod hozni az életbe?"

Mindannyian Jézus felé fordultak.

Jézus a törzsre tette a tenyerét. Lehunyta a szemét.

Sokáig állt így.

A tanítványok azt várták, megindul-e az ágakban a nedv, kisimulnak-e a száraz levelek, sarjad-e új, zöld hajtás a kemény kéregből.
Nem történt semmi.

Jézus kinyitotta a szemét.

„Kérhetném az Atyától az életét – mondta. – De még a jóvátétel sem szolgálhatja azt, hogy bebizonyítsam: eltörölhetem a hibámat."
Tamás összevonta a szemöldökét.

„Miért ne élhetne újra, ha a te szavad miatt halt meg?"

„Talán élni fog – felelte Jézus. – Talán egyszer új hajtás sarjad a gyökereiből. De ha most csak azért támasztanám fel, hogy eltakarjam előttetek a pillanatom következményét, megint önmagamért használnám a hatalmat."
Végighúzta ujjait a megrepedt kérgen.

„Nem minden vétket lehet azzal jóvátenni, hogy eltöröljük a következményét. Néha láthatónak kell maradnia ahhoz, hogy igazsággá váljon."
Tamás ránézett.

„Tehát ez a fa fogja hordozni a hibádat?"

„És a felismerésemet – mondta Jézus. – És talán egyszer a tiéteket is."

Elhallgatott.

„Az ember legszívesebben eltüntetne minden kiszáradt fát, amely arra emlékezteti, ki volt. De a fa, amely megmarad, sok másikat megóvhat ugyanattól a szótól."
Péter mélyen kifújta a levegőt.

„Nehéz így hallgatni téged."

„Mert azt akarjátok, hogy akit követtek, távol álljon a ti gyengeségetektől – mondta Jézus. – Azt hiszitek, csak az menthet meg titeket, aki sohasem érezte azt, amit ti. De hogyan vezethetne át a kísértésen olyan valaki, aki nem ismeri a hangját?"
„Akkor honnan tudjuk, hogy követnünk kell téged?" – kérdezte Júdás.

Jézus nyugodtan ránézett.

„Ne azért kövessetek, mert sohasem botlom meg. Ott kövessetek, ahol a botlás után sem fordulok el az igazságtól."
Júdás elfordította a tekintetét.

Tamás még mindig a fát figyelte.

„Azt mondtad, aki virág nélkül akar fügét, az út nélkül akar ajándékot."

„Igen."

„És aki megátkozza a fát, mert nem talált rajta fügét?"

Jézus Jeruzsálem felé nézett.

„Azt akarja, hogy a világ bűnhődjön a saját hiányáért."

Tamás lélegzete megremegett.

Jézus folytatta:

„Ezt teszik a királyok. Ezt teszik az uralkodók. Ezt teszik az apák a gyermekeikkel és az urak a szolgáikkal. Hatalomra, megbecsülésre vagy bizonyosságra éheznek, aztán megbüntetik a világot, amiért nem lakatta jól őket."
A fügefára mutatott.

„Ezért emlékezzetek erre a fára. Ne csupán a gyümölcstelen templom jeleként. Annak a veszélynek a jeleként is, amelyet a hatalmat hordozó szavú ember jelent."
János megkérdezte:

„Akkor jobb, ha nincs hatalmunk?"

„Nem – felelte Jézus. – Hatalom nélkül nem tudnátok felemelni az elesettet, megvédeni egy gyermeket, sem házat építeni. A hatalom nem rossz. A hatalom feltárja, mi van az emberben."

„Mint a tűz?" – kérdezte János.

„Mint a tűz. Annak kezében, aki szeret, melegít. Annak kezében, aki fél, éget."

Tamás megszólalt:

„És minél nagyobb a tűz, annál tisztábbnak kell lennie a kéznek."

Jézus bólintott.

„Minél nagyobb a hatalma, annál kevésbé engedheti meg magának az ember, hogy akár a legkisebb bosszúságát is igazságnak nevezze."

Egy darabig csak a szél hallatszott a száraz levelek között.

Aztán Jézus továbbindult.

A tanítványok követték, de lassabban mentek, mint azelőtt. A fügefa ott maradt mögöttük az út mellett, olyan jelként, amelyet nem lehetett könnyen egyetlen jelentésbe zárni.
A szertartásokkal teli, irgalom nélküli templom képe volt.

Az ember képe volt, aki kívülről zöldell, de az éhezőnek nem ad semmit.

A szó hatalmának bizonyítéka volt.

Annak a pillanatnak a következménye is volt, amikor az éhség hangosabb lett az egész létezéssel való összhangnál.

Péter a hegyeket megmozdító hitre gondolt.

De először gondolt arra is, vajon minden hegyet meg kell-e mozdítani, amelyet az ember képes elmozdítani.

János a tudat felszínére gondolt, amelyen tükröződhet az ég. Megértette azonban, hogy a tiszta víztükörbe is hullhat kő, és egy pillanatra széttörheti a képet.
Júdás a hatalomra gondolt. Nem a terhére, hanem arra a lehetőségre, hogy a világ mégis engedelmeskedhet egy olyan ember akaratának, aki nem kételkedik.
Tamás a fügére gondolt, amely nem születhetett meg, mert nem valósult meg az útja.

Aztán a fára is, amely azért halt meg, mert egy rövid pillanatra nem volt összhangban annak az útja, aki kimondta fölötte a szót.
Jézus előttük haladt Jeruzsálem felé.

Az éhsége már csillapodott, de a kiszáradt fa tudatát magával vitte. Nem tolta félre mint tévedést, amely nem illik egy igaz ember történetébe. Csendes figyelmeztetésként hordozta. Minél közelebb értek a városhoz, annál tisztábban rajzolódtak ki a láthatáron a templom falai.

Azok is tele voltak lombbal.

Imákkal, áldozatokkal, ruhákkal, tömjénnel, törvényekkel és ígéretekkel.

Árnyékukban mégis éhezők maradtak.

Az idő valamennyi rétege fölé már odaborult a kereszt árnyéka.

Egyik tanítvány sem értette még, hogy hamarosan egy másik fára néznek majd. Száraz fára, amelyet ég és föld közé emelnek. Rajta látják az embert, akitől az ország gyümölcseit várták, és szemük előtt nem lesz más, csak vér, fájdalom és halál.
Azt hiszik majd, minden ígéret elszáradt.

Arra várnak majd, vajon önmagáért használja-e a hatalmát.

Parancsol-e a szegeknek, hogy engedjenek.

Parancsol-e a fának, hogy törjön ketté.

Parancsol-e az égnek, hogy pusztítsa el azokat, akik kigúnyolták.

És ő megint éhes lesz.

Szomjas lesz.

Fáradt lesz és elhagyatott.

De ezúttal nem engedi, hogy a fájdalom a saját szenvedésére szűkítse az egész világot.

Nem követeli, hogy a létezés a félelme köré hajoljon.

Nem mond átkot azokra, akik elvették az életét.

Helyette megbocsát nekik.

Tamás csak akkor érti majd meg, hogy tanítója igazi nagysága nem abban rejlett, hogy képes volt kiszárítani egy fát.
Hanem abban, hogy amikor maga is fán függött, és megátkozhatta volna az egész világot, nem tette.

Csak akkor értik meg, hogy a valóság legmélyebb rétegeit nem a hatalom zaja mozdítja meg, hanem annak csöndes akarata, aki a fájdalom közepette is összhangban marad az Atyával.

Csak akkor értik meg, hogy a legnagyobb csoda néha nem gyümölcsként jelenik meg az ágon azon a napon, amikor az ember éhes.
Néha a megbocsátás szavaként jelenik meg azon a napon, amikor az embernek joga van átkozódni.

Néha csak a fa halála után.

Néha csak akkor, amikor a száraz fából élet sarjad az egész világnak.

11. Elarion: Mareia Lioren

Mareia Lioren megtanult csendben félni.

Nem azért, mintha gyenge lett volna. A gyenge emberek gyakran hangosan félnek, mert azt remélik, hogy valaki megmenti őket. Mareia csendben félt, mert sokáig azt hitte, a méltóságát egyedül kell megmentenie.
Arien az elején sohasem ütötte meg.

Az elején figyelmes volt.

A figyelem veszélyes, ha szeretetnek álcázza magát, miközben valójában a határokat puhatolja.

Emlékezett rá, mit mondott a nő. Észrevette, ha fáradt volt. Tudta, mely helyeket nem kedveli a városban, mit iszik munka közben, mely embereket tartja üresnek, és kikben bízik. Eleinte úgy érezte mellette, hogy látják. Később úgy, hogy figyelik. A kettő közötti különbség lassan mutatkozott meg, akár a fény változása vihar előtt.
„Csak féltelek" – mondta, amikor arról kérdezgette, kivel volt.

„Csak nem akarom, hogy kihasználjanak" – mondta, amikor kétségbe vonta a barátai szándékait.

„Csak tudom, hogyan gondolkodnak az emberek" – mondta, amikor arról győzködte, hogy a saját ítélete naiv.

Mareia egy régebbi, de nem a legelőkelőbb vérvonalhoz tartozó aurelián nő volt. A Lioren családot inkább gyógyítóiról, levéltárosairól és tanítóiról ismerték, mint politikusairól. Gyermekkorában arra tanították, hogy az érzékenység nem a bátorság ellentéte. Sokáig tartott, mire megértette, hogy Arien nem ajándéknak tekinti az érzékenységét, hanem olyan pontnak, ahol nyomást gyakorolhat rá.

Évekkel Arien előtt Mareia azon dolgozott, hogy anonimizált egészségügyi adatokat tegyen hozzáférhetővé az örökletes betegségek kutatói számára. Hitt benne, hogy az adatok megosztása lerövidítheti a kezelésre való várakozást. Egy regionális biztosítási rendszer azonban összevetette a látszólag névtelen adatokat a lakcímekkel, és azonosított néhány családot. A biztosítási díjuk már azelőtt megemelkedett, hogy egyáltalán beigazolódott volna a betegségük.

Mareia segített a családoknak visszaszerezni a korábbi feltételeket, és tanúvallomást tett a projekt ellenőrzése során. A kutatást nem vetette el. De attól kezdve minden kérelemnél azt is elolvasta, ki használhatja fel az eredményt, mennyi ideig őrizheti meg, és ki láthatja majd, hogy hozzáfért az adatokhoz. Ezt az óvatosságot magával vitte az átláthatóságról folytatott valamennyi későbbi vitájába.

Az eset Arien lakásában történt, Nitra pénzügyi negyede fölött.

Odakint esett. Alattuk az utcák nedves üvegén megtörtek az önvezető modulok fényei. Mareia későn érkezett, mert elhúzódott az egészségügyi archívumokról folytatott tárgyalás. Arien az ablaknál állt. Meg sem fordult.

„Vele voltál?"

Nem kellett kimondania a nevet.

Jesair Davion már azelőtt megjelent közöttük, hogy Mareia maga tudta volna, mennyire megérintette az életét. Először nyugalomként lépett be az életébe, s mellette egyre tisztábban érzékelte a saját nyugtalanságát.

„Tárgyaláson voltam" – mondta.

„Nem ezt kérdeztem."

„Akkor kérdezz jobban."

Arien megfordult.

Arcán nem a szó szokásos értelmében vett harag ült. Hanem sértettség. Mintha Mareia önállósága nem a nő joga lett volna, hanem hiba egy rendszerben, amelynek őt kellett volna szolgálnia.

„Tudod, mit csinálnak az olyan emberek, mint Davion? – kérdezte. – Belépnek egy szobába, és mindenki úgy viselkedik, mintha egy ősi próféciát hallana."

„Jesair nem tehet róla."

„Jesair" – ismételte Arien.

Lágyan mondta ki a nevet. Éppen ettől hangzott rosszabbul.

„Félsz tőle" – mondta Mareia.

Egy pillanatra teljes csend támadt közöttük.

Aztán odalépett hozzá. Gyorsan. Túlságosan gyorsan. Megragadta a csuklóját.

„Én nem félek senkitől."

Megszorította.

Nem úgy, hogy eltörje a csontját. Úgy, hogy megmutassa: megtehetné.

Mareia a szemébe nézett.

„Engedj el."

„Előbb elmondod az igazat."

„Az az igazság, hogy ebben a pillanatban félek tőled."

A férfi keze alig valamelyest engedett a szorításból.

Ez a mondat nem térítette magához. Megsértette.

„Szóval most már erőszakos is vagyok."

„Egy férfi vagy, aki az akaratom ellenére fogva tart."

Ekkor megütötte.

Mareia állva maradt. A szobában semmi sem tört össze, és első pillantásra senki sem láthatta volna, mi történt. Arcán ott maradt a férfi nyitott tenyerének melege; egy pillanatra elakadt a lélegzete.
Arien azonnal elsápadt.

„Mareia..."

A nő felemelte a kezét.

Nem azért, hogy fizikailag megállítsa. Hanem hogy megállítsa a történetet, amelyet el akart mesélni.

Hogy nem akarta.

Hogy a nő provokálta.

Hogy megijesztette.

Hogy szeretet volt ez, csak túlságosan erős.

„Nem" – mondta.

Ez volt a leghalkabb szó a szobában.

És a legerősebb.

Még azon az éjszakán elment.

Nem vitt el mindent. Csak annyit, amennyi egy táskában és egy lélekben elfért, amely végre nem kért többé bocsánatot a félelméért.

A következő hetek különösen üresen teltek. Arien írt neki, aztán hallgatott, majd közös ismerősökkel üzent. Egyszer megjelent az épület előtt, ahol dolgozott. Mareia nem tett

feljelentést. Nem szánalomból. Inkább azért, mert nem akarta, hogy szabadsága első nyilvános története a férfiról szóljon.
Aztán eljött a nitrai vita.

És Jesair.

Nem megmentőként. Mareia gyűlölte a gondolatot, hogy egy nőt egy férfinak kellene megmentenie ahhoz, hogy elhagyhasson egy másikat. Egyedül ment el.
Jesair valami más volt.

Tanúja volt egy olyan világnak, amelyben mellette nem kellett kisebbé tennie önmagát.

Az UBI-ról folytatott vita után együtt mentek ki a teremből az Unió Tanácsának belső udvarára. Az esti Nitra zsongott. Fölöttük egy közlekedési modul suhant át, olyan halkan, hogy hallani lehetett a vizet a kőcsatornában.
„Ma mondott egy mondatot, amelyet nem fognak megbocsátani magának" – mondta Mareia.

„Melyiket?"

„Hogy az ember magánszféráját védeni kell, a hatalom láthatatlanságát viszont nem."

Jesair a korlátnak támaszkodott.

„Úgy gondolja, tévedtem?"

„Nem. Csak attól tartok, hogy egyesek az egészségügyi archívumok megnyitására is felhasználják majd ezt a mondatát."
„Én nem ezt mondtam."

„Tudom. Holnap elmagyarázhatja annak a bizottságnak, amely már három kérelmet küldött nekem."

Jesair a felületén megjelenő értesítésekre nézett. Neki is megérkeztek.

„Reggel?"

„Nyolckor. Hozzon magával türelmet."

Mareia megigazította a ruhaujját a csuklója fölött. „Olyan embereket is ismerek, akik minden bepillantást mások életébe törődésnek neveznek."

Jesair nem kérdezett semmit. Ezt azonnal észrevette rajta. A legtöbben megkérdezték volna, mi történt. Némelyek érdeklődésből, mások kíváncsiságból, megint mások azért, hogy kialakíthassák az álláspontjukat. Jesair úgy hallgatott, hogy meghagyta neki a saját története fölötti rendelkezés jogát.

„Arien Korveth” – mondta végül.

Jesair bólintott.

„Láttam ma a teremben.”

„Magát nézte.”

„Tudom.”

„Nem úgy, mint egy vitapartnert.”

„Tudom.”

Mareia ránézett.

„Ez nem nyugtalanítja?”

„De igen. Csak igyekszem nem hagyni, hogy a nyugtalanság irányítsa a viselkedésemet.”

Ez a mondat benne maradt.

Később együtt sétáltak Nitra óvárosában. Nem azért, mert megbeszélték. Egyszerűen egyikük sem kanyarodott el. Archívumokról beszélgettek, az auriolai gyerekekről, arról, vajon meg lehet-e változtatni a világot anélkül, hogy közben kegyetlenebbé válna.
Búcsúzáskor valami apróság történt.

Mareia kezet akart nyújtani neki, de az utolsó pillanatban három ujjával megérintette a csuklója belső oldalát. Nem volt szándékos. Inkább olyan mozdulat, amely megelőzte a gondolatot.
Egy pillanatra mindketten elhallgattak.

„Bocsásson meg” – mondta a nő.

„Miért?”

„Nem tudom.”

Jesair arra a helyre nézett, amelyet a nő megérintett.

„Különös” – mondta halkan.

„Micsoda?”

Egy ideig mintha kereste volna a szavakat.

„Olyan érzésem támadt, hogy emlékszem valamire. De nem tudom, mire.”

Mareia nem felelt.

Ő is ugyanezt érezte.

Halvány, bizonytalan érzés volt, akár a visszhang egy szobában, ahová még sohasem lépett be.

Amikor elbúcsúztak, egyedül indult el Nitra kivilágított utcáin, és hosszú idő óta először nem érezte büntetésnek az egyedüllétet.
Arien később, azon az éjszakán egyetlen üzenetet küldött neki.

A személyes döntések sohasem maradnak személyesek.

Mareia sokáig nézte.

Aztán nem törölte ki.

Nem tudta, miért.

Talán azért, mert egyes fenyegetések eleinte olyan mondatnak álcázzák magukat, amelyet még nem lehet bizonyítani.

12. Föld: Jézus a hegyen

Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment velük a hegyre imádkozni. Már későre járt, amikor a köves ösvényen haladtak, mert a nap nyugovóra hajlott, és az árnyékok megnyúltak a hegyoldalon. A tanítványok némán követték, mert nem tudták, miért éppen oda vitte őket, és az áhítatos félelem úgy érintette meg őket, mint a hűvös szél.

Amikor egy magányos helyre értek, magasan a táj fölött, Jézus néhány lépésnyire eltávolodott tőlük, és az égre emelte a tekintetét. Nem beszélt hangosan, de mozgott az ajka, s úgy tűnt, olyasvalakivel szól, aki rejtve marad a szem elől. Péter, János és Jakab mögötte álltak, ám az út fáradalma és az éjszaka csendje erőt vett rajtuk. Leültek a földre, és elnehezült a szemhéjuk.

Miközben Jézus imádkozott, olyasmi történt előttük, ami meghaladta az emberi értelmet. Arcának látványa megváltozott, ruhája pedig olyan fehéren ragyogott fel, amilyet a föld egyetlen takácsa sem ismer. Nem a len vagy a gyapjúruha fehérsége volt ez, hanem mintha belülről áradó fény. Arca úgy sugárzott, mintha mögötte megnyílt volna a nap, s a fény mégsem égette azok szemét, akik felébredtek.

Péter úgy riadt fel álmából, mint aki hangot hallott az álmában. János kinyitotta a szemét, és elállt a lélegzete. Jakab tenyerével a földre támaszkodva meredt maga elé, mert Jézus mellett két férfi állt. Nem olyanok voltak, mint a falvak vándorai vagy a templomudvarok öregjei. Dicsőség övezte őket, arcuk pedig komoly volt, mintha sok korszak kezdetét és végét ismerték volna.

Jézussal beszélgettek. Halkan szóltak, a tanítványok mégis úgy érezték, egyszerre értik és nem értik őket. Az útról beszéltek, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie, a vérről, amely ki fog omlani, az emberek félelméről, a papok hatalmáról és az óráról, amikor az Emberfia azok kezére adja magát, akik nem értik a fényt.

Péter reszketve nézte őket, s szívében öröm keveredett félelemmel. Amikor pedig látta, hogy a két férfi mintha távozni készülne, így szólt Jézushoz:

„Mester, jó nekünk itt. Építsünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.”

De nem tudta, mit beszél. Mert amikor az ember olyasmit lát, amire nincs felkészülve, a nyelve megelőzi az eszét.

Ekkor felhő képződött fölöttük. Nem alulról jött, mint a völgy párája, és nem is a tenger felől hajtotta a szél. Felülről ereszkedett alá, csendesen és fényesen, és beborította őket. A tanítványok beléptek az árnyékába, s nagy félelem fogta el őket. Mert a felhőben fény volt, a fényben pedig olyan jelenlét, amely előtt az emberi szív kicsinyé válik.
És hang szólt a felhőből:

„Ez az én választott Fiam. Őt hallgassátok."

Amikor a hang elhalt, a felhő szétnyílt. A fény visszahúzódott, mint a mélybe visszatérő víz, s Jézus egyedül állt előttük. Ruhája újra emberi ruha volt, arcán a test fáradtsága látszott, de szemében ott maradt olyan távolságok visszfénye, amelyeket a tanítványok nem ismertek.

Sokáig egyikük sem szólalt meg. Mentek lefelé a hegyről, és a kövek megcsikordultak lábuk alatt a sötétben. Péter többször is hátranézett, mintha azt várná, hogy újra meglátja a két férfit a csúcson, de már csak a csillagokkal teli eget látta.
Végül összeszedte a bátorságát, és Jézus mellé lépett.

„Uram – mondta halkan –, az a két férfi, aki veled beszélt... Illés és Mózes volt?"

Jézus ránézett. Nem válaszolt azonnal. Ment még néhány lépést, mintha minden szót mérlegelne, nehogy többet hordozzanak, mint amennyit Péter elbír.
„Ez egy kicsit bonyolultabb, Simon" – mondta végül.

Péter összevonta a szemöldökét.

„Hogyhogy bonyolultabb, Uram? Hiszen láttuk őket. És tudtuk, hogy ők azok."

Jézus megállt. Fölöttük csillagok ragyogtak, az éjszaka tiszta volt. Kezével az égre mutatott.

„Amikor a gyermek lámpást lát, azt hiszi, a fény az edény agyagában lakozik. Amikor a férfi csillagot lát, azt hiszi, csupán egy pont az ég boltozatán. Ám az Atya többet teremtett, mint amennyit az ember meg tud nevezni."
Péter felemelte a tekintetét.

„Angyalokról beszélsz?"

„Azokról is, akiket ti angyaloknak neveznétek – mondta Jézus. – De nem mindennek van szárnya, ami felülről érkezik."
Péter ezt nem értette. János és Jakab közelebb lépett, mert érezték, hogy Jézus olyan dolgokról beszél, amelyeket még sohasem tárt fel előttük.
Jézus folytatta:

„Látjátok azokat a fényeket? Azt hiszitek, csupán azért adattak, hogy a napokat és az éveket jelezzék. De sokuk körül olyan világok vannak, amelyeket az Atya nem hagyott pusztán. Vannak helyek, ahol más nap alatt futnak a folyók, ahol a növények más fény felé emelik leveleiket, és ahol az emberhez hasonló lények éppúgy keresik az igazságot, ahogyan ti."

Péter elsápadt.

„Emberek?" – kérdezte.

„Emberek – felelte Jézus –, bár nem mind olyanok, mint ti. Némelyek előrébb járnak a tudásban. Némelyek már azelőtt ismerték a természet titkait, hogy atyáitok felépítették volna az első városokat. Meg tudnak gyógyítani olyan sebeket, amelyeket ti gyógyíthatatlannak véltek. Szavak nélkül tudnak beszélni a távolba. Át tudnak kelni olyan tereken, amelyeket ti áthághatatlannak láttok. És amikor egy ilyen ember cselekszik közöttetek, ti azt csodának nevezitek."

Jakab megremegett.

„Akkor a csoda nem csoda?"

Jézus szelíd mosollyal fordult felé.

„A gyermeknek az a mag is csoda, amelyből fa nő. A bölcsnek az élet törvénye. De kisebb lesz-e ettől az Atya dicsősége? Nem. Mert a törvény, amelyet az ember megismer, továbbra is Isten törvénye. És a titok, amelyet az ember feltár, továbbra is olyan titok, amelyet megengedtetett neki feltárnia."

Péter hallgatott. A más világokról szóló szavak jobban megrémítették, mint a felhő a hegyen.

„És az a kettő? – kérdezte újra. – Ha nem úgy voltak Mózes és Illés, ahogyan hittük, akkor kik voltak?"

Jézus a völgybe nézett, ahol a távolban falvak tüzei pislákoltak.

„Azok voltak, akiket megérthettetek – mondta. – És ugyanakkor többek is. Olyan nevekkel jöttek, amelyeket a szívetek ismer, mert ha fátyol nélkül érkeztek volna, arcra borultatok volna, és semmit sem értettetek volna."

„Mondd el nekünk az igazságot" – sürgette Péter.

Jézus szeretettel, de határozottan nézett rá.

„Ha ma elmondanám neked a teljes igazságot, Simon, nem értenéd. Bálványt formálnál belőle, vagy félelmet. És egyik sem hit."

Péter lehajtotta a fejét.

Jézus továbbindult, ők pedig követték.

Egy idő múlva így szólt:

„Vannak a világok között olyanok, akik oltalmukba veszik az emberiséget. Nem azért, hogy elvegyék a szabadságotokat, hanem hogy a láng ki ne aludjon, mielőtt megtanul égni. Figyelik a lépteiteket, őrzik a határokat, amelyeket még nem léphettek át, és olykor megérintik a történelmet, amikor az rossz irányba készül fordulni."

János megkérdezte:

„És te ismered őket, Uram?"

Jézus így felelt:

„Ismerem őket. És ők is ismernek engem."

E szavakban volt valami, amit a tanítványok nem tudtak megnevezni. Nem úgy hangzott, mintha egy tanító beszélne prófétákról, inkább valaki emlékezésének tűnt, aki messzebbről jött, mint ameddig az ember útja elvezet.

Péter újra az égre nézett. A csillagok már nem tűntek a boltozatra szegezett apró fényeknek. Ajtóknak látta őket. És mindegyik mögött lehetett egy világ, amely visszanéz.

„Miért mutattad meg ezt nekünk?" – kérdezte.

Jézus megállt az ösvény szélén. Csendes volt az éjszaka.

„Mert eljön az óra, amikor meglátjátok a gyengeségemet – mondta. – Megkötözve láttok majd. Megverve és magamra hagyva láttok majd. Látjátok, ahogy az emberek kigúnyolják azt, amit nem értenek. Akkor pedig emlékezzetek erre a hegyre. Emlékezzetek, hogy a fény elrejtőzhet a testben, de a test nem pusztíthatja el."

Senki sem felelt.

Amikor lejjebb értek, pirkadni kezdett. Az első világosság megérintette a köveket, és a táj visszanyerte ismerős alakját. Péterben azonban már semmi sem maradt egészen olyan, mint azelőtt. János és Jakab mellett haladt, de gondolatban még mindig odafönt járt, a felhőben, a csillagok alatt, a férfiak előtt, akik Mózes és Illés voltak, mégis valami náluk nagyobb.

Jézus pedig megparancsolta nekik, hogy erről senkinek se beszéljenek.

Mert nem minden igazságot lehet egyszerre az emberekre bízni. Némely igazságnak várnia kell, míg az emberben kitágul az edény, amely képes befogadni.

13. Elarion: Arien Korveth

Arien Korveth nem született rossz embernek.

Ez túl egyszerű volna. Az egyszerű magyarázatok pedig a történelem kegyelme azok számára, akik nem akarnak felelősséget vállalni a bonyolult igazságokért.
Először csupán fiúnak született.

És a világon mindenkinél jobban szerette az édesanyját.

Ő volt az első hely, amelyre biztonságként emlékezett.

Amikor gyerekként elesett és felhorzsolta a térdét, nem az orvosi modulhoz szaladt, noha az alig néhány méterre függött tőle a falon. Hozzá szaladt. Amikor az iskolában megkapta az első rossz értékelését, két órán át titkolta az apja előtt, aztán megmutatta az anyjának. Amikor összeveszett a szomszéd fiúval, igazságos haragtól eltelve érkezett haza, anyja pedig addig hagyta beszélni, míg a történetről lassanként lehullott minden, amit ő maga toldott hozzá.
Anyjának különös képessége volt arra, hogy ne igazítsa helyre túl korán.

Leült mellé.

Hallgatta.

És csak amikor már kiadta magából az összes szót, amellyel az ember a saját vétke ellen védekezik, kérdezte meg néha:
„És most mondd el, hogyan történt valójában."

Arien többnyire elmondta.

Mellette kudarcot vallhatott anélkül, hogy a kudarc azon nyomban az értékéről kimondott ítéletté vált volna. Lehetett dühös anélkül, hogy rossz ember lett volna. Sírhatott anélkül, hogy az anyja elmagyarázta volna neki: a sírás nem old meg semmit.
Az apja más volt.

Szerette Arient. Efelől a fiúnak sohasem volt komoly kétsége. Csakhogy az ő szeretete szabályok alakját öltötte.

Apja hitt a pontosságban. Hitt abban, hogy egy megállapodásnak csak akkor van értelme, ha akkor is érvényes, amikor kellemetlenné válik. Hogy az a szó, amelyet kimondása után a körülményekhez igazítva enyhíteni lehet, nem ígéret, hanem javaslat.

Jogi keretekkel és monetáris szabályozással foglalkozott. Nap mint nap arról döntött, mi történik, ha az egyik fél teljesít egy feltételt, a másik pedig nem, mikor keletkezik jogosultság, mikor szűnik meg kötelezettség, és pontosan mit jelent az a szó, hogy *időben*.
Ezt a gondolkodásmódot hazavitte magával.

Amikor Arien kilencéves volt, egy régi mechanikus fejtörő megszállottja lett.

A Rubik-kockáé.

Elarionon léteztek játékok, amelyek egész világokat tudtak teremteni az embernek, háborúkat, városokat vagy idegen bolygókat szimuláltak. Arien azonban heteken át egy kis színes kocka fölött üldögélt, mert izgatta, hogy a rendje egy ilyen egyszerű tárgyba van rejtve.
Apja észrevette.

„Ha segítség nélkül kirakod – mondta neki egy este –, elviszlek a sarenai állatkertbe."
Arien felkapta a fejét.

Még sohasem járt állatkertben. Anyja felvételeket mutatott róla: három kontinens állatait, hatalmas medencéket, éjszakai pavilonokat és egy öreg erdőt, amelyet szinte minden beavatkozás nélkül hagytak növekedni egy kupola alatt.
„Tényleg?"

„Ha kirakod."

„Az egészet?"

Apja elmosolyodott.

„Ha a felére gondoltam volna, a felét mondom."

A következő napokban Arien addig gyakorolt, míg megfájdultak az ujjai.

Először kívülről tanulta a mozdulatokat. Aztán megértette, hogy a lépések megjegyzése nem elég. Tudnia kellett, miért mozdulnak el az egyes részek. Miért bontja meg az egyik oldalon végzett helyes mozdulat a másik oldal rendjét, és miért kell ezt ideiglenesen feláldozni ahhoz, hogy később visszakerüljön a helyére.
A kocka lenyűgözte.

Kis világ volt, amelyben a káosz nem volt valódi.

Csak az ember egyelőre nem ismerte a megoldás menetét.

Két nappal a kirándulás előtt rakta ki először.

Aztán másodszor is.

Az indulás előtti estén már szinte gondolkodás nélkül meg tudta ismételni a lépéseket.

Anyja beletúrt a hajába.

„Akkor holnap meglátod az állatokat."

Arien elmosolyodott.

„Ha kirakom."

Anyja egy pillanatra az apja felé nézett.

„Hiszen már ki tudod rakni."

Arien akkor nem értette, miért mondta ezt.

Másnap megértette.

Az állatkert bejárata előtt álltak.

A magas, átlátszó falak mögött fák koronáit látta. Mögülük olyan állatok hangja hallatszott, amelyeket csak felvételekről ismert. Az emberek gyermekeik kezét fogva haladtak át a bejárati kapukon, Arien pedig már nem tudott nyugton maradni.
Apja odanyújtotta neki a kockát.

„Nos."

Arien felnevetett.

„Most?"

„Abban állapodtunk meg, hogy kirakod."

„De hiszen tegnap kiraktam."

„Ma vagyunk az állatkertnél."

Anyja az apjára nézett.

„Ezt tényleg most kell megcsinálnia?"

„Ha tudja, akkor nem jelent gondot."

Arien elvette a kockát.

Eleinte minden könnyen ment. Az első réteg. A második. A sarkok. Az élek.

Aztán tudatosult benne, hogy az apja figyeli.

Mögöttük egy kétgyermekes család haladt el. A kapu kinyílt, és egy pillanatra feltárult a fák közé vezető széles sétány.
Arien felgyorsított.

És hibázott.

Egy aprót.

Az utolsó lépéssorban rossz irányba fordította az egyik oldalt.

Amikor észrevette, megdermedt.

A kocka szinte készen volt. Öt oldala jónak látszott. Az utolsón néhány mező nem került a helyére.

„Várj – mondta. – Megcsinálom újra."

Apja az időre nézett.

„Nem."

Arien azt hitte, tréfál.

„Mi?"

„Nem raktad ki."

„De ki tudom rakni."

„Most nem raktad ki."

„Csak a végén tévesztettem el."

„Igen."

Arien a bejárati kapura nézett.

Aztán az apjára.

„Akkor kijavítom."

„Nem abban állapodtunk meg, hogy addig javítgatod, amíg nem sikerül."

Anyja közéjük lépett.

„Hiszen tudod, hogy képes rá. Tegnap megmutatta nekünk."

Apja nyugodtan felelt neki.

„Akkor ma is figyelnie kellett volna."

Arien szeme égni kezdett.

„Kérlek."

Apja megrázta a fejét.

„Ha egy megállapodás abban a pillanatban elveszti az érvényét, amikor valaki sajnálni kezdi a következményét, akkor nem is volt köztünk semmiféle megállapodás."

A közlekedési modul felé fordult.

Arien állva maradt.

A kapu mögött gyerekek mozogtak. Valahol a távolban egy nagy állat mély hangja szólalt meg, és egy csapat ember a kilátó felé futott.
Ott voltak.

Néhány tíz méterre tőle.

Csak át kellett volna menni a kapun.

Anyja Arien mellett maradt. Apja már a modulnál várt.

A fiú a kezében tartotta a majdnem kirakott kockát, arcán könnyek peregtek.

„Gyűlölöm" – mondta.

Anyja letérdelt mellé.

„Nem."

„Gyűlölöm."

„Most igen."

Arien a könnyein át nézett rá.

Anyja a kezébe vette a kockát.

„Apád néha összetéveszti a pontosságot az igazságossággal."

Arien megjegyezte ezt a mondatot.

„Ha valami érvényes, akkor nem igazságos?"

„Nem mindig."

„Akkor mire valók a szabályok?"

Anyja egy ideig kereste a választ.

„Hogy segítsenek dönteni, amikor nem tudjuk, mit tegyünk. Nem arra, hogy felmentsenek bennünket az érzés alól."

Aztán visszaadta a kockát.

„És még valami."

„Mi?"

„Attól, hogy valamit nem teljesítettél tökéletesen, még nem vallottál kudarcot mindenestül."

Arien akkor bólintott.

De sokkal mélyebben valami más véződött belé.

A kapu, amely előtt ott állhat az ember, hiába van karnyújtásnyira a cél.

A feltétel, amelynek teljesítését egyetlen hibás mozdulattal el lehet véteni.

És a világ, amelyet nem érdekel, hogy milyen kevés hiányzott.

Néhány évvel később kegyetlen dolgot élt át, amely alapvetően meghatározta a világról alkotott képét.

Aznap kettesben volt az anyjával.

Az anyja testvérénél tett látogatásról tértek haza, amikor az egyik közlekedési rétegben meghibásodott a szinkronizálás. Három önvezető modul szinte egyszerre lépett be ugyanabba a folyosóba.
Az első rendszer elhárította az ütközést.

A második nem.

Arien később nem hangként emlékezett az ütközésre.

Fényre emlékezett.

Fehérre.

Vakítóra.

Aztán az oldalára fordult világra.

A biztonsági mező felfogta. Felrepedt az ajka, megzúzódott a válla, vér folyt a homlokán, de mozogni tudott.
Az anyja nem.

A modul szerkezetének egy darabja leszorította az alsótestét. Eszméleténél volt. Röviden, felületesen lélegzett.
Arien odakúszott hozzá.

„Anya."

Az anyja ránézett.

És még akkor is mosolygott.

Később leginkább ez kísértette.

Nem a fájdalom az arcán.

Az a mosoly.

Mintha még az összetört modulban, a füst, a riasztók és a vér közepette is az ő biztos kikötője maradt volna.

„Itt vagyok” – mondta.

A mentők gyorsan megérkeztek.

Elarion rendszerei hamarabb tudtak reagálni egy közlekedési katasztrófára, mint ahogy az ember felfogta, hogy megtörtént. A baleset helyszíne fölött mentőmodulok jelentek meg, egészségügyi drónok jártak a sebesültek között, és minden test fölött felragyogott a folyamatos állapotértékelés.
Arien csak az anyját figyelte.

Az egyik egészségügyi dolgozó letérdelt mellé.

A másik a szomszédos modul roncsai felé fordult.

Onnan egy gyermeket húztak ki.

Egy nagyjából Ariennel egyidős fiút.

A ruhája szakadt volt, az arca véres, az egyik karja pedig természetellenesen csavarodott a teste alá.

Amikor kinyitotta a szemét, Arien meglátta az aranygyűrűt.

Fényes volt.

Szinte ragyogott.

Az egészségügyi rendszer azonnal új adatokkal egészült ki.

Az egyik mentő a kivetített képre nézett.

„Aurelián regenerációs profil.”

A másik bólintott.

Néhány mondat hangzott el, amelyet Arien akkor nem értett egészen.

Túlélési valószínűség.

Időablak.

Masszív belső vérzés.

Regenerációs válasz.

Egyetlen rendelkezésre álló intenzív betegszállító.

Újabb modul úton.

Túl későn.

„Először a gyermeket” – mondta a csapat vezetője.

Arien felkapta a fejét.

„Nem.”

Senki sem hallotta.

„Nem!”

A mentők már vitték is a fiút.

Arien megragadta egyikük ruháját.

„Az anyámat!”

A férfi felé fordult.

„Úton van a következő modul.”

„Akkor őt vigyék!”

„A döntésünket arra kell alapoznunk, hogy…”

„Meg fog halni!”

Az egészségügyi dolgozó egy pillanatra lehunyta a szemét.

Talán Arien ekkor látta először, hogy az az ember is tudhatja, hogy valami szörnyűséget tesz, aki a helyes eljárást követi.

„Igyekszünk mindkettőjüket megmenteni.”

Arien az anyjához fordult.

Bizonyára végighallotta a beszélgetést.

„Vigyék a fiút” – suttogta.

Arien hitetlenkedve nézett rá.

„Nem.”

„Arien.”

„Nem.”

Az anyja felé nyújtotta a kezét.

Reszkettek az ujjai.

Arien megfogta őket.

„Anya, mondd meg nekik.”

„Nézz rám.”

„Mondd meg nekik, hogy téged vigyenek."

„Arien."

Hangjában megmaradt ugyanaz a nyugalom, amelyet gyerekkorából ismert.

A konyha nyugalma.

Az esték nyugalma.

Annak az embernek a nyugalma, akihez mindig odament, ha a világ túl naggyá vált.

„Azt a gyermeket megmentheti" – mondta.

„Téged is."

Nem válaszolt.

Arien háta mögött becsukódott az egészségügyi modul ajtaja.

Közvetlenül előtte még egyszer meglátta az idegen fiú arcát.

És a szemét.

Az aranygyűrű eltűnt az átlátszatlan fal mögött.

Anyjáért néhány perccel később érkezett meg a következő szállítómodul.

A későbbi jelentés pontosan megadta, hány perccel.

Arien hosszú évekig kívülről tudta ezt a számot.

Anyja a kórházba vezető úton meghalt.

Az orvosok később elmagyarázták, hogy a korábbi szállítás sem mentette volna meg biztosan az életét. A szerkezet szétszakította a nagy medencei ereit. A terepen dolgozó drónok csak lassítani tudták a vérzést; a sérülés lezárásához speciális modulra volt szüksége. A regenerációs kezelés stabil keringést és olyan órákat igényelt, amelyek már nem álltak rendelkezésére. A mentők döntése megfelelt a protokollnak. A szomszédos modulban fekvő fiúnak az életkora, sérülésének típusa és aurelián regenerációs profilja miatt lényegesen nagyobb esélye volt arra, hogy az intenzív beavatkozás révén életben maradjon.
A fiú túlélte.

Arien anyja nem.

Az aranygyűrű önmagában nem döntött semmiről.

Csupán látható jele volt az egyik tényezőnek, amellyel a rendszer számolt.

Ariennek azonban ez nem számított.

A gyermekek nem szakvéleményként őrzik meg a traumát.

Hanem képként.

Arien a roncsok között fekvő anyjára emlékezett.

A mentőmodul ajtajára.

És a gyermek aranyszínű szemére, amely a túloldalon hunyódott le.

Így született meg Arienben az aureliánok iránti gyűlölet.

Nem voltak érvei.

Nem volt történelme.

Nem volt politikai elmélete.

Színe volt.

Arany.

A temetés után az apja kikérte a baleset teljes dokumentációját.

Áttanulmányozta a telemetriai adatokat, a reakcióidőket, a triázsprotokollt, az egészségügyi dolgozók döntéseit és az előrejelzési modelleket.
Arien azt várta, hogy megtalálja a vétkest.

Szüksége volt rá.

Hiszen valakinek hibáznia kellett.

Valakinek felelősséget kellett viselnie érte.

Néhány nap múlva apja bezárta az utolsó jelentést.

„Helyesen jártak el" – mondta.

Arien nézte őt.

„Anya meghalt."

Apja lesütötte a szemét.

„Tudom."

„Akkor hogyan járhattak el helyesen?"

Apja sokáig hallgatott.

Arca olyan merev volt, amit Arien akkor hidegségnek vélt. Csak jóval később értette meg, hogy egyes emberek nem azért nem hullanak szét kívül, mert nem éreznek fájdalmat. Befelé hullanak szét, ahol senki sem látja őket.
„Nem minden helyes döntés vezet jó eredményre" – mondta az apja.

Arien megundorodott ettől a mondattól.

„Akkor mire jó, hogy helyes?”

Apja nem felelt.

Arien pedig először értett meg valamit, ami aztán sohasem hagyta el egészen.

A rendszer mindent megtehet a szabályok szerint, és az ember mégis meghal.

Senkinek sem kell hazudnia.

Senkinek sem kell törvényt sértenie.

Senkinek sem kell rosszat akarnia.

Az eredmény mégis egy sír lehet.

Attól a naptól másként kezdte tanulmányozni a mechanizmusokat.

Korábban azért érdekelték, mert örömét lelte abban, hogy megérti a dolgokat.

Most uralnia kellett őket.

Ha a világ olyan döntéssel vehette el az anyját, amelyet nem lehetett hibának nevezni, akkor nem volt elég jó embernek lenni.
Nem volt elég, hogy igaza legyen.

Még könyörögni sem volt elég.

Az embernek értenie kellett, mi alapján dönt a világ.

És ha nem azok oldalán akart állni, akiket a rendszer megvárakoztat, ott kellett lennie a szabályoknál, mielőtt a döntés megszületik.
Gyermekként így két dolgot tanult meg.

Az elsőt: a világot nem azok irányítják, akiknek igazuk van, hanem azok, akik értik a mechanizmusokat.

A másodikat: ha nem látod a mechanizmust, azok közé tartozol, akiket irányít.

A nyugati veyran államban született, igazgatók, jogászok és monetáris stratégák családjában. Anyja halála után a ház ugyanolyan maradt, mégis eltűnt belőle az a hely, ahová menekülni lehetett.
Az apja még mindig ott volt.

A szabályok is.

A vacsorák folytatódtak.

Piaci mozgásokról, koalíciós megállapodásokról, szabályozási hézagokról beszélgettek közben, és arról, melyik állam hiszi még mindig, hogy a központi bankja független.
Érzésekről szinte sohasem esett szó.

Arien alkalmazkodott.

Kivételesen intelligens volt. Intelligenciája egy sebészi műszer pontosságával működött. Rétegeire tudott bontani egy problémát, megtalálta a gyenge pontot, felmérte, ki fog engedni, kit lehet meggyőzni, kit megvenni, és kit megkerülni.
A veyran iskolák tehetségnek tekintették.

A pénzügyi konzorciumok befektetésnek.

A politikusok hasznos embernek.

Ő maga olyasvalakinek tartotta magát, aki belát a függöny mögé.

Kamaszként visszatért anyja balesetének dokumentációjához.

Nem egyszer.

Sokszor.

Először az egészségügyi dolgozók hibáját kereste.

Aztán az algoritmusét.

Később megpróbálta kideríteni, ki hagyta jóvá a protokollt, és milyen adatok alapján készült.

Nem talált összeesküvést.

Ez jobban feldühítette, mint ha talált volna.

A fiút azért mentették meg, mert a rendszer nagyobbnak ítélte az esélyeit. Az aurelián biológiai profil csupán egyetlen változó volt a sok között.
Arien azonban mindenütt észre kezdte venni az aureliánokat.

Az ünnepi közvetítésekben.

A nemzetségi iratokban.

A legrégibb iskolákban.

Azokról az emberekről szóló történetekben, akiknek a teste gyorsabban regenerálódott.

A vérvonalakról szóló legendákban, amelyek tagjai állítólag egykor érintéssel tudtak gyógyítani.
Az aranygyűrűt kulturális örökségként mutatták be.

Arien születéssel szerzett előnyt látott benne.

Pályája elején Arien javaslatot nyújtott be a közlekedés irányítóinak tartalék intenzív betegszállító modulokról a tömeges balesetek esetére. Nem nagy gesztus volt ez. Kiszámította az érkezési időket, a modulok elosztását és a tartalék fenntartásának költségét. Amikor azt mondták neki, hogy ez a kapacitás a legtöbb napon kihasználatlanul állna, eléjük tette az anyja balesetéről készült jelentést, és arra kérte őket, hogy a várakozás perceit is számítsák bele.

A javaslatot jóváhagyták. Két évvel később jelentést kapott egy ütközésről, amelyhez két intenzív modul egyszerre érkezett ki, és mindkét súlyos sérült életben maradt. Az egyikük egy aurelián fiú volt. Arien eltette a jelentést. Akkor még hitt abban, hogy az igazságosabb szabály az ember szeme színétől függetlenül megvédheti őt.

Egy nyilvános aurelián ünnepség láttán mégis eszébe jutott egy mondat, amelyet akkor még kissé szégyellt:

Az anyámat is megkaptátok.

Nem volt igaz.

Az értelme tudta ezt.

A fájdalma azonban nem volt elemző.

Az ember hosszú éveken át tudhatja, hogy a gyűlölete pontatlan alapokon áll, mégis egész házat építhet rá. Elég, ha később talál hozzá annyi érvet, amellyel a régi sebet meggyőződéssé nevezheti át.

Arien megtalálta őket.

Aztán találkozott Mareiával.

Nem hasonlított az anyjára.

Sem természetében, sem életmódjában, sem gondolkodásában. Arien primitívnek tartott volna egy ilyen összehasonlítást.

Mellette mégis sok év után először érzett valamit, amit gyermekkorából ismert.

A lehetőséget, hogy egy időre ne kelljen védekeznie a világ előtt.

Mareia érzékeny volt, de nem irányítható. Kedves, de nem gyenge. Ha nem értett egyet vele, nem azért tette, hogy győzzön. Hanem mert nem tudta elárulni saját látásának pontosságát.

Arien eleinte csodálta ezt.

Mellette olykor visszatért az az ember, akit éveken át mechanizmusokkal takart el.

Aztán megijedt tőle.

Mert amire az embernek szüksége van, azt el is veszítheti.

Arien pedig egyszer már ismert egy helyet, ahová minden fájdalmával visszatért, míg egy napon a világ el nem vette tőle.
Így hát azt kezdte tenni, amit mindennel tett, amit nem akart elveszíteni.

Igyekezett megérteni.

Aztán előre kiszámítani.

Aztán ellenőrzése alatt tartani.

Emlékezett rá, mit mondott Mareia. Kivel találkozik. Mikor jön haza. Mely emberekben bízik. Ki van rá hatással. Mi változtatja meg a véleményét.
Önmagának ezt figyelmességként magyarázta.

Később törődésként.

Végül jogként.

Amikor pedig kiderült, hogy egy embert nem lehet úgy biztosítani, mint egy pénzáramlást, haragot kezdett érezni.

Mareiát nem lehetett besorolni a rendszerébe.

Nem lehetett birtokolni.

És amikor rájött, hogy nem lehet birtokolni, éppen azt kezdte el gyűlölni benne, amit egykor szeretett.

Távozása után a lakás túlságosan rendezett maradt.

Semmit sem tört össze. Nem kiabált. Nem csinált belőle nyilvánosan szörnyeteget, aki ellen védekezhetett volna.

Egy halk nemmel távozott.

Az első napokban azt mondogatta magának, hogy visszatér.

Aztán azt, hogy valaki befolyásolta.

Majd megjelent a gondolataiban Jesair Davion.

És vele a régi szín.

Az arany.

Különös volt, milyen könnyen összeérhet az emberben két, évtizedekkel elválasztott esemény.

A baleset helyszínéről elszállított idegen gyermek.

A Mareia mellett álló férfi.

Mindketten aureliánok.

Mindkettejük szemében aranygyűrű.

Az értelem tudta, hogy nincs közöttük ok-okozati összefüggés.

A sebnek nem volt rá szüksége.

Arien azt kezdte mondogatni magának, hogy Mareia sohasem tartozhatott igazán az ő világához. Hogy az aureliánok végül mindig a sajátjaikat választják, bármennyit beszélnek is egyetemességről, egyenlőségről és az egész civilizációról.
A döntő pillanatban szerinte visszatértek a körhöz.

Az aranykörhöz.

Már jóval azelőtt gyűlölte ezt a jelet, hogy bevallotta volna magának.

Mind közül a Davion nemzetség volt a legrosszabb a szemében.

A mítosz, amelyen a művelt emberek nevettek, mégsem tudták egészen elengedni. Érintéssel gyógyítás. Szerencsétlenségek megérzése. Természet, amely engedelmeskedik. Régi mesék egy civilizációnak, amelynek biológiai mesterséges intelligenciája, kvantumszenzorai és egy másik bolygón épült városai voltak.
Mégis elég volt, hogy Jesair Davion felálljon az Unió Tanácsának termében és kimondjon egyetlen mondatot, az emberek máris elcsendesedtek.
Arien később újra lejátszotta a nitrai vitáról készült felvételt.

Jesair arcánál állította meg.

„Az ember magánszféráját védeni kell. A hatalom láthatatlanságát nem."

Jesair nyugodtan állt. Nem volt szüksége diadalra vagy színjátékra. Éppen ez nyugtalanította Arient.

Egy becsvágyó politikust meg lehet venni.

Egy demagógot le lehet leplezni.

Azt az embert azonban, aki nem vágyik hatalomra, mégis megszerzi mások bizalmával, sokkal nehezebb irányítani.

Arien felnagyította Jesair szemének képét.

Egy pillanatra megjelent benne az aranygyűrű.

És eltűnt körülötte a világ.

A másodperc töredékéig újra érezte az összetört modul megégett anyagának szagát.

Hallotta az egészségügyi dolgozót:

Aurelián regenerációs profil.

Látta anyja kezét.

A mentőmodul ajtaját.

A fiú aranyszínű szemét.

Aztán újra Nitrában volt.

Jesair Davion képe előtt.

Arien gyomrában undor ébredt.

„Nem" – mondta az üres szobának.

Még nem tudta pontosan, mi ellen tiltakozik.

Jesair ellen.

Mareia ellen.

Az aureliánok ellen.

A rendszer ellen, amely egykor gyűlölet nélkül döntött, mégis elvette az anyját.

Talán a saját megaláztatása ellen is.

Mindez már olyan közel feküdt benne egymáshoz, hogy kezdte elveszíteni a képességet a megkülönböztetésükre.

És éppen ekkor értesítés villant fel a munkafelületén.

Az üzenet egy zárt kommunikációs csatornán érkezett, amelyet magas rangú alapkezelők, politikai tanácsadók és olyan emberek használtak, akik nem akarták, hogy beszélgetéseik a szokásos archívumok részévé váljanak.
A feladó nem volt feltüntetve.

Az üzenet egy helyet, egy időpontot és egyetlen mondatot tartalmazott:

Thorne úr örömmel beszélgetne a mai felszólalás következményeiről.

Arien kétszer olvasta el.

Kael Thorne-nak nem volt a befolyása mértékének megfelelő hivatalos tisztsége. Sem kormányt, sem központi bankot nem vezetett. Neve azonban feltűnt vagyonkezelők, befektetési alapok, médiumok, alapítványok és politikai kampányok környezetében.

Az emberek tanácsadóként emlegették.

Akik többet tudtak, semmiféle megnevezést nem használtak.

Arien nem törölte az üzenetet.

Először újra elindította Jesair beszédét.

Ezúttal nem Jesairt nézte.

Megkereste Kaelt a felvételen.

Aztán észrevett egy rövid pillanatot, amikor Kael nem a szónokra nézett.

Hanem rá.

Arien elfogadta a meghívást.

Másnap este találkoztak magasan Nitra fölött, egy teremben, amely hivatalosan egy államközi gazdasági együttműködést támogató alapítványhoz tartozott.
Kael már várta.

„Korveth úr."

„Thorne úr."

„Régóta ismerem a nevét."

„Ennek örülnöm kellene?"

„Inkább óvatossá kellene tennie."

Kael megnyitotta a konferenciáról készült felvételt, és Jesairnál megállította.

„Ha megérik a közös mű ideje, az érték többé nem járhat árnyékban – olvasta. – Ami mindenkit szolgál, annak mindenki számára láthatónak kell lennie."
Arien gúnyra számított.

Ehelyett valami lényegesen érdekesebbet látott Kael arcán.

Félelmet.

Kael Thorne félt ettől a gondolattól.

Az átláthatóság számára nem erkölcsi kérdés volt. Hanem a létét fenyegető veszély. Ha Elarion pénzáramlásait egyetlen térképre lehetett volna helyezni, az nem csupán adócsalásokat mutatott volna meg.
Megmutatta volna az azonos forrásokból finanszírozott politikai pártokat.

A médiumokat, amelyek kifelé gyűlölték egymást, belül azonban ugyanannak a pénznek a tulajdonában álltak.

Alapítványokat.

Bankokat.

Alapokat.

És a Thorne-házat.

„Davionnak egyelőre nincs szervezete – mondta Kael. – Nincs pártja, apparátusa vagy törvénye."

„Akkor miért fél tőle?"

„Mert az emberek értik, amit mond."

Kael kikapcsolta a képet.

„A bonyolult gondolatokat el lehet temetni a bizottságokban. Az egyszerűek maguktól terjednek."

Arien hátradőlt.

„Azért hívott ide, hogy elmondja, fél egy aureliántól?"

„Azért hívtam ide, mert maga nem fél tőle."

„Nem."

Kael egy ideig hallgatott.

„Maga gyűlöli."

Arien érezte, hogy megfeszülnek a nyakizmai.

„Nem tud rólam eleget."

„Tudom, hogyan nézett rá."

„Egy pillantás nem bizonyíték."

„Nem bizonyítékot keresek. Hanem indítékot."

Arien felállt.

Kael nem állította meg.

„Nem Mareia Lioren miatt van itt" – mondta.

Arien állva maradt.

„Ő csupán az oka annak, hogy a régi gyűlölete újra megtanult beszélni."

Arien ezúttal hirtelen megfordult.

Kael nem sejtette, milyen pontosan talált célba.

Nem tudott a balesetről.

Az anyjáról.

A fiúról.

A csukódó ajtó mögötti aranyszínű szemről.

De az olyan embereknek, mint Kael, nem kellett ismerniük a seb eredetét. Elég volt felismerniük, hogy létezik.

„Mit akar tőlem?" – kérdezte Arien.

„Egyelőre semmit."

„Akkor nem kellett volna idehívnia."

„Támogatást szeretnék felajánlani."

Arien lassan visszaült.

„Mihez?"

Kael megnyitotta a kutatási és pénzügyi struktúrák áttekintését.

„Konzorciumokkal dolgozik. Érti a joghatóságok, pénznemek és jogrendek közötti átmeneteket. Biológiai biztonsági keretrendszereket dolgozott ki."
„Mind törvényeset."

„Természetesen."

Kael olyan nyugodtan ejtette ki a szót, hogy az elvesztette a jelentését.

„A házak és alapítványok, amelyekkel együttműködöm, olyan embereket keresnek, akik képesek elemezni a hosszú távú civilizációs kockázatokat. Gazdaságiakat. Politikaiakat. Társadalmiakat. Genetikaiakat."
Arien ránézett.

„Aureliánokat?"

Kael nem felelt rögtön.

„Aureliánokat is, ha kockázatnak tartja őket."

Abban a pillanatban nem egy terv tárult fel.

Egy ajtó nyílt ki.

Kael hozzáférést kínált finanszírozáshoz, ügyvédi irodákhoz, alapítványokhoz és kutatóközpontokhoz. Olyan emberekhez, akik képesek úgy feltenni egy kérdést, hogy valódi jelentése a szaknyelv mögött rejtve maradjon.

„És mit kér cserébe?”

„Információkat. Merre tart Jesair gondolata. Ki támogatja. És milyen lehetőségek vannak megállítani a terjedését, mielőtt erkölcsi jelszóból politikai programmá válik.”

„Le akarja járatni?”

„Ha lehetséges.”

„És ha nem?”

Kael ránézett.

„Akkor pontosabb elemzésre lesz szükségünk.”

Nem kellett többet mondania.

A találkozó után Arien az aurelián öröklődésről kezdett olvasni.

Eleinte azt állította magának, hogy szakmai kíváncsiságról van szó.

Megismerte a genetikai öröklődés különös szabályait. A fiúkat, akik aurelián apjuktól örökölték a jellegzetes profilt. A vegyes vérvonalakat. A markermintázatokat. Az aranygyűrűhöz kapcsolódó élettani tulajdonságokat.

Biológia.

Csak biológia.

Pontosan úgy, mint az anyja haláláról készült jelentésben.

Minél többet olvasott, annál inkább egymásra talált benne életének két része, amelyeket addig külön tartott.

A gyermek, aki elvesztette az anyját.

És a férfi, akinek meg kellett magyaráznia a világot anélkül, hogy beismerné: még mindig az a gyermek irányítja.

Jegyzetelni kezdett.

Erkölcsi tekintély választói felhatalmazás nélkül.

Nemzetségi folytonosság mint politikai tőke.

Davion – jelkép, amely nem hajlandó jelkép lenni, ezért hatásosabb.

Az átláthatóság mint az aurelián erkölcsi befolyás eszköze.

Az utolsó mondat nem volt igaz.

Az átláthatóság nem volt aurelián. Jesair mindenki számára közös rendszerként mutatta be.

Arien azonban már nem a valóságból indult ki.

Hanem abból az eredményből, amelyhez el kellett jutnia.

Az intelligens ember pedig, aki először választja ki a következtetését, néha veszélyesebb az ostobánál.

Az ostoba ugyanis nem tud tökéletes utat építeni a tévedéshez.

Arien tudott.

Minél többet írt, annál kevésbé volt tudatában annak, hogy nem az aureliánokról ír.

Az állatkert előtt álló fiúról írt.

A kapuról, amely nem nyílt ki, mert nem teljesítette a feltételt.

A roncsok között fekvő anyjáról.

A mentőmodulról, amely másvalaki előtt nyílt ki.

Mareiáról, aki becsukta maga mögött az ajtót.

Túl sok ajtó volt az életében.

Arien pedig elhatározta, hogy soha többé nem ő marad előttük állva.

Egy este Mareia válaszolt az egyik korábbi üzenetére.

Arien, nem térek vissza. Ami történt, nem kettőnk közös hibája volt. Határátlépés volt. Azt kívánom, hogy ezt egy napon képes légy beismerni magadnak.

Sokszor elolvasta.

Leginkább az utolsó mondat dühítette fel.

Éppen azért, mert igaz volt.

Három nappal később egy auriolai nyilvános beszélgetés felvételét nézte. Jesair az archívumokról beszélt. Mareia a hallgatóság között ült.

Amikor Jesair befejezte, pillantásuk egy pillanatra találkozott.

Semmi sem volt benne, amit bizonyítékként lehetett volna felhasználni.

Arien mégis mindent meglátott benne.

Megállította a képet.

Jesair.

Mareia.

Az aranygyűrű.

És valahol mélyen, a műveltség, a befolyás és az önuralom valamennyi éve alatt, egy kilencéves fiú még mindig egy majdnem kirakott kockát tartott a kezében.

Megnyitotta a kutatási alapítványok listáját a munkafelületén.

Néhány mellett új jogosultság világított.

Az alapkezelő által jóváhagyott kibővített hozzáférés.

Kael teljesítette az ajánlatát.

Arien stratégiai projektekre tehetett javaslatokat, jogi és pénzügyi tanácsadást vehetett igénybe, és olyan államok között kapcsolhatott össze programokat, amelyek kívülről nézve nem függtek össze egymással.

Egyelőre mindebből semmi sem volt bűncselekmény.

A biológiai biztonsági kutatásokra szükség volt.

A genetikai populációk elemzése életeket menthetett.

A rendszerszintű kockázatok modellezése hozzátartozott a civilizáció felelős irányításához.

Minden eszköznek megvolt a maga törvényes felhasználása.

Az volt a döntő, hogy egy napon ki helyezi őket egymás mellé.

Arien tudta, hogyan finanszírozzon egy nagy projektet úgy, hogy sehol se látszódjon egyetlen projektnek. Tudta, hogyan ossza szét a feladatokat pénznemek, államok és jogrendek között. Tudta, hol lehet elrejteni a végső érdeket anélkül, hogy bárkinek tudatosan törvényt kellene sértenie.

Sokáig nézte az előtte álló lehetőségeket.

Az ember nem csupán az első tettével válik elkövetővé.

Néha jóval korábban lépi át a határt.

Abban a pillanatban, amikor az ember szembenéz a másik elpusztításának lehetőségével, és a *szabad-e megtennem?* kérdése helyett azt teszi fel: *hogyan lehetne megtenni?*

Arien még semmit sem rendelt meg.

Nem keresett meg laboratóriumot.

Nem volt konkrét terve.

De volt pártfogója.

Hozzáférése.

És bizonyossága arról, hogy ha elég apró részekre bontja a szándékát, akadnak majd emberek, akik hajlandók mindegyiket végrehajtani anélkül, hogy tudnák, mit hoznak létre együtt.

Éjszaka kiment a teraszra.

Alatta Nitra fénylett. A város fölött hajók haladtak az orbitális gyűrű, majd tovább Thaeron felé.

A világ pontos volt.

Összekapcsolt.

Irányított.

Arien az apjára gondolt.

Helyesen jártak el.

Az anyjára.

A szabályok nem menthetnek fel bennünket az érzés alól.

Két mondat állt egymással szemben az emlékezetében évtizedeken át.

Végül az apjáét választotta.

Nem azért, mert megbocsátott az apjának.

Hanem mert azzal lehetett dolgozni.

Ha az emberek mechanizmusok alapján döntenek, elég uralni a mechanizmusokat.

Ha az intézmények szabályokat követnek, elég olyan utat létrehozni, amelyen mindegyik teljesíti a maga szabályát.

Ha a szándék elég ember között oszlik meg, senkinek sem kell a teljes bűntudatot viselnie.

Arien a városra nézett.

„Személyes döntések nem léteznek” – mondta halkan.

Megtetszett neki a mondat.

Úgy hangzott, mint a filozófia.

Valójában még mindig egy gyermek sírt benne a zárt kapu előtt.

Mögötte, a munkafelületén üzenet várta a Thorne-ház irodájától.

A pénzügyi és jogi támogatás készen áll. Nyújtsa be a projekt első kerettervét.

Arien visszament.

A gyűlölet, ha megérik, nem kiabál többé.

Szervezni kezd.

Kael kinyitotta előtte az első ajtót.

Elarion pedig, a nagy civilizáció a nagy nap alatt, még mindig túl sok folyosót kínált mögötte.

14. Föld: Egy új nemzedék kezdete

Már este borult a tájra, és Jeruzsálem úgy maradt mögöttük, mint egy seb, amely még nem érhetett össze. A tanítványok zárt ajtók mögött ültek a házban. Senki sem beszélt hangosan. Mindegyikük másfajta szégyent hordozott magában: Péter a tagadását, Tamás a hitetlenségét, a többiek a menekülést, a hallgatást és a félelmet.
Ekkor megváltozott a levegő a szobában.

Nem hallatszottak léptek, sem az ajtó nyikorgása. Egyszer csak ott állt közöttük.

Jézus.

Jézus élve és nyugodtan állt közöttük, túlságosan valóságosan ahhoz, hogy emlék, árnyék vagy a kétségbeesés szülte képzelet legyen. Arcán már nem a fájdalomé volt az utolsó szó.
„Békesség nektek" – mondta.

Senki sem mozdult. Némelyek hátrahőköltek, mások térdre rogytak. Péter kezébe temette az arcát. János hangtalanul sírni kezdett. Tamás úgy meredt rá, mintha egyetlen pillanat alatt összeomlott volna az egész világ, amelyet a kételyre épített.
Jézus felemelte a kezét. Csuklóin ott voltak a szegek nyomai. Aztán félrehúzta a ruháját, és megmutatta az oldalát, amelyből néhány nappal korábban még vér és víz folyt.
„Én vagyok az – mondta halkan. – Nem álmot érintetek. Nem hiú reményt érintetek. Azt érintitek, amit a halál nem tudott visszatartani."
Tamás úgy lépett közelebb, mint aki fél a saját felismerésétől. Meg akarta érinteni a sebet, de a keze megállt a levegőben. Minden dacos bizonyossága megtört.
„Én Uram – suttogta – és én Istenem."

Jézus szemrehányás nélkül nézett rá.

„Hittél, mert láttál. De jönnek majd olyanok, akik nem látnak, mégis ugyanaz a tűz ég bennük."

Aztán leült közéjük, mintha rövid útról tért volna vissza, nem a halál birodalmából. Enni kért tőlük. Adtak neki egy darab sült halat és egy kevés kenyeret. Evett előttük, lassan, hétköznapian, és éppen ez a hétköznapiság volt félelmetesebb a csodánál. Mert a szellem nem eszik. Az álom nem tör kenyeret. Az emlék nem néz az ember szemébe.

Amikor befejezte az evést, az Írásról kezdett beszélni nekik. Mózesről, a prófétákról, azokról a szavakról, amelyeket egész életükben hallgattak, de csak most nyíltak meg előttük, akár a kapuk. Elmondta nekik, hogy az Emberfiának le kellett szállnia oda, ahová az

emberek a legjobban félnek betekinteni, hogy megmutassa: Isten még ott sem veszítette el uralmát a világ fölött.

„Azt hittétek, hogy a kereszt a vég – mondta. – Pedig a kereszt az a hely volt, ahol az emberi hatalom a végsőkig kimerült. Ott, ahol az ember megmutatta, mit képes tenni Istennel, Isten megmutatta, mit képes tenni az emberrel: megbocsátani neki."

Később északra mentek, ahhoz a vízhez, ahol egykor először hívta el őket. A Tibériás-tenger nyugodt volt, és az éjszaka sötét fátyolként feküdt fölötte. Péter azt mondta, halászni megy, a többiek pedig vele tartottak. Egész éjjel kivetették a hálóikat, de semmit sem fogtak. Hajnalban egy férfi állt a parton.

„Gyermekeim – kiáltotta –, van valami ennivalótok?"

„Nincs" – felelték.

„Vessétek a hálót a hajó jobb oldalára."

Megtették. A háló olyan gyorsan megtelt, hogy nem bírták kihúzni. János ekkor elsápadt, és Péterre nézett.
„Az Úr az."

Péter gondolkodás nélkül a vízbe vetette magát. A part felé gázolt, mintha minden lépésével vissza akarna jutni az elé az éjszaka elé, amikor háromszor mondta, hogy nem ismeri őt.

A parton már tűz égett. A parázson hal és kenyér feküdt. Jézus a láng mellett állt, arcát a reggeli fény világította meg. Mária Magdolna a közelében volt. Hallgatott, de az ő hallgatása más volt, mint a többieké. Nem volt benne szégyenkezés vagy félelem. Inkább csendes tudás, mintha kezdettől fogva tudta volna, hogy nem a halál lesz az a hely, ahol véget ér a történetük.
Együtt ettek. Senki sem merte megkérdezni tőle: „Ki vagy?" Mert mindannyian tudták.

Amikor befejezték az evést, Jézus Péterhez fordult.

„Simon, János fia – mondta –, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?"

Péter lesütötte a szemét.

„Uram, te tudod, hogy szeretlek."

Jézus bólintott.

„Legeltesd bárányaimat."

A tűz roppant egyet. Péter felemelte a tekintetét, de Jézus újra megkérdezte:

„Simon, János fia, szeretsz-e engem?"

Péter hangja megremegett.

„Igen, Uram. Te tudod, hogy szeretlek."

„Legeltesd juhaimat."

Jézus harmadszor is megkérdezte:

„Simon, János fia, szeretettel vagy-e irántam?"

Ekkor Péterben megfájdult minden, ami még gyógyultnak tettette magát. Három kérdés hullott a három tagadásba. Három válasz emelkedett a három sebből.

„Uram – mondta Péter –, te mindent tudsz. Te tudod, hogy szeretlek."

Jézus hosszan és komolyan nézett rá.

„Legeltesd juhaimat."

Péter ekkor megértette, hogy a megbocsátás nem felejtés. Hanem feladat rábízása egy emberre, aki már tudja, milyen gyenge.

Aztán Jézus felvezette őket a hegyre. Ott álltak tizenegyen, Mária Magdolna és néhányan mások, akik Galileától Jeruzsálemig követték őket. Alattuk terült el a föld, amelynek még sokáig meg kellett maradnia megosztva birodalmak, papok, kereskedők, kardok és félelem között. Fölöttük megnyílt az ég, de nem menekülőútként, inkább emlékeztetőül arra, hogy a világ nincs bezárva a saját kegyetlenségeibe.

Jézus így szólt:

„Olyan hatalom adatott nekem, amelyet az emberek nem vehettek el tőlem, mert nem ők adták. Menjetek hát, és tanítsátok a népeket. Nem karddal. Nem félelemmel. Nem az uralkodás vágyával. Tanítsátok őket látni. Tanítsátok őket arra, hogy jobban szeressék az igazságot a saját előnyeiknél. Tanítsátok őket megbocsátani, de ne szolgálni a hazugságot. Kereszteljétek őket olyan életbe, amelyben az ember már nem csupán önmagához tartozik."

Némelyek térdre borultak. Némelyek sírtak. Mások pedig még mindig kételkedtek, mert az emberi szív a csoda előtt is emberi szív marad.

Jézus közelebb lépett hozzájuk.

„Nem úgy leszek veletek, ahogyan eddig voltam – mondta. – De veletek leszek minden napon, minden emberben, aki felébred a saját félelmének álmából. Ott leszek a tudatban, amely felismeri önmagát. Ott leszek mindenkiben, aki megérti, hogy Isten országa nem felhőkből épült palotaként érkezik, hanem fényként az emberben."

Aztán Mária Magdolnához fordult.

Nem a tanító tanítványához intézett gesztusa volt ez. Valami régebbi, mélyebb, csendesebb rejlett benne. Mint amikor két folyó hosszú vándorlás után újra egymásra talál egyetlen mederben. Mária odalépett hozzá, és kezük egy pillanatra összeért. Péter látta. János is. Senki sem szólt semmit.

Jézus utoljára nézett Péterre.

„Te maradj a nyáj mellett – mondta neki. – Együtt fogod tartani őket, amikor szétszélednek. Emlékeztetni fogod őket a kenyérre, a tűzre és a tengerre. Elmondod nekik, hogy feltámadtam."

Péter tiltakozni akart, de Jézus a tekintetével megállította.

„Te pedig – fordult Jánoshoz – az igét hordozod. Őrizd meg, amit láttál, de még inkább azt, amit megértettél."

Majd mindannyiukhoz szólt:

„Nem kell mindennek a világ szeme előtt lennie, ami Istennel kezdődik. Vannak művek, amelyek rejtve növekednek. Vannak magok, amelyeknek messze kell hullaniuk a templomoktól, messze a trónoktól, messze azoktól, akik birtokolni akarnák őket."

Mária Magdolna mellette állt, és a szél megmozdította a haját. Arcán nem volt meglepetés. Inkább annak az embernek az egyetértése, aki már ismerte az utat.

„Eljön az idő – folytatta Jézus –, amikor olyan emberek születnek, akik nem a nevemet hordozzák zászlóként, hanem a tudatomat lángként. Nem palotákból fogják uralni a világot. Azzal változtatják meg, hogy messzebbre látnak a többieknél. A népek között születnek majd, különböző korokban, hétköznapi emberek testében. És valahányszor a világ a szakadék közelébe ér, néhányan közülük emlékezni fognak."

A tanítványok nem értettek mindent. Talán nem is érthettek. A szavak, amelyeket hallottak, nagyobbak voltak az életüknél.

Fényes felhő mozdult meg az égen. Nem szekérként, amely a szemük láttára vinné el őt, hanem fátyolként, amelynek el kellett takarnia az utat, amelyet még nem ismerhettek. Jézus felemelte a kezét, és megáldotta őket.

„Legyetek a tanúim – mondta. – Egészen a föld határáig."

Aztán hátralépett a fénybe.

Némelyek látták, amint a felhő eltakarja a szemük elől. Némelyek megesküdtek volna rá, hogy felemelkedett. Mások, különösen János, életük végéig nem voltak biztosak abban, hogy az ég abban a pillanatban fölöttük nyílt-e meg, vagy bennük.

Amikor a fény eltűnt, ott maradtak a hegyen, és a semmibe néztek.

Két fehér ruhás férfi jelent meg mellettük, csendes válaszként a kérdésre, amelyet senki sem mert kimondani.
„Miért néztek az égre? – mondta egyikük. – Aki elment, nem veszett el. Csak olyan útra lépett, amelyet még nem tudtok követni."
Péter visszafordult a többiekhez. Arcán könnyek ültek, de olyan szilárdság is, amely korábban nem volt benne.

„Menjünk – mondta. – Legeltetnünk kell a juhait."

Messze tőlük pedig, ahol az út a sziklák és a reggeli fény között tűnt el, két alak haladt egymás mellett. Egy férfi és egy nő. Nem úgy, mint akik menekülnek a világ elől, hanem mint akik csendben hordozzák a jövőjét, hogy a világ egy napon önmagában találjon rá.
Mögöttük maradt Jeruzsálem, a kereszt, az üres sír, a parti tűz és a Péterre bízott nyáj.
Előttük út állt, amelyről még nem kellett mindjárt könyveket írni.

Mégis ezen az úton kellett egy napon megszületnie az emberek új nemzedékének – nem erősebb testűeknek, nem nagyobb vagyonúaknak, hanem világosabb tudatúaknak. Olyan embereknek, akik emlékeznek majd anélkül, hogy tudnák, honnan az emlék. Olyan embereknek, akik a történelem döntő pillanataiban halk hangot éreznek magukban:
Ébredj fel.

Mert az ország nem a trónon kezdődik.

Hanem abban az emberben, aki tudatára ébred annak, hogy tudatos, és levonja ebből a helyes következtetéseket.

II. rész: Egy bűntett felosztása

15. 30 pénznem

A pénznek nincs szándéka.

Nem tud gyűlölni, irigykedni vagy bosszúra vágyni. Nem tudja, kenyeret vesz-e, gyógyszert, egy politikus szavazatát vagy jövendő halált. Csak az irányt ismeri, az értéket és a számlát, amelyen egy időre megáll.
A szándékot az ember adja neki.

Az ember pedig már régen megtanulta, hogyan válassza el a pénzt a saját nevétől.

Kael Thorne ugyanabban a teremben fogadta Arient, ahol először találkoztak. Magasan Nitra fölött, sötét üvegfal mögött. Alattuk a város hatalmas ideghálózatként világított. Közlekedési vonalak mozogtak a tornyok között, a folyó fényeket vert vissza, a távolban pedig az orbitális gyűrű emelkedett a látóhatár fölé.
Közöttük az asztalon nem volt semmi.

Kael a felületére tette a tenyerét.

Megjelent Elarion térképe.

Negyven állam.

Harminc használatban lévő pénznem.

Bankok százai.

Alapok, alapítványok, vagyonkezelő társaságok, ügyvédi irodák és tulajdonosi nyilvántartások ezrei, amelyek csak annyira ismerték egymást, amennyire a törvény előírta nekik.
„Mit lát ebben?" – kérdezte Kael.

Arien a térképre nézett.

„Széttagoltságot."

„Egy politikus sokszínűséget mondana."

„Egy bankár lehetőséget."

Kael elmosolyodott.

„Ezért hívtam ide.”

Megérintette az egyik északi területet. Megjelent az Északi Szövetség pénzneme. Aztán megnyitott egy államot a déli szigetvilágban. Therinith. Nyilvántartása szigorúbban védte az alapok tulajdonosait, mint saját polgárainak személyes egészségügyi adatait.
Vonal keletkezett közöttük.

Az átutalás technológiai fejlesztésbe irányuló befektetésként indult el északról. Therinithben egy nyilvánosan nem ismert tulajdonosú alap fogadta. Onnan kölcsönként folytatta útját egy másik államba. Később egy magánalapítvány tőkéjeként tért vissza az Unióba.
Ugyanaz a pénz.

Három jogi forma.

Négy cél.

Egyetlen név sem.

„Az Unió a kezdetét látja – mondta Kael. – Therinith a kezelőt. A következő állam a kölcsönt. Az Unió visszatéréskor a külföldi befektetést. Minden adat helyes.”
„Az egészet pedig senki sem látja.”

„Az egész veszélyes fogalom. A politikusok nem szeretik.”

Kael kézmozdulattal további áramlásokat nyitott meg. Több százat. Némelyek közlekedési társaságokhoz vezettek, mások médiumokhoz, politikai alapítványokhoz, kutatóközpontokhoz és biztosítókhoz.
Az egyik vonal a Kars-övbe vezetett, ahol már harmadik éve háborúzott két állam az energialelőhelyekhez való hozzáférésért.
„Fegyvert szállít nekik” – mondta Arien.

Kael meg sem mozdult.

„Egy társaság, amelyben a házam által kezelt alapnak kisebbségi részesedése van, védelmi berendezéseket szállít az egyik félnek.”
„És a másiknak?”

„Hiteleket a megrongált városok újjáépítésére.”

Arien ránézett.

„Az újjáépítés még el sem kezdődött.”

„Éppen ezért kedvezők a feltételek.”

Kael bezárta a háborús réteget. Szégyen nélkül tette, de büszkeség nélkül is. Mint aki áttesz egy dokumentumot az asztal egyik részéről a másikra.
„Nem azért mondom ezt el magának, hogy elkápráztassam – mondta. – Azt akarom, hogy megértse a közeget. A hatalom nem úgy rejtőzik el, hogy eltűnik. Olyan részekre oszlik, amelyek külön-külön elfogadhatónak tűnnek."
„És tőlem mit vár?"

„Keretrendszert."

„Mihez?"

„Azt maga határozza meg."

Arien a város felé fordult.

Első találkozásuk óta azon töprengett, mit is akar valójában. Gondolatai folyton visszatértek Jesairhoz, Mareiához és az aranygyűrűhöz, de Kael előtt nem tudta ebben a formában kimondani őket. Kisszerűnek hangzottak volna. Személyesnek. Nevetségesnek.
Azt akarta, hogy Mareia megtudja: olyan embert hagyott el, aki nagyobb volt annál, mint amit ő megérthetett.

Azt akarta, hogy Jesair ne álljon többé az emberek előtt erkölcsi válaszként egy kérdésre, amelyet még senki sem tett fel rendesen.
Azt akarta, hogy az aureliánok ne nézzék többé a világot egy régi történet szemével, amely szerint különleges hely illette meg őket a történelemben.
De mindenekelőtt azt akarta, hogy valami megtörjön.

Nem minden.

Csak annyi, hogy az emberek ne higgyék többé: Jesair Davion képes olyan utat mutatni, amelyen biztonságban lehet járni.
„Biológiai biztonság" – mondta Arien.

Kael mozdulatlan maradt.

„Folytassa."

„Elarion három ága biológiailag különbözik. Az orvostudomány számol ezzel, de politikai szinten óvatosan beszélnek róla. Túlságosan óvatosan. Senki sem tudja, mi történne, ha olyan egészségügyi kockázat keletkezne, amely az egyik ágat jóval erősebben érintené, mint a többit."
„Egy ilyen kockázatot akar kutatni?"

Arien megfordult.

„A civilizáció felkészültségét akarom kutatni.”

Kael elmosolyodott.

Nem azért, mert hitt neki.

Hanem mert értékelte a megfogalmazást.

„Ehhez kutatásra van szüksége.”

„Adatokra.”

„Laboratóriumokra.”

„Számítási kapacitásra.”

„Politikai fedezetre.”

„Nem fedezetre. Törvényes célú, független projektekre.”

Kael hátradőlt a székében.

„És mi lesz a közös céljuk?”

Arien egy másodperccel tovább hallgatott a szükségesnél.

„A közös célt nem fogják ismerni.”

Elarion térképén még mindig harminc pénznem világított.

Mindegyiknek megvolt a saját értéke, saját szabályai, saját története és saját határai. Közöttük olyan gyakran váltották át a pénzt, hogy úgy tűnt, minden árfolyammal elveszíti a múltja egy darabját.

Kael felnagyította a térképet.

„A projektet nem szabad projektként finanszírozni – mondta. – Olyan igények sokaságaként kell finanszírozni, amelyek látszólag nem függnek össze.”

„Hány társaság?”

„Attól függ, hány kérdést akar feltenni.”

„És a végső tulajdonosok?”

„Némelyek csak a nyilvántartások számára léteznek majd. Mások nem lesznek nyilvánosan ismertek. Megint mások alapok tulajdonában álló alapok lesznek.”

„Ki fogja irányítani?”

„Senki.”

Arien ránézett.

Kael folytatta:

„Maga tudni fogja, mire van szüksége. Minden résztvevő csak a saját feladatát kapja meg. A finanszírozást olyan emberek biztosítják, akik nem ismerik a tartalmat. A jogászok a szerződéseket ismerik majd, nem az eredményeket. A kutatók a kérdéseket, nem a kérdések eredetét. A laboratóriumok az anyagot, nem az egész összefüggést. Ha egyetlen központot hoz létre, olyan helyet teremt, amelyet meg lehet találni."

„És ha nem lesz központ?"

„Akkor semmi sem lesz, amit egyetlen nyomozással fel lehetne deríteni."

Arien újra a harminc pénznemre nézett.

„Hányat használunk fel közülük?"

Kael megvonta a vállát.

„Eleget ahhoz, hogy minden intézmény másfelé nézzen."

A pénznek nem volt szándéka.

Azon az éjszakán azonban irányt kapott.

És egy olyan seb felé tartott, amelynek még nem volt neve.

16. A seb költségvetést kap

Arien három napig dolgozott anélkül, hogy elhagyta volna a lakást.

Nem húzta be a függönyöket. Nitra előtte haladt a reggelből az estébe, az estéből az éjszakába, az éjszakából pedig vissza a hideg fénybe. Az asztalon csak az üres italos edények gyűltek. Minden más a munkafelület fölött, rétegekben létezett.
Először leírta a címet:

Bolygószintű Biológiai Ellenálló Képesség Program.

Olyan sokáig nézte, míg végül kitörölte.

Túl nagy.

Túl egységes.

Túl látható.

Egyetlen program helyett önálló kérdések listáját hozta létre.

Hogyan különbözik a három elarioni ág immunválasza?

Milyen öröklődő jegyek befolyásolják az ismeretlen biológiai kockázatokkal szembeni ellenálló képességet?

Milyen gyorsan képesek az egészségügyi rendszerek felismerni a szokatlan betegségcsoportosulásokat?

Hogyan lehet megvédeni a genetikai archívumokat a visszaélésektől?

Hogyan változik a társadalmi stabilitás, ha a különböző népességcsoportokat egyenlőtlenül éri a csapás?

Hogyan lehet biológiai mesterséges intelligenciával előre jelezni az új egészségügyi kockázatokat?

Minden kérdés jogos volt.

Némelyik egyenesen sürgető.

Arien huszonhárom projekt között osztotta szét őket.

Aztán a huszonhárom projektet tizenegy terület között.

Adatok.

Modellezés.

Etika.

Számítási kapacitás.

Egészségügyi szimulációk.

Hosszúélet-kutatás.

Jogi keretrendszerek.

Válságlogisztika.

Genetikai védelem.

A lakossági kockázatok kommunikációja.

Az infrastruktúra ellenálló képessége.

Egyik részben sem volt leírva, hogy az eredményeket össze kell kapcsolni.

Ez csak az ő fejében létezett.

A negyedik napon megérkezett a Thorne-ház egyik embere. Nem viselt olyan nevet, amely mondott volna valamit Ariennek. Csupán pénzügyi koordinátorként mutatkozott be. Fiatalabb volt, mint Arien várta. Az arca olyan hétköznapi volt, hogy az már szakmai tulajdonságnak hatott.

„Thorne úr az előzetes nagyságrendet kéri" – mondta.

Arien hozzáférhetővé tette neki a projektek listáját.

A koordinátor kérdés nélkül végigment rajtuk. A biológia nem érdekelte. Minden projektnél csupán azt kérdezte, milyen típusú intézmény végezheti el, milyen finanszírozási formát lehet alkalmazni, és szükséges-e hozzá védett adatokhoz való hozzáférés.

„Ez az öröklött ellenálló képesség kutatása?" – kérdezte az egyik tételnél.

„Igen."

„Finanszírozhatja egy hosszú élettel foglalkozó alapítvány."

„Nem kapcsolódik a hosszú élethez."

„A kérelemben kapcsolódni fog."

Arien összevonta a szemöldökét.

„Az eredménynek felhasználhatónak kell lennie."

„Az eredmény olyan lesz, amilyenre magának szüksége van. A nyilvános indok pedig olyan, amilyenre az adatszolgáltatónak."

A következő projektnél megállt.

„Az egészségügyi reakció szimulációi. Ez mehet egy biztosítási konzorciumon keresztül."

„Miért fizetnének ezért a biztosítók?"

„Mert tudniuk kell, milyen tartalékokat igényelne egy egyenlőtlenül pusztító járvány."

„Nekem biológiai modellre van szükségem, nem biztosításira."

„Ők biztosítási eredményt kapnak. Maga megkapja a biológiai mellékletet."

A koordinátor továbblépett a következő tételre.

„Nagy számítási kapacitás."

„Biológiai AI."

„Thaeron."

„Miért?"

„Az energiadíjak miatt. Az ottani számítási komplexumoknak többletkapacitásuk van, a külföldi megrendelőik feletti nyilvános felügyelet pedig gyengébb."
Arien figyelte, ahogy gondolatai számviteli kategóriákká változnak.

Valami, ami néhány nappal korábban még csak Jesair megkárosításának homályos vágyaként létezett, költségvetési sorokat, időbecsléseket és jogi formákat kapott.
A seb költségvetést kapott.

A költségvetés nem ismerte azt a tételt, hogy gyűlölet.

A bosszúnak nem volt benne saját sora.

Szolgáltatásokat, auditokat, licenceket, kutatási támogatásokat és számítási kapacitás bérlését tartalmazta.

Az ember végigolvashatta az egész dokumentumot anélkül, hogy bármit talált volna benne, ami miatt szégyenkeznie kellene.

„Mekkora lesz a teljes összeg?" – kérdezte Arien.

A koordinátor mondott egy számot.

Nagyobb volt, mint amire számított.

„Ez látható lesz."

„Egészként nem."

„Valaki összehasonlíthatja a kedvezményezetteket."

„Különböző államokban? Különböző pénznemekben? Különböző célok mögött? Nem, ha nincs ok a nyomozásra."

„És ha lesz rá ok?”

„Akkor már késő lesz.”

A koordinátor nyugodtan mondta, rosszindulat nélkül. Mintha két rendszer időbeli eltérését írná le.

Arien elfordult.

A szomszédos rétegben még mindig ott volt elmentve Mareia utolsó üzenete.

A személyes döntések sohasem maradnak személyesek.

Fenyegetésként írta neki ezt a mondatot, az utóbbi napokban azonban törvénynek kezdte látni. Mareia személyes döntést hozott. Elment. A nélküle való életet választotta.

Jesair személyes döntést hozott. Felállt a teremben, és kimondott egy gondolatot.

Kael személyes döntést hozott. Megnyitotta a pénzügyi folyosókat.

Arien pedig most hozta meg a magáét.

Minden döntés más embereket érintett.

Csak a hatókörükben volt különbség.

„Thorne úrnak van még egy kérdése” – mondta a koordinátor.

„Mi az?”

„Mi az elfogadható eredmény?”

Arien lassan felé fordult.

„A kutatásé?”

„A projekté.”

Először érzett habozást.

Elképzelte Jesairt betegen. Nem holtan. Csak gyengén. Megfosztva attól a nyugodt bizonyosságtól, amely vonzotta a többieket. Elképzelte az aureliánokat, amint védelemért kell könyörögniük az államokhoz. Elképzelte a közvéleményt, amely többé nem az átláthatóságról kérdez, hanem félni kezd a biológiai különbségektől.

Elképzelte Mareiát, amint megérti, hogy Jesair nem érinthetetlen.

„A sebezhetőség bizonyítéka” – mondta.

A koordinátor várt.

„Kiének?”

„Az aureliánokénak.”

„És Jesair Davionénak?”

Arien hallgatott.

Ez elég volt.

A koordinátor bezárta a dokumentumot.

„Az első keretterv tíz napon belül elkészül.”

Amikor elment, csend maradt a lakásban.

Arien megnyitotta az egyik aurelián egészségügyi archívumot, amely tudományos célokra nyilvánosan hozzáférhető volt. Nem voltak benne nevek vagy személyes adatok. Csak népességadatok, korábbi betegségek és az aranygyűrű leírása mint öröklődő fenotípus. Biológiai tulajdonságként olvasott róla.

A jel jelentésétől megfosztott aranygyűrűről olvasott.

A lélek fényéről nem esett szó a szövegben.

Csak mérhető jegyek együttese maradt.

Ez megnyugtatta.

Az ember könnyebben szánja rá magát, hogy ártson egy jelképnek, ha előbb adattá változtatja.

17. Védelmi alapítványok

Az első alapítvány tizenhét évvel korábban jött létre.

A Jövő Nemzedékek Védelméért Alapítványnak hívták, és olyan kutatásokat támogatott, amelyeknek meg kellett akadályozniuk az örökletes betegségek átadását a gyermekeknek.
A közvélemény azoknak a családoknak a történeteiből ismerte, amelyeknek segített kifizetni a kezelést.

Képviselői iskolákban, kórházakban és politikai vitákban szerepeltek. Minden évben jelentést tett közzé, tele gyermekek, orvosok és kutatók fényképeivel.
Kael Thorne neve sehol sem szerepelt benne.

Az alapítványnak tulajdonképpen nem volt tulajdonosa. Volt kuratóriuma, alapítói tőkéje, külső könyvvizsgálói és szerződése egy vagyonkezelővel. A vagyonkezelő egy therinithi alaphoz tartozott. Az alapot ügyvédi iroda képviselte. Az iroda egy további kezelő utasításai szerint járt el.
A lánc végén nem egy név állt.

Hanem a döntés joga.

Kaelnek nem kellett az alapítvány tulajdonosának lennie. Elég volt, hogy az emberek, akik a pénzéről döntöttek, tudják, kinek a hívását nem lehet elutasítani.
A második alapítvány a jövő világjárványaitól védte az egészségügyi rendszereket.

A harmadik a mesterséges intelligencia biztonságos fejlesztését támogatta.

A negyedik a genetikai adatok etikájával foglalkozott.

Az ötödik a Kars-öv háború sújtotta régióit segítette.

Mindegyiknek jó neve volt.

A hatalom szeret olyan szavakba öltözni, amelyek ellen nehéz kifogást emelni.

Védelem.

Biztonság.

Jövő.

Gyermekek.

Béke.

Senki sem alapít Alapítványt a Láthatatlan Befolyásért.

Nerai Sael a Rétegben ült, és egy átutalást nézett, amely túl kicsi volt egy komoly ügyhöz, és túl különös ahhoz, hogy lezárja.

A Vesta egyik üzletéből származott.

Nem közvetlenül.

Az elemzési áttekintés három, a Vesta környezetéből egészségvédelmi alapítványokhoz érkező kifizetést jelölt meg. Mindegyiknek törvényes célja volt. Nerai figyelmét az időzítésük ragadta meg, és az, hogy a különböző fizetők ellenére mennyire hasonlítottak egymásra.

„Úgy gondolod, hogy egy étterem genetikai kutatást finanszíroz?" – kérdezte Taren Voss.

„Nem gondolok semmit."

„Ez a leggyakoribb véleményed."

Nerai kinagyította az idővonalat.

„Nem erről az egy átutalásról van szó. Nézd meg a többi üzletet."

Taren leült mellé.

Az idővonalon valami más ismétlődött: minden ilyen kifizetést rövidesen új kutatási kérelem követett.

„A Vesta sok jó ügyet támogat" – mondta Taren.

„A Vesta közvetlenül semmit sem támogat – mondta Nerai. – Az adományokat azok a társaságok küldik, amelyek az üzleteiből élnek."

„Ez kevésbé mutat jól egy nyilvános jelentésben."

„Miért éppen ezek után az adományok után jelennek meg az új kutatási kérelmek?"

„Adótervezés."

„Lehet."

„Hírnévépítés."

„Lehet."

„Valakinek a Vestánál lelkiismeret-furdalása van."

Nerai ránézett.

„Eddig ez a legkevésbé valószínű magyarázat."

Taren megnyitotta az alapítványok adatait.

Mind törvényesen működött.

Az adományokat bevallották azokban az államokban, ahol be kellett vallani őket. Máshol csak összesítve tették közzé. Az alapítványok feltüntették a kiadások célját, a végső kedvezményezetteket azonban nem mindig. A kutatási támogatásokat üzleti és tudományos titok védte.

„Kérhetünk projektlistát" – mondta Taren.

„De nem az összes szerződést."

„Nem."

„A feladatkiírásokat sem."

„Nem."

„A végső adományozókat sem."

„Egyes államokban nem."

Nerai hátradőlt.

„Akkor tulajdonképpen mit fogunk látni?"

„Azt, amit a törvény megenged látnunk."

„A törvény megengedi, hogy lássuk az alapítvány nevét, a nyilvános célját és a támogatás teljes összegét. Azt nem látjuk, ki döntött, kinek fizettek, és milyen kérdésre kellett választ adnia a kutatásnak."

Taren egy ideig hallgatott.

„Még mindig nincs okunk bűncselekményt feltételezni."

„Tudom."

„A Vesta sem feltétlenül illegális pénzek forrása."

„Tudom."

„Az alapítványok pedig lehet, hogy pontosan azt teszik, amit állítanak."

„Ezt is tudom."

Taren halvány mosollyal nézett rá.

„Akkor miért nézel úgy, mintha máris le akarnál tartóztatni valakit?"

„Mert lehet minden ártatlan, attól még valaki elrendezte."

A munkafelületen megjelent az egyik bank válasza. Megtagadta a teljes fizetési előzmény átadását, mert nem igazolták súlyos bűncselekmény gyanúját.

Nerai kétszer olvasta el az üzenetet.

Látniuk kellett a pénzáramlást, hogy megtudják, van-e ok a gyanúra.

És ok kellett a gyanúra ahhoz, hogy láthassák a pénzáramlást.

Taren az alapítvány által támogatott egyik projektre mutatott.

„Nézd."

A támogatást egy auriolai kutatóközpont kapta. A szövetregeneráció öröklődő mechanizmusaival foglalkozott az aureliánoknál.

„Ez lehet hosszúélet-kutatás" – mondta.

„Lehet."

„Hiszen most mindenki erről beszél."

Az orvostudomány döntő áttöréshez közeledett. A kísérleti terápiák már jelentősen lassítani tudták az öregedést, helyreállították a sérült szerveket, és meghosszabbították az életet. Az aurelián regeneráció minden kutatása törvényes része lehetett a természetes vég nélküli élethez vezető útnak.

Nerai azonban azt a másik kérdést még nem ismerte.

„Jelöld meg az összes biológiai projektet" – mondta.

„Mi alapján?"

„A finanszírozás forrása alapján."

„Az nem ugyanaz."

„Formálisan nem."

„Nerai."

„Csak jelöld meg őket. Nem indítunk nyomozást. Ismétlődést keresünk."

Taren engedelmeskedett.

Kilenc projekt jelent meg előttük.

Genetikai regeneráció.

Immunológiai ellenálló képesség.

Biológiai modellezés.

Az egészségügyi archívumok biztonsága.

Regionális járvány szimulációja.

A számítástechnikai rendszerek védelme.

Válságkommunikáció.

Biztosítási kockázat a népességet egyenlőtlenül érintő betegség esetén.

A genetikai adatok etikus felhasználása.

Külön-külön nem függtek össze.

Együtt egy olyan kérdés részeinek tűntek, amelyet még senki sem mondott ki.

Nerai megnyitotta a Vesta aktáját, és új megjegyzést fűzött hozzá:

Összehangolt kutatási területek lehetséges finanszírozása látszólag független alapítványokon keresztül. A közös cél nincs meghatározva.

A rendszer kockázatbecslést kért tőle.

Meghatározatlan.

A megerősítésre kattintott.

„Tudod, mi a különös?" – mondta Taren.

„Sok minden."

„A Kars-öv Megsegítéséért Alapítványnak ugyanaz a kezelője, mint a biológiai biztonsági alapítványnak."

Nerai megnyitotta az adatlapot.

Igaz volt.

Az egyik alapítvány tábori kórházakat és a menekültek segélyezését finanszírozta.

A másik egészségügyi szimulációkat.

Vagyonukat ugyanaz a therinithi alap kezelte.

„És az az alap?" – kérdezte.

Taren ellenőrizte a nyilvántartást.

„A végső tulajdonos védett."

Nerai a vonalak szövevényére nézett.

Az egyik oldalon háború.

A másikon biológiai kutatás.

Közöttük névtelen pénz.

Abban a pillanatban még nem sejtette, hogy saját, Konvent előtt elmondandó beszédének két leendő részét nézi.

Csak alapítványokat látott.

És mindegyik azt állította, hogy véd valamit.

18. BIO-AI gyűlölet nélkül

A biológiai mesterséges intelligenciának nem volt arca.

A régi filmekben szemet, hangot és emberhez hasonló mozgást adtak a gépeknek. Az embereknek lényként kellett tekinteniük az intelligenciára ahhoz, hogy bízhassanak benne vagy félhessenek tőle.
A valódi rendszereknek már nem volt szükségük ilyen színjátékra.

A BIO-AI, amelyhez Arien hozzáférést kapott, Thaeron elosztott számítási központjaiban létezett. Nem volt egyetlen magja, sem egyetlen helye. Élő rendszerek modelljeit, orvosi archívumokat, anonimizált genetikai adatokat, kórtörténeteket és biológiai folyamatok szimulációit használta.
Olyan összefüggéseket tudott megtalálni, amelyekhez egy emberekből álló csapatnak évek kellettek volna.

Gyógymódok fejlesztéséhez használták.

Szervek regenerálásához.

Örökletes kockázatok előrejelzéséhez.

A jövő nemzedékek védelméhez.

Nem volt gonosz.

Ez volt benne a legveszélyesebb.

Arien nem közvetlenül fordult hozzá. Minden kérdése más szervezeten keresztül érkezett, és más bejelentett célja volt.
Az egyik alapítvány az immunválasz különbségeire kérdezett rá.

Egy hosszúélet-kutató központ azoknak a mechanizmusoknak az azonosítását kérte, amelyek egyes aureliánoknál felgyorsították a sérült sejtek megújulását.
Egy biztosítási konzorcium egy feltételezett járvány egyenlőtlen lefolyását kívánta modellezni.

Egy etikai bizottság a genetikai és egészségügyi adatok összekapcsolásával járó kockázatok elemzését kérte.
A BIO-AI minden kérdésre külön válaszolt.

Nem sejtette, hogy a válaszokat ugyanaz az ember kapja meg.

Arien a munkafelület előtt ült, és összeillesztette őket.

Először általános eredmények érkeztek. Statisztikai különbségek, populációs modellek, bizonytalanságok és a helytelen értelmezésre figyelmeztető megjegyzések.
Aztán mélyebb összefüggések jelentek meg.

Az aranygyűrűhöz kapcsolódó egyes biológiai jegyek egyúttal a szervezet védekező reakcióinak szabályozását is érintették. Ez nem jelentett gyengeséget. Az aureliánok többsége egészséges volt, bizonyos területeken még ellenállóbb is, mint a többi ág.
De minden előnynek megvolt a határa.

Minden rendszer, amely gyorsabban reagált, bizonyos körülmények között túl hevesen is reagálhatott.

Arien mozdulatlanul olvasta az eredményeket.

A gép nem fegyvert kínált neki.

A sebezhetőség térképét kínálta.

Minden válaszhoz figyelmeztetések tartoztak.

Az adatok populációs szintűek.

A modell bizonytalansága nagyfokú.

Az eredmények nem használhatók fel hátrányos megkülönböztetésre.

Bármilyen gyakorlati felhasználás előtt etikai és jogi értékelés szükséges.

Arien nem törölte a figyelmeztetéseket.

Csak az eredményektől külön mentette el őket.

Később kapcsolatba lépett az egyik kutatócsoport vezetőjével. A nő képe az asztal fölött jelent meg. Középkorú selenita volt, olyan ember nyugodt arcával, aki élete nagy részében betegségekkel foglalkozott, és megtanulta, hogy ne jelentsen ki túl hamar bizonyosságot.

„A kérdései egyre messzebbre terjednek” – mondta.

„A projekt fejlődik.”

„A regenerációnál kezdtük.”

„A regeneráció összefügg az immunitással.”

„Az immunitás pedig a járványkockázattal?”

„Az élet meghosszabbítását célzó minden kezelés megváltoztathatja az új betegségekre adott reakciót.”

A kutató bólintott, de nem látszott meggyőzöttnek.

„Ki a végső megrendelő?”

„A Jövő Nemzedékek Védelméért Alapítvány.”

„Az a támogató. Azt kérdezem, ki fogja felhasználni az eredményeket.”

„Egészségügyi hatóságok.”

„Melyek?”

„Igény szerint.”

„Ez nem válasz.”

Arien ránézett.

„Bolygószintű megelőző kutatásról van szó. Az eredményeket a jogi értékelés lezárulta után megosztjuk.”

„Akkor miért különálló megbízásokon dolgozunk?”

„Mert az egyes adatforrásokra különböző szabályrendszerek vonatkoznak.”

Ez igaz volt.

A kutató hallgatott.

„A BIO-AI elutasított néhány kombinált szimulációt” – mondta végül.

„Miért?”

„Túlságosan érzékenynek ítélte őket.”

„Milyen szimulációkat?”

„Olyanokat, amelyek megmutathatnák, hogyan reagálna egy adott népességcsoport egy szűken meghatározott biológiai veszélyre.”

„Hiszen éppen ezt kell tudnunk, ha meg akarjuk védeni.”

„Lehet. De a rendszer nem ismeri a szándékát.”

Arien majdnem elmosolyodott.

„Akkor a kérdést ítélje meg, ne az embert.”

„Egy kérdést sokféleképpen fel lehet tenni.”

„Bontsa részekre.”

A kutató megmerevedett.

„Tessék?”

„Ha a kombináció érzékeny, az egyes csoportok vizsgáljanak különálló szempontokat. Az egyik a populációs különbséget. A másik az egészségügyi reakciót. A harmadik a rendszerek kapacitását. Nem kell közös modellt létrehozniuk."

„És ki hozza létre?"

Arien nem válaszolt egyenesen.

„Nem az a feladata, hogy megvédje Elariont a jövő kockázataitól?"

„De igen."

„Hogyan akarja megvédeni valamitől, amit nem hajlandó megérteni?"

A kutató a saját adataira sütötte a tekintetét.

Olyan kérdés volt ez, amelyet a tudósok gyűlöltek. Arra emlékeztette őket, hogy az óvatosságot mindig meg lehet vádolni gyávasággal, a kíváncsiságot pedig felelőtlenséggel.

„Új etikai állásfoglalásra lesz szükségünk" – mondta.

„Az alapítvány gondoskodik róla."

„Függetlenre."

„Természetesen."

A kapcsolat megszakadt.

Két nappal később az etikai iroda kiadta állásfoglalását: a populációs reakciók különálló vizsgálata megengedhető, amennyiben az eredményeket további jóváhagyás nélkül nem kapcsolják össze.

Arien elolvasta a dokumentumot.

Pontos volt.

Szigorú volt.

És használhatatlan egy olyan ember ellen, akinek esze ágában sem volt további jóváhagyást kérni.

A BIO-AI-ban nem volt gyűlölet.

Nem volt oka ártani az aureliánoknak.

Nem tudta, ki Jesair, sem azt, miért érez Arien nyomást a szegycsontja alatt a neve hallatán.

Csak válaszolt a kérdésekre.

A gyűlölet nem a számításaiba lépett be.

Hanem a kérdések kiválasztásába.

19. Laboratóriumok térkép nélkül

Az első laboratórium Améniа partvidékén állt, és a szövetregenerációt kutatta.

A második egy északi államban működött, amelynek Elarion egyik legjobb orvosi egyeteme volt. Az immunreakciók populációs különbségeivel foglalkozott.
A harmadik az orbitális gyűrűn volt. A zárt thaeroni városok számára fejlesztett biológiai érzékelők biztonságát tesztelte.
A negyedik Thaeronon működött, és számítási kapacitást biztosított.

Az ötödik nem volt a szó szokásos értelmében vett laboratórium. Biztosítási elemzőcég volt, amely az egészségügyi válságok gazdasági következményeit modellezte.
A hatodik az ismeretlen járvány esetén bevezethető rendkívüli intézkedések jogi lehetőségeit vizsgálta.

Egyetlen csoport sem dolgozott egy világjárvány létrehozásán.

Legalábbis az előtte fekvő dokumentumok szerint nem.

Az améniabeli tudósok anonimizált mintákat kaptak és egy regenerációra vonatkozó kérdést. Nem sejtették, hogy hasonló biológiai jegyeket vizsgál egy másik csoport az immunitás felől.
Az északi laboratórium a szervezet reakciómechanizmusait elemezte. Nem tudta, hogy eredményeit valaki az aranygyűrűre vonatkozó adatokkal fogja összevetni.
Az orbitális csapat érzékelőkön dolgozott. Azt hitte, Thaeron lakóit védi az ismeretlen betegségek behurcolásától.
A biztosítási elemzők kórházi kapacitásokkal, termeléskieséssel és a régiók elszigetelésének költségeivel számoltak. A biológiai adatokat nem látták.
A jogászok általános tanulmányt készítettek az államok hatásköreiről egészségügyi szükséghelyzet idején.

Mindenki a maga darabját ismerte.

Senkinek sem volt térképe.

Ariennek volt.

Munkafelületén az egyes eredmények rétegekbe rendeződtek. Még nem alkottak kész mechanizmust. Inkább lehetőségek, korlátok és gyenge pontok együttese voltak.
Egyes eredmények ellentmondtak egymásnak.

Mások pontatlanok voltak.

Néhány laboratórium további háttéranyagok nélkül nem volt hajlandó folytatni a munkát. Mások időt kértek.

Arien kezdett türelmetlenné válni.

Kael nem.

„A kutatásnak megvan a maga ritmusa" – mondta az egyik találkozójukon.

„Nekem eredmények kellenek, nem ritmus."

„Magának arra van szüksége, hogy az eredmények ne vezessenek el magához."

Kael megnyitotta a finanszírozási térképet. A társaságok száma legutóbbi találkozásuk óta megkétszereződött.

„Ez fölöslegesen bonyolult" – mondta Arien.

„A bonyolultság a láthatatlanság ára."

„Minden újabb közvetítő megszólalhat."

„Miről? Csak a saját szerződését ismeri."

Kael az egyik alapítvány rendszeres bevételeire mutatott. Közvetve a Vesta hálózatából érkeztek, és olyan városokban is nőttek, ahol az éttermek nem jelentettek több vendéget.

„Miért a Vesta?" – kérdezte Arien.

„Mert egy készpénzes vállalkozás úgy tud pénzt befogadni, hogy nem tartozik minden bevételhez egy konkrét feladó."

„Honnan származik az a pénz?"

Kael ránézett.

„Ezt tudnia kell?"

Arien egy ideig hallgatott.

„Nem."

„Akkor ne kérdezze."

A térkép egy másik részén megjelent egy, a Kars-övből érkező pénzáramlás.

„És ez?"

„Nyereség."

„A háborúból."

„Az üzletből."

„A beszállító társaságok technológiát szállítanak egy nemzetközi egyezmények által elismert kormánynak."

„Az alapítvány pedig aztán azokat gyógyítja, akiket ezek a technológiák megsebesítettek."

Kael hátradőlt.

„A világ szereti az egyensúlyt."

Arien undort érzett iránta.

Nem erkölcsit. Inkább személyeset. Kael rezzenéstelenül beszélt a szenvedésről, mintha az emberek csupán újabb változók lennének. Ariennek még mindig meg kellett magyaráznia önmagának, miért teszi. Szüksége volt Jesairra, Mareiára, az aureliánokra, a régi igazságtalanságra és a saját megaláztatására.

Kaelnek semmire sem volt szüksége.

Elég volt neki a mechanizmus.

„Mikor zárul le a projekt?" – kérdezte Kael.

„Még nincs meg a végső modell."

„Azt kérdezem, mikor ér véget a finanszírozás."

„Amikor megtudom, létre lehet-e hozni korlátozott egészségügyi kockázatot."

Kael tekintete megváltozott.

„Korlátozottat."

„Igen."

„Földrajzilag?"

„Népesség szempontjából."

Kael csendben maradt.

Arien folytatta:

„Nem a civilizáció elpusztításáról van szó. Olyan válságról, amely elegendő ahhoz, hogy megmutassa: az aureliánok nem különlegesek. Hogy biológiai örökségük nem ár nélküli ajándék. Hogy Jesair a saját népét sem képes megmenteni."

„És a többi ág?"

„A modellnek szelektívnek kell lennie."

„Kell lennie?"

Arien összevonta a szemöldökét.

„Az lesz.”

Kael a laboratóriumok térképére nézett.

„A természet nem szívesen tartja tiszteletben a politikai célokat.”

„Ezért használjuk a BIO-AI-t.”

„A gép ki tudja számítani a valószínűséget. De nem tudja a világot a maga szándéka köré zárni.”

Arien előrehajolt.

„Maga akarta megállítani Jesairt.”

„A gondolatát akartam megállítani.”

„Jesair nélkül nem lesz hangja.”

„A mártírok hangja gyakran erősebb, mint az élő embereké.”

Arien felállt.

„Nem lesz mártír. Olyan férfi lesz, aki fényt ígért, és még a saját ágát sem tudta megvédeni.”

Kael az arcát figyelte.

„Még mindig őmiatta teszi.”

„Elarion egyensúlya érdekében teszem.”

„Természetesen.”

Ez a szó sértésként hangzott.

Arien köszönés nélkül távozott.

Ugyanazon az éjszakán az egyik laboratóriumban véget ért egy újabb szimulációsorozat. A csapat vezetője elolvasta az eredményeket, és nem egyértelműnek minősítette őket. További kutatást és szigorúbb felügyeletet javasolt.
Jelentését megkapta az alapítvány.

Az alapítvány továbbadta egy tanácsadó cégnek.

A tanácsadó cég rövidített változatot készített a megrendelő számára.

Arienhez táblázatok jutottak el.

A figyelmeztetés a mellékletben maradt.

Senki sem hazudott.

Senki sem változtatta meg az eredményeket.

Az igazság csupán elég sok kézen ment át ahhoz, hogy végül pontosan az maradjon belőle, amit a lánc végén álló embernek látnia kellett.
A laboratóriumok tovább dolgoztak.

Mindegyik a maga fényében.

Közöttük sötétség volt.

És abban a sötétségben egyetlen ember tartotta a térképet.

20. Mareia gyanúja

Mareia Lioren az első kérelemre nem figyelt fel.

Az aureliánok regenerációs mechanizmusaira vonatkozó, anonimizált adatokat kértek benne. A kutatási projekt rendelkezett a megfelelő engedéllyel, etikai szakvéleménnyel, és egy ismert alapítvány finanszírozta.
Hasonló kérelmek százai fordultak meg az egészségügyi archívumokban.

Az orvostudomány gyorsabban változott, mint az azt szabályozó törvények. A kutatók annak módját keresték, hogyan állíthatnák meg az öregedést, hogyan újíthatnák meg a sérült szerveket, és hosszabbíthatnák meg az életet addig a határig, amelyet a korábbi nemzedékek még elképzelni sem tudtak.
Az aurelián nemzetségek adatai rendkívüli értéket jelentettek e kutatások számára.

Egyes vérvonalaik szokatlanul hatékony regenerációs mechanizmusokkal rendelkeztek. Másokban bizonyos betegségek ritkán fordultak elő. A nemzetségi archívumok több száz évre nyúltak vissza, és olyan pontosságot kínáltak, amilyennel a közönséges egészségügyi adatbázisok nem rendelkeztek.
Mareia jóváhagyta az első kérelmet.

A másodikat kilenc nappal később kapta meg.

Egy másik államból érkezett, és az élethosszabbító új terápiák során jelentkező immunológiai eltérésekre vonatkozott.

Ehhez is mellékeltek minden szükséges dokumentumot.

A harmadik kérelem a biológiai adatok biztonságát vizsgálta.

A negyedik az egészségügyi válságok idején jelentkező népességcsoportok közötti különbségeket.

Az ötödik egy jogi tanulmányhoz kapcsolódott, és nem magukat az adatokat kérte, csupán azoknak a feltételeknek a leírását, amelyek mellett rendkívüli helyzetben hozzáférhetővé lehetne tenni őket.
Mareia valószínűleg nem tekintett volna rájuk összefüggő egészként, ha az ötödik kérelemben nem talál rá ugyanarra a szokatlan megfogalmazásra, mint az elsőben.
Időben állandó örökletes markerek, amelyek bizonyítható kapcsolatban állnak a nemzetségi vérvonalakkal.

Nem szakmai hiba volt.

Nem is különleges szókapcsolat.

Az volt különös, hogy két olyan szervezet használta, amelyeknek a dokumentumok szerint semmi közük nem volt egymáshoz.

Mareia megnyitotta a korábbi kérelmeket.

A megfogalmazás háromban is szerepelt.

Mindig másutt.

Egyszer az adatok leírásában.

Egyszer a jogi indoklásban.

Egyszer a műszaki mellékletben.

Mint egy mondat, amelyet valaki feldarabolt, és különböző dokumentumokba helyezett.

A következő órákban a metaadatokat hasonlította össze. Nem a védett elemzések tartalmát. Ahhoz nem volt jogosultsága. Csak azt látta, ki nyújtotta be a kérelmet, milyen típusú adatokat kért, ki adta ki a szakvéleményt, és mi volt a hivatalos cél.

Az egyes projektek az aurelián nemzetségi vérvonalakat, a regenerációt, az immunitást és az egészségügyi válsághelyzetekre adott reakciókat kapcsolták össze.

Mareia készített magának egy térképet.

Nem pénzügyi térkép volt, mint Neraié.

Hanem biológiai.

Az egyik végén a nemzetségi archívumok álltak.

A másikon egy feltételezett egészségügyi válság.

Közöttük kérdések, amelyek úgy közeledtek egymáshoz, hogy sehol sem érintkeztek.

„Már megint későig dolgozol."

Jesair hangja szólalt meg mögötte.

Mareia összerezzent. Nem hallotta, hogy bejött.

A kis archívumi dolgozószoba ajtajában állt. Egyszerű, sötét ruhát viselt, a kezében két pohár meleg italt tartott.

„Hogy jutottál be ide?"

„Az ajtón."

„Az archívum védett részébe."

„Az előtérbe. Ide te engedtél be.”

Az asztalra pillantott. Annyira belemerült a munkába, hogy észre sem vette az értesítést.

Jesair átnyújtotta neki az italt.

„Nerai szerint, ha elfelejtesz enni, hozni kell neked valamit, ami legalább úgy tesz, mintha étel volna.”

„Rólam beszélgettek?”

„Csak bolygóbiztonsági kérdésekben.”

Mareia elmosolyodott, de hamar elkomolyodott.

Jesair az asztal fölött lebegő rétegekre nézett.

„Mi történik?”

„Nem tudom.”

„Ez úgy hangzott, mintha Nerai mondta volna.”

„Talán családi vonás.”

Leült vele szemben.

Jesair az utóbbi hetekben egyre gyakrabban vett részt egészségügyi és polgári tanácskozásokon. Nitrában elmondott beszéde egyre tovább terjedt. Vitákra, egyetemekre és nyilvános gyűlésekre hívták. Egyesek már egy olyan mozgalom vezérét látták benne, amelynek még neve sem volt.
Ő ezt elutasította.

Minél inkább elutasította, annál többen bíztak benne.

„Mutasd meg” – mondta.

Mareia ismertette vele az egyes kérelmeket. Jesair anélkül hallgatta, hogy félbeszakította volna.

„Összefügghetnek?” – kérdezte.

„Bármi összefügghet bármivel, ha az ember elég sokáig nézi.”

„Ez nem volt válasz.”

„Összefügghetnek. De nem tudom, hogyan.”

„Ugyanaz a megrendelő?”

„Nem.”

„Ugyanaz az alapítvány?”

„Nem."

„Ugyanaz a laboratórium?"

„Nem."

„Akkor mi az, ami közös?"

Mareia a biológiai területekre mutatott.

„Az irány."

Jesair várt.

„Képzeld el, hogy valaki nem egyetlen kérdést tesz fel – folytatta. – Ehelyett mindenkinek egy-egy másik részét teszi fel. Az egyik embertől azt kérdezi, hogyan működik a regeneráció. A másiktól azt, miben különbözik az immunválasz. A harmadiktól, hogy mely jegyek öröklődnek bizonyos nemzetségi vérvonalakon. A negyediktől pedig azt, hogyan reagálna az egészségügyi rendszer egy egyenlőtlenül terjedő járványra."

„Mit nyerne ezzel?"

„Ez attól a kérdéstől függ, amelyet egyedül ő ismer."

Jesair a térképet nézte.

„Úgy gondolod, hogy valaki az aureliánok gyenge pontját keresi?"

Mareia nem felelt rögtön.

„Azt gondolom, hogy túlságosan sokan kapnak pénzt olyan dolgok kutatásáért, amelyekkel ilyen módon vissza lehetne élni."

„Kitől?"

„Azt nem látom."

Mareia bezárta az adatok egy részét, és a férfira nézett.

A dolgozószoba lágy fényében a szemében húzódó aranygyűrű szinte láthatatlan volt. Mindössze egy vékony vonal, amelyet figyelmetlenül észre sem vett volna az ember.

Arien gyűlölte őt.

A gondolat hirtelen támadt benne.

Mareia felidézte az arcát a lakásban, a csuklója köré szoruló kezét, ahogyan Jesair nevét kiejtette.

Aztán az üzenetet.

A személyes döntések sohasem maradnak személyesek.

„Mareia?”

„Arien.”

Jesair nem mozdult.

„Mi van vele?”

„Nem tudom.”

„Szerinted ő áll mögötte?”

„Nincs okom ezt gondolni.”

„De eszedbe jutott.”

„Igen.”

Jesair egy ideig hallgatott.

„Mert a pénzügyi struktúrákban dolgozik?”

„Mert úgy tekint az emberekre, mint a szerkezetekre. És mert amikor eltűnt a harag a hangjából, még jobban kezdtem félni tőle.”

Jesair az asztalra tette a poharat.

„El kellene mondanunk Nerainak.”

„Bizonyíték nélkül?”

„Nem vádként.”

„Ismerem a testvéremet. Ha bizonyíték nélkül teszünk elé egy kérdést, bizonyítékot fog keresni.”

„Gondolom, ez a munkája.”

Mareia ránézett.

„És ha tévedek?”

„Akkor nem talál semmit.”

„A keresés sohasem végződik azzal, hogy az ember semmit sem talál. Legalább egy kis bizalmat mindig tönkretesz.”

Jesair bólintott.

„Akkor ne beszélj neki Arienről. Mutasd meg a projekteket.”

Mareia ismét a térképre nézett.

„És ha mind ártatlan?”

„Akkor ellenőrizzük őket, és lezárjuk az ügyet. A betegek neve nélkül.”

„Nem akarom, hogy az egészségügyi adatok bárki számára bizonyítékká váljanak” – mondta Mareia.

„Egyetértek. Nerainak csak a nyilvános részt küldd el.”

„De a mondatod már önálló életet él. Az emberek olyasmiket igazolnak vele, amikre te nem is gondoltál.”

„Tudom.”

„Néhányan még a politikusok egészségügyi adatait is nyilvánosságra hoznák. Mások azt mondják, a magánszféra csupán a bűnösök rejtekhelye.”
Jesair lehajtotta a fejét.

„Talán nem jelöltem ki elég pontosan a határt.”

„Kijelölted. Az emberek csak azt a részét hallják meg, amelyikre szükségük van.”

Egy pillanatra csend telepedett közéjük.

Mareia aztán a projektek listáján kívül minden réteget bezárt.

„Csak a neveket, a kérelmezőket és a nyilvános finanszírozási forrásokat küldöm el neki.”

„És egy kérdést.”

„Milyet?”

Jesair az elsötétült térképre nézett.

„Ki fizet azért, hogy ezek a különálló dolgok egyszer találkozzanak?”

Mareia megírta az üzenetet.

Címzett: Nerai Sael.

Tárgy: Lehetséges összefüggés a kutatási kérelmek között.

A szövegbe ezt írta:

Ez nem bizonyítja, hogy szabálytalanság történt. Tudnom kell azonban, hogy ezeknek a projekteknek közös-e a pénzügyi eredetük, vagy vannak-e közös döntéshozóik. Különkülön van értelmük. Együtt olyan kérdést tesznek fel, amelyet nem szeretnék kimondani addig, amíg nem tudom, ki tette fel.
Csatolta a listát.

Küldés előtt habozott.

Jesair nem ért hozzá. Nem mondta meg, mit tegyen.

Csak ott maradt.

Mareia elküldte az üzenetet.

A Réteg épületében értesítés villant fel Nerai neve mellett.

Néhány ezer kilométerrel távolabb egy laboratóriumi rendszer lezárta az egyik részelemzést. Az eredményt automatikusan elküldte az azt finanszírozó alapítványnak.
A Thaeronon befejeződött egy számítási feladat, amelynek végső megrendelőjét nem nevezték meg.

Therinithben egy alapkezelő jóváhagyott egy újabb kifizetést.

A Vesta egyik üzletében valaki készpénzt fizetett be, amelyet a bank szokásos bevételként tartott nyilván.

Arien Korveth pedig egyedül ült a lakásában, és figyelte, hogyan közelednek előtte a vonalak, amelyek sehol másutt nem alkottak közös térképet.
A betegség még nem létezett.
A betegségnek még nem volt első láza.
Egyetlen várost sem zártak még le, és egyetlen családnak sem kellett a kórházi elkülönítő átlátszó fala mögött hagynia a szerettét.
Egyelőre csak pénz létezett.
Kérdések.
Adatok.
Számítások.
És ártatlan emberek sokasága, akik közül mindenki elvégezte a munka egy kis részét anélkül, hogy ismerte volna a mondatot, amelybe az egyszer majd beleilleszkedik.
A katasztrófának még nem volt teste.
Könyvelése azonban már volt.

21. A vakság próbája

Nerai hét perccel a beérkezése után nyitotta meg Mareia üzenetét.

Még a Rétegben volt. A munkatársak többsége már hazament, a folyosókon csupán az éjszakai elemzőcsoportok, a biztonsági rendszerek és azok maradtak, akik nem értették, miért nem engedi őket haza valamelyik kérdés.
Nerai az utóbbiak közé tartozott.

Egyszer elolvasta az üzenetet.

Aztán másodszor is.

Harmadik olvasásra eltávolította Mareia nevét, és csak a projektek listáját hagyta maga előtt.

Regenerációkutatás.

Immunológiai eltérések.

Örökletes populációs jegyek.

Genetikai adatok biztonsága.

Az egészségügyi rendszerek reakciója egy egyenlőtlenül terjedő járványra.

A nemzetségi archívumokhoz való rendkívüli hozzáférés jogi feltételei.

Mindegyik tételnek megvolt a maga kérelmezője, célja és finanszírozása. Egyik sem adott okot gyanúra. Néhány kérdés egyenesen a modern orvostudomány legfontosabb kérdései közé tartozott.
Nerai megnyitotta a pénzügyi rétegeket.

A modell különböző hivatalos kifizetőket mutatott. Ám minden projektnél éppen az a mező maradt rejtve, amely lehetővé tette volna Nerainak, hogy összevesse, ki rendelkezik döntési joggal a pénz fölött.

Minden hiány mögött más jogi ok állt. Ha az egyik ágat egy nyilvános szerződésen át követni tudta, a következő egy védett alapnál véget ért. A számítási felület egymás mellett jelenítette meg őket, a hiányzó adatokat azonban nem találhatta ki.
Nerai összekapcsolta az összes hozzáférhető réteget.

Az asztalon térkép jelent meg.

Nem hasonlított bűntény térképére.

Törött üvegre hasonlított.

„Még mindig itt vagy?”

Taren Voss állt az ajtóban, vállára vetett köpennyel.

„Már nem – felelte Nerai. – Épp most mentem haza.”

Taren belépett.

„És te így szoktál hazamenni?”

„Csendben.”

A térképre nézett.

„Mit keresünk?”

„Nem tudom.”

„Remek. A kedvenc kategóriám.”

Nerai kísérőszöveg nélkül elküldte neki Mareia listáját.

Taren leült, és lassan végignézte az egyes tételeket.

„Csupa egészségügyi kutatás.”

„Nem mind.”

„Rendben. Egészségügyi kutatás, jogi elemzések és válságmodellezés.”

„Mi köti össze őket?”

„Az aureliánok.”

„Pontosabban.”

Taren elgondolkodott.

„Az aureliánok örökletes jegyei.”

„Még pontosabban.”

Egy ideig csend volt.

Aztán az idővonalra mutatott.

„Itt nemcsak a tulajdonságokról van szó. A rendszer reakciója is szerepel.”

Nerai bólintott.

„Valaki nemcsak arra kíváncsi, milyenek az aureliánok. Arra is, hogyan fogja őket megfigyelni a civilizáció egy egészségügyi válság idején.”

Taren hátradőlt.

„Ez lehet védelmi célú kutatás is.”

„Lehet.”

„Kapcsolódhat az élethosszabbító terápiákhoz.”

„Lehet.”

„Lehet felkészülés egy természetes járványra.”

„Lehet.”

„És az is lehet, amit nem akartál kimondani.”

Nerai ránézett.

Taren Mareia utolsó mondatára mutatott.

„A kérdés, amelyet nem akar kimondani.”

Nerai bezárta az üzenetet.

„Nincs jogunk a legrosszabb magyarázatból kiindulni.”

„De ellenőrizni jogunk van.”

„Csak ha vannak adataink.”

„És vannak?”

Nerai a térkép sötét foltjaira nézett.

„Arról vannak adataink, hogy nem látjuk az adatokat.”

A Réteg képes volt összehasonlítani az államok közötti pénzmozgásokat, de önkényesen nem tekinthetett be minden számlába. Minden védett pénzáramláshoz jogalapra volt szüksége. Minden alaphoz másik kérelemre. Minden államhoz más jogi megfogalmazásra.

Így egyetlen kérdés húsz kérelemre hullhatott szét.

Mindegyik kérelemhez külön indoklás kellett.

És az indoklás volt éppen az, amivel Nerai egyelőre nem rendelkezett.

„Nézd meg, vannak-e közös döntéshozók” – mondta.

Taren elindította az igazgatótanácsi tagok, külső tanácsadók, könyvvizsgálók és alapkezelők összehasonlítását.

A rendszer több ezer kapcsolatot talált.

Némelyik jelentős volt.

A többségük nem.

Ugyanazok a könyvvizsgálók több száz alapítványnak dolgoztak. Ugyanazok az ügyvédi irodák képviselték a nemzetközi alapok felét. A vagyonkezelők több tanácsban is helyet foglaltak, mert éppen ez volt a szakmájuk.
Minél több adatot nyitottak meg, annál több összefüggést találtak.

És minél több összefüggést találtak, annál nehezebb volt eldönteni, melyik jelent közülük valamit.

„Ez a baj a Réteggel – mondta Taren. – Ha az egész bolygót nézed, minden embert csupán néhány szerződés választ el bármelyik másiktól."
„Ezért nem kapcsolatot keresünk."

„Hanem mit?"

„Irányt."

Nerai megváltoztatta a nézetet.

Eltávolította a vállalatok neveit.

Eltávolította a projektek címeit.

Eltávolította az államokat.

Csak a megvásárolt szolgáltatások típusai maradtak.

Hozzáférés a nemzetségi adatokhoz.

Biológiai számítások.

Laboratóriumi ellenőrzések.

Egészségügyi érzékelők.

A kórházak reakciójának modellezése.

A rendkívüli helyzetben érvényes hatáskörök elemzése.

Az egyenlőtlen egészségügyi kockázatra adott társadalmi reakció felmérése.

Taren abbahagyta a tréfálkozást.

„Így rosszabbnak látszik."

„Így másnak látszik."

„Ha tudnánk, hogy mindezt egyetlen ember fizeti..."

„Nem tudjuk."

„Ha tudnánk, hogy valaki összekapcsolja az eredményeket..."

„Nem tudjuk."

„Ha tudnánk, mire fogja használni őket…”

„Nem tudjuk.”

Nerai lehunyta a szemét.

A fejében Jesair konferencián elhangzott mondata csengett.

A részesedést nem lehet vakon kiszámítani.

Akkor az UBI-ról beszélt.

Az értékről.

Az igazságosságról.

Most valami más feküdt előtte, amit a társadalom vakon próbált kiszámítani.

A veszély.

„Kérjük a végső tulajdonosok adatainak soron kívüli kiadását” – mondta Taren.

„Milyen alapon?”

„A projektek egybeesése alapján.”

„Az egybeesés nem bűncselekmény.”

„A genetikai adatokkal való visszaélés kockázata alapján.”

„Semmiféle visszaélést nem bizonyítottunk.”

„Akkor mit csináljunk?”

Nerai nem felelt.

Három bolygói időzónával távolabb Arien Korveth egy olyan jelentés előtt ült, amelynek címe annyira érdektelen volt, hogy a legtöbben meg sem nyitották volna.
Az egészségügyi intézmények késedelmes koordinációjának elemzése a népességcsoportokat egyenlőtlenül érintő kockázatok esetén.
A jelentést egy xanosi, válságkezelésre szakosodott vállalat készítette. Elemzői sohasem látták sem a biológiai eredményeket, sem az aurelián nemzetségi adatokat. Csupán egy feltételezett forgatókönyvet kaptak.
Ismeretlen betegség.

Több állam.

Egy örökletes jegyek által meghatározott népességcsoport aránytalan érintettsége.

Eltérő adatvédelmi szabályok.

Eltérő egészségügyi rendszerek.

Eltérő politikai kultúrák.

Az volt a feladatuk, hogy megállapítsák, mennyi időbe telik, amíg Elarion megérti, hogy nem véletlenszerű földrajzi halmozódásról van szó.

Az elemzők közszolgálatnak tekintették a munkájukat.

Meg akarták találni a rendszer gyenge pontjait, mielőtt egy valódi betegség talál rájuk.

Az eredmény kellemetlen volt.

Az egészségügyi gépek hamar észrevették volna az aránytalanságot.

A kórházak azonban csak a saját betegeik körében látták volna.

A nemzetségi archívumok regisztrálták volna az esetek számának növekedését bizonyos vérvonalakban, de jogalap nélkül nem kapcsolhatták volna össze őket a közegészségügyi adatokkal.

Az államok vonakodtak volna megosztani a feldolgozatlan adatokat.

Némelyek azért, hogy megvédjék a betegeket.

Mások azért, hogy megvédjék a saját jó hírüket.

A politikusok nem mondták volna ki a genetikai ág nevét addig, amíg több független forrásból meg nem erősítik azt.

A diszkriminációról folytatott régi viták után érthető volt egy ilyen szabály.

A modellezett esetben azonban időveszteséget jelentett.

Arien a becsült időközöket olvasta.

Az első gépi gyanú.

Az első regionális jelentés.

Az első államközi figyelmeztetés.

Az örökletes összefüggés első nyilvános megnevezése.

Az első és az utolsó pont között rés húzódott.

Néhány nap.

Bizonyos modellekben több is.

Arien hátradőlt.

A rendszer minden eleme pontosan azt tette, amire létrehozták.

A mesterséges intelligencia mintázatokat ismert fel, az orvosok pedig védték a betegeket.

A törvények védték a magánszférát.

A hiba csak az együttműködésükben keletkezett.

A gép mintázatokat ismert fel.

Az orvos védte a beteget.

Az archívum védte a családot.

A hivatalnok védte a törvényességet.

A politikus védte a társadalmat a pániktól.

És éppen ezekből a védelmekből született meg az az idő, amely alatt senki sem merte kimondani a teljes igazságot.

A jelentés szélén az elemzők figyelmeztetése állt:

Az érintettség egyenlőtlensége további ellenőrzés nélkül nem értelmezhető az örökletes identitással fennálló oksági kapcsolatként. Egy népességcsoport idő előtti megnevezése megbélyegzéshez, erőszakhoz vagy az egészségügyi segítség megtagadásához vezethet.

Arien megállt ennél a mondatnál.

Erkölcsileg helyes volt.

És hasznos.

Kael bejelentés nélkül érkezett.

Úgy lépett be Arien lakásába, mintha nemcsak a tér tartozna hozzá, hanem az ott élők ideje is.

Arien nem zárta be a jelentést.

Kael elolvasta a címét.

„Reakciómodellezés?”

„Biztonsági audit.”

„Természetesen.”

Kael átnézte az eredményeket.

Az arca nem változott, de a szokottnál lassabban olvasott.

„Az egészségügyi rendszerek észre fogják venni” – mondta.

„Észre fogják.”

„Hamar.”

„A gépek igen.”

„Akkor a terve nem működik.”

Arien a következő részre mutatott.

„Észrevenni nem ugyanaz, mint cselekedni.”

Kael az idővonalra meredt.

„Vagyis nem a betegséget teszteli.”

„Nem.”

„Az intézmények bátorságát teszteli, hogy megnevezzék, amit látnak.”

Arien elmosolyodott.

„A szabályaikat tesztelem.”

„A szabályok a múlt kudarcainak következményei.”

„És egy jövőbelinek lesznek az okai.”

Kael felé fordult.

„Vigyázzon, nehogy összetévessze a rendszer gyengeségét a saját szándéka igazolásával.”

„Maga tanított meg arra, hogy a rendszernek nincs szándéka.”

„Nincs. Magának viszont van.”

Arien bezárta a jelentést.

„Miért jött?”

Kael egy ideig nézte.

„Az alapítványok kérdéseket kaptak a Rétegtől.”

Arien ujjai megálltak az asztal fölött.

„Milyen kérdéseket?”

„Egyelőre általánosakat. Végső tulajdonosok. Vagyonkezelők közötti kapcsolatok. A finanszírozás egybeesései.”

„Nerai.”

„Valószínűleg.”

„Tud valamit?”

„Tudja, hogy nem lát.”

Arien felállt.

„Az nem elég.”

„Néha éppen a saját vakságunk felismerésével kezdünk látni.”

„Meg tudja állítani?”

„Lassíthatom a válaszokat. De nem tilthatom meg a hivatalnak, hogy kérdéseket tegyen fel anélkül, hogy ezzel elárulnám: félek tőlük.”
Arien az ablakhoz lépett.

Alatta Nitra terült el. Fények ezrei, emberek milliói, rendszerek, amelyek a közlekedést, az energiát, a termelést, az időjárást, az egészséget és a biztonságot mérték.
Egy civilizáció, amely szinte mindent látott.

És nem tudta, hogy éppen azt méri valaki, mennyi időbe telik majd megértenie a saját halálát.

„Mareia” – mondta Arien.

Kael nem felelt.

„Biztosan ő indította el.”

„Miért?”

„Ismeri a nemzetségi archívumokat.”

„Magát is ismeri.”

Arien hirtelen felé fordult.

Kael nyugodtan folytatta:

„Aki ismer egy bántalmazót, néha hamarabb látja a szándékát, mint egy elemző.”

„Nem vagyok bántalmazó.”

Kael ránézett.

Nem volt benne megvetés.

Ez rosszabb volt.

„Nem vagyok az” – ismételte Arien.

„Akkor nem fogja zavarni, ha valaki megnézi a döntéseit.”

„A döntéseim védelem alatt állnak.”

„Pontosan erre számít.”

Kael elment.

Arien az ablak előtt maradt.

A munkafelületen újra megnyílt az elemzés.

Néhány nap.

Ennyi időt kellett elveszítenie a civilizációnak aközött, amit meglát, és amit megenged magának kimondani.

A Rétegben Nerai közben elküldte az első kérelmeket.

Therinithbe.

Xanosba.

Améniа két államába.

A thaeroni számítási csomópontok igazgatóságának.

Mindegyik más jogi megfogalmazást tartalmazott, mert minden állam más indokot fogadott el a védett adatok hozzáférhetővé tételére.
Az első válaszok még azon az éjszakán megérkeztek.

A projekt megfelel a helyi törvényeknek.

A végső tulajdonosra nem vonatkozik nyilvánosságra hozatali kötelezettség.

Az üzleti kapcsolat védelem alatt áll.

A számítások nem tartalmaztak személyek közvetlen azonosítására alkalmas adatokat.

Közvetlen kockázat nem bizonyított.

Taren sorra olvasta őket.

„Mindegyiküknek igaza van."

„Igen" – felelte Nerai.

„Mégsem hiszel benne."

Nerai Mareia biológiai térképére és a saját pénzügyi térképére nézett.

Egymás mellett feküdtek.

Nem kapcsolhatták össze őket teljesen, mert közöttük álltak az egészséget, a vagyont, a kutatást, a kereskedelmet és a magánszférát védő törvények.
Minden törvény olyasmit védett, ami megérdemelte a védelmet.

Nerai először tette fel magának azt a kérdést, amelyet néhány év múlva az egész bolygó előtt meg fog ismételni:

Mi történik, ha minden védelmünk együtt rejtekhellyé válik annak az embernek, akitől védenie kellett volna bennünket?

Még korai volt válaszolni.

Arien azonban már ismerte a választ.

Idő keletkezik.

Nem sok.

Csak elég.

22. Kivételek

Minden törvénynek van határa.

És szinte minden határon van egy ajtó.

Néha úgy hívják: sürgető közérdek.

Néha úgy: kutatási szükségszerűség.

Néha úgy: az élet védelme.

Néha úgy: állambiztonság.

Az ajtók nem azért jönnek létre, hogy bűnözők járjanak át rajtuk. Azért jönnek létre, mert egyetlen törvény sem láthat előre minden olyan körülményt, amelyben a maradéktalan betartása több kárt okozna, mint hasznot.
Ha ég a kórház, a mentő nem kéri minden egyes beteg beleegyezését az egészségügyi adatai továbbításához.

Ha járvány fenyeget, a laboratóriumok gyorsabban cserélhetnek információt, mint a szokásos kutatások során.
Ha a Thaeronon egy létfontosságú rendszer meghibásodik, a technikusok ideiglenesen hozzáférhetnek olyan adatokhoz, amelyeket rendes körülmények között nem láthatnának.
A kivétellel a törvény elismerte, hogy az élet összetettebb a szabálynál.

Kael Thorne tudta, hogy az ajtóknak van még egy tulajdonságuk.

Mindkét oldalról ki lehet őket nyitni.

Egy ügyvédi irodában, Nitra déli szélén kilenc szakértő ült. Nem tudták, hogy Kaelnek dolgoznak. Hivatalosan a Bolygószintű Egészségügyi Ellenálló Képesség Alapítvány bízta meg őket azzal, hogy dolgozzák ki a kutatószervezetek együttműködésének általános kereteit egy jövőbeli biológiai válság idejére.
A feladatot részekre bontották.

Az első csoport az anonimizált nemzetségi adatokhoz való hozzáférés feltételeit vizsgálta.

A második a kutatási eredmények bolygón kívüli továbbítását.

A harmadik a csupán részellenőrzéseket végző laboratóriumok felelősségét.

A negyedik az üzleti titok védelmét az egészségügyi rendszerek fejlesztése során.

Az ötödik az államok hatásköreit a veszélyeztetett területek elszigetelésekor.

Ezek közül semmi sem volt törvénytelen.

Épp ellenkezőleg.

A korábbi járványok tapasztalatai után nagy szükség volt az efféle elemzésekre. Elarion számtalan technológiával rendelkezett, jogrendszerei azonban még mindig abból az időből származtak, amikor a betegségek lassabban terjedtek, mint a kormányok döntései.
A jogi csapatot Ilyra Senn vezette.

Selenita volt, és egész életét az egészségügyi jognak szentelte. Fiatalon elveszítette az apját egy regionális járványban, amelynek idején két kórház megtagadta az adatmegosztást, mert nem tudtak megegyezni a jogalapban.
Hitt abban, hogy egy rossz szabály ugyanúgy ölhet, mint egy betegség.

Ezért vállalta el a munkát.

„A mi feladatunk – mondta a csapatnak az első megbeszélésen –, hogy megakadályozzuk: válság idején negyven állam űrlapokat küldözgessen egymásnak, miközben emberek halnak meg."
Ez ellen senkinek sem lehetett kifogása a szobában.

Néhány hét alatt elkészült az ideiglenes kivételek keretrendszere.

Az adatokhoz való hozzáférést meghatározott célra kellett korlátozni.

Minden felhasználást rögzíteni kellett.

Az adatokat nem lehetett az engedélyben meghatározott mértéken túl összekapcsolni.

Az eredményeket anonimizálni kellett.

A kivételeknek a projekt lezárultával meg kellett szűnniük.

Ilyra még egy feltételt hozzátett.

Ha több projekt egyetlen népességi vagy egészségügyi kockázat egymással összefüggő részeit vizsgálja, szükség van egy szervre, amely értékeli az együttes céljukat.
Beillesztette a megfogalmazást a tervezetbe, és elküldte a megrendelőnek.

Két nap múlva visszakapta a dokumentumot.

A feltételt átfogalmazták.

Ha bizonyított, hogy több projektet ugyanaz a megrendelő irányít, és közös célt követnek, az illetékes szerv értékelheti az együttes kockázatukat.
Ilyra egymás mellé tette a két mondatot.

A különbség kicsi volt.

Az ő változatában elég volt, ha a projektek tárgyilagosan nézve ugyanarra irányultak.

Az új változatban előbb a közös megrendelőt kellett bizonyítani.

A széttagolt tulajdonosi struktúra azonban éppen ezt tette lehetetlenné.

„Ki változtatta meg ezt a részt?" – kérdezte.

Az adminisztrátor megnyitotta a dokumentum előzményeit.

„Az alapítvány külső véleményezője."

„A neve?"

„Szerződés védi."

„Jogász?"

„Nemzetközi befektetési tanácsadó."

Ilyra hátradőlt.

„A befektetéseknek semmi keresnivalójuk az egészségügyi kivételek véleményezésében."

„Azt állítja, az eredeti megfogalmazás árthat a független kutatásnak azzal, hogy összekapcsol egymástól független projekteket."
Ez észszerű érv volt.

Ha minden hasonló kutatás automatikusan közös felülvizsgálat alá esne, az az adatok központosításához, az orvostudomány lelassulásához és a tudósok meggyanúsításához vezethetne pusztán azért, mert ugyanazt a területet kutatják.
Ilyra elutasította a változtatást.

Az alapítvány új indoklással küldte vissza.

Ilyra ismét elutasította.

Harmadszorra közölték vele, hogy a vitatott részt különválasztják, és a következő szakaszra hagyják.

A keretrendszer többi részét jóváhagyták.

A védelmet nem törölték el.

Csak elhalasztották.

A Réteg épületében Nerai választ kapott az első alaptól.

A végső tulajdonos kilétét nem lehetett hozzáférhetővé tenni, mert a kért adat nem volt elengedhetetlen az adott tranzakció megítéléséhez.

A második államból az a válasz érkezett, hogy a finanszírozott projektek közötti kapcsolat túlságosan általános.

A Thaeronról közölték, hogy a számítási központ kizárólag anonimizált modellekkel dolgozott, az eredmények végső felhasználóját pedig nem ismeri.

„Hogy lehet, hogy a központ nem ismeri az ügyfelét?" – kérdezte Mareia.

A képe Nerai asztala fölött lebegett. Otthon volt, de mögötte nyitva maradtak a nemzetségi archívumok rétegei. Ő is megint éjszaka dolgozott.

„A közvetítőt ismeri" – felelte Nerai.

„És a közvetítő?"

„Ismeri a vállalatot, amely megrendelte a szolgáltatást."

„És az?"

„Egy alapítvány nevében járt el."

„És az alapítvány?"

„Van igazgatótanácsa."

„Nerai."

„Nem tudom."

Mareia lesütötte a szemét.

„Vagyis nem jutottunk sehová."

„De igen. Tudjuk, hogy legalább négy projekt különböző szervezeteket vett igénybe, de a dokumentumaik hasonló megfogalmazásokat tartalmaznak. Tudjuk, hogy a pénz egy része olyan alapokon ment át, amelyek a Vestánál is felbukkantak. Tudjuk, hogy bizonyos számításokat a Thaeronon végeztek."

„És tudjuk, hogy mindez ártatlan is lehet."

„Igen."

„Arien neve?"

Nerai elhallgatott.

„Sehol."

Mareia bólintott, de az arcán nem jelent meg megkönnyebbülés.

„Mondd el pontosan, miért gondolsz rá" – kérte Nerai.

„Már megírtam neked."

„Azt írtad, úgy ismeri az embereket, mint a szerkezeteket."

„Így van."

„Ez nem elég."

„Tudom."

„Konkrétumokra van szükségem."

Mareia felállt, és az ablakhoz ment. Mögötte az éjszakai Nitra látszott, meg a folyó, amelyet a hidak fényei tagoltak.

„Amikor együtt voltunk, mindent tudni akart. Hogy hol vagyok. Kivel vagyok. Miért mondtam valamit. Miért hallgattam. Nem az információ érdekelte. Hanem az, hogy ne létezzen semmi, amit nem illeszthet bele a maga alkotta képbe."

Nerai hallgatott.

„Amikor elmentem, először könyörgött – folytatta Mareia. – Aztán dühös lett. Aztán engem vádolt. Végül abbahagyta."

„Nem keresett többé?"

„Nem. Többé nem úgy beszélt, mint aki vissza akar szerezni valamit."

„Hanem hogyan?"

Mareia megfordult.

„Mint aki eldöntötte, hogy egy napon majd megértem."

Nerai felírta ezt a mondatot.

„Beszélt Jesairról?"

„Igen."

„Megfenyegette?"

„Közvetlenül nem."

„Mareia."

„Azt mondta, a Jesairhoz hasonló emberek úgy tesznek, mintha a döntéseik mindenkié volnának, a következményeket mégis másokra hagyják. Azt mondta, egyszer majd kiderül az aurelián kivételesség ára."

Taren, aki a képen kívül ült, felemelte a fejét.

Nerai a pillantásával jelezte, hogy hallgasson.

„Miért nem mondtad el korábban?" – kérdezte.

„Mert nem akartam, hogy valahányszor egy nő gyanút fog a volt párjával szemben, abból nyomozás legyen. És mert féltem, hogy csak a saját félelmemet vetítem rá mások projektjeire."

„A félelem nem bizonyíték" – mondta Nerai.

Mareia bólintott.

„De irányt mutathat."

„Igen."

Nerai óvatosan mondta ki ezt a szót.

Az ő munkájában kétféle tévedés létezett.

Az egyik: meggyanúsítani valakit, aki semmit sem tett.

A másik: elutasítani egy gyanút pusztán azért, mert olyan személyes tapasztalatból fakadt, amelyet nem lehetett táblázattá alakítani.

Az elemzésnek védenie kellett az előítéletektől.

De nem tehetett úgy, mintha az erőszakról szerzett emberi tapasztalat értéktelen volna addig, amíg az erőszak meg nem jelenik a könyvelésben.

„Nem indítok nyomozást Arien ellen – mondta Nerai. – Egyelőre nem."

Mareia összeszorította az ajkát.

„De elindítom a projektek közös kockázatának értékelését. Az ő neve nélkül."

„És ha a rendszer nem mutatja meg?"

„Akkor csak annyit fogok tudni, amennyit most."

„Hogy nem látsz."

„Igen."

Amikor a kapcsolat megszakadt, Taren közelebb húzódott.

„Úgy gondolod, ő az."

„Úgy gondolom, Mareiának konkrét okai vannak félni tőle."

„Ez nem volt válasz."

„Mert nincs válaszom."

Nerai kérelmet készített a kockázatos összefüggések ideiglenes értékelésére.

Engedélyt kért a pénzügyi metaadatok, a kutatási célok és az aurelián archívumokhoz való hozzáférésről szóló nyilvános információk összekapcsolására.

A kérelem magukat az egészségügyi adatokat nem érintette volna.

A biológiai eredmények védettek maradtak volna.

Nerai csupán azt akarta megtudni, ki finanszírozta a kérdéseket, és ki kapott jogot az eredmények összekapcsolására.

A kérelmet elküldte a felettes tanácsnak.

A válasz reggel érkezett meg.

Elégtelen jogalap.

A vizsgált projektek különböző joghatóságok alá tartoznak, és nem bizonyított, hogy közös célt követnek.
Nerai többször is elolvasta a mondatot.

Nem bizonyított, hogy közös célt követnek.

Csakhogy éppen a közös célt nem bizonyíthatta anélkül, hogy jogot kapna a projektek összekapcsolására.

„Ördögi kör" – mondta Taren.

„Nem."

Nerai felállt.

„A körnek legalább van közös középpontja. Ez olyan rendszer, amely úgy tesz, mintha nem létezne középpont."

Az ügyvédi irodában Ilyra Senn közben aláírta a keretrendszer végleges változatát.

Nem volt elégedett vele.

A kísérő szakvéleménybe ezt írta:

A legnagyobb kockázatot nem egy-egy kivétellel való visszaélés jelenti. A legnagyobb kockázat több törvényes kivétel egybeesése, amelyek közös célját egyetlen ellenőrző intézmény sem látja.
A szakvéleményt eltárolták.

Az alapítvány átvette.

A jogi keretrendszert jóváhagyták.

Megnyíltak a kivételek.

Mindegyik jó okkal.

Az első további anonimizált adatokhoz engedett hozzáférést egy kutatócsoportnak.

A második lehetővé tette a számítási eredmények továbbítását a Thaeron és Elarion között az üzleti modell nyilvánosságra hozatala nélkül.
A harmadik egy érzékeny biztonsági audit megrendelőjének kilétét védte.

A negyedik lehetővé tette a laboratóriumoknak, hogy a teljes projekt ismerete nélkül ellenőrizzenek részeredményeket.

Az ötödik logisztikai kapacitásokat készített elő egy jövőbeli egészségügyi vészhelyzetre.

Egyetlen kivétel sem nyitott utat a katasztrófának.

Csak akkor nyitották meg az utat, amikor egymás mögé sorakoztak.

Ajtók.

Az ajtók mögött újabb ajtók.

Azok mögött megint újabbak.

És a végén egy ember, akinek neve egyik kulcsra sem volt ráírva.

23. Az utolsó kifizetés

Az utolsó kifizetés volt a legkisebb.

Az utolsó kifizetés jóval prózaibb célt szolgált.

A címzettje nem laboratórium, számítási központ vagy genetikai adatkezelő volt.

Nem biológiai kutatást, jogi elemzést vagy egészségügyi érzékelőket fizettek belőle.

Egy készenléti logisztikai kapacitás aktiválásának adminisztrációs díja volt.

Az összeg kevesebb volt a Vesta egy nagyobb üzletének napi bevételénél.

A pénzt egy Saranstanban bejegyzett vállalat küldte.

A címzett az orbitális gyűrű egyik szállítási koordinátora volt.

A cél törvényes volt.

Kapacitásfoglalás jövőbeli egészségügyi szállítmányokhoz.

Ilyen foglalásokkal kórházak, biztosítók, államok és alapítványok egyaránt éltek. Garantálták, hogy válság esetén gyorsan lehessen felszerelést, gyógyszert, diagnosztikai berendezéseket vagy személyzetet átcsoportosítani.
Semmi különös nem volt benne.

Azon kívül, hogy nélküle Arien térképének utolsó része bekötetlen maradt volna.

A Thorne-ház pénzügyi koordinátora megerősítést küldött neki.

Minden szerződéses réteg aktív.

Arien elolvasta az üzenetet, és bezárta.

Abban a lakásban ült, ahol valaha Mareiával élt.

Miután a nő elment, eltávolíttatta a legtöbb tárgyat, amelyet ő választott. Nem egyszerre. Először a növényeket. Aztán az ablak melletti képet. Aztán az alacsony asztalt, amelybe mindig beleütközött, bár Mareia szerint nem az asztallal volt baj, hanem azzal, hogy Arien képtelen maga elé nézni.
Egy edény megmaradt.

Egyszerű volt, sötétkék, szabálytalan peremmel. Mareia a Nitra régi városrészében lévő piacon vette. Azt mondta, azért tetszik neki, mert nem próbálja leplezni a tökéletlenségét.
Arien sohasem használta.

Ott hagyta, bizonyítékul arra, hogy képes együtt élni valamivel, ami a nőre emlékezteti.

Valójában az ellenkezőjét bizonyította.

A falon értesítés villant fel.

Mareia Lioren személyes találkozót kér.

Arien sokáig nézte.

Aztán elmosolyodott.

Megnyitotta az üzenetet.

Beszélnem kell veled az aureliánokat érintő kutatási projektekről. Az északi part melletti közparkot javaslom. Holnap, napnyugta után.
Nem volt benne könyörgés.

Sem félelem.

Arien még egyszer elolvasta az üzenetet.

Mindig csodálta, hogyan tud a nő egyetlen gyenge pont nélküli mondatokat írni. Mintha minden szót előbb maga elé tenne, minden oldalról megvizsgálna, és csak azután engedné, hogy más is meglássa.
Elfogadta.

Másnap az északi part melletti park szinte üres volt.

Elarion minden vidékéről hozott fák nőttek benne. Némelyiknek mesterségesen módosított talajra volt szüksége, másoknak pontos páratartalomra vagy védelemre a helyi téllel szemben. A park azt bizonyította, hogy a civilizáció képes közös teret teremteni olyan dolgoknak is, amelyek a természetben sohasem nőnének egymás mellett.
Mareia a víznél várt.

Amikor Arien közeledett, a kezét figyelte.

Nem szorult ökölbe.

Nem sietett.

Az arcán az a kifejezés ült, amelytől a nő a legjobban félt. Annak az embernek a nyugalma, akinek az adott pillanatban már semmit sem kell kikényszerítenie, mert hiszi, hogy az idő neki dolgozik.
„Mareia."

„Arien."

Néhány lépésnyire megállt előtte.

„Nem számítottam rá, hogy valaha még találkozót kérsz tőlem."

„Én sem."

„Jesair tudja, hogy itt vagy?"

Mareia érezte, hogy megfeszül a teste.

Nem hirtelen.

A régi módon.

A bőre emlékezetével.

„Nem Jesairről jöttem beszélni."

„Természetesen."

„Az egészségügyi archívumoknál olyan projektek jelentek meg, amelyek az aurelián regenerációt, immunitást és a rendszerek viselkedését vizsgálják egy egyenlőtlenül terjedő járvány idején."

Arien enyhén összevonta a szemöldökét.

„És?"

„Egy részüket olyan alapítványok finanszírozzák, amelyek kapcsolatban állnak azokkal a pénzügyi struktúrákkal, amelyekben dolgoztál."

„Több száz struktúrában dolgoztam."

„Pontosan."

„Ez vád?"

„Kérdés."

„Tedd fel."

Mareia a szemébe nézett.

„Finanszírozol az aurelián nemzetségi vérvonalakat vizsgáló kutatást?"

„Nem."

Túlságosan gyorsan felelt.

Nem úgy, mint akit meglepett a kérdés.

Hanem úgy, mint aki már feltette magának.

„Közvetve finanszírozod?"

„Nem tudom, mit finanszíroz minden egyes alap, amelynek valaha dolgoztam."

„Van döntési jogod valamelyik védelmi alapítványban?”

„Nincs.”

Ez igaz volt.

Mareia felismerte.

És éppen ezért nem hátrált meg.

„Tudsz hatni azokra az emberekre, akiknek van?”

Arien elmosolyodott.

„Ez nagyon különös jogi kategória.”

„Nem jogi értelemben kérdezem.”

„Akkor miről kérdezel?”

„Rólad.”

Az arcáról eltűnt a mosoly.

„Végre.”

„Nem azért jöttem, hogy visszatérjek ahhoz, ami volt.”

„Nem. Azért jöttél, hogy kiderítsd, eléggé rossz ember lettem-e ahhoz, hogy a távozásod visszamenőleg elkerülhetetlennek tűnjön.”

„Azon a napon elkerülhetetlenné vált, amikor megütöttél.”

Arien elfordította a tekintetét.

„Mindig egyetlen pillanatra egyszerűsíted le.”

„Nem. Te próbálod mindig feloldani mindabban, ami előtte és utána volt.”

„Mert az ember nem egyetlen pillanat.”

„De vannak pillanatok, amelyek megmutatják, ki ő.”

Szél suhant végig a parkon. A különböző földrészekről származó fák levelei egyszerre mozdultak meg, mindegyik más hangon.

Arien közelebb lépett.

Mareia nem hátrált, de a keze önkéntelenül a személyes kommunikációs eszköze felé mozdult.

A férfi észrevette.

„Még mindig félsz tőlem.”

„Igen.”

A válasz szíven ütötte.

Ellenállásra számított.

Vádaskodásra számított.

Talán még megvetésre is.

Egyszerű igazságra nem.

„Mégis egyedül jöttél.”

„Nem vagyok egyedül.”

Arien körülnézett.

„Jesair?”

„Nem.”

Mareia a parkra mutatott, a közbiztonsági rendszerekre és a távolban lévő emberekre.

„A világ.”

Arien röviden felnevetett.

„Pontosan ezt nem bírom elviselni egyikőtökben sem.”

„Mit?”

„A bizonyosságot, hogy a világ a ti oldalatokon áll.”

„A világ senkinek sem áll az oldalán.”

„De ti úgy viselkedtek, mintha maga a láthatóság megvédene benneteket.”

„Meg kellene védenie.”

„Az emberek nem értenek meg mindent, amit látnak.”

„Ezért kérdezek.”

Arien hangja megkeményedett.

„Későn kérdezel.”

Mareia nem mozdult.

„Miről?”

„Arról, hogy a személyes döntések személyesek maradnak-e.”

„Ezt a mondatot már megírtad nekem.”

„És még mindig nem érted.”

„Akkor magyarázd el.”

Arien őt nézte.

A szemében nem volt megbánás.

Csak annak a vágya, hogy a nő végre az ő szemével lássa a világot.

„Elmentél – mondta. – Jesairt választottad. Aztán elkezdtetek arról beszélni, hogy az érték nem járhat árnyékban, hogy minden nagynak láthatónak kell lennie, hogy a hozzám hasonló embereknek meg kell mutatniuk a kezüket.”

„Jesair nem rólad beszélt.”

„Nem is kellett.”

„És ennek mi köze az aurelián kutatásokhoz?”

Arien hallgatott.

„Mit csinálsz?” – kérdezte Mareia.

„Semmi olyat, amit a ti rendszereitek ne engednének.”

„Ez nem volt válasz.”

„Ez az egyetlen válasz, amelyre szükséged van.”

„Arien.”

„Egész életetekben a saját aranygyűrűtöket néztétek, és annak bizonyítékát láttátok benne, hogy különlegesek vagytok.”

„Én sohasem láttam benne ilyesmit.”

„Nem is kellett. Mások látták helyetted.”

„Kik?”

„Azok, akik úgy várnak Jesairra, mintha valamiféle régi igazság térne vissza vele. Akik azt gondolják, hogy a nemzetségeteknek joga van megmondani az egész bolygónak, hogyan éljen.”

„Jesair elutasít mindenkit, aki mítoszt csinál belőle.”

„És éppen ezért szeretik még jobban.”

Mareia hideget érzett.

Nem volt benne semmi megfogható.

Csak túlságosan sok felkészültség.

Túlságosan sok mondat, amely úgy hangzott, mint egy olyan beszélgetés végkövetkeztetése, amelyről ő még azt sem tudta, hogy elkezdődött.

„Minek kell történnie?" – kérdezte.

Arien egy pillanatra elveszítette az önuralmát.

„Amikor a házaitok egymás után kezdenek bezárulni, talán végre megérted, hogy személyes döntések nem léteznek."
A mondatot követő csend teljes volt.

Mareia hallotta a vizet.

A szelet.

A saját lélegzetét.

Arien hibáját.

„Miért kellene bezárulniuk?" – kérdezte.

Arien arca megváltozott.

Csak alig észrevehetően.

De ő ismerte.

„Általánosságban beszélek."

„Nem."

„A társadalmi következményekről."

„Azt mondtad: a házaitok."

„Az aurelián politikai házak. A nemzetségi intézmények."

„Egymás után."

„Csak egy fordulat."

„Nem a te fordulatod."

Arien még közelebb lépett.

„Vigyázz magadra, Mareia."

Ezúttal hátralépett.

Nem gyengeségből.

Hanem hogy ismét tér nyíljon közöttük.

„Ez fenyegetés?"

„Figyelmeztetés.”

„Mire?”

Arien kinyitotta a száját.

Aztán becsukta.

Az arcán egy pillanatra megjelent a régi férfi, akit ismert. A férfi, aki nem bírta elviselni, hogy nem uralhatja teljesen azt, milyennek látja őt. A férfi, aki vissza akarta nyelni a mondatot, mert rájött, hogy láthatóvá vált.

„Annak a világnak a következményeire, amelyet építetek” – felelte végül.

Mareia még egy ideig nézte.

„Nem tudom, mit csinálsz – mondta. – De azt tudom, hogy már nem félsz a jövőtől. Úgy beszélsz róla, mintha ismernéd.”

Megfordult.

„Mareia.”

Megállt, de nem fordult vissza.

„Jesair nem fog mindentől megvédeni.”

„Sohasem állította.”

„Amikor eljön a pillanat, amelyben még a saját népét sem tudja megvédeni, jusson eszedbe, hogy én megmondtam.”

Mareia továbbment.

Nem futott.

Csak amikor elhaladt az első facsoport mögött, és Arien már nem láthatta, akkor kezdett remegni a keze.

Kapcsolatot nyitott Neraival.

Nem várta meg, hogy megszólaljon.

„Igazad volt – mondta Nerai köszönés helyett. – Nem kellett volna egyedül odamenned.”

„Azt mondta, hogy az aurelián házak kezdenek majd bezárulni.”

A másik oldalon csend lett.

„Pontosan.”

„Pontosan mit mondott?”

Mareia elismételte a mondatot.

Aztán a másikat.

Jesair nem fog mindentől megvédeni.

Amikor még a saját népét sem tudja megvédeni.

Nerai leírta őket.

„Van felvételünk?”

„Nincs. A közbiztonsági rendszer a kockázatos viselkedést rögzíti, a magánbeszélgetést nem, hacsak nem történik erőszak.”

„Hozzád ért?”

„Nem.”

„Fenyegetett?”

„Azt mondta, figyelmeztet.”

„Ez nem elég a letartóztatáshoz.”

„Nem azt akarom, hogy letartóztasd.”

„Akkor mit akarsz?”

Mareia megállt egy, a déli szigetvilágból származó fa alatt. Széles levelei felfogták a fényt, alattuk szinte sötét volt.

„Azt, hogy találd meg a pénzt.”

Nerai megszakította a kapcsolatot, és azonnal megnyitotta az összes választ, amelyet a Réteg kapott.

Taren az asztalához lépett.

„Mi történt?”

„Sürgős intézkedésre van szükségünk.”

„Mire?”

„A projektek ideiglenes felfüggesztésére, amíg nem bizonyítjuk a közös céljukat.”

„Egyetlen ember kijelentése alapján?”

„Egy olyan ember kijelentése alapján, akinek rejtett kapcsolata lehet a finanszírozásukkal.”

„Lehet.”

„Igen.”

Taren elolvasta Mareia üzenetét.

„A felettes tanács ezt nem fogja jóváhagyni.”

„Akkor az egészségügyi felügyelethez fordulunk.”

„Az azt fogja mondani, hogy nincs biológiai kockázatunk.”

„Az etikai bizottság.”

„Azt fogja mondani, hogy a projekteket jóváhagyták.”

„Az államközi ügyészség.”

„Azt fogja mondani, hogy nem tudjuk, mi a bűncselekmény.”

Nerai ránézett.

„Akkor hová kell menni egy katasztrófával, mielőtt bűncselekménnyé válik?”

Taren nem felelt.

Nerai rendkívüli beadványt készített.

Mellékelte a projektek térképét.

A pénzügyi kapcsolatokat.

Mareia vallomását.

A lehetséges együttes kockázat elemzését.

Elküldte a felettes tanácsnak, az egészségügyi felügyeletnek és a genetikai jogok védelméért felelős hivatalnak.

Kérte az aurelián adatokhoz való új hozzáférések ideiglenes felfüggesztését és a még ki nem fizetett összegek befagyasztását.

A rendszer befogadta a beadványt.

Sürgősségi eljárásba sorolta.

Az előzetes elbírálásra hetvenkét órán belül kellett sor kerülnie.

Az orbitális gyűrűn közben a szállítási koordinátor megkapta az utolsó kifizetést.

A rendszer ellenőrizte a pénznemet.

Átszámította az árfolyamot.

Ellenőrizte a szankciós listákat.

Ellenőrizte a közvetlen kifizető hátterét.

Nem talált okot az elutasításra.

A kifizetés tizenegy másodperc alatt teljesült.

Minden szerződéses réteg aktív.

Arien nem sokkal azután kapta meg a visszaigazolást, hogy hazaért a parkból.

A sötétkék edény előtt állt, amelyet Mareia valaha a lakásába hozott.

Egyetlen mozdulattal lesodorta az asztalról.

Az edény a padlóra zuhant.

Nem tört össze.

Felpattant, felborult, és az oldalán fekve maradt.

Arien növekvő haraggal nézte.

Még a tökéletlensége is túlélte az ütését.

Hívás nélkül nyitott kapcsolatot Kaellel.

Kael megjelent a munkafelület fölött.

„Mareia tudja."

„Mit tud?"

„Tudja, hogy valami készül."

„Ez nem ugyanaz."

„Járt a Rétegben."

„Ezt tudjuk."

„Találkoztam vele."

Kael arca nyugodt maradt.

„Miért?"

„Válaszokat akart."

„És maga megadta őket?"

„Nem."

„Mit mondott?"

Arien hallgatott.

Kael megismételte a kérdést.

Ezúttal lassabban.

Arien elmondta neki a házak bezárulásáról szóló mondatot.

Kael meg sem mozdult.

„Maga ostoba.”

„Semmit sem tud bizonyítani.”

„A bizonyíték nem az egyetlen módja annak, hogy az ember tudjon valamit.”

„A projekt készen áll.”

„Ez nem volt válasz.”

„Az utolsó kifizetés teljesült.”

Kael őt nézte.

„Állítsa le.”

Arien megdermedt.

„Mit?”

„Függessze fel az összes hátralévő részt. Hagyja lehűlni a dolgot.”

„Nem tehetjük.”

„Elveszíthetjük a pénzt.”

„Bizonyos folyamatokat már nem lehet visszavonni anélkül, hogy még láthatóbb nyomot hagynánk.”

Kael lehunyta a szemét.

Amióta Arien ismerte, most először tűnt fáradtnak.

„Mekkora léptéket hagyott jóvá?”

„Semmiféle léptéket nem hagytam jóvá.”

„Ne játsszon velem.”

„A modelleknek vannak határaik.”

„Milyenek?”

„A cél egy válság.”

„Hány ember?”

„Ezt nem lehet pontosan meghatározni.”

Kael a kép felé hajolt.

„Hány?”

Arien nem felelt.

Abban a csendben Kael többet értett meg, mint amennyit akart.

Ő nyitotta meg a pénzügyi folyosókat.

Ő adta az alapítványokat.

Ő tanította meg Arient arra, hogyan ossza szét a szándékot olyan emberek között, akik nem látják az egészet.

Azzal áltatta magát, hogy olyan válságot készítenek elő, amely megtöri Jesair politikai erejét, és megállítja az átláthatóságot, mielőtt törvénnyé válna.

Tudatosan segített egy embernek, aki gyűlölt.

Csak azt nem volt hajlandó belátni, meddig juthat a gyűlölet, ha költségvetést, számítási kapacitást és időt kap.

„Állítsa le" – ismételte.

„Nem."

„Ez nem kérés volt."

„Már nem csak magának van térképe."

Kael arca megkeményedett.

„Az embereim nélkül semmije sem lenne."

„Az emberei már elvégezték a munkájukat."

Kael megértette az utolsó dolgot.

Ariennek már nem volt rá szüksége.

A kapcsolat megszakadt.

A Réteg épületében Nerai rendkívüli beadványa világított.

Jogi elbírálásra várt.

Mellette az asztalon a pénz térképe feküdt, amely sok apró, önmagában megmagyarázható kifizetést mutatott.

Nerai tudta, hogy ha téved, kárt tehet a kutatásban, az intézményekben és ártatlan emberekben is.

Ha nem téved, hetvenkét óra túl sok lehet.

Nem tudta, minek kell történnie.

Nem tudta, hol.

Nem tudta, hogyan.

Csak azt tudta, hogy a férfi, aki valaha megszorította Mareia csuklóját, bezárult aurelián házakról beszélt, mielőtt bárkinek oka lett volna ilyen házakat bezárni.

És valahol a bolygó könyvelésében éppen teljesült az utolsó kifizetés.

24. Az első láz

A fiút Elannak hívták.

Hatéves volt, és az aranygyűrű csak akkor jelent meg a szemében, ha sírt, vagy nagyon összpontosított.

Az anyja azt mondta, nem sokkal a születése után látta meg először. Az orvosok szerint ez lehetetlen volt, mert az aurelián jegy a gyermekeknél rendszerint később mutatkozik meg.
Ő azonban biztos volt benne.

Az anyák olyasmiben is biztosak tudnak lenni, amit nem lehet bizonyítani.

Egy kisebb városban éltek Auriola szélén. Nem híres nemzetségi ház volt az otthonuk, és nem is olyan hely, ahová a régi aurelián legendák nyomait kereső emberek látogattak. Egyszerű ház volt, világos konyhával, kis kerttel és egy fallal, amelyre Elan szállítóhajókat rajzolt, noha a szülei újra meg újra megtiltották neki.
Aznap reggel nem akart felkelni.

Az anyja a takaró alatt összekuporodva találta.

„Elan."

A fiú kinyitotta a szemét.

Az aranygyűrű fényes volt.

Nem vékony és finom, mint máskor.

Összefüggő vonalként ragyogott a pupilla körül.

„Fázom" – mondta.

A bőre forró volt.

Az otthoni egészségügyi rendszer elvégezte az alapméréseket. Emelkedett testhőmérséklet. Szapora pulzus. Enyhe eltérések a gyulladásos értékekben.
Az ajánlás nyugodt volt.

Folyadékpótlás.

Pihenés.

Ismételt vizsgálat két óra múlva.

A térségben több gyakori, szezonális betegség is előfordult. Elannak nem voltak olyan tünetei, amelyek azonnal valami súlyosra utaltak volna.

Az anyja ennek ellenére felhívta a helyi orvosnőt.

„Nagyon fényes a gyűrűje” – mondta.

Az orvosnő elmosolyodott.

„Láznál ez előfordul.”

„Nem így.”

„Minden láz másképp jelentkezhet.”

„Aurelián.”

„Tudom.”

„Nem függhet ez össze valamivel?”

Az orvosnő egy pillanatra elhallgatott.

„Mivel?”

Az anya nem tudott felelni.

Nem tudott betegségnevet mondani.

Nem ismert más eseteket.

Csak a gyermeke volt, akit önmagánál is jobban ismert.

Az orvosnő részletesebb vizsgálatot rendelt el.

Két óra múlva Elan gyengébb volt.

Az egészségügyi rendszer megemelte a megfigyelési szintet.

Négy óra múlva kórházba szállítást javasolt.

A mentőmodul csendesen érkezett. A két egészségügyi dolgozó védőruhát viselt, de nem azért, mert ismeretlen fertőzéstől tartottak. Minden tisztázatlan eredetű lázzal küzdő betegnél ilyen felszerelést használtak.

Elan anyja vele ment.

Az apja az ajtóban maradt, és nézte, ahogy a modul távolodik.

A gyerekszoba falán ott maradtak a kékkel rajzolt hajók.

A kórházban Elan esetazonosítót kapott.

AUR-N-77104.

Az első betűk nem azt jelentették, hogy aurelián.

A régió és a kórház kódjai voltak.

Később ez is egyike lett azoknak az apró iróniáknak, amelyeket az emberek csak utólag vettek észre.

Az egészségügyi AI korábbi esetek millióival vetette össze az állapotát.

Nem talált pontos egyezést.

Ez nem volt szokatlan.

Az emberi test szinte végtelen számú eltérést produkált, és ezek többsége nem jelentett új betegséget.

A rendszer ideiglenes kategóriát hozott létre:

Nem meghatározott akut gyulladásos reakció.

Az esetet továbbította a regionális felügyeletnek.

Nem riasztásként.

Adatként.

Százhetvenöt kilométerrel távolabb ugyanezen a napon egy idősebb nő lázasan ébredt.

Aurelián volt.

Egyedül élt.

Otthoni rendszere közönséges fertőzésnek minősítette az állapotát, és pihenést javasolt.

Nitrában egy fiatal férfi heves gyengeséggel került kórházba. Az anyja vegyes származású volt, az apja aurelián. Az aranygyűrű csak ritkán mutatkozott meg nála.

Az egészségügyi dolgozók nem vették észre.

Sarurban két lánytestvér betegedett meg.

Egy másik államban egy férfi, aki üzleti útról tért haza.

Az eseteket nem kötötte össze közös helyszín.

Nem volt közös kórházuk.

Nem volt közös orvosuk.

Minden rendszerben különállóak voltak.

Az egészségügyi AI látta a tüneteiket.

A nemzetségi archívumok ismerték a származásukat.

A közlekedési rendszerek ismerték a mozgásukat.

A bankok ismerték az aurelián származást vizsgáló projektekhez kapcsolódó kifizetéseket.

Ahhoz azonban senkinek sem volt joga, hogy mindezeket az adatokat egymás mellé tegye.

Még nem.

A Rétegben Nerai a rendkívüli beadvány előtt ült.

Tíz óra telt el az elküldése óta.

A három szerv közül az egyik kiegészítést kért.

A másik visszaigazolta az átvételt.

A harmadik közölte, hogy bizottságot hív össze.

Taren két pohár italt tett az asztalra.

„Menj aludni."

„Nem."

„Foglalkoznak a beadványoddal."

„Attól, hogy foglalkoznak vele, még nem döntöttek."

„Attól, hogy itt ülsz, a jogi határidők nem lesznek rövidebbek."

„Ezért rosszak."

„Talán azért rosszak, mert tőled védik az embereket."

Nerai ránézett.

Taren leült.

„Egy hivatalnoktól, akinek erős megérzése van, és emiatt minden számlába bele akar nézni."

„Én nem akarok minden számlába belenézni."

„Tudom. De a törvény nem indulhat ki abból, hogy mindenki, aki utánad a helyedre kerül, olyan lesz, mint te."

Nerai kezébe vette a poharat.

„Éppen ezért kell láthatónak lennie, ki nézi az adatokat."

„Most úgy beszélsz, mint Jesair."

„Most úgy beszélek, mint aki már tíz órája vár arra, hogy különböző intézmények megegyezzenek: megtudhatja-e, ki fizeti a népesség egyharmadának lehetséges gyenge pontját vizsgáló kutatást."

Taren megnyitotta a bankok legfrissebb jelentéseit.

„Van egy új tranzakciónk."

Nerai felpillantott.

„Kapcsolódik az alapítványokhoz?”

„Lehet.”

„Taren.”

„Egy vállalat, amelyet már láttunk a Vestánál, kisebb összeget küldött a gyűrű egyik szállítási koordinátorának.”

„A cél?”

„Egészségügyi logisztikai kapacitás foglalása.”

„Melyik projekthez?”

„Védett üzleti adat.”

Nerai megnyitotta az idővonalat.

A kifizetés nem sokkal Mareia és Arien találkozója előtt teljesült.

„Lehet szokásos felkészülés is” – mondta Taren.

„Lehet.”

„Az alapítványok egészségügyi biztonsággal foglalkoznak.”

„Tudom.”

„És a korábbi járványok óta rendszeresen foglalnak kapacitást.”

„Tudom.”

„Akkor miért nézed így?”

Nerai kibővítette a térképet.

Adatok.

BIO-AI.

Laboratóriumok.

Jogi elemzések.

Reakciómodellezés.

Logisztikai kapacitás.

„Mert teljessé vált az irány.”

Taren hallgatott.

„Nincs betegségünk” – mondta végül.

„Nincs.”

„Nincs egészségügyi figyelmeztetésünk.”

„Nincs.”

„Nincs bizonyítékunk arra, hogy ezek a dolgok összefüggenek.”

„Nincs.”

„Akkor nincs mit leállítanunk.”

Nerai a térképet nézte.

„Van egy cselekvési láncolatunk, amely egy másik rendszerben figyelmeztetést váltana ki.”

„Milyen másik rendszerben?”

„Olyanban, amely még nem létezik.”

Mareia kapcsolata előzetes jelzés nélkül nyílt meg.

A képe remegett, mintha járna.

„Nerai.”

„Mi történik?”

„A nemzetségi archívumokba rendkívüli kérelem érkezett.”

„Kitől?”

„Egy auriolai kórháztól. Egy gyermek ismeretlen eredetű lázzal.”

Taren a kép felé hajolt.

„Egyetlen gyermek?”

„Egyelőre.”

„Miért kérik a nemzetségi adatokat?”

„Szokatlanul erős az aranygyűrűje, és olyan eltérései vannak, amelyeket az orvosok nem tudnak besorolni.”

Nerai úgy érezte, minden gondolat megáll a fejében.

„Bármivel összefügghet” – mondta Taren.

Mareia bólintott.

„Tudom.”

„Az aurelián gyerekeknél lázasan erősebbek szoktak lenni a jegyek.”

„Tudom.”

Nerai az órára nézett.

„Mikor kezdődött az eset?”

Mareia megmondta.

Néhány órával az utolsó kifizetés után.

Az időbeli közelség semmit sem bizonyított.

Nerai tudta ezt.

Elarionon óránként több milliárd kifizetés történt, és emberek ezrei betegedtek meg. Ha az ember két kellően nagy térképet egymásra helyezett, mindig talált olyan eseményeket, amelyek egymáshoz közel történtek.
„Kérd meg a kórházat, hogy továbbítsa az esetet az államközi felügyeletnek” – mondta.

„Regionális szinten már továbbította.”

„Államközi szinten.”

„Egyetlen beteg alapján ezt a rendszer nem engedi.”

„Akkor a nemzetségi archívum kérjen kivételt.”

Mareia ránézett.

„Nincs jogalapunk arra, hogy a beteg nemzetségi hovatartozását a régión kívül nyilvánosságra hozzuk.”

A mondat ott maradt közöttük.

Nerai maga elé képzelte mindazokat a kivételeket, amelyek az elmúlt hónapokban lehetővé tették névtelen projekteknek, hogy az aurelián nemzetségi jegyeket kutassák.
Most, amikor egy aurelián gyermek ismeretlen eredetű lázzal feküdt a kórházban, a törvény elzárta a származását attól a rendszertől, amely további eseteket kereshetett volna.
A védelem helyes volt.

A gyermek nem volt nyilvános adat.

A nemzetsége nem volt az állam tulajdona.

A betegsége nem szolgálhatott indokul egy egész ág megfigyelésére.

Nerai mégis érezte, hogy valaki éppen ezt a határt mérte fel előttük.

„Add be a kérelmet – mondta. – Én pénzügyi elemzéssel támogatom.”

„A pénzügyi elemzésnek semmi köze a beteghez.”

„Éppen ezt nem tudjuk.”

„Nerai, ha bizonyíték nélkül kapcsoljuk össze a gyanús finanszírozást egyetlen aurelián gyermek betegségével, pánikot kelthetünk."
„És ha nem kapcsoljuk össze?"

Mareia nem felelt.

Az auriolai kórházban Elan aludt.

Az anyja a szoba átlátszó falánál ült. Az orvosok egyelőre nem különítették el a fiától, de arra kérték, hogy maradjon a védett térben.
Elan felébredt.

„Anya."

Az asszony a falra tette a tenyerét.

„Itt vagyok."

„Gyere be."

„Mindjárt."

„Fázom."

„Tudom."

„Miért nem mehetek haza?"

Az anya úgy mosolygott, ahogy a szülők szoktak, amikor olyan bizonyosságot akarnak mutatni a gyermeküknek, amelyet maguk sem éreznek.
„Csak ki kell deríteniük, mi bajod van."

Elan a kezét nézte.

„Azért, mert arany vagyok?"

Az anyjának elakadt a lélegzete.

„Nem."

„Az iskolában azt mondták, a gyűrű néha beteg."

„Ki mondta?"

„Valaki."

„A gyűrű nem betegség."

„Akkor miért világít ennyire?"

Nem tudta.

A másik kezét is a falra tette.

„Mert a tested harcol."

„Győzni fog?"

„Igen."

Azonnal felelt.

Az anyák olyasmiben is biztosak tudnak lenni, ami még csak ezután dől el.

A regionális egészségügyi AI közben megkapta a negyedik esetet.

Aztán az ötödiket.

Különböző városok.

Különböző életkorok.

Hasonló eltérések.

A rendszer gyenge statisztikai kapcsolatot állapított meg.

Lehetséges közös örökletes jellemző.

A figyelmeztetést azonban nem küldte ki nyilvános riasztásként.

Előbb ki kellett zárni a földrajzi, környezeti és diagnosztikai torzításokat.

A diszkrimináció régi esetei után tilos volt pusztán kis mintán alapulva kockázati tényezőnek minősíteni egy genetikai ágat.
A rendszer ezért további adatokat kért.

Az egyik kórház megadta őket.

A második a beteg beleegyezésére várt.

A harmadik más adatszabványt használt.

A negyedik olyan államhoz tartozott, amely nem engedélyezte a genetikai jellemzők határokon átnyúló, automatizált összehasonlítását.
A gép látta a körvonalat.

A törvény nem engedte meghúzni a vonalat.

Késő éjjel Jesair üzenetet kapott Auriolából.

Ismerte Elan családját. Nem közelről, de eléggé ahhoz, hogy emlékezzen a fiúra, aki egyszer egy nemzetségi gyűlésen megkérdezte tőle, vajon az aranygyűrű jobb dolgokat lát-e, mint a közönséges szemek.
Jesair akkor azt felelte, hogy a szem nem a színe szerint lát, hanem aszerint, van-e az embernek bátorsága odanézni.

Most a Davion-ház ablakánál állt, és Elan anyját hallgatta.

„Nem akarnak beengedni hozzá” – mondta az asszony.

„Elkülönítették?”

„Egyelőre csak elővigyázatosságból.”

„Mit mondanak az orvosok?”

„Hogy nem tudják.”

A hangjában volt valami, amit Jesair ismert.

Nem pánik.

Az a hely, amely közvetlenül előtte van.

„Odamegyek” – mondta.

„Ne.”

A válasz élesen csattant.

„Aurelián vagy.”

Jesair hallgatott.

„Bocsáss meg – mondta az asszony. – Én csak... ha ez valami... nem tudjuk.”

„Értem.”

„Elan felőled kérdezett.”

„Mondd meg neki, hogy mellette vagyok.”

„De nem vagy.”

Jesair megérintette az ablak üvegét.

Odakint Auriola sötétbe burkolózott. Régi házak, völgyek, nemzetségi archívumok és utak, amelyeken aranygyűrűs emberek nemzedékei jártak.

„Néha onnan is ott lehetünk valaki mellett, ahol éppen állunk” – mondta.

Amikor a kapcsolat megszakadt, egyedül maradt.

Egy pillanatra kép jelent meg a szeme előtt.

A látomásban ezúttal nem volt sem kórház, sem Elan.

Hosszú folyosó nyílt meg előtte, átlátszó falak tagolták.

Mindegyik mögött egy ember feküdt.

Mindegyik mögött egy ember feküdt.

Az ágyak fölött aranygyűrűk világítottak.

Ezrek.

Aztán milliók.

A kép eltűnt.

Jesair megkapaszkodott az ablakkeretben.

„Nem” – mondta az ürességnek.

Nem tudta, kinek felel.

A Rétegben egészségügyi figyelmeztetés villant fel.

Nem nyilvános.

Előzetes.

A regionális rendszer az esetek szokatlan egybeesését észlelte, amely lehetséges kapcsolatban állt egy örökletes jellemzővel. További ellenőrzésre volt szükség.
Nerai nem látta.

A pénzügyi hivatal nem fért hozzá az előzetes egészségügyi figyelmeztetésekhez.

Mareia csak részben látta.

A nemzetségi archívum kérelmet kapott annak megerősítésére, hogy a betegek rokon vérvonalakhoz tartoznak-e.

A kórházak a saját betegeiket látták.

Minden rendszer megkapta a maga darabját.

A Nerai előtti munkafelületen az előkészületek pénzügyi térképe világított.

A Mareia előtti munkafelületen a kérdések biológiai térképe.

Az egészségügyi hálózatban az első betegek térképe.

Közöttük törvények, joghatóságok, engedélyek és jó okok álltak, amelyek miatt senki sem láthatott mindent.
Reggel Elan még mindig lázas volt.

A tisztázatlan esetek száma hétre emelkedett.

Délután tizenkettőre.

Mielőtt Elarion Napja lenyugodott, egy másik államban is megbetegedett az első gyermek.

A rendszerben különálló esetként szerepelt.

A családjában volt neve.

A történelemben még nem.

Később az emberek keresni fogják a pillanatot, amelyben elkezdődött a Harmad.

Az első nyilvános bejelentésre mutatnak majd.

Auriola lezárására.

A napra, amelyen az egészségügyi hálózat kimondta az aureliánok nevét.

Az első városra az átlátszó fal mögött.

De a katasztrófák nem akkor kezdődnek, amikor a társadalom nevet ad nekik.

Korábban kezdődnek.

Egy kérdésben, amelyet valaki ártatlan emberek között oszt szét.

Egy kifizetésben, amelyet minden bank helyesen értékel.

Az élet védelmére alkotott kivételben.

Egy gépben, amely látja a mintázatot, de nincs joga összekapcsolni az adatokat.

Egy emberben, aki egyedüliként ismeri a térképet.

És egyetlen gyermek lázában, amelynek még senki sem tulajdonít történelmi jelentőséget.

Elan kinyitotta a szemét.

Az aranygyűrű fényesebben ragyogott benne, mint korábban.

Az átlátszó fal mögött az anyja állt.

Három ujját a falra tette.

A fiú felemelte a kezét, és a másik oldalon ugyanígy tett.

Bőrük között ott maradt az üveg.

Az első fal.

Az első bezárt ház még nem létezett.

De az első szoba már bezárult.

III. rész: Az Aranykör pestise

25. Auriola házai

Reggelre huszonhárman voltak.

Huszonhárom ember olyan lázzal, amelyet az egészségügyi rendszerek nem tudtak pontosan besorolni.

Huszonegyen közülük aureliánok voltak.

Az egyiknek aurelián volt az apja, az aranygyűrű azonban sohasem jelent meg nála egyértelműen.

Az utolsó nőről a nemzetségi archívum semmit sem tudott. Auriolán kívül született, és sohasem hozta nyilvánosságra a nemzetségi hovatartozását.
Az esetek minden kórházban másképp festettek.

Az egyikben egy gyermek feküdt.

A másikban egy idős nő.

A harmadikban két testvér.

A negyedikben egy férfi, aki néhány nappal korábban az orbitális gyűrűn dolgozott.

Az egészségügyi rendszerek nem név, rassz vagy nemzetségi vérvonal szerint kapcsolták össze őket. A tünetek, a környezet, az idő és az ismert kockázati tényezők alapján kapcsolták össze. Az örökletes hovatartozás Elarion legérzékenyebb adatai közé tartozott, és csak akkor lehetett felhasználni, ha egyértelmű orvosi indok állt fenn.
Ezt az indokot még nem erősítették meg.

Ezért a rendszer nem feltételezhette.

Az auriolai kórházban Elan elhallgatott.

Nem aludt. Nyitott szemmel nézte a fényt a mennyezeten, de a kérdésekre már csak az ujjai mozdulatával felelt. Egy ujj igent jelentett. Kettő nemet.
Az anyja az átlátszó fal mögött állt.

„Hallasz?”

Egy ujj.

„Fáj valamid?”

Kettő.

„Fázol?”

Egy.

Az egészségügyi dolgozók az értékei változásához igazították a kezelést. Minden beavatkozást kiértékelt a rendszer, több millió esettel vetette össze, és orvos ellenőrzött.
Senki sem cselekedett vakon.

Mégsem tudta senki, mi ellen küzd.

Elan felemelte a kezét.

Három ujját a falra tette.

Az anyja ugyanígy tett.

Üveg volt közöttük, levegő és egy előírás, amely nem engedte, hogy belépjen.

„Itt vagyok” – mondta.

A fiú lehunyta a szemét.

Aznap kezdtek bezárulni az első házak.

Nem az állam parancsára.

Először önként.

A régi aurelián nemzetségi házaknak saját egészségügyi protokolljaik voltak. Némelyik még abból az időből származott, amikor a betegségek lassabban terjedtek, és az emberek hittek abban, hogy a nemzetségek falai elválaszthatják a tisztaságot a világtól. A modern korban már inkább csak jelképesen alkalmazták őket.
Most valóban bezárultak a régi kapuk.

A családok nem küldték többé iskolába a gyerekeket.

A dolgozók otthon maradtak.

Az otthoni rendszerek a testhőmérsékletet, a vérértékeket és az aranygyűrű változásait mérték.

A nyilvános hálózatokon megjelentek az első szemfelvételek.

Fényképek a szivárványhártyákról.

Felnagyított aranyvonalak.

Az emberek összehasonlították őket, különbségeket kerestek, és megjelölték azokat a helyeket, ahol a gyűrű szélesebbnek, fényesebbnek vagy megszakítottnak tűnt.
Az egészségügyi dolgozók újra meg újra figyelmeztettek, hogy a szem külleme nem ad megbízható diagnózist.

Senki sem hallgatott rájuk.

A félelem szereti a látható jeleket.

Mareia még dél előtt megérkezett Auriolába.

Jesair a Davion-ház előtt várta. Nem viselt védőruhát, csupán egy egyszerű, világos maszkot, amelyet a helyi szabályok előírtak.
„Nem kellett volna idejönnöd" – mondta a nő.

„Itt lakom."

„Tudod, mire gondolok."

Jesair a völgy bezárt házaira nézett.

„Ha éppen most kell elmennem, akkor ez a ház sohasem volt az enyém."

„Nem a házról van szó."

„Tudom."

„Rólad van szó."

„Én is aurelián vagyok."

„Éppen ezért."

Mareia közelebb lépett hozzá.

„Ha ez a mi vérvonalunkat veszi célba, te mindenki másnál nagyobb veszélyben vagy. A legrégebbi ismert nemzetség leszármazottja vagy. Nem tudjuk, ez pontosan mit jelent."
„Talán semmit."

„Vagy talán mindent."

Jesair nyugodtan nézte.

„Nerai mondta, hogy győzz meg?"

„Nerai azt mondta, ha nem győzlek meg, személyesen kell idejönnie, hogy elhurcoljon."

„Azt szeretném látni."

„Én nem."

Az arcáról eltűnt a mosoly.

Mareia Auriola felé pillantott.

„Arien már akkor a házak bezárulásáról beszélt, amikor még egyetlen esetet sem ismertünk."

„Tudom."

„Ha bármi köze van ehhez..."

„Gyanúnk van."

„Nekem több van gyanúnál."

„Ismered az embert."

„Ez kevés?"

„Nem. De ahhoz nem volt elég, hogy megállítsuk a világot."

Mareia lesütötte a szemét.

Jesair megérintette a kezét.

„Ez nem a te hibád."

„Láttam az irányt."

„És szóltál."

„Későn."

„Az első láz előtt."

„Nem elég korán."

Jesair tudta, hogy nincs értelme ellenkezni. Nem azért, mintha a nőnek igaza volna, hanem azért, mert ebben az esetben a bűntudat nem az igazság szerint választott. Hanem a közelség szerint.

Mareia állt a legközelebb Arienhez.

Ezért érezte úgy, hogy neki kellett volna a legmesszebbre látnia.

A Davion-házat koordinációs központként nyitották meg.

Nem kórházként.

Nem volt ott sem felszerelés, sem olyan orvos, aki kezelni tudta volna az új betegséget. Voltak viszont terek, kommunikációs csomópontok, saját energiaforrások és régi föld alatti helyiségek, amelyeket el lehetett különíteni a ház többi részétől.

Jesair elutasította a nemzetségi tanács javaslatát, hogy a házat csak a legrégebbi vérvonalak tagjai előtt nyissák meg, mások előtt zárják le.

„Ha csak azoknak nyitjuk ki a kaput, akik a megfelelő nevet viselik – mondta –, akkor egyetlen nevet sem érdemlünk meg azok közül, amelyek a falainkon függenek."
Családok kezdtek érkezni a házhoz, akiknek nem volt hová menniük.

Nem mind volt beteg.

Némelyik csak félt.

Egy anya két fiúval, akit a szomszédai arra kértek, hogy hagyja el a közös lakótömböt.

Egy idős férfi, akinek lemondták a kórházi szállítását, mert egy másik államban nem fogadtak többé betegeket Auriolából.
Egy fiatal nő terhessége utolsó hónapjaiban. A párja selenita volt. A genetikai vizsgálatok szerint a szíve alatt hordott gyermek fiú volt.
Aurelián fiú.

A Davionok régi könyvtárában ült, mindkét kezét a hasán tartotta.

„Egész életemben fiúgyermekre vágytam – mondta Mareiának. – Most úgy érzem, ítéletet adtam neki örökül."
„Életet adtál neki."

„És egy jegyet."

„A jegy nem betegség."

„Akkor ezt mondd el azoknak, akik majd félnek ránézni."

Mareia leült vele szemben.

„Még nem tudjuk, mi történik."

„Éppen ezért félek."

A nő a Davionok arcképeire nézett.

„Gondolod, hogy valaha elképzelték: egy napon a gyűrűjük a halált jelenti majd?"

„Nem."

„Akkor mire volt jó?"

Mareia a régvolt emberek szemébe festett aranygyűrűkre nézett.

„Talán semmire."

A nő meglepetten pillantott rá.

„Nem kell, hogy mindennek célja legyen – folytatta Mareia. – Nem minden üzenet, amit öröklünk. Néha csak a testünk egy része. Az utunk egy darabja."

„És ha ez az út ide vezet bennünket?”

Mareia nem tudott felelni.

Nerai késő este érkezett meg.

A védelmi modul csak három ellenőrzés után engedte be Auriolába. Selenita volt, de az anyja aurelián, és a korlátozott adatok alapján a rendszer nem tudta megbízhatóan megítélni, hogy a vegyes nemzetségi kötelékek jelentenek-e kockázatot.

„Szóval már eléggé aureliánnak tartanak ahhoz, hogy ellenőrizzenek” – mondta, amikor belépett a Davion-házba.

„Gyerekkorodban örültél volna neki” – jegyezte meg Jesair.

„Gyerekkoromban ostoba voltam.”

„Gyerekkorodban tartozni akartál valahová.”

„Ez gyakran ugyanaz.”

Csak röviden ölelték meg egymást.

Nerai rögtön megnyitotta a munkarétegeket.

„Hetvennyolc megerősített esetünk van. További több mint kétszáz vár besorolásra. Többségük Auriolában, de nem mind.”

„Hány aurelián?” – kérdezte Mareia.

„Nem tudjuk pontosan.”

„Hogy lehet, hogy nem tudjuk?”

„Nem mindenkinek nyilvános a nemzetségi hovatartozása. Nem minden állam gyűjti ezeket az adatokat ugyanúgy. Néhány kórház nem adhatja ki őket a beteg beleegyezése nélkül.”

„És a rendszer még mindig nem jelentette ki a genetikai összefüggést?”

„A regionális rendszer lehetségesnek minősítette.”

„Az államközi?”

„Nincs elég megerősített adata.”

Mareia felháborodottan felnevetett.

„Mennyire van szüksége?”

„A minőségtől függ, nem csak a mennyiségtől.”

„Az emberek lázban égnek, a gépek meg minőséget értékelnek.”

„A gépek azt teszik, amit kértünk tőlük – mondta Nerai. – Nem akartuk, hogy tíz eset után egy egész rasszt egészségügyi kockázatnak minősítsenek."

„Most már majdnem nyolcvan van."

„És néhány óra múlva nyolcszáz is lehet."

Csend lett a szobában.

Jesair a testvérére nézett.

„Így gondolod?"

„Úgy gondolom, bármi is ez, nem ma kezdődött."

Nerai megjelenítette a térképet.

Az első ismert esetek messze estek egymástól.

Némelyiket közlekedési csomópontok kötötték össze.

Másokat nemzetségi kötelékek.

Megint másokat semmi látható.

„Már Auriolán kívül is ott van – mondta. – Csak még nem vallottuk be magunknak."

A Davion-ház oldalfalán megnyílt a helyi híradó közvetítése. „A hatóságok hetvennyolc ismeretlen eredetű lázas esetet erősítettek meg – jelentette a műsorvezető. – Az egészségügyi szakemberek elutasítják azt az állítást, hogy az aranygyűrű külleme elegendő a fertőzés megállapításához."

Egy rövid felvételen egy anya a bezárt iskola előtt azt kérdezte, miért kell otthon tartania a gyermekét, ha nincsenek tünetei. Egy másik szülő egy aurelián ház ajtajára mutatott, és azt követelte, hogy állítsanak elé őrt.

Jesair lehalkította a közvetítést. „Mindketten a gyerekeiket féltik" – mondta. Nerai nem felelt. A saját térképén már több hely szerepelt, mint amennyit a műsorvezető felsorolt.

Ekkor üzenet érkezett a kórházból.

Elan állapota rosszabbodott.

Jesair felállt.

„Odamegyek."

„Ne" – mondta Mareia és Nerai egyszerre.

Rájuk nézett.

„Az anyja egyedül van.”

„Ott vannak az egészségügyi dolgozók” – mondta Nerai.

„Az nem ugyanaz.”

„Ha megfertőződsz, senkinek sem tudsz segíteni.”

„És ha itt maradok?”

„Beszélhetsz az emberekkel. Segítséget szervezhetsz. Ráveheted őket, hogy tartsák be az intézkedéseket.”

„Vagyis legyek hang, de ne ember.”

„Életben kell maradnod.”

Jesair Auriola térképére nézett.

Aztán a háza bezárt kapuira.

„Az emberek éveken át arról meséltek nekem, mire voltak állítólag képesek az őseim. Érintéssel gyógyítottak. Beléptek olyan házakba, ahová mások féltek bemenni. Ott álltak a betegek mellett.”

„És talán éppen ezért haltak meg mind” – mondta Nerai.

Jesair felpillantott rá.

Nem volt ebben kegyetlenség.

Csak egy testvér félelme, aki még nem akarta őt beírni a számok közé.

„Nem kell bizonyítanod, hogy Davion vagy” – mondta.

„Nem akarok semmit bizonyítani.”

„Akkor maradj.”

Jesair leült.

A kórházban Elan anyja három ujját az üvegre tette.

A fiú már nem emelte fel a kezét.

Éjfélig további negyvenhárom aurelián ház zárult be.

Reggelre több mint ezer volt.

Eleinte maguktól zárkóztak be.

Néhány nap múlva mások kezdik majd bezárni őket.

26. Rendszerek egész nélkül

Saira Oren tudta, hogyan beszélnek a gépek.

Nem szavakkal.

Jogosultságokkal.

Minden információs rendszer csak annyit mondhatott el, amennyit a törvény megengedett neki. Kevésbé számított, mit tárolt, mint az, hogy mit adhatott tovább.

Saira államközi adathálózatok tervezője volt. Kórházak, biztosítók, egészségügyi nyilvántartások és kutatóközpontok közötti kapcsolódási felületeket tervezett. Egész életében azért dolgozott, hogy az adatok áramolhassanak az intézmények között anélkül, hogy az ember közszemlére tett tárggyá válna.

Hitt a korlátokban.

Hitt az elkülönített hatáskörökben.

Hitt abban, hogy egyetlen rendszer sem tudhat mindent egy emberről.

Ezért hívta Nerai.

Az Unió válságközpontjában találkoztak.

A falakon öt térkép világított.

A betegek térképe.

A nemzetségi kapcsolatok térképe.

A kórházi kapacitások térképe.

A közlekedési mozgások térképe.

A gyanús finanszírozás térképe.

Egyik sem volt teljes.

És engedély nélkül semelyik kettőt sem lehetett teljesen egymásra helyezni.

Saira sokáig nézte őket.

„Azt akarod, hogy összekapcsoljam őket” – mondta.

„Tudni akarom, össze lehet-e kapcsolni őket.”

„Műszakilag igen.”

„Jogilag?”

„Nem."

„Rendkívüli helyzetben sem?"

„Az egészségügyi vészhelyzetet még nem hirdették ki az egész bolygón. Az Unió összekapcsolhatja a saját adatait, az idegen nyilvántartásokat azonban nem. A nemzetségi archívumok külön védelmi szabályozás alá tartoznak. A pénzügyi adatok megint más alá." Nerai az egészségügyi térképre mutatott.

„Csak azt kell ellenőriznem, hogy a betegek ugyanazokhoz a nemzetségi ágakhoz tartoznake, amelyekről valaki adatokat rendelt a kutatási projektekben."

„Csak?"

„Nem akarom a nevüket."

„A név nélküli egyezés is róluk szóló információ."

„És mi van azzal az információval, hogy ki fizette a kutatást?"

„A pénzügyi réteg nem ismeri őt."

„Pontosan."

Saira közelebb lépett a térképekhez.

„Létrehozhatok egy ideiglenes hidat. Minden rendszer névtelen azonosítót készítene, és csak az egyezéseket hasonlítanánk össze."

„Akkor csináld meg."

„Nincs rá jogosultságom."

„Kinek van?"

„Mindenkinek."

Nerai összevonta a szemöldökét.

„Ez nem válasz."

„Éppen ellenkezőleg. Nagyon pontos válasz. Szükségünk van az egészségügyi felügyelet, a nemzetségi archívumok, az államközi tanács, legalább tizenkét állam és a bolygón kívüli adatok kezelőjének beleegyezésére. Ha a finanszírozást is hozzá akarjuk kapcsolni, bírósági engedélyre is."

„Mennyi idő?"

„Rendes eljárásban több hónap."

„És sürgősségiben?"

„Ha mindenki egyetért, néhány óra."

„Akkor kapcsoljuk össze őket."

Saira ránézett.

„Az embereket vagy a rendszereket?"

„Mindkettőt."

A válságtanácskozás tizenhat perc múlva kezdődött.

Az egyik oldalon az egészségügyi hatóságok képviselői ültek.

A másikon a nemzetségi archívumok kezelői.

Távolabb jogászok, bankfelügyelők, állami képviselők és polgárjogi védők.

Mindegyikük a probléma más-más részét ismerte.

És mindegyikük más katasztrófától félt.

Az egészségügyiek a járványtól.

A nemzetségi tanácsok a hátrányos megkülönböztetéstől.

Az államok az ellenőrzés elvesztésétől.

A jogászok a precedenstől.

A jogvédők egy olyan rendszertől, amely egyszer minden emberről mindent összekapcsolhat.

„Csak átmeneti korrelációvizsgálatot kérünk – mondta Saira. – Nevek nélkül. Egyéni adatok közzététele nélkül. Ellenőriznünk kell, van-e statisztikai egyezés a betegek és a közelmúlt kutatási projektjeiben vizsgált genetikai jellemzők között."

„Ki láthatja az eredményt?" – kérdezte Therinith képviselője.

„Az egészségügyi válságstáb."

„És a Réteg?"

Nerai válaszolt:

„A pénzügyi elemzők csak arról kapnak információt, hogy az általunk vizsgált projektek összefüggnek-e a jelenlegi kockázattal."

„Vagyis egészségügyi adatokat használnak fel pénzügyi nyomozáshoz."

„A kockázat igazolását használjuk fel arra, hogy kideríthessük, ki finanszírozta."

„Ez veszélyes precedens."

„A veszélyes precedens már ott fekszik a kórházakban."

Daren Voltr az Északi Szövetség Monetáris Tanácsának képviselőjeként vett részt. Az egészségügyi adatok felett nem volt közvetlen hatásköre, államközi válságok idején azonban azoknak az államoknak a csoportját képviselte, amelyek pénzügyi és biztosítási rendszereire a költségek egy része hárult.

„Nerai – mondta –, értem, hogy sürgős. De egy rendszer, amely összekapcsolja a genetikát, az egészséget és a pénzt, pontosan az a rendszer, amelytől Jesair ellenfelei óvtak."

„Jesair a hatalom láthatóságát javasolta, nem nyilvános egészségügyi profilokat."

„Minden központosított rendszer azzal kezdi, hogy csak a hatalmat akarja látni."

„Akkor ne hozzunk létre központosított rendszert."

„Hanem mit?"

Saira felelt:

„Átmeneti bizonyítékcserét elkülönített csomópontok között. Az adatok ott maradnak, ahol vannak. Minden nyilvántartás csak igennel, nemmel vagy statisztikai értékkel válaszol. Minden lekérdezést rögzítünk. A beteg később láthatja, hogy az adatait bevonták a válsághelyzeti ellenőrzésbe."

„És ezt visszautasíthatja?" – kérdezte a polgárjogi képviselőnő.

„Utólag nem."

„Akkor a beleegyezése semmit sem jelent."

„Ha minden eszméletlen ember egyéni beleegyezésére várunk, semmit sem tudunk meg."

„Pontosan így kezdődik az a rendkívüli állapot, amely soha nem ér véget."

Nerai érezte, hogy egyre nő benne a harag.

Nem az egyes emberek iránt.

Mindegyikük észszerű aggodalmat fogalmazott meg.

Ez volt a legrosszabb.

Ha ostobák lettek volna, meg lehetett volna győzni őket.

Ha korruptak lettek volna, le lehetett volna leplezni őket.

Ők azonban valódi értékeket védtek.

A magánszférát.

A jogokat.

A szuverenitást.

A bizalmat.

És miközben külön-külön védték őket, közöttük áthaladt a betegség.

„Biztosítékokat javasoljanak – mondta Nerai. – Ne elutasítást."

„Milyeneket?" – kérdezte Voltr.

„Minden lekérdezés látható lesz az összes részt vevő intézmény számára. Minden adatfelhasználásnak megmarad a nyoma. A válság lezárulta után felülvizsgálják az eredményeket. Aki túllépi a célt, személyesen felel érte."

„Ez még mindig nem védi meg az embert az államtól."

„Nem. De az állam nem marad láthatatlan, miközben figyel."

Voltr elhallgatott.

Emlékezett erre a gondolatra Jesair beszédéből.

Az ellenőrző látható az ellenőrzött számára.

Nem volt válasz mindenre.

De jobb volt a titkos hozzáférésnél.

A tanácskozás folytatódott.

Közben az esetek száma meghaladta az ezret.

Az Unió egészségügyi AI-ja már nagy valószínűséggel jelezte az örökletes összefüggést. A következtetése azonban csak az Unió adataira vonatkozott. Két másik államban hasonló eredmények születtek. Háromban még nem volt elegendő megerősített beteg.

Minden rendszer csak egy részt ismert.

Egyik sem mondhatta ki a teljes mondatot.

Saira megnyitotta a műszaki architektúrát.

„A gépek nem vakok – mondta. – Be van kötve a szemük. És minden kötést jó okkal tett rájuk egy ember."

„Leoldhatjuk egy pillanatra?" – kérdezte Voltr.

„Nyithatunk egy keskeny rést."

„És ki dönti el, milyen széles legyen?"

„Önök."

Nerai megrázta a fejét.

„Nem. A szabályok. Nem az ebben a szobában ülő emberek."

„A szabályokat valakinek meg kell írnia.”

„És mindenkinek látnia kell, ki írta őket.”

Öt óra után jóváhagyták a korlátozott korrelációs hidat.

Tizenkét állam azonnal csatlakozott.

Kilenc feltételesen.

Négy elutasította.

A többiek további jogi vizsgálatot kértek.

A nemzetségi archívumok csak összesített formában engedélyezték az összehasonlítást.

A pénzügyi térképet nem lehetett közvetlenül hozzákapcsolni.

Nerai csupán azt az eredményt kaphatta meg, hogy a vizsgált projektek tartalmaztak-e olyan genetikai jellemzőket, amelyek megegyeznek a betegeknél megjelenőkkel.
A híd működésbe lépett.

Kérdéseket kezdett küldeni.

A híd nem kapott neveket.

A teljes egészségügyi profilok védettek maradtak.

Csak az egyezések matematikai bizonyítékai áramlottak át.

Az első eredmények kilenc perc múlva érkeztek meg.

Az örökletes összefüggés erős volt.

A második válasz megerősítette, hogy egyes kutatási projektek ugyanazokra a nemzetségi jellemzőkre összpontosítottak, amelyek a betegek között az átlagosnál gyakrabban fordultak elő.
A harmadik azt mutatta, hogy az elemzett jellemzők egy része olyan aurelián nemzetségi vérvonalakban is megjelent, amelyeket egyébként távolinak tartottak egymástól.
Nerai megjelenítette a pénzügyi térképet.

Alapítványok.

BIO-AI.

Laboratóriumok.

Kivételek.

Reakciótesztelés.

Logisztika.

Most megvolt az első dolog, amely összekötötte őket a betegséggel.

Nem a bűntett bizonyítéka.

Az irány bizonyítéka.

„Küldjék el az ügyészségnek” – mondta.

„Milyen eljárásrendben?” – kérdezte Taren.

„Közvetlen rendszerszintű kockázat.”

„Még mindig nem ismerjük az elkövetőt.”

„Ismerjük a beszerzéseket.”

„Az nem ugyanaz.”

„Nem. De a beszerzések előbb léteztek, mint a holttestek.”

Nitra másik végében Kael Thorne ugyanazokat az egészségügyi híreket figyelte, mint a nyilvánosság.

Nem mindet.

Hozzáfért a biztosítók és gazdasági konzorciumok nem nyilvános becsléseihez. Ezek pontosabbak voltak a politikai nyilatkozatoknál, mert a pénz már azelőtt készült a katasztrófára, hogy az államok kimondhatták volna a nevét.
Néhány napon belül több százezer esettel számoltak.

Talán milliókkal.

Kael felhívta Arient.

Ezúttal nem jelent meg kép.

Csak hang.

„Hozzáférhetővé kell tennünk az összes kutatási eredményt” – mondta Kael.

„Miért?”

„Mert segíthetnek az egészségügyieknek.”

„Azok az eredmények szét vannak osztva.”

„Akkor egyesítse őket.”

„Nincs meg nekem mind.”

Kael lehunyta a szemét.

„Maga rendelte meg őket.”

„Különböző megrendelők voltak.”

„Ne bújjon a saját szervezeti felépítése mögé.”

„Egyes laboratóriumok a saját szabályaik szerint őrzik az eredményeket. Bizonyos szerződések tiltják a további felhasználást.”

„Tehát olyan fenyegetést teremtett, amelyet még a megalkotója sem ért.”

Arien sokáig hallgatott.

„Nem kellett volna mindenkinek meghalnia” – mondta végül.

Kael kinyitotta a szemét.

„Kinek nem kellett volna meghalnia?”

„Az eredményeknek pontosabbnak kellett volna lenniük.”

Ujjai az asztal szélén olyan mozdulatot tettek, amelyre gyerekkorából emlékeztek. A kocka öt oldala helyesnek látszott. Az utolsón néhány mező rossz helyen maradt.

Az állatkert kapuja előtt azért könyörgött, hogy hadd kezdhesse elölről. Most a kórházak térképét nézte. Egyetlen újabb fordítás sem vihette már haza a halottakat.

„Hánnyal számolt?”

„Eleget.”

„Ez nem szám.”

„Korábban nem érdekelték volna a számok.”

Kael felállt.

„Korábban azt állította, hogy korlátozott válságról lesz szó.”

„Maga azt akarta, hogy Elarion féljen Jesair világától.”

„Meg akartam állítani.”

„Ez megállítja.”

Kael a kórházak térképére nézett.

„Nem. Ez azzá teszi, amitől maga félt.”

Arien megszakította a kapcsolatot.

Az egészségügyi térképen újabb pontok gyulladtak ki.

A rendszerek már kezdték összekapcsolni őket.

Későn.

De először együtt.

27. A név, amelyet féltek kimondani

Elarion ismerte a megnevezés erejét.

Egy név megvédhette az embert.

Jogot, hovatartozást, történelmet és társadalmi helyet adhatott neki.

De a név céltábla is lehetett.

Néhány nemzedékkel korábban két államban a nemzetségi adatokat használták a munkalehetőségek és az egészségbiztosítás elosztásánál. Az aureliánokat bizonyos örökletes sajátosságaik miatt drágább betegeknek tekintették. A selenitákat állítólagos túlzott érzékenységük miatt elutasították a biztonsági szerveknél. A veyranokat előnyben részesítették az igazgatásban és a pénzintézetekben, mert azt tartották róluk, hogy velük született szervezőkészséggel rendelkeznek.
Később ezeket a szabályokat eltörölték.

Bizalmatlanság maradt utánuk.

Ezért féltek az egészségügyi vezetők kimondani az aurelián szót, mielőtt az összefüggés kétségtelenné vált volna.
Mire összeült a Bolygószintű Egészségügyi Tanács, az igazolt esetek száma meghaladta a kétszázezret.

Szinte minden beteg aurelián volt, vagy bizonyítható aurelián nemzetségi kötődéssel rendelkezett.
„A statisztikai összefüggés világos – mondta az Unió vezető epidemiológusnője. – Az oksági mechanizmus nem."
„A közvélemény nem különbözteti meg a statisztikát az októl – vetette ellen Vokorwyn képviselője. – Ha azt mondjuk, hogy aurelián betegségről van szó, az emberek minden aureliánt a forrásának fognak tekinteni."
„Ha nem mondjuk ki – felelte Mareia –, nem fogják tudni, ki van veszélyben."

„Mindenki veszélyben van."

„Nem egyformán."

„Nem tudjuk, hogy az aureliánok gyakrabban terjesztik-e a betegséget."

„Nem is állítjuk, hogy terjesztik."

„A közvélemény ezt nem fogja meghallani."

Nerai Saira mellett ült, és egyszerre két vitát követett.

Az egyik helyiségben az emberek a megfelelő szavakról beszéltek.

A kórházakban közben arról döntöttek, kinek marad ágy.

„Javaslok egy megfogalmazást – mondta Daren Voltr. – Ismeretlen betegség, amely egy adott örökletes népességcsoportban egyenlőtlen gyakorisággal fordul elő."
Mareia ránézett.

„Így mondja ki az aureliánt anélkül, hogy kimondaná."

„Ez pontos megfogalmazás."

„Nem. Ez kényelmes megfogalmazás."

„Mareia, a szavak ölni tudnak."

„A hiányuk is."

A tanács elnöknője felemelte a kezét.

„Két kérdést kell szétválasztanunk. Kit érint a betegség, és ki terjesztheti."

„A közvélemény nem fogja szétválasztani őket" – ismételte Vokorwyn képviselője.

„Akkor meg kell tanítanunk rá" – mondta Nerai.

„Pánik közben?"

„Mikor máskor? Amikor az aureliánokat már bezárták a házaikba?"

„Néhány ház magától zárkózott be."

„Mert az államok hallgattak."

Daren Voltr felé fordult.

„És te mit javasolsz?"

„Mondjuk el a teljes igazságot. Hogy a betegség túlnyomórészt az aureliánokat érinti. Hogy egyelőre nincs bizonyíték arra, hogy önmagában az aurelián származás nagyobb fertőzőképességet jelentene. Hogy a megkülönböztetés miatt a betegek kevésbé hajlandók jelentkezni, és ezzel mindenki kockázata nő."
„És ha holnap más derül ki?"

„Akkor holnap azt mondjuk el."

„A bizalmat nem lehet naponta változtatni."

„Az igazság legjobb közelítése néha óránként változik."

A tanács nem jutott megállapodásra.

Kiadott egy nyilatkozatot az aurelián szó nélkül.

A népességben egyenlőtlenül eloszló egészségügyi kockázatról, az önkéntes tesztelés szükségességéről és a mozgás átmeneti korlátozásáról szólt azokon a területeken, ahol magas volt az esetek száma.
A közvélemény maga egészítette ki a jelentést.

A hálózatokon terjedni kezdett az Aranykör pestise elnevezés.

Senki sem tudta, ki használta először.

Talán egy újságíró.

Talán egy rémült szülő.

Talán valaki, aki már korábban is gyűlölte az aureliánokat, és csak egy szóra várt, amely indoknak hangzik.
Az elnevezés gyorsabban terjedt, mint a hivatalos ajánlások.

Sarurban egy közlekedési modul vezetője nem engedett felszállni egy aurelián családot.

„Nem személyes ügy" – mondta.

Az apa felmutatta a negatív vizsgálati igazolást.

„Van engedélyünk."

„Gyerekeim vannak otthon."

„Nekem is."

„Éppen ezért kellene megértenie."

A család a peronon maradt.

A többi utas hallgatott.

Egyvalaki a védelmükre kelt.

Veyran volt.

„Vagy elviszi őket, vagy mind leszállunk."

Nem szállt le mindenki.

Hárman szálltak le.

Egy másik városban emberek gyűltek össze egy aurelián ház előtt, és a lezárását követelték.
Amikor a lakók leoltották a fényeket, a tömeg tapsolni kezdett.
Nitra selenita negyedében megnyitották a közösségi központot az otthonukat elvesztett családok előtt.

A bejárati kapun nem volt semmiféle nemzetségi jelkép.

Csak egy mondat:

A betegségnek áldozatai vannak. A félelem maga teremti őket.

Az auriolai kórházban egy fiatal nő fiút szült.

A gyermek egészséges volt.

Amikor kinyitotta a szemét, az aranygyűrű nem látszott.

Az anya megkönnyebbülten sóhajtott.

Aztán elszégyellte magát a megkönnyebbülése miatt.

„Szörnyű vagyok" – mondta Mareiának, aki képernyőn át beszélt vele.

„Nem."

„Azért imádkoztam, hogy ne legyen neki."

„Azért imádkoztál, hogy éljen."

„Ugyanaz a kettő?"

Mareia nem válaszolt.

A gyermek megmozdult, és az erős fényben vékony aranyvonal jelent meg a pupillája körül.

Az anya sírni kezdett.

Nem azért, mert kevésbé szerette volna.

Hanem mert tudta, hogy a világ az első pillanattól fogva kérdésként fog rátekinteni.

Nitrában Nerai találkozott a Réteg vezetőivel.

A projektek tulajdonosi láncainak azonnali feltárására irányuló kérelmét ismét részben elutasították.

A közvetlen egészségügyi veszély lehetővé tette bizonyos számlák befagyasztását.

A végső tulajdonosok automatikus feltárását azonban nem tette lehetővé minden államban.

„Igazolásunk van róla, hogy ugyanazokat a genetikai jellemzőket kutatták, amelyekhez a betegség kötődik" – mondta Nerai.

„Korrelációnk van" – javította ki a jogász.

„Ki fizette a korrelációt?"

„Ezt vizsgáljuk."

„Meddig?"

„Therinithnek harminc napja van a válaszra."

Nerai felnevetett.

Semmi vidámság nem volt benne.

„Harminc nap múlva talán már nem lesz kinek válaszolni."

„Nem törölhetjük el a törvényt valahányszor fenyegetés jelenik meg."

„Nem a törvény eltörlését kérem. Azt kérem, hogy a törvény hamarabb tudjon cselekedni, mint a temetkezési vállalkozók."

„Ha most megnyitunk minden védett alapot, precedenst teremtünk."

„Talán éppen precedensre van szükségünk."

„Válság idején könnyű ilyen mondatokat kimondani."

Nerai közelebb hajolt hozzá.

„És ön szerint mikor kellene feltárni a rendszer gyenge pontjait? Békés időszakban, amikor senkit sem érdekelnek?"

Este ismét összeült az egészségügyi tanács.

Az esetek száma meghaladta a kétmilliót.

Ezúttal Thaeronról is érkezett jelentés.

Az egyik zárt kupolában három dolgozónál ugyanazok a tünetek jelentkeztek.

Ketten aureliánok voltak.

A harmadiknak az apja volt aurelián.

A tanács elnöknője megnyitotta az előkészített nyilatkozatot.

Még mindig hiányzott belőle egy szó.

Mareia felállt.

„Ha félnek kimondani, kit öl meg a betegség, nem minket védenek a megkülönböztetéstől. Önmagukat védik a felelősségtől."

„Ez nem igazságos" – mondta Voltr.

„Az sem igazságos, hogy az anyák idegenek üzeneteiből tudják meg az igazságot, miközben az államok a népesség egyenlőtlen érintettségéről beszélnek."

„A név erőszakot szabadíthat el."

„Az erőszak már elkezdődött."

„Súlyosbíthatja."

„A hallgatás vakká teszi."

Jesair a Davionok házából csatlakozott.

Addig nem szólalt meg.

„Mondják ki" – mondta.

Mindenki a képmása felé fordult.

„Jesair – kezdte az elnöknő –, mérlegelnünk kell—"

„Aurelián vagyok. Mareia aurelián. A kórházakban fekvő emberek aureliánok. Nem védenek meg bennünket azzal, hogy körülírássá változtatnak."

„És ha a társadalom fenyegetésként kezd önökre tekinteni?"

„Akkor mondják ki világosan, hogy veszélyben lévő emberek vagyunk, nem veszélyforrások."

Daren Voltr Jesairra szegezte a tekintetét.

„És ha ez nem lesz elég?"

„Az igazság gyakran nem elég. A hazugság még kevésbé."

A tanács módosította a nyilatkozatot.

Röviddel éjfél előtt Elarion legfőbb egészségügyi vezetője megjelent minden nyilvános csatornán.

A betegség nevét csak körülírta.

Aztán kimondta az emberek nevét.

„Az eddigi adatok azt mutatják, hogy az ismeretlen megbetegedés aránytalanul nagy mértékben érinti az aureliánokat és a bizonyos aurelián örökletes kötődéssel rendelkező személyeket."

Magyarázat következett.

A terjedésről.

A bizonytalanságról.

A megkülönböztetés tilalmáról.

Az azonnali tesztelés és védelem szükségességéről.

A legtöbb ember azonban az első mondatot jegyezte meg.

Az egész bolygó képernyőin aranyszínű szemek jelentek meg.

A világ végre kimondta az áldozatok nevét.

És egyúttal meg is bélyegezte őket.

28. Aranykör az üveg mögött

Az üveg lett a világjárvány anyaga.

Ott volt a kórházakban.

A városnegyedek határain.

A közlekedési csomópontokban.

A gyerekek és a szüleik között.

A betegek és azok között, akik segíteni akartak nekik.

Átlátszó volt, mégis elválasztott.

Ez volt a rendeltetése.

Az első napokról készült régi fényképeken az elkülönítő helyiségek falához nyomódó arcok látszottak. Kezek mindkét oldalon. Érintés nélkül mozgó szájak. Aranygyűrűk a szemekben, amelyeket az üveg kiemelt a kórházi fény visszaverődésével.

A jel, amely egykor csak néha volt látható, láz idején egyre gyakrabban mutatkozott meg.

Az orvosok nem tudták, hogy ez a betegség része-e, vagy csupán a test reakciója.

A közvéleményt nem érdekelte a különbség.

Az üzletek bejáratánál íriszszkennerek kezdtek megjelenni.

Hivatalosan testhőmérsékletet és alapvető egészségügyi mutatókat mértek.

Egyes magánüzletek úgy módosították őket, hogy jelezzék az aurelián jegyeket.

Ez törvénytelen volt.

Az üzemeltetők azt állították, hogy a vásárlókat védik.

Az egyik államban a kormány betiltotta az ilyen rendszereket.

Egy másikban átmenetileg engedélyezte őket.

Egy harmadikban úgy tett, mintha nem tudna a létezésükről.

Negyven állam.

Negyven válasz egyetlen félelemre.

Auriolában Elan egy egészségügyi csatornán keresztül kapcsolatba léphetett Jesairral.

A fiú arca kisebb volt, mint amilyennek Jesair emlékezett rá. A láz elvette gyermeki teltségét. Nyitva volt a szeme, és az aranygyűrű olyan fényesen ragyogott benne, hogy természetellenesnek hatott.

„Emlékszel rám?" – kérdezte Jesair.

Elan megmozdult.

Egy ujja.

„Anyukád itt van melletted."

A fiú az üveg felé nézett.

„Azt mondta, a gyűrűről kérdeztél."

Elan ajka megmozdult.

Alig hallatszott a hangja.

„Lát?"

Jesair közelebb hajolt.

„Micsoda?"

„Hogy jobban lát-e."

Eszébe jutott régi beszélgetésük.

„Nem – mondta. – A gyűrű nem."

Elan várt.

„Az ember aszerint lát, hogy mer-e odanézni."

A fiú lehunyta a szemét.

„Én nem akarok."

„Mit nem akarsz látni?"

„Anyát sírni."

Jesair nem tudott felelni.

Elan anyja az üveg túlsó oldalán állt, és kezét a szája elé szorította.

„Szabad félned – mondta Jesair. – Nem kell mindig bátornak lenned."

„Te félsz?"

„Igen."

„Mitől?"

Jesair a fiú anyjára nézett.

Az egészségügyi adatokra.

Saját tükörképére a képernyőn.

„Hogy nem tudok segíteni."

Elan egy darabig hallgatott.

„Akkor egyformák vagyunk."

Jesair halványan elmosolyodott.

„Igen."

Az egészségügyiek megszakították a kapcsolatot.

Elannak újabb beavatkozásra volt szüksége.

Jesair ott maradt az üres képernyő előtt.

Keze az asztalon nyugodott.

A Davionok keze.

A kéz, amelyről a régi szövegek azt írták, hogy lázakat csillapított.

Most egyetlen gyermeket sem érinthetett meg.

Mareia egy tál forró levessel érkezett. Jesair észre sem vette.

„Egyél. Reggel óta itt vagy."

„Elan megkérdezte, segítek-e neki."

„És mit mondtál?"

„Hogy vonalban maradok."

„Ott maradtál."

„Attól nem gyógyul meg a tüdeje."

„Nem. De az anyja azt mondta, hogy utána hagyta, hogy előkészítsék a beavatkozásra."

Jesair felvette a kanalat. Annyira remegett a kezében, hogy újra letette.

„Dühít, amikor az emberek csodát várnak egy Daviontól – mondta. – Ma egy pillanatra én is vártam rá."

Mareia leült mellé. „Elmegyek az anyjához. Te próbálj legalább egy keveset enni."

Elan hajnal előtt meghalt.

Az anyja nem lehetett ott mellette testben.

Az egészségügyiek azonban megengedték neki, hogy az üvegnél maradjon.

Amikor a műszerek elhallgattak, még sokáig rajta tartotta három ujját.

Jesair néhány perccel később értesült a haláláról.

Nem tett nyilvános nyilatkozatot.

Nem beszélt az első gyermekről, akit személyesen ismert.

Csak kiment a Davionok kertjébe, és ott állt, amíg fel nem kelt Elarion Napja.

Azon a napon további nyolcezer ember halt meg.

Elan volt az egyetlen, akinek Jesair tudta a nevét.

Ez a nagy katasztrófák egyik legkegyetlenebb vonása.

A számok nőnek.

A fájdalom mindig konkrét marad.

Egy ágy.

Egy anya.

Egy kéz az üvegen.

A nyilvános hálózatokon megjelent egy aurelián kislány képe, aki egy karanténközpont átlátszó fala mögött állt. Tízéves lehetett. Valaki levágta a haját, hogy az egészségügyiek könnyebben dolgozhassanak, és a szemében tisztán látszott a gyűrű.

A másik oldalon egy selenita ápoló állt.

A kislány az üvegre tette a tenyerét.

A férfi a másik oldalról hozzáillesztette a magáét.

A fénykép bejárta a bolygót.

Némelyek számára az együttérzés jelképévé vált.

Mások számára annak bizonyítékává, hogy az aureliánokat elkülönítve kell tartani.

Ugyanaz a kép képes volt szeretetet és gyűlöletet is táplálni.

Attól függött, mit hozott magával az ember, mielőtt ránézett.

Arien Korveth látta a fényképet.

Kinagyította a kislány szemét.

Aranygyűrű.

Ugyanez a jel látszott Mareián, amikor haragudott, félt, vagy olyan mélyen összpontosított, hogy megszűnt számára a külvilág.
A másodperc töredékére egy összetört közlekedési modul tárult fel előtte. Fehér fény. Anyja ujjai a tenyerében. Egy egészségügyi dolgozó hangja: Aurelián regenerációs profil.
A mentőmodul ajtaja egy idegen gyermekkel zárult be. Arien hosszú éveken át emlékezett rá, melyik oldalon maradt állva.
A fényképen most egy másik gyermek állt az üveg mögött. A szemében ugyanaz a gyűrű. Arien megpróbálta felidézni annak a fiúnak az arcát, akit egykor elszállítottak. Helyette csak a rémült kislányt látta.
Azt mondta magának, hogy nem ismeri a gyermeket.

Hogy egyes képek nem fedhetik el a civilizációs célt.

Hogy minden nagy változásnak ára van.

Aztán bezárta a fényképet.

Néhány perc múlva újra megnyitotta.

A kislány még élt.

Ez rosszabb volt.

A halottak már nem néztek.

Kael személyesen jött el.

Arien nem engedte be, de Kaelnek még mindig megvoltak a hozzáférési jogai, amelyeket egykor fölöslegesnek tartott visszavonni.
Az ajtó kinyílt.

„A kutatási archívumokat át kell adni az egészségügyi tanácsnak” – mondta.

„Már válaszoltam önnek.”

„Most nem a tervéről beszélek. A gyógyításról beszélek.”

„Az eredmények névtelenítve és szétosztva léteznek.”

„Valakinek tudnia kell összekapcsolni őket.”

„A BIO-AI-nak.”

„Hol van?”

„A számítások több bérelt környezetben futottak.”

„Hol van a modell, Arien?”

Arien ránézett.

„Nincs egyetlen modell.”

Kael mozdulatlanul állt.

„Még azt is felosztotta.”

„Így biztonságosabb volt.”

„Kinek?”

Arien nem válaszolt.

„Azt akarta, hogy senki ne lássa az egészet – folytatta Kael. – Se a laboratóriumok. Se a bankok. Se a hatóságok. És most már maga sem látja.”

„Látom az eredményt.”

„A holttesteket látja.”

Kael a nyilvános egészségügyi térképre mutatott.

„Ez nem irányított válság.”

„Sosem állítottam, hogy nem lesznek áldozatai.”

„Nem korlátozódik az aureliánokra.”

Arien megmerevedett.

„Közvetett halálesetek. Túlterhelt kórházak. Gyógyszerhiány. Közlekedési zárlatok. Minden ághoz tartozó emberek.”

„Ez elmúlik.”

„Az aureliánok nem?”

„Ők a probléma magva.”

Kael közelebb lépett hozzá.

„Nem. A probléma magva előttem áll.”

Arien szeme összeszűkült.

„Maga nyitotta meg nekem a számlákat.”

„Igen.”

„Maga biztosította a kivételeket.”

„Igen.”

„A maga emberei hárították el az akadályokat.”

„Igen.”

Kael minden beismerést nyugodtan mondott ki.

Védekezés nélkül.

„És ezért tudom, mit tettem.”

„Mi változott?”

„A méret.”

Arien keserűen elmosolyodott.

„Vagyis ön szerint az erkölcs pusztán számok kérdése.”

„Nem. A számok csak elvették magától a lehetőséget, hogy azzal áltassa magát: amit művel, politika.”

Arien az üveg mögött álló kislány fényképe felé fordult.

„Jesair új mítoszt csinál ebből.”

„Talán.”

„Az emberek hozzá fognak fordulni.”

„Már hozzá fordulnak.”

„Na látja.”

Kael valami szánalomfélével nézett rá.

„Maga mindvégig attól félt, hogy Jesair prófétának fog látszani. Ezért teremtett neki egy apokalipszist.”

Elment.

Arien egyedül maradt.

A képernyőn a kislány az üveget érintette.

Nem tudta, életben maradt-e.

Nem akarta megtudni.

Auriolában Jesair csak este tért vissza a házba.

A küszöbön Elan anyja várta.

Nem mehetett közel hozzá. Házi elkülönítésben volt.

Néhány méterre álltak egymástól.

„Beszélt veled” – mondta.

„Igen.”

„Félt.”

„Igen.”

„Igazat mondtál neki?”

„Igyekeztem.”

A nő bólintott.

„Akkor többet tettél, mint mi mindannyian.”

Jesair lehajtotta a fejét.

„Nem.”

„Ne vedd el ezt tőlem.”

Felemelte a tekintetét.

„Hinnem kell abban, hogy nem egyedül ment el” – mondta a nő.

Jesairnak eszébe jutott a nemzetségi könyv mondata.

Ne menj el egyedül.

Elan az üveg mögött volt.

Az anyja egy másik üveg mögött.

Ő a képernyőn.

És mégis, az utolsó pillanatban létrejött közöttük valami, amit semmilyen fal nem tudott egészen elválasztani.

„Nem egyedül ment el” – mondta Jesair.

Ezúttal nem tudta, igaz-e.

Csak azt tudta, hogy ki kell mondania.

29. Jesair hangja és a Híd az egységes elarhoz

Amikor csődöt mond a közös nyelv, az emberek hangot kezdenek keresni.

Amikor csődöt mond a közös nyelv, az emberek nem feltétlenül a legbölcsebb hangot keresik.

Nem is a legpontosabbat.

Olyan hangot keresnek, amely mellett egy pillanatra megszűnik az érzésük, hogy a világ egymásnak ellentmondó utasításokra hullik szét.
Az egészségügyi hatóságok elkülönítésről beszéltek.

A politikusok stabilitásról.

A bankok likviditásról.

A nemzetségi tanácsok az aureliánok védelméről.

A biztonsági szervek rendről.

Mindenki a saját intézményének helyes nyelvén beszélt.

Senki sem a félelem egészének nyelvén.

Jesair nem akart beszélni.

Elan halála után három nyilvános szereplést utasított vissza. Azt mondta, nincs joga egy gyermek halálát beszéddé változtatni. Nem akart kamerák elé állni, miközben Elan anyja még mindig a fia üveghez szorított tenyerét látta maga előtt. Nem akart más fájdalmából tekintélyt teremteni magának.
Mareia a régi nemzetségi teremben talált rá.

Aser Davion portréja alatt ült, akiről azt írták, hogy egy réges-régi lázjárvány idején házról házra járt. Egyesek szerint gyógyított. Mások szerint csak a betegek mellett maradt, amikor mindenki más már félt hozzájuk érni.
„Az embereknek tudniuk kell, mit tegyenek” – mondta Mareia.

„Erre valók az orvosok.”

„Az orvosoknak a közvélemény egy része már nem hisz.”

„Akkor higgyek nekik helyettük?”

„Mondd meg nekik, hogy higgyenek.”

Jesair felállt.

„Miért én?”

„Mert amikor a politikusok azt mondják, maradjatok otthon, az emberek parancsot hallanak. Amikor a bankárok azt mondják, őrizzétek meg a nyugalmatokat, azt hallják, hogy valaki a piacokat védi. Amikor te mondod, talán egy embert fognak hallani.”

„Egész életemben pontosan ez ellen küzdöttem.”

„Mi ellen?”

„Hogy olyasmit csináljanak belőlem, ami nem vagyok.”

„Akkor mondd meg nekik, mi vagy.”

Jesair ránézett.

„És mi vagyok?”

„Egy rémült aurelián, aki nem tud érintéssel megmenteni senkit.”

Mindennek ellenére elmosolyodott.

„Ez nem hangzik túl biztató kezdésnek.”

„Igaz.”

Jesair első megszólalása nem egy tárgyalóteremben született.

A Davionok házának kertjében állt.

Mögötte nem voltak zászlók, állami jelképek vagy nemzetségi címerek. Csak fák, régi falak és a völgy, amelyben újabb házak zárultak be.

„Jesair Davionnak hívnak – kezdte. – Aurelián vagyok. És félek.”

Ez a mondat egy órán belül elterjedt az egész bolygón.

Nem azért, mert fennkölt volt.

Hanem mert szabad volt kimondani.

Emberek milliói féltek, és hetek óta csak olyan hangokat hallottak, amelyek úgy tettek, mintha a félelem a kommunikáció technikai hibája volna. Jesair volt az első ismert ember, aki nem magyarázta, nem számolta fel, és nem is leplezte el.

Beismerte.

„Féltem a kórházakban fekvő embereket. A családokat, amelyek elszakadtak egymástól. A gyerekeket, akik a saját szemüket nézik, és azt kérdezik, vajon ítélettel születtek-e. Félek azoktól az emberektől is, akik félelmükben úgy kezdenek tekinteni a szomszédaikra, mint egy betegségre.”

Elhallgatott egy pillanatra.

„Nem vagyunk betegség. Nem vagyunk jelkép sem. Emberek vagyunk."

Látszott az aranygyűrű a szemében.

Nem rejtette el.

„Tartsátok be az egészségügyi intézkedéseket. Ne menjetek oda, ahová nem szabad. Védjétek magatokat és másokat is. De ne tévesszétek össze a védelmet a megalázással. A beteg elkülönítése szükséges lehet. Elutasítani egy embert azért, aminek született: gyávaság."
Az egészségügyi hatóságok egyes képviselői attól tartottak, hogy Jesair szavai gyengítik a fegyelmet.

Más történt.

Beszéde után több aurelián jelentette önként a tüneteit.

Kevesebben menekültek el a lezárt területekről.

Több család egyezett bele a betegek kórházba szállításába, mert először hallották, hogy egy intézkedés elfogadása nem feltétlenül jelenti a bűnösség elfogadását.
Egyes városokban csökkent az erőszak.

Nem mindenütt.

Egyetlen hang sem képes minden emberben megállítani a félelmet.

De egy pillanatra megváltozott az iránya.

Jesair továbbra is rendszeresen megszólalt.

Soha nem nevezte beszédnek ezeket az alkalmakat.

Emberekkel beszélgetett.

Egy anyával, aki három gyermekét veszítette el.

Egy veyran orvossal, akit a saját közössége vádolt meg azzal, hogy mások rovására segíti az aureliánokat.

Egy selenita temetkezési dolgozónővel, aki már nem számolta a neveket, mert nem bírta tovább.
Egy aurelián öregemberrel, aki azt állította, hogy a világjárvány büntetés a régi hagyományok elhagyásáért.

„Akkor a gyerekeket is bünteti?" – kérdezte tőle Jesair.

Az öreg nem válaszolt.

„Ha nem tudjuk úgy megmagyarázni a szenvedést, hogy közben ne csináljunk Istenből gyermekgyilkost, talán nem kellene megmagyaráznunk."
Az emberek menteni, lejegyezni és továbbküldeni kezdték Jesair szavait.

Minél inkább tiltakozott az ellen, hogy mítosszá váljon, annál inkább azzá lett.

Ariennek legalább egy dologban igaza volt.

A válság növelte Jesair erkölcsi tekintélyét.

Abban azonban nem volt igaza, hogy miért.

Az emberek nem a nemzetsége miatt követték.

Azért követték, mert úgy beszélt a félelemről, hogy nem használta ki.

Hangjával együtt az a gondolat is terjedt, amelyet valamivel korábban Nitrában fogalmazott meg.

Az érték nem járhat árnyékban.

Akkor elvontan hangzott.

Egy nyilvános fórumon elhangzott mondat volt, amelyről közgazdászok, jogászok és bankárok vitáztak. Elarion legtöbb lakójának kevesebbet jelentett, mint a kenyér ára, a lakbér vagy a számlaegyenleg.
A világjárvány testet adott neki.

A kórházak készletei fogyni kezdtek.

Nem azért, mert Elarionnak ne lett volna elegendő termelőkapacitása. Az automatizált gyárak gyorsan tudták növelni a termelést. A thaeroni üzemek szünet nélkül dolgozhattak, és a teherforgalmi folyosók továbbra is működtek.
A gondot az jelentette, hogyan juttassák el a terméket oda, ahol szükség van rá.

A válságközpont falán helyi híradás ment. Lélegeztetőgépeket szállító autonóm járművek álltak a határon; a túloldali kórházban már az utolsó szabad készülékeket osztották el.
„A berendezések tegnap készültek el – mondta a riporternő. – A közlekedési rendszer ismeri az útvonalat. Az elszámolási csomópont azonban nem hajlandó jóváhagyni a fizetést."
A kép alatt ott világított az indok: NINCS MEGÁLLAPODÁS AZ ÁRFOLYAMKOCKÁZAT FEDEZETÉRŐL.

A szállító attól félt, hogy a valuta gyengülése után az anyagért annyit sem kap, amennyit fizetett érte. Az állam nem volt hajlandó a teljes kockázatot átvállalni. Mindkét rendszer azonnal kiszámította az összegeket, de mindegyik a másik fél kötelezettségvállalására várt.

„Mikor indulhatnak tovább a járművek?" – kérdezte a riporternő a kórház vezetőjét.

„Amikor valaki aláírja, hogy vállalja az árkülönbözetet – mondta a nő. – Én csak a készülékek átvételét írhatom alá."

Saira lehalkította a közvetítést. A válságtérképen szállításra kész árut, szabad folyosókat és egy olyan döntést látott, amelyhez egyetlen elszámolási rendszernek sem volt hatásköre. A gépek gyorsasága ezen semmit sem változtatott.

A nyilvánosság kérdezni kezdett.

Miért állnak a berendezések a határon, amikor a túloldali kórházban már nincsenek szabad készülékek?

Ki viseli a döntésre várva elvesztegetett órák árát?

Jesair mondata megjelent a feltartóztatott szállítmányokról, megmagyarázatlan díjakról és üres raktárakról szóló hírek alatt.

Az érték nem járhat árnyékban.

Az emberek átformálták.

Ha a pénz feltartóztatja a gyógyszert, látnunk kell, hol akadt el.

Vitacsoportok, civil kezdeményezések, egészségügyi dolgozókból, programozókból és közgazdászokból álló informális hálózatok alakultak. Egyesek minden közpénzből teljesített kifizetés nyilvánosságra hozatalát követelték. Mások a vállalatok végső tulajdonosainak nyílt nyilvántartását javasolták. Megint mások azt kérték, hogy minden polgár láthassa, ki és mikor nyitotta meg a pénzügyi adatait.

Nerai ezekben a javaslatokban a saját szavaira ismert.

Már nem az ő neve alatt terjedtek.

Nem is Jesairé alatt.

Szétoszlottak az emberek között, és önálló életre keltek.

Az átláthatóság gondolata nem azért vált népszerűvé, mert Elarion lakói hirtelen erkölcsileg tökéletesebbek lettek.

Azért vált népszerűvé, mert az átláthatatlanság fájni kezdett.

Ekkor már több éve létezett a Híd nevű vállalat.

A világjárvány előtt kevesen tudtak róla.

Lera Vain alapította két fizetési rendszerekkel foglalkozó programozóval, egy korábbi banki elemzőnővel, egy kriptográfiai nyilvántartásokkal foglalkozó szakértővel és egy jogásznővel együtt, aki korábban a határokon átnyúló elszámolás szabályain dolgozott.
Eredetileg nem akartak új pénznemet létrehozni.

Egyszerűbbé akarták tenni a fizetést Elarion államai között, valamint Elarion és Thaeron között.

Egy szokásos határon átnyúló fizetés több bankon haladt át. Mindegyik csak a saját szakaszát ismerte. A felhasználó látta az elküldött összeget, és olykor azt sem tudta pontosan, végül mennyit kap a címzett.
A Hídnak fordítórétegként kellett működnie.

Az embernek még a fizetés jóváhagyása előtt látnia kellett a végső árat.

Látnia kellett az árfolyamot.

A díjat.

A megérkezés idejét.

És azt is, mennyit kap a címzett.

A projekt azonban már a világjárvány előtt változni kezdett az átláthatóságról folyó nyilvános viták hatására.
Lera figyelemmel kísérte Jesair nitrai szereplését. Később elolvasta Nerai Sael elemző írását arról, hogy a pénzügyi hatalomnak láthatónak kell lennie, de láthatónak kell lennie mindenkinek is, aki ellenőrzi.
A Híd csapata fokozatosan átdolgozta az egész rendszert.

Minden fizetésnek kitörölhetetlen bejegyzést kellett létrehoznia.

Nem az összes személyes vásárlás nyilvános nyilvántartását.

Az megsemmisítette volna az egyszerű ember magánszféráját.

Nyilvánosan a rendszer szabályainak, a vállalat tartalékainak, a nagy pénzáramlásoknak, a tulajdonosi kapcsolatoknak és a társadalmi hatalom küszöbét átlépő tranzakcióknak kellett megjelenniük.
A magánjellegű fizetések magánjellegűek maradtak.

De a felhasználó minden adatbetekintésnél látta, ki nyitotta meg az adatait, milyen jogosultság alapján és mikor.
Ha egy bank visszatartotta a fizetést, meg kellett indokolnia.

Ha egy automatizált rendszer jelölte meg, ismertnek kellett lennie az alkalmazott szabálynak.

Ha valaki felmentést kapott a nyilvánosságra hozatal alól, a rendszer rögzítette, ki engedélyezte, és meddig volt érvényes.

Egyetlen kormány sem uralhatta egyedül az egész hálózatot.

A protokoll nyílt volt.

A bejegyzéseket több független csomópont ellenőrizte, amelyeket különböző államokban bankok, egyetemek, civil egyesületek és könyvvizsgáló intézmények működtettek.
A Hídnak saját ellenőrző tanácsa volt, de nem változtathatta meg utólag a fizetések történetét, és nem törölhette a saját döntéséről szóló bejegyzést sem.
Lera egyszerűen magyarázta el az elképzelését:

„Nem akarunk olyan szemet építeni, amely mindenkit lát, és maga láthatatlan marad."

A befektetők azt válaszolták, hogy az emberek nem filozófiát akarnak.

Kényelmet akarnak.

A bankok azt állították, hogy a tartalékok, díjak és tulajdonosi kapcsolatok közzététele sérti az üzleti titkot.
A szabályozók figyelmeztettek: egy magánvállalat nem keltheti azt a benyomást, hogy bolygószintű pénzügyi infrastruktúra.
A Híd ezért sokáig kicsi maradt.

Technológiai cégek, néhány thaeroni kereskedő és olyan csoportok használták, amelyek tagjai rendszeresen utaltak pénzt az államok között.
A rendszer működött, de nem volt oka a növekedésre.

Aztán jött a világjárvány.

Az első új felhasználók nem kormányok vagy nagy kórházak voltak.

Hanem önkéntesek.

Egy civil csoport védőszűrőkre gyűjtött pénzt a lezárt aurelián területek kórházainak. Az adományok hét államból, hat pénznemben érkeztek.

A szokásos eljárással több számlát kellett volna vezetniük, újra meg újra pénzt váltaniuk, és a közvetítő bankok visszaigazolására várniuk.
A Hídon keresztül minden befizetést egyetlen egyenlegre fogadhattak.

A rendszer ezt elarban fejezte ki.

Az elar eredetileg nem volt önálló pénznem.

A Híd hálózatának egysége volt, amely energiafajtákból, nyersanyagokból és a fő elarioni pénznemekből álló, nyilvánosan meghatározott kosáron alapult. Értéke nem egyetlen állam vagy egyetlen központi bank döntése szerint változott.
A Híd minden elar mögött meglévő pénznemekben és rövid lejáratú, likvid eszközökben tartott tartalékot.

A tartalékok összetétele nyilvános volt.

Bárki ellenőrizhette, hogy a forgalomban lévő elarok mennyisége megfelel-e a tényleges fedezetnek.

Az önkéntes száz elart látott.

Az adományozó helyi pénznemmel fizethetett.

A szűrő gyártója megkaphatta a saját pénznemét, vagy megtarthatta az elarokat.

A felhasználó számára ez egyetlen fizetés volt.

A háttérben továbbra is több pénzügyi rendszer találkozott, de az összetettségük terhét már nem a pénztárnál álló ember viselte.
Az első gyűjtés néhány óra alatt lezárult.

Minden adományozó látta, hány elar érkezett.

Látta a teljes összeget.

Látta a szűrők megrendelését.

Látta a gyártót, az árat, a díjat és a szállítás visszaigazolását is.

Nem látta a betegek nevét, sem mások kisebb személyes adományait.

A közös pénz útja volt látható.

A gyűjtés híre elterjedt.

Egy másik szervezet thaeroni gyógyszervásárlásra használta a Hidat.

Aztán egy orvoscsoport külföldi egészségügyi dolgozók szállásának biztosítására.

Később egy kisebb kórház, amely nem tudott a szállítójának a kért pénznemben fizetni.

A Híd először ott jelent meg, ahol a megszokott rendszerek csődöt mondtak.

Nem azért, mert az emberek jobban bíztak volna benne, mint a bankokban.

Hanem mert megmutatta azt, amit a bankok nem mutattak meg.

Mennyibe kerül a fizetés.

Merre halad.

Mikor érkezik meg.

Mennyit kap a címzett.

És ki tartotta esetleg fel.

Amikor egy védőruha-szállítmány késett, a nyílt nyilvántartás megmutatta, hogy a fizetést nem az eladó és nem is a fuvarozó tartotta vissza. Egy közvetítő bank állította meg, amely további igazolást kért a pénz eredetéről.

A bank nem állíthatta, hogy a probléma máshol keletkezett.

Döntéséhez név, időpont és indok tartozott.

Egy órán belül pótolta a dokumentumot.

A fizetés továbbhaladt.

Egy másik vásárlásnál kiderült, hogy a szállító közvetlenül a rendelés jóváhagyása előtt megemelte az árat. Azt állította, hogy megváltozott a pénzneme árfolyama.

A Híd nyilvántartása megmutatta, hogy az árfolyam alig mozdult.

A szállító visszaállította az árat.

Nem azért, mert becsületesebb emberré vált volna.

Hanem mert a magyarázata ellenőrizhető volt.

Fokozatosan nagyobb szervezetek is csatlakoztak a hálózathoz.

Először jótékonysági alapok.

Aztán regionális kórházi hálózatok.

Aztán gyártók, amelyek nem akartak több tucat pénznemben számlákat kezelni.

A kereskedőnek előnyt jelentett, hogy egyetlen árat adhatott meg elarban, és eldönthette, elart vagy helyi pénzt fogad-e el.

A kórháznak előnyt jelentett, hogy a szállítók árait az árfolyamok folytonos átszámítása nélkül hasonlíthatta össze.

Az adományozóknak fontos volt, hogy látták, hová került a közös pénz.

A kórházi vezetőknek kellemetlen volt, hogy döntéseiknek nyoma maradt.

Ám éppen ez növelte a többiek bizalmát.

Egyes államok megpróbálták betiltani a Hidat.

Azt állították, hogy egy magánvállalat nem hozhat létre olyan egységet, amely kezd az állami pénz versenytársává válni.
A tilalom azonban gyakorlati akadályba ütközött.

A Híd nem követeli az államoktól, hogy mondjanak le a pénznemükről.

A kereskedő továbbra is kaphatott hazai pénzt.

Az adókat továbbra is a helyi törvények szerint fizették.

A bankok továbbra is részt vettek az elszámolásban.

A Híd csupán lehetővé tette a felhasználóknak, hogy egyetlen közös értéket tartsanak és küldjenek, és nyíltan megmutatta, mi történik vele.
Amikor az egyik állam blokkolta, a kórházak jelezték, hogy külföldi készleteik egy részét a hálózaton keresztül vásárolják.
Az önkéntes szervezetek összehasonlítást tettek közzé.

A szokásos átutalás két napig tartott, és az érték négy százaléka elveszett.

A Hídon keresztüli fizetés néhány másodperc alatt megérkezett, és teljes költsége előre ismert volt.

Három nap után a tilalmat az egészségügyi tranzakciókra vonatkozó átmeneti kivétellé módosították.

Másutt is hasonló kivételek születtek.

Nem pénzügyi reformként fogadták el őket.

Hanem válságintézkedésként.

Az egyik kivétel lehetővé tette a kórházaknak, hogy elart fogadjanak el.

Egy másik engedélyezte a biztosítóknak, hogy a Hídon keresztül térítsék meg a határokon átnyúló ellátásokat.

Egy harmadik lehetővé tette a közpénzalapoknak, hogy a hálózaton közzétegyék a támogatások elosztását.

Senki sem döntött úgy, hogy az elar bolygószintű pénznemmé válik.

Csak az egyes gyakorlati esetekről hoztak döntéseket.

Mindegyik eltávolított egy akadályt.

Jesair először akkor beszélt a Hídról, amikor már emberek milliói használták.

Nem akarta, hogy a neve egy magánvállalat reklámja legyen. Ugyanakkor látta, hogy a rendszer nagyrészt megvalósítja azt, amiről Nitrában beszélt.

„Nem tudom, hogy egyetlen vállalatnak kell-e választ adnia egy egész bolygó problémájára – mondta egyik megszólalásában. – Minden hatalomnak szüksége van ellensúlyra, annak is, amely átláthatónak mondja magát."

Aztán egyenesen a kamerába nézett.

„De figyeljétek meg, miért használják az emberek a Hidat. Nem azért, mert egy újabb bankra vágynak. Azért használják, mert látják az árat, a szabályokat, a díjakat és a döntéseket is. Ha valaki megállítja a fizetésüket, nem csupán csend marad utána."

Egy pillanatra elhallgatott.

„Amikor egészségesek vagyunk, engedjük, hogy az érték árnyékban járjon, és ezt kényelemnek nevezzük. Most, amikor minden készülék lélegzetet jelent, és minden szállítmány időt, látni akarjuk, hol akadt el az érték. Talán mindig ezt kellett volna akarnunk."

A Híd felhasználóinak száma ismét megnőtt.

De nem pusztán Jesair szavai miatt.

A rendszernek már saját bizonyítéka volt.

Szállítmányok, amelyek hamarabb érkeztek meg.

Gyűjtések, amelyekben nem veszett el a pénz.

Kórházak, amelyek egyetlen egységben vásárolhattak.

Szállítók, akik többnapos várakozás nélkül megkapták a fizetést.

Amikor a kórházi étkezdék használni kezdték a Hidat, az élelmiszer-beszállítóik is csatlakoztak.

Amikor a beszállítók csatlakoztak, az alkalmazottaik is elkezdték elfogadni az elart.

Amikor az egészségügyiek a válság idején járó jutalmuk egy részét elarban kapták, kérdezgetni kezdték, hol fizethetnek vele.

Először a kórházak melletti üzletek kezdték elfogadni.

Aztán a fuvarozók.

A szálláshelyek.

A gyógyszertárak.

Egy kisebb kereskedőnek már nem kellett minden pénznemben számla. Elég volt csatlakoznia a Hídhoz. Az árat helyi pénzben és elarban is feltüntethette, a rendszer pedig a választása szerint automatikusan elszámolta a bevételét.

Eleinte a kereskedők többsége azonnal átváltatta az elarokat.

Később egy részüket megtartották.

Tudták, hogy a következő külföldi beszerzésnél felhasználják őket.

Így az elar már nem csupán áthaladt a rendszeren.

Keringeni kezdett benne.

Az emberek továbbra is megtakaríthattak helyi pénzben.

Abban kaphatták a bérüket.

Abban fizethették az adójukat.

De ha másik államba utaztak, már nem kellett pénzt váltaniuk.

Megnyitották a Hidat.

Ugyanazt az egyenleget látták.

Elarral fizettek.

A kereskedő elart vagy saját hazai pénzét kapta.

Ugyanígy fizettek Nitrában, Sarurban és Thaeron kupolái alatt.

A törvény szerint ez még nem volt Elarion egyetlen pénzneme.

Nem az államok bocsátották ki.

Nem a központi bankok irányították.

Sok kormány továbbra is csupán egy magánhálózat fizetési egységének nevezte.

A pénztárnál álló ember számára azonban a különbség fokozatosan elveszítette jelentőségét.

Egy ára volt.

Egy egyenlege.

Egy fizetése.

És a régi rendszerekkel ellentétben láthatta a szabályokat, amelyek szerint a pénze eljutott tőle egy másik emberhez.

A Híd azért is növekedett, mert nem tett úgy, mintha tökéletes volna.

Alapítói közzétették a vállalat tulajdonosi szerkezetét.

A befektetők nevét.

Részesedéseik mértékét.

A bankokkal kötött szerződéseket.

Az elar fedezetéül szolgáló tartalékok összetételét.

A vezetőség tagjainak javadalmazását.

És minden változást azokban a szabályokban, amelyek alapján a díjakat és a tartalékkosár értékét számították.

Amikor egy ismeretlen végső tulajdonosú alap próbált belépni a hálózatba, a Híd elutasította.

Az alap hátrányos megkülönböztetés miatt pert indított.

A Híd nyilvánosságra hozta a döntés indokát.

Nem azért utasította el az alapot, mert gazdag volt.

Azért utasította el, mert nem lehetett megállapítani, ki jut általa hatalomhoz.

Az egész bolygó figyelte ezt a vitát.

Sokak számára ez volt az első kézzelfogható példa a magánszféra és a titkos hatalom közötti különbségre.

Egy hétköznapi ember megvehette a gyógyszerét anélkül, hogy az egész világ ismerte volna a nevét.

Egy kórházakat felvásárló alap viszont nem rejthette el a tulajdonosát tizennégy társaság mögé.

Jesair és Nerai gondolatai így többé nem pusztán szövegek voltak.

Rendszer alakját öltötték.

Minden betekintés nyomot hagyott.

Minden nagy pénzügyi hatalomnak volt végső tulajdonosa.

Minden kivételnek volt megalkotója és lejárati ideje.

A kisebb személyes fizetések magánjellegűek maradtak.

A mások életét befolyásoló nagy pénzáramlások láthatóak voltak.

A szabályok nyíltak voltak.

A hálózat működtetője nem ellenőrizhetett másokat anélkül, hogy őt magát is ellenőrizték volna.

Az emberek hozzászoktak ehhez a láthatósághoz.

Először a világjárvánnyal kapcsolatban.

Aztán az élelmiszereknél.

Az energiánál.

A közlekedésnél.

A jótékonysági gyűjtéseknél.

Az Elarion és Thaeron közötti vásárlásoknál.

Fokozatosan azt kezdték kérdezni, miért nem érvényesek hasonló szabályok a régi bankokra is.

Miért tudja az állam kimutatni minden bevételüket, miközben nem tudja megmutatni egy közbeszerzés végső kedvezményezettjét.

Miért képes a Híd naponta közzétenni a tartalékait, miközben a központi bankok egyes döntéseket csak hónapok múlva hoznak nyilvánosságra.
Miért látják elarfizetésnél előre a teljes díjat, míg hagyományos átutalásnál a költségek egy része csak a címzettnél jelenik meg.
Az átláthatóság már nem pusztán erkölcsi követelmény volt.

Felhasználói tapasztalattá vált.

Kael Thorne abból a dolgozószobából figyelte a Híd növekedését, amelynek minden ablakát átlátszatlan üzemmódra állították.
A Vesta egyelőre nem jelent meg a rendszerben.

A régi pénzáramlások továbbra is a tulajdonosokat védő bankokban, alapokban és államokban rejtőztek. A Híd csak azt az értéket látta, amely áthaladt a hálózatán.
Az emberek azonban hozzászoktak valamihez, ami Kael számára veszélyesebb volt a nyomozásnál.

Az összehasonlításhoz.

Aki egyszer látta a teljes díjat, kérdezni kezdte, máshol miért nem látja.

Aki egyszer megismerte a végső tulajdonost, gyanakodni kezdett azokra a társaságokra, amelyek elrejtették.

Aki egyszer minden államban ugyanazzal az egységgel fizetett, kérdezni kezdte, mi szüksége harminc pénznemre.

A nyomozást le lehetett lassítani.

A bizottságokat el lehetett árasztani ügyekkel.

A bíróságokat le lehetett foglalni kifogásokkal.

A politikusokat rá lehetett venni, hogy várjanak.

A megszokást azonban nem lehetett ilyen könnyen visszafordítani.

Ha a Híd csupán az egészségügyiek és az önkéntesek eszköze marad, a világjárvány után talán eltűnik.

De már nem az volt.

Családok használták.

Kereskedők.

Gyártók.

Fuvarozók.

Thaeroni dolgozók.

Emberek, akik soha nem olvasták Jesair beszédét, és nem ismerték Nerai Sael nevét.

Nem azért használták az elart, mert az átláthatóság filozófiáját testesítette meg.

Azért használták, mert működött.

Csak később ismerték fel, hogy éppen azért működött, mert láthatóvá tett jókora részt abból, amit a régi rendszerek elrejtettek.

Kael megértette, hogy Arien nem csupán katasztrófát indított el.

Olyan közeget teremtett, amelyben Jesair gondolata mindennapi eszközzé válhatott.

Megmutatta az embereknek a sötétség árát.

És rákényszerítette őket, hogy kipróbáljanak egy rendszert, amelyet békésebb időkben túl merésznek, túl nyitottnak vagy a régi rendre nézve túl veszélyesnek tartva elutasítottak volna.

Néha az ember megpróbálja elpusztítani a jövőt, és éppen ezzel távolít el mindent, ami addig megakadályozta a megszületését.

30. A Harmad

Először az eseteket számolták.

Aztán az ágyakat.

Aztán az oxigénellátó rendszereket, a gyógyszerkészleteket, a szabad elkülönítőket és azokat az embereket, akik még tudtak dolgozni.
Végül a halottak maradtak.

Amíg kevesen voltak, pontos számokat közöltek.

Hétszáznegyvenkettő.

Tizenegyezer-kilencszáznyolc.

Kétmillió-négyszázezer.

Az emberi elmében minden szám még képes volt azt a látszatot kelteni, hogy emberek száma.

Aztán jöttek a tízmilliók.

A százmilliók.

És a testekből görbe lett.

Emelkedik.

Süllyed.

Gyorsul.

Északra húzódik.

Elérte Vasýriát.

El fogja érni Thaeront.

Az emberi elme nem képes egymilliárd külön halált hordozni.

Egymilliárd ágyat kellene elképzelnie.

Egymilliárd utolsó lélegzetet.

Egymilliárd ajtót, amely mögött valaki ott maradt, és egy olyan emberre várt, aki már nem tér vissza.

Egymilliárd félig kiivott edényt az ágy mellett.

Egymilliárd mondatot, amelynek reggel folytatódnia kellett volna.

Ezért számmá változtatta őket.

A számot pedig vonallá.

A világjárvány Auriolából szétáradt Elarion minden államába.

Nem mindenütt egyformán.

Azok a területek, amelyek engedték az egészségügyi rendszereknek az adatmegosztást, nyertek néhány napot. Az orvosok tudták, hol maradtak készletek. Látták a bolygó túlsó oldalán működő kórházak kezelési eredményeit. Algoritmusok hasonlították össze betegség-lefolyások millióit anélkül, hogy ismerték volna azoknak az embereknek a nevét, akikhez tartoztak.

Az orvosok fokozatosan azt is felismerték, miért nem elegendők a számítások. A betegség sokaknál heves védekező reakciót váltott ki, amely károsította az ereket, és újra megtámadta a szerveket, amint sikerült stabilizálni őket. A figyelmeztetés és a keringés visszafordíthatatlan összeomlása között néha csak órák maradtak. A regenerációs terápiákhoz stabil állapotú beteg és napok kellettek. A megosztott adatok egyeseknek időt nyertek; az elveszített időt senkinek sem tudták visszaadni.

Néhány állam elzárta az adatokat.

Szuverenitásról beszéltek.

Az állampolgárok védelméről.

Annak veszélyéről, hogy a válságinfrastruktúra a világjárvány után is az Unió kezében marad.

E félelmek némelyike jogos volt.

A betegséget azonban nem érdekelte, milyen jogi indokkal zárta el előle az ember az adatokat.

Ezekben az országokban néhány nappal tovább mozgott a sötétben.

Néhány nap pedig a Harmad idején egy egész korszak volt.

Thaeronon az első esetek az orbitális ellátáshoz kapcsolódó kupolákban jelentek meg.

Az igazgatók azonnal lezárták a közlekedési folyosókat.

Csakhogy Thaeron olyan világ volt, amely az ember és a gép közötti megszakítatlan egyezségnek köszönhette a létét.

A kupoláknak vízre volt szükségük.

Biológiai nyersanyagokra.

Pótalkatrészekre.

Energiacellákra.

Szűrőkre.

Vegyi keverékekre.

Minden út, amelyet elzártak a betegség elől, egyúttal olyan út is volt, amelyen az élethez szükséges dolgok érkeztek.
Elarionon egy falu megfeledkezhetett az államról, és túlélhetett néhány napot.

Thaeronon még egy szivattyúról sem lehetett megfeledkezni.

Ezért ott gyorsabban elfogadták a válságelart, mint az anyabolygón.

Minden szállítmánynak volt nyilvános bejegyzése.

Minden döntésnek meghozója.

Minden elutasításnak indoka.

A kupolák igazgatói eleinte tiltakoztak. Azt állították, hogy a rendszer felfedi a stratégiai készleteket.

Aztán kiderült, hogy az egyik igazgató egy magán-lakószektorba irányította át a vizet, ahol a családja és a tanácsához kötődő emberek éltek.
A bejegyzést mindenki láthatta.

A tiltakozás elhalkult.

Elarionon közben nemcsak az egészségügyi hálózat kezdett összeomlani.

Az érték mérésének régi módja is széthullott.

Nem egyetlen nagy összeomlással.

Apró kudarcok ezreivel.

Azoknak az államoknak a pénznemei, ahol magas volt az aureliánok aránya, rohamosan gyengültek. A piacok előbb számolták a leendő halottakat, mint a kórházak. A termelés csökkenésére, adókiesésre, költségvetési hiányra és a kiadások növekedésére számítottak.
A gyengébb pénz megdrágította a külföldi gyógyszereket.

A drágább gyógyszerek növelték az állam eladósodottságát.

A nagyobb adósság gyengítette a pénzt.

Minél többen haltak meg, annál több pénz kellett a megmentésükhöz.

És minél több pénzre volt szükség, annál kevesebbet ért.

A nyílt válságréteg fokozatosan megmutatta, ki utasított vissza egy szállítmányt, ki változtatta meg az árat, és ki szabadíthatott fel tartalékot az árfolyam-különbözetre. A nyilvánosság látta a döntés következményét abban a kórházban, amely a szállítmányra várt.
A viták nem tűntek el, de többé nem rejtőztek a fizetés névtelen állapotjelzése mögé.
A láthatóság nem tudott olyan gyógyszert előállítani, amelyet még senki sem fedezett fel.

Nem hozta vissza az egészségügyi dolgozókat.

Nem teremtett oxigént az üres tartályba.

Nem formálta az embereket kapzsiság, félelem és önzés nélküli lényekké.

De eltávolított egy mondatot, amely mögött évszázadokon át egyének, vállalatok és kormányok rejtőztek.
Nem tudtuk.

Az első hónap után az elart már nemcsak egészségügyi berendezésekhez használták.

Először a kórházak energiáját fizették benne.

Aztán a lezárt régiók élelmiszerét.

Aztán a dolgozók szállítását.

Aztán a biológiai nyersanyagokat.

A monetáris tanácsok tiltakoztak.

Daren Voltr felszólalt a közös gyűlés előtt.

Sápadtabb volt, mint néhány hete. Már az ő családjának is megvoltak a halottai.

„Szükséghelyzeti elszámolási eszközből pénznemet csinálunk – mondta. – Központi bank nélkül. Felhatalmazás nélkül. A regionális stabilitásról szóló megállapodás nélkül. A félelem kellős közepén tesszük ezt, amikor az emberek szinte bármit jóváhagynak, ami a megmentés szavát viseli."
Nerai vele szemben ült.

„Ezért látható minden szabály."

Voltr megrázta a fejét.

„A láthatóság nem legitimitás."

„Nem – felelte Nerai. – De ha nem látjuk, ki változtatja meg a szabályokat, a legitimitást még megítélni sem tudjuk."

„Az egységes érték tönkreteheti a gyengébb régiókat."

Nerai megnyitott három bejegyzést.

Három szállítmányt.

Három fizetést, amely elakadt a valutaátváltásokban.

„A széttagolt értékek ma teszik tönkre őket."

„Ez retorika."

Az adatokat a közös képernyőre küldte.

„Ezek számlák."

Voltr sokáig nézte őket.

Az ellenvetései nem tűntek el.

Nem is kellett eltűnniük.

Nerai tudta, hogy egy világ, amelyben minden ellenállás meghátrál a helyes érv előtt, ugyanolyan veszélyes lenne, mint az a világ, amelyet meg akart változtatni.
„Ki irányítja majd az elart a világjárvány után?" – kérdezte Voltr.

Nerai egy darabig hallgatott.

„Talán senki."

„Olyan nincs, hogy senki."

Ez a mondat megállította.

Igaz volt.

Minden rendszer mögött ott maradt egy ember.

Vagy egy csoport ember.

Vagy egy szabály, amelyet egykor valaki megírt.

„Akkor úgy kell felépítenünk – mondta –, hogy ne birtokolhassa egyetlen ember."

Saira megnyitotta a tervezetet.

Államok között elosztott csomópontok.

Nyilvános értékszámítás.

A változtatások teljes története.

Semmilyen titkos árfolyam-módosítás.

Visszakövethető hozzáférés.

Megosztott hatáskörök.

A monetáris tanácsok döntéseinek nyilvános ellenőrzése.

Szükséghelyzeti modell.

Tökéletlen.

A halottak között született.

És mégis, az alapjaiban megjelent valami, amit Elarion addig nem ismert.

Érték, amelynek nem kellett sötétben mozognia.

És hatalom, amely kezdett hozzászokni ahhoz a kellemetlen érzéshez, hogy valaki látja.

Jesair közben folytatta megszólalásait.

Mareia hamarabb meglátta rajta a fáradtságot, mint ahogy ő maga beismerte volna.

Az egyik közvetítés után ott maradt a kialudt képernyő előtt.

Nem mozdult.

„Jesair?”

Úgy fordult felé, mintha messziről térne vissza.

„Mi az?”

„Én kérdezem.”

„Csak fáradt vagyok.”

„Pihenned kell.”

„Pihenek.”

„Mikor?”

Elmosolyodott.

„Két katasztrófa között.”

Mareia nem mosolygott.

Odakint esett.

Az eső végigcsorgott a Davionok házának magas ablakain, és a völgy fényei hosszú, vékony patakokká törtek a cseppekben.

„Gyere velem Nitrába.”

Jesair kinézett.

„És az itteni emberek?”

„Kapcsolatban maradhatnak veled.”

„Elan is kapcsolatban maradhatott velem.”

Mareia elhallgatott.

Jesair azonnal lesütötte a szemét.

„Bocsáss meg.”

„Nem kell.”

„Nem kellett volna ezt mondanom.”

„De ezt gondolod.”

Bólintott.

„Van különbség az ember és a képmása között.”

„És ha a jelenléted megöl?”

Ezúttal sokáig tartott, mire válaszolt.

„Akkor talán rosszul döntöttem.”

Mareia rászegezte a tekintetét.

„Akkor már nem lesz kinek elmondanod.”

Közelebb lépett hozzá.

„Nem azt kérem, hogy ne segíts többé. Csak azt kérem, ne hidd, hogy az emberek szeretete azt a kötelességet jelenti, hogy meghalj értük.”

Jesair hallgatott.

„Akkor mit akarsz tőlem?”

„Hogy maradj.”

„Hol?”

Mareia a szemébe nézett.

„Velem.”

Abban a pillanatban a világ összezsugorodott.

Politikai tanácsok nélkül.

Nemzetségek nélkül.

Világjárvány nélkül.

A bolygó nélkül, amely annak az embernek a következő mondatára várt, akit lassan jelképként sajátított ki magának.

Csak egy nő volt ott, aki egyszer már elhagyott egy férfit, mert az képes volt a szerelmet birtoklássá változtatni.

És most nem akarta elveszíteni a másikat azért, mert ő a szerelmet mindenki iránti kötelességgé változtatta.

Jesair a csuklójára tette a kezét.

„Itt vagyok."

Mareia három ujjával megfogta.

Egy pillanatra mindketten elcsendesedtek.

A mozdulat természetesen jött.

És mégis túlságosan természetesen.

Jesairon különös fájdalom futott át.

Semmi kép.

Semmi szó.

Csak valaminek az érzése, aminek ott kellett volna lennie az emlékezetében, de nem volt ott.

Három ujj.

Más fény.

Por.

Egy női kéz.

És gyász valakiért, akit ebben az életben soha nem veszített el.

Mareia elengedte.

„Mi történt?"

„Nem tudom."

Ezúttal igaz volt.

Olyasmire emlékezett, amit még nem élt át.

Azon az estén új előrejelzés jelent meg a válságközpontban.

Saira először nem volt hajlandó nyilvánosságra hozni.

Az adatok hiányosak voltak.

Egyes államok még mindig késve jelentették az eseteket. Azokról a területekről, ahol összeomlott az egészségügy, szinte semmilyen megbízható szám nem érkezett.

Újraszámították a modellt.

Aztán még egyszer.

Változtatták a bemeneti adatokat.

A feltételezett halálozási arányt.

A kórházak kapacitását.

A kezelés kidolgozásának sebességét.

Minden út ugyanahhoz a számhoz közelített.

Nerai azt nézte.

33,1%.

„Ki látta már?”

„Az elemzőcsapat.”

„A politikai vezetés?”

Saira habozott.

„Szélesebb tartományt kapott.”

„Miért?”

„Mert óriási a bizonytalanság.”

„Lehet alacsonyabb az eredmény?”

„Igen.”

„Magasabb?”

Saira nem válaszolt.

A képernyőn világított az átszámítás.

Összesen megközelítőleg hárommilliárd áldozat.

Szinte a teljes aurelián ág.

Több százmillió ember a többi ágból.

„Nyilvánosságra kell hoznunk” – mondta Nerai.

„Ha azt mondjuk, egyharmad, pánikot keltünk.”

„Ha nem mondjuk ki, az államok egytizedre készülnek.”

„Ez előrejelzés.”

„Akkor mondjuk el, hogy előrejelzés.”

A szó először egy belső dokumentumban jelent meg.

Harmad.

A dokumentum még azon az éjszakán kiszivárgott.

Soha nem derült ki, kihez.

Reggelre az egész bolygó ismerte a szót.

Nerai először egy éjszakai csatorna címében látta a kiszivárgott hírt: A LAKOSSÁG EGYHARMADA MEGHALHAT. A műsorvezetőnő megmutatta a bizonytalansági tartományt, nem csupán a legmagasabb görbét. „Ez az összes áldozat számára vonatkozó előrejelzés – ismételte. – Nem azt mondja, hogy már halottak."
A következő képen az egyik állam kormányzója nyugalomra intett. Egy auriolai orvosnő azt válaszolta neki, hogy a nyugalomhoz készletek és nyílt adatok is kellenek. A kép alatt olyan emberek üzenetei jelentek meg, akik a hozzátartozóikat keresték.

Nerai a képernyőnél maradt, amíg a műsorvezetőnő át nem tért a következő témára. Így lett a belső számításból egy mondat, amelyet a családoknak vacsoránál kell majd kimondaniuk.
Nem úgy ejtették ki, mint egy betegség nevét.

A jövő neve volt.

Ha eljön a Harmad.

A Harmad előtt.

A Harmad után.

Mintha már előre létezne egy határ, amelynél az emberek azokra válnak szét, akik folytatják, és azokra, akikből múlt idő marad.
Egyes városokban zavargások törtek ki.

Az emberek feltörték a raktárakat.

Kiürítették a számláikat.

Menekültek a városokból, bár nem tudták, hová.

Máshol önkéntesek sorai alakultak ki.

Idős emberek adták át oxigénkészülékeiket a fiatalabbaknak.

Szállodatulajdonosok nyitották meg szobáikat az egészségügyiek előtt.

Családok hívták fel egymást, amelyek évek óta nem beszéltek.

Egyesek bezárták az ajtókat.

Mások először nyitották ki őket.

A katasztrófa nem az ember egyetlen igazi arcát mutatja meg.

Arcok sokaságát mutatja meg, amelyek addig békésen szunnyadhattak benne.

A második hónap után a halottak száma meghaladta az egymilliárdot.

A harmadik után a kettőt.

Az aurelián városok kiürültek.

A nemzetségi házak, amelyek háborúkat, tűzvészeket és államok megszűnését is túlélték, örökös nélkül maradtak.

Az egyik családban minden férfi meghalt.

Az archívum több mint ezer éve követte a vérvonalukat.

Egy munkatársnő bevitte az utolsó férfi adatait.

A rendszer automatikusan kitöltötte az állapotot:

Vérvonal kihalt.

A nő ezt a két szót nézte.

Hetek óta dolgozta fel a halottak millióiról érkező jelentéseket.

Nem sírt.

Egyetlen mezőnél sírta el magát.

Jesair azon a napon szólt utoljára a bolygóhoz, amikor belázasodott.

Mareia a képen kívül állt.

Már a közvetítés előtt sápadtnak látta.

Jesair a kamerába nézett.

„Ahogy nő a halottak száma, magunkban egyre kisebbé tesszük őket. Ez védekezés. Máskülönben nem bírnánk elviselni."
Elhallgatott egy pillanatra.

„De az ember nem lesz kisebb attól, hogy egymilliárdból az egyik lett."

Egy pillanatra az asztalra támaszkodott.

Mareia előrelépett.

Jesair a tekintetével jelezte neki, hogy jól van.

„Minden ember, aki meghalt, egy kis világ középpontja volt. Volt neve. Volt helye, ahová hazatért. Megvolt a maga nevetése. Valaki ismerte a léptei hangját. Valaki tudta, az étel melyik részét hagyja a tányérján. Valaki várta a hangját."
A képernyők előtt emberek milliói csendesedtek el.

„Civilizációt építettünk, amely képes egy második világot létrehozni. Folyókat helyeztünk át. Erdőket teremtettünk idegen égbolt alatt. Megtanítottuk a gépeket, hogy hamarabb felismerjék a betegséget, mint az orvosok."
Levegőt vett.

Fájt.

„És nem voltunk képesek meglátni a szándékot, amely a saját számláinkon haladt keresztül."

Nerai ennél a mondatnál felemelte a fejét.

„Egy napon azt fogjuk kérdezni, ki tette. Meg kell kérdeznünk."

Jesair elhallgatott.

„De ha a válasz csupán egyetlen ember neve marad, semmit sem értettünk meg. Egy ember hozhat gyűlöletet. Hozhat tervet. Hozhat gonoszságot."
Egyenesen a kamerába nézett.

„Az utat azonban a civilizáció adja meg neki. Vagy nem adja meg."

Nerai megjegyezte ezt a mondatot.

Egy évvel később majd a Konvent előtt mondja ki.

Abban a pillanatban még nem sejtette, hogy fivére utolsó nyilvános szavainak egyikét hallja.

Amikor véget ért a közvetítés, Mareia azonnal odalépett hozzá.

„Forró vagy."

„Meleg van itt."

„Nincs."

Tenyerét a homlokára tette.

Jesair lehunyta a szemét.

„Mióta?"

„Reggel óta."

Mareia hitetlenkedve nézett rá.

„És nem szóltál?”

„Azt hittem, csak fáradtság.”

Megnyitotta az egészségügyi csatornát.

Jesair megfogta a kezét.

„Várj.”

„Mire?”

„Csak egy pillanatra.”

„Jesair, nekünk már nincs egy pillanatunk.”

Először hallatszott félelem a hangjában.

Nem Elarionért érzett félelem.

Egy nő félelme egyetlen emberért.

Jesair kinyitotta a szemét.

Az aranygyűrű fényesebben ragyogott.

Mareia meglátta.

És a férfi tekintetéből megértette, hogy ő is látta.

„Nerai – mondta a csatornába. – Elkülönítésre van szükségünk a Davionok házában.”

A túloldalon csend maradt.

„Jesair?”

Mareia nem válaszolt.

Nem kellett.

„Indulok.”

„Ne” – szólalt meg Jesair.

Nerai hallotta.

„Ne merj nemet mondani nekem.”

„Talán biztonságban vagy.”

„Anyám aurelián volt.”

„Éppen ezért nem tudunk semmit.”

„Odamegyek.”

„Nerai.”

Gyengébb volt a hangja.

„Maradj ott, ahol még tehetsz valamit.”

„A testvérem vagy.”

Jesair egy pillanatra elmosolyodott.

„Éppen ezért.”

Nerai megszakította a kapcsolatot.

Már futott.

Mareia segített Jesairnak eljutni a ház elkülönítő részébe.

„Te kint maradsz” – mondta a férfi.

„Nem.”

„Mareia.”

A nőnek elég volt egyetlen pillantás.

Jesair megértette, hogy nincs értelme folytatni.

„Nem mész el egyedül” – mondta Mareia.

Jesair megremegett.

Ezúttal nem a láztól.

Az a mondat.

Ismerte.

Mintha hatalmas távolságon át jutott volna el hozzá.

Egy helyen át, ahol soha nem járt.

Egy életen át, amelyet soha nem élt.

Az elkülönítő ajtaja bezárult.

Üveg maradt közöttük.

Mareia három ujját az átlátszó falra tette.

Jesair felemelte a tenyerét.

Mielőtt a túloldalról hozzáérhetett volna, Mareiát hideg járta át.

Aztán gyengeség.

A falnak támaszkodott.

„Mareia?”

Megrázta a fejét.

Azt akarta mondani, hogy semmiség.

Helyette megrogyott a térde.

Az egészségügyi rendszer egy második személynél is emelkedett testhőmérsékletet rögzített.

Néhány perccel később már a szomszédos elkülönítőben feküdt.

A köztük lévő ajtót nem volt szabad kinyitni.

Két ágy.

Két aranygyűrű.

Egy átlátszó fal.

Nerai harminchét perccel később érkezett Auriola lezárásához.

A rendszer megtagadta tőle a belépést.

Felmutatta a jogosultságait.

Olyan neveket hívott, amelyek máskor a Réteg minden ajtaját megnyitották.

Semmi sem segített.

Előtte a karanténzár állt.

Mögötte a fivére haldoklott.

Az út fölött világított a halottak száma.

2 999 999 997.

A szám megváltozott.

2 999 999 998.

Nerai lélegzet-visszafojtva nézte a képernyőt.

2 999 999 999.

Aztán:

3 000 000 000.

Az egész bolygón ugyanabban a másodpercben frissült a közös adat.

Elarion egyharmada halott volt.

Neraihoz hívás érkezett a Davionok házából.

A képen meglátta Jesairt.

Mareiát.

És az üveget közöttük.

A katasztrófa megkapta a nevét.

Eljött a Harmad.

Csak még nem végzett.

31. Az üveg mögött

Jesair a negyedik napon halt meg.

Az egészségügyi rendszer pontosan rögzítette a pillanatot.

Az időt.

A pulzust.

A vér oxigénszintjét.

A testhőmérsékletet.

A szív utolsó elektromos aktivitását.

Mindent rögzített, amit meg lehetett mérni.

A lényeget nem.

Az elkülönítők mikrofonjai nem hallgattak folyamatosan. Régi szabály volt ez a betegek méltóságának védelmére. Az orvos bekapcsolódhatott a kapcsolatba. A rendszer jelezhette az életfunkciók változását. De senkinek sem volt joga egy ember utolsó óráit nyilvános felvétellé változtatni.
Ezért senki sem tudta, mit mondott Jesair Mareiának.

Nerai később sokszor visszajátszotta a képet.

Hang nélkül.

Jesair már nem tudott állni.

Ülni sem.

A földön feküdt az üvegnél.

A túloldalon Mareia feküdt.

Arcuk között néhány centiméter maradt, és egy anyag, amely képes volt megállítani a vírust, az érintést és az utolsó ölelést is.
Jesair megmozdította a kezét.

Többre már nem volt ereje.

Tenyerét a padlóra tette.

Mareia felemelte három ujját.

Jesair ajka megmozdult.

Egy rövid mondat.

Talán két szó.

Senki sem hallotta őket.

Mareia igen.

És elmosolyodott.

Később sokféleképpen magyarázták ezt a mosolyt.

A halál elfogadásaként.

Megbékélésként.

A szerelem utolsó megnyilvánulásaként.

Nerai azonban mindig valami különösebbet látott benne.

Mareia nem úgy mosolygott, mint egy búcsúzó nő.

Egyetlen pillanatra olyan nőnek látszott, aki mérhetetlenül hosszú idő után felismert valakit.

Mintha Jesair arca mögött még egy másik is feltárult volna.

Mintha az üveg túloldalán egy pillanatra nem elkülönítő lett volna, hanem egy távoli kert.

Más égbolt.

Más élet.

Emlék, amelynek nem volt ideje emlékké válni.

Jesair lehunyta a szemét.

Tenyere ott maradt az üvegnél.

Mareia azt nézte.

Hét órán át.

Aztán egyre rövidült a lélegzete.

Belégzés.

Csend.

Belégzés.

Hosszabb csend.

Végül már csak csend.

Jesair után hét órával az ő szíve is megállt.

Nerai egy szállítómodulban ült Auriola zárlata előtt.

Kilométerekre tőlük.

Saira mellette ült.

Nem ért hozzá.

Nem mondta, hogy sajnálja.

Vannak mondatok, amelyek kicsinysége már sértés.

A kapcsolatban megjelent egy egészségügyi tisztviselő.

„Döntést kell hoznunk a földi maradványokról."

Nerai ránézett.

A férfi lesütötte a szemét.

„Bocsásson meg. Tudom, hogy—"

„Nem tudja."

Csend.

„Mik a lehetőségek?"

„A biológiai protokoll azonnali, helyben történő megsemmisítést javasol. A nemzetségi tanácsok biológiai minták megőrzését kérik. A nyilvánosság szertartást követel."

„A nyilvánosság?"

„A hír kiszivárgott."

Nerai megnyitotta a hálózatot.

Jesair Davion meghalt.

Később újabb hír jelent meg:

Mareia Lioren meghalt.

Nerai bekapcsolta a hírcsatorna hangját. A műsorvezető már a nemzetségi tanácsokat kérte, hogy nyilatkozzanak Jesair haláláról; Mareia nevénél a szerkesztőségnek még nem volt megerősítése a családtól. A kapcsolt egészségügyi dolgozónő nem volt hajlandó az egészségügyi adataikról beszélni.

„A családnak még nem volt ideje eldönteni, mit akar elmondani" – tette hozzá. Nerai ismerte a választ, amelyet fivére adott volna a magánszféra kérdésére. Hagyta, hogy a csatorna nélküle beszéljen tovább.

Aztán fényképek.

Jesair a nitrai fórumon.

Jesair a betegek között.

Jesair az utolsó megszólalásakor.

Mareia az archívumoknál.

Mareia a kertben.

Mareia, amint három ujjával Jesair csuklóját fogja.

Testük még ki sem hűlt, és a világ máris történetet kezdett gyártani belőlük.

Mártíroknak nevezték őket.

A régi világ utolsó aureliánjainak.

Bizonyítéknak.

Jelnek.

Mások a halálukat fordították minden ellen, amit Jesair valaha mondott.

Ha volt adománya, miért nem mentette meg magát?

Ha kivételes volt, miért nem mentette meg Mareiát?

Miért nem mentett meg hárommilliárd embert?

Nerai kikapcsolta a képernyőt.

„Ott hamvasztjuk el őket."

A tisztviselő bólintott.

„Minták?"

„Csak annyi, amennyi a kutatáshoz szükséges."

„A nemzetségi tanácsok azt kérik—"

„Semmiféle ereklyét."

Halkan beszélt.

„Senki sem fogja birtokolni a testüket."

A tisztviselő kis idő múlva bólintott.

„És a szertartás?"

Nerai a szállítómodul szélvédőjén át a Davionok háza felé nézett, bár onnan nem láthatta.
„Később."

Csakhogy a később még sokáig nem jött el.

Az emberek továbbra is haltak.

A kórházak továbbra is egész éjszakákon át világítottak.

A szállítómodulok továbbra is olyan helyekre vitték a testeket, ahol már senki sem várt rájuk.

A világjárvány több mint hárommilliárd-százmillió embert ragadott el.

Csak azután kezdett meghajlani a görbe.

Nem született egyetlen csodagyógyszer.

Apró győzelmek tucatjai érkeztek.

A szervezet reakciójának hatékonyabb csillapítása.

A kritikus órák jobb felismerése.

Új hatóanyag-kombinációk.

Előrejelző modellek.

A legsebezhetőbbek védelmének módszerei.

Mindegyik megmentette az emberek egy részét.

Együtt megállították a halált.

Amikor az új esetek száma először csökkent a felére, senki sem ünnepelt.

Amikor a tizedére esett, a tereken nem bontottak palackokat.

Amikor az utolsó nagy kórház is bejelentette, hogy újra vannak szabad ágyai, az igazgatónő a bejelentés után bezárkózott az irodájába, és egy órán át sírt.
Elarion túlélte.

Így írták a hírekben.

De a bolygónak nincs szíve, amelynek dobbanását meg lehet mérni.

Az embereknek kellett túlélniük.

És nagyjából minden harmadik hiányzott.

32. Akik eljönnek

Van halál, amellyel véget ér egy élet.

És van halál, amellyel csupán egy név ér véget.

Jesair akkor halt meg, amikor Elarion még nem is sejtette, mi minden marad utána.

Teste egy volt a milliárdnyi test közül, amelyet a Harmad kérdés nélkül elragadott.

Hangja elnémult a termekben, ahol az emberek igazságról, értékről és hatalomról vitatkoztak.

Keze többé senkit sem ölelt át.

Szeme többé nem nyílt ki a reggelre.

Elarion számára halott volt.

És ez igaz volt.

Csak nem a teljes igazság.

A világegyetem idősebb a neveknél.

Idősebb a határoknál.

Idősebb a nemzeteknél.

Idősebb a bolygóknál, amelyek ifjúságukban meg vannak győződve róla, hogy történelmük áll minden létező középpontjában.
Sok világ létezett.

Némelyik kék csillag körül keringett.

Mások öreg napok vörös fénye alatt éltek.

Voltak világok, ahol az élet több kilométer mély óceán alatt rejtőzött, és egész civilizációk sohasem látták a csillagokat.
Másutt olyan magas városok nőttek, hogy felső szintjeik más eget ismertek, mint az alattuk húzódó utcák.

Egyes civilizációk sohasem találták fel a pénzt.

Mások szinte mindent feláldoztak érte.

De egyszer mindegyik elérkezett egy határhoz, amelyen nem lehetett nagyobb géppel túljutni.

Sem gyorsabb hajóval.

Sem új energiaforrással.

Sem a tudás újabb könyvtárával.

Mert nem minden baj az értelem hiányából fakad.

Némelyik abból, amit az értelem még nem tudott megérteni önmagáról.

És ilyenkor olykor megszületett valaki.

Szinte sohasem királynak.

Lehetett egy kézműves gyermeke.

Egy tanító lánya.

Egy asszony fia, akinek nevét nem őrizte meg a történelem.

Néha a szegények közé érkezett.

Máskor a tudósok közé.

Az egyik tereken beszélt.

A másik éveken át csaknem hallgatott, és mindössze néhány mondatot hagyott hátra.

Néha szavai még életében megváltoztatták a világot.

Máskor évszázadokra volt szükségük.

A nevek változtak.

Az arcok változtak.

A nyelvek változtak.

És fölöttük a csillagok is.

A feladat hasonló maradt.

Egy lépéssel előbbre vinni a világot.

Nem a célig.

Csak tovább.

Egyetlen ember sem menthetett meg egy egész bolygót.

Ha a világot egyetlen ember megmenthetné a többiek döntése nélkül, az nem szabad lények világa volna.

Így hát csak az irányt mutathatták meg.

Kimondhattak egy gondolatot, amelyet többé nem lehet teljesen elfelejteni.

Kinyithattak egy ajtót.

És a többiekre bízhatták, átlépnek-e rajta.

Az egyik világban először kellett kimondani, hogy a másik gyengesége nem jogosítja fel az erősebbet arra, hogy birtokolja őt.
Egy másikban azt, hogy a tudásnak nincs ura.

Másutt egész népek öldösték egymást az istenekről alkotott különböző képek miatt, és valaki elhozta közéjük a gondolatot: az az isten, akinek emberi gyűlöletre van szüksége, talán nem más, mint szent szavakba öltöztetett emberi gyűlölet.
Valahol az embereknek meg kellett tanulniuk megbocsátani.

Másutt kételkedni.

Némely világban pedig eljött az idő, amikor ki kellett mondani: a tekintetek elől elrejtett hatalom előbb-utóbb önmagát kezdi szolgálni.
Ilyen bolygó volt Elarion.

Jesair nem egy tökéletes világ használati utasításával érkezett.

Kimondott néhány mondatot, éppen abban a pillanatban, amikor Elarion képessé vált meghallani őket.

Hogy az értéknek nem szabad árnyékban járnia.

Hogy a hatalomnak állnia kell azok tekintetét, akik fölött áll.

Hogy a tulajdon a felelősség nyoma is.

Hogy az ember gazdagságát nem lehet teljesen elválasztani a világtól, amely lehetővé tette a létrejöttét.

Nem parancsolatok voltak ezek.

Hanem magvak.

A magvaknak pedig nincs szükségük arra, hogy az ültetőjük a fa alatt üljön.

Jesair azonban nem akart meghalni.

A Harmad nem az az ár volt, amelyet a világegyetem követelt az üzenetéért.

És Mareia halála sem volt része valamiféle tökéletes egyenletnek.

Élni akart.

Vele akart megöregedni.

Talán egy napon felébredni a Davion-házban, és először tapasztalni meg, hogy az ajtó mögött senki sem vár tőle választ.

Talán vitázni valami jelentéktelen dolgon.

Talán néhány óra múlva el is felejteni.

Talán a kert mellett ülni, míg megöregszik a kezük.

Mindezt elvették tőle.

A gondolatnak nem volt szüksége a halálára.

Amikor azonban meghalt, a többiek kezében maradt.

És vele egy kérdés.

Az embert szerették?

Vagy azt is megértették, amit mondani próbált?

Ha minden Jesair jelenlétén múlt, vele együtt minden meghalhatott az üvegnél.

Ha azonban szavaiból valami átköltözött más emberekbe, az ő lélegzete többé nem volt életük feltétele.

Harminc fényévvel távolabb egy kicsiny kék bolygó keringett a csillaga körül.

Saját történetében még fiatalabb volt.

Lakói még nem ismerték Elariont.

Semmit sem tudtak a Hídról.

Az Auriolákról.

Nerairól.

A férfiról, aki tenyerét az áttetsző üveg mellett a padlóra tette.

Egyszer majd egy másik ember születik ott.

Jézusnak fogják hívni.

Poros utakon jár majd olyan falvak között, amelyeket a világegyetem távlatából még megtalálni is nehéz volna.

Halászokkal eszik majd.

Betegeket érint meg.

Olyan emberekkel beszél, akiktől mások elfordítják az arcukat.

Találkozik hatalmasokkal és olyanokkal is, akiknek szinte semmijük sincs.

Hadsereg nélkül.

Hivatal nélkül.

Az állam pecsétje nélkül.

Kezével, amellyel kenyeret lehet törni.

És mégis marad utána valami, ami birodalmakat él túl.

Hogy az előtted álló embernek akkor is van értéke, ha semmit sem tud adni neked.

Hogy az irgalom magasabban állhat a törvény vak betartásánál.

Hogy a nagyság szolgálatot is jelenthet.

Hogy az ellenségnek nem kell örökké ellenségnek maradnia.

Az emberek aztán évszázadokon át vitatkoznak majd azon, ki volt ő.

Templomokat emelnek neki.

Megfestik az arcát.

Minden nép kölcsönad neki valamennyit a magáéból.

Némelyek Istent látják benne.

Mások prófétát.

Megint mások tanítót.

És lesznek olyanok is, akik az ő nevében teszik pontosan az ellenkezőjét annak, amit tanított.

Mert a nagy gondolatok nem egyenes úton haladnak át a történelmen.

Az egyik nemzedék kimondja őket.

A következő a maga szükségleteihez hajlítja.

Az utána jövő újra felfedezi.

Évszázadok múltán pedig az, ami egykor egyetlen ember veszélyes álmának tűnt, milliók számára válhat magától értetődővé.

Így haladnak a világok.

Lépcsőfokról lépcsőfokra.

Némelyik lépcsőfok között feltűnnek azok, akiket később prófétáknak neveznek.

Megváltóknak.

Bölcseknek.

Újítóknak.

Eretnekeknek.

Bolondoknak.

A világegyetemnek nem kellett közös névvel illetnie őket.

Olyanok voltak, mint a hírnökök, akik nem visznek levelet.

Ők maguk voltak a levél.

De hogy ahhoz a világhoz tartozhassanak, amelybe megérkeztek, egy időre felejteniük kellett.

Ha mindent tudtak volna, életük nem emberi élet lett volna.

Csupán látogatás.

Ezért éreztek fájdalmat.

Éhséget.

Félelmet.

Magányt.

Vágyat.

Haragot.

Szeretetet.

Kételyt.

Kudarcot vallhattak.

Mondhattak olyat, amit később megbántak.

Vágyhattak arra, hogy életben maradjanak.

Mert senki sem szólhat egy világ lényeihez a tapasztalataik belsejéből, ha legalább egy időre nem válik közülük valóvá.

És amikor életük véget ért, a test a bolygóra maradt.

A név a történelemre.

A szavak az emberekre.

Ami mélyebben rejtőzött, továbbment.

Az ilyen életek közti időt nem naptárral mérték.

Nem várt test a következő reggelre.

Nem számolta szív a dobbanásait.

Egy bolygón évezredek telhettek el, mire egy másikon megérett a pillanat, amelybe be lehetett lépni.
Valahol messze közben civilizáció született.

Felfedezte a tüzet.

Aztán az írást.

Felosztotta a földet.

Törvényeket alkotott.

Templomokat emelt.

Fegyvereket készített.

Feltalálta a pénzt.

És elég hosszú idő múltán hinni kezdte, hogy az a rend, amelybe a világot foglalta, az egyetlen lehetséges rend.
Mígnem saját határához közeledett.

Akkor újra elkezdődhetett az út.

Másik csillag.

Másik bolygó.

Másik test.

Másik név.

Még a feladatnak sem kellett ugyanannak lennie.

A bosszúban fuldokló világnak a megbocsátásról kellett hallania.

A világnak, amely összetévesztette az engedelmességet a jósággal, kételyre volt szüksége.

Az önkényes hatalom által összeroppantott civilizációnak az egyén védelmére volt szüksége.

A világot pedig, amelynek egyénei már elfelejtették, hogy csak a többieknek köszönhetően maradnak életben, egy napon talán az egész iránti kötelességre kellett emlékeztetni.
A szavak változtak.

Az irányban volt valami közös.

A félelemtől a megértés felé.

Az erőszaktól az együttműködés felé.

A rejtett hatalomtól a felelősség felé.

Az elkülönültség képzetétől annak felismerése felé, hogy semmi élő nem keletkezik önmagából.

Jesair közülük való volt.

Talán egykor más nevet viselt.

Talán egy rég nem létező bolygó ege alatt állt, és olyan lényekhez szólt, akiknek arcát sem elarián, sem földi ember nem tudta volna arcnak nevezni.
Talán ott egészen más mondatot mondott ki.

Ugyanannak az útnak egy másik részét.

És talán a kicsiny kék bolygón még csak ezután kezdődött az útja.

Más testben.

Egy név alatt, amely időnként már felvillant benne, bár nem értette.

A léleknek nincs szüksége aláírásra.

A történelemnek van szüksége rá.

És némely lélek talán nem egyedül járja a világokat.

Bizonyos közelségek még a név elvesztését is túlélik.

Először csak különös bizalomként térnek vissza egy idegen iránt.

Emlék nélküli szomorúságként.

Kézmozdulatként, amely megelőzi az értelmet.

Három ujj a csuklón.

Egy mondat, amely előbb hangzik el, mint hogy az ember megértené, miért mondta ki.
Ne menj el egyedül.

Mareia utolsó mosolya kérdésként maradt Neraiban.

A felvételből nem lehetett megtudni, mit mondott Jesair.

Azt sem lehetett megtudni, mit látott Mareia az utolsó pillanatban.

Csak egy nő képe maradt, aki a haldokló férfira nézve elmosolyodott, mintha mérhetetlenül hosszú idő után ismert volna rá.
Amikor Jesair szíve megszűnt dobogni, a csillagok nem tértek le pályájukról.

Az ég nem nyílt meg.

Elarionon nem jelent meg égi jel.

A bolygó tovább keringett.

A városok számlálták halottaikat.

A házakban ott maradtak az edények az ablakok mellett.

A ruhák a fogasokon.

A félig olvasott könyvek.

Az ágyak, amelyekből reggel többé senki sem kelt fel.

És mégis megmozdult valami.

Az emberekben.

Jesair szavai nélküle kezdtek terjedni.

Némelyek eltorzították őket.

Némelyek leegyszerűsítették.

Némelyek csak azt válogatták ki belőlük, ami megfelelt nekik.

Mások olyan következményekre találtak bennük, amelyeket maga Jesair már nem érkezett végiggondolni.

Ez minden gondolat sorsa, amely túléli alkotóját.

Többé nem tartozik hozzá.

Dolgozószobájában iratok maradtak.

Köztük az élők részesedésének tervezete.

Jegyzetek a margókon.

Megválaszolatlan kérdések.

Üres helyek.

A világnak meg kellett tanulnia folytatni a beszélgetést egy emberrel, akinek karosszéke üresen maradt.

És valahol nagyon messze, egy olyan csillag mellett, amelyet soha egyetlen elarián sem látott, újabb bolygó keringett.
Óceánjai sötét fém színében ragyogtak.

Éjszaka három hold vándorolt fölöttük.

A szárazföldeken éppen megszülettek az első városok.

Lakóik felfedezték az írást.

Kereskedni kezdtek.

Felosztani a földet.

Lassan kettéváltak azokra, akik birtokolnak, és azokra, akik engedelmeskednek.

Évezredek álltak előttük.

Az ő pillanatuk még nem érett meg.

A világegyetem nem sietett.

Egyszer azonban gyermek születik majd közöttük.

Olyan nevet kap, amely sohasem hangzik el Elarionon.

Sem a Földön.

Nevetni fog.

Sírni fog.

Hibákat követ el.

Talán szerelmes lesz.

Talán félni fog a haláltól.

És egy napon kimond egy mondatot, amely után világa már nem maradhat egészen olyan, amilyen addig volt.

Ott senki sem ismeri majd Jesairt.

Senki sem ismeri Jézust.

És nem is lesz rá szükség.

A nagy lelkek nem azért járják a világegyetemet, hogy megmentsék a nevüket.

A nevek a világokhoz tartoznak.

Magukkal csak az irányt viszik.

És ha egyszer feladatuk egy helyen véget ér, nem fölfelé távoznak.

Nem is messzire.

Csak tovább.

IV. rész: Elarion a Harmad nélkül

33. Hiányzó kezek

Amikor a görbe végre megállt, Elarion a világűrből csaknem ugyanolyannak látszott, mint azelőtt.

A tengerek a helyükön maradtak.

A kontinensek nem mozdultak el.

A városok éjszaka világítottak.

A közlekedési folyosók továbbra is vékony, fénylő erekként rajzolódtak a bolygó fölé.

Thaeron tovább keringett.

Ha valaki messziről nézte volna a bolygót, talán észre sem veszi a katasztrófát.

Közelebb kellett volna jönnie.

Egy asztalhoz.

Egy ágyhoz.

Egy munkahelyhez.

Mert nagyjából minden harmadik ember hiányzott.

Először otthon hiányoztak.

Az ágy üres fele.

Egy félig kiivott pohár.

Egy ruhadarab ott, ahonnan már senki sem vitte el.

Egy üzenet, amely kézbesítetlennek jelölve maradt.

Gyerekek játékai, akiknek a szüleik még napokig nem tudták elmondani, hogy többé senki sem jön el lefektetni őket.

Aztán a világból is hiányozni kezdtek a halottak.

Egy észak-améniai kórházban az oxigénhálózat három felügyelője közül kettő meghalt.

Maga a hálózat működött.

Tudott oxigént termelni.

Tisztítani.

Elosztani.

Előre jelezni a fogyasztást.

A kapacitás jelentősebb megváltoztatásához azonban a törvény két engedéllyel rendelkező szakember jóváhagyását írta elő.
Az egyik halott volt.

A másik eszméletlenül feküdt.

A harmadik negyven órája dolgozott alvás nélkül.

Hibázott.

Sarura raktáraiban több hónapra elegendő élelmiszer maradt.

Az önvezető járművek sorokban álltak.

Ismerték az utat.

Fel tudták mérni a lezárásokat.

Tudtak kerülőutat találni.

A szállítmány rendeltetési helyét azonban nem változtathatták meg emberi jóváhagyás nélkül.

Az ember, akinek jóvá kellett volna hagynia a változtatást, halott volt.

Így hát a város ellátására készen álló gépek egy olyan ember aláírására vártak, akinek már nem volt keze.

Az egyik thaeroni kupolában meghalt egy asszony, aki egyedül ismerte tökéletesen a víz-újrahasznosító rendszer régi átalakítását.
Volt dokumentáció.

Nem volt teljes.

A karbantartó intelligencia tudta, hogy három szelep másként viselkedik, mint ahogy a terv állítja.

Nem tudta, miért.

Az asszony tudta.

Évek óta mondogatta magának, hogy egyszer majd leírja.

Addig mindig elmagyarázta egy kollégájának.

A kolléga egy héttel előtte halt meg.

A Harmad nem csupán testeket vett el Elariontól.

Magával vitte annak az emlékezetnek egy hatalmas részét, amelyet sohasem tároltak gépekben.

A kezek emlékezetét.

A szokások emlékezetét.

Az ember emlékezetét, aki reggel odaállt a rendszerhez, és gondolkodás nélkül elvégzett három apróságot, mert húsz éve tudta, hogy nélkülük estére valami elromlik.
Az élők először megpróbálták pótolni a halottakat.

Orvosok segítettek a raktárakban.

Tanárok szállították ki az élelmiszert.

Hivatalnokok tisztították az egészségügyi modulokat.

Kutatók segítettek a temetkezési szolgálatoknak.

Mérnökök aludtak az energiacsomópontok mellett.

Egész városok működtek olyan állapotban, amelyet egykor rendkívülinek neveztek volna.

A Harmad után már nem volt világos, mit jelent az, hogy rendkívüli.

Nem lehetett arra kérni alig hatmilliárd megrendült embert, hogy kilencmilliárd munkáját végezze el, és közben eltemesse azokat, akiket szeretett.
A Válságtanács ezért megtette azt, amiről a világjárvány előtt évtizedekig vitatkoztak.

Elkezdte megszüntetni a kötelező emberi jóváhagyásokat.

Először az élelmiszer-ellátásban.

Aztán az energetikában.

A közlekedésben.

Az alapvető termelésben.

A városok fenntartásában.

A mesterséges intelligenciák felhatalmazást kaptak arra, hogy megváltoztassák a termelési terveket, anyagokat helyezzenek át és a kapacitások egy részét elosszák anélkül, hogy minden döntésnél emberre várnának.
A dokumentum neve, amely ezt lehetővé tette, csaknem fél sort tett ki.

Az emberek egyszerűen így nevezték:

Engedély a folytatásra.

Mert a gépek pontosan ezt kapták.

Engedélyt arra, hogy folytassák ott, ahonnan az ember hiányzik.

Saira vezette a csoportot, amelynek össze kellett kapcsolnia az egyes rendszereket.

Előtte a bolygó termelési térképe feküdt.

A Harmad előtt ilyen térkép nem létezhetett volna.

Az államok védték az energiatartalékaikat.

A vállalatok a termelési kapacitásukat.

A forgalmazók a raktáraikat.

Mindenki saját stratégiai titkának tekintette a valóság egy részét.

A Harmad után elkezdték megnyitni az adatokat.

Nem megvilágosodásból.

Hanem mert nélkülük a rendszer nem tudta, kinek segítsen.

„Tápanyagkeverék-felesleg Nyugat-Vasýriában" – mondta az elemző.

„Hol van rá szükség?"

„Északkeleten. Három kórházi körzetben."

„Szállítás?"

„Van kapacitás."

„Akkor küldjék el."

Az elemző nem mozdult.

„Van egy probléma."

Saira felnézett.

„Micsoda?"

„Az útvonal három államon halad át."

„És?"

„Négy pénznem."

Saira hátradőlt.

„Három állam. Négy pénznem."

„A fuvarozó Therinithen keresztül számláz."

„Miért?"

„Az adózási szabályok miatt.”

Saira egy pillanatra lehunyta a szemét.

„Hát persze.”

Négy szerződő fél négy pénznemben számolt el. A csomópontok a másodperc töredéke alatt át tudták váltani az összegeket; a végleges elszámolást az eltérő fedezeti szabályok és a kórház jogosultsága akadályozta.

Volt élelem.

Voltak járművek.

Voltak utak.

Az emberek éheztek.

A szállítmány felszabadításának becsült ideje: harminc óra.

„A Híd” – mondta Saira.

Az elemző ránézett.

„A kórház nem jogosult elart fogadni a rendes működéséhez.”

„Van válsághelyzeti felmentése.”

„Orvosi eszközökre.”

Saira a nyilvántartásra pillantott.

„Ön szerint minek számít az étel egy embernek, aki nélküle meghal?”

Az elemző nem felelt.

„Küldjék a Hídon keresztül.”

„Ki hagyja jóvá a kivételt?”

Saira az asztal melletti üres székre nézett.

Kilenc nappal korábban még a helyettese ült ott.

„Én.”

Öt perc múlva a fizetés megtörtént.

A gyártó látta a megrendelést.

A fuvarozó az árat.

A biztosító a kockázatot.

A kórház a várható érkezési időt.

A nyilvánosság látta, mennyit fizettek és kinek.

A betegek nevét nem látta.

Az önvezető járművek hamarabb elindultak, mint ahogy a régi rendszer végzett volna az első valutaváltással.

Egyre több ilyen eset történt.

A Híd lassan válsághelyzeti fizetési eszközből az automatizált gazdaság idegrendszerévé vált.
A gépek tudtak termelni.

De tudniuk kellett, mit kell előállítani.

Tudtak készleteket átcsoportosítani.

De tudniuk kellett, hol hiányoznak valóban.

Tudták optimalizálni az útvonalat.

De tudniuk kellett, létezik-e a megrendelés, és ki viseli érte a felelősséget.

Az érték áramlása lett az egyik módja annak, ahogyan a gépek az emberi világot olvasták.

És amikor ez az áramlás láthatóvá vált, olyan dolgok kezdtek megmutatkozni, amelyek addig külön maradtak.

Egy nagykereskedő a hiány idején leállította a gyógyszerek kiadását.

Azt állította, szállításra vár.

A Híd megmutatta, hogy a raktárak készen állnak.

Azt állította, a kórházak nem kínálnak megfelelő árat.

A nyilvántartás az ellenkezőjét mutatta.

Eközben a tulajdonosi csoportjához kapcsolódó cégek olyan kontraktusokat vásároltak, amelyek értéke a válság elhúzódásával nőtt.
Egy másik számla a készletek kötelező felszabadítása elleni kampányokat finanszírozta.

Ezek az információk külön-külön keveset bizonyítottak.

Egymás mellé kerülve más történetet meséltek el.

A készleteket felszabadították.

A döntésnek volt gazdája.

És a gazdája tudta, hogy döntésének nyoma marad.

Néhány hónap múlva az automatizált gyárak csaknem annyit termeltek, mint a Harmad előtt.

Aztán többet.

A gépek nem betegedtek meg.

Az energiamezők nem lettek lázasak.

A robotizált gyártósorok nem veszítették el a szüleiket.

A termelési kapacitás nagy része érintetlenül élte túl a világjárványt.

Mindenekelőtt a körülötte zajló döntéshozatal hiányzott.

Az aláírások.

Az engedélyek.

Ugyanazon adatok ismételt hitelesítése olyan rendszerekben, amelyek jogi okokból nem adhatták át őket egymásnak.
Ellenőrzések, amelyeknek egyetlen célja annak igazolása volt, hogy az előző ellenőrzést ember végezte.

A Harmad olyan kegyetlenül tüntette el az embereket, hogy kiderült, a gazdaság mely részeinek van valóban szükségük rájuk.
Amikor a gazdasági tanácsok közzétették az első számokat, a társadalom megrendült tőlük.

Több mint egyharmaddal kevesebb ember dolgozott.

A termelés mindössze néhány százalékkal csökkent.

Egyes ágazatokban már meg is haladta a korábbi szintet.

A számokban kellemetlen kérdés rejtőzött.

Ha a társadalom lényegesen kevesebb emberi munkával csaknem ugyanannyi dolgot képes előállítani, pontosan mi volt a szerepe mindazoknak a munkahelyeknek, amelyeket addig nélkülözhetetlennek tartott?
A válasz kellemetlen volt.

A munka egy része nem azért létezett, hogy valami szükségeset állítsanak elő.

Hanem azért, hogy az ember jogot szerezzen a pénzre.

A régi rendszer az élethez való hozzáférést a termelési folyamatban elfoglalt helyhez kötötte.

Most a termelési folyamat az emberek egy része nélkül is működni tudott.

Az emberek azonban jövedelem nélkül nem tudtak élni.

A vállalatok nem fizettek bért a halottaknak.

A családok elveszítették eltartóikat.

További milliók hagyták ott munkájukat, hogy gyerekeket, betegeket és időseket gondozzanak.

Másokat azok a rendszerek váltottak fel, amelyek előtt a világjárvány nyitotta meg az ajtót.

A termelés nőtt.

A háztartások számláin fogyott a pénz.

Saira egy bolygószintű előrejelzést vitt Nerainak.

„Ha nem teszünk semmit, három hónapon belül a háztartások több mint fele rendkívüli segélyre szorul."

Jesair egykori dolgozószobájában ültek.

A Davion-ház karanténját egy hete oldották fel.

A házat gépek tisztították ki.

A tárgyakat ott hagyták, ahol voltak.

A vizesedényt Jesair helye mellett.

Mareia könyvét az ablaknál.

A két karosszéket, amely a kert felé nézett.

Nerai nem nyúlt hozzájuk.

„Hány embernek tudunk munkát találni?" – kérdezte.

„Mindenkinek."

Nerai Sairára nézett.

„Hasznosat."

Saira lesütötte a szemét az előrejelzésre.

„Nem tudom."

„Becsüld meg."

„A felnőttek felének. Talán kevesebbnek."

„Ha leállítjuk az automatizálást?"

„Többnek."

„És a következő válság idején megint emberi aláírásokra várunk?"

Saira hallgatott.

„Akkor nem állítjuk le."

Megnyitott egy másik dokumentumot.

Az ideiglenes bolygószintű alaprészesedés tervezete.

Nerai nem ismerte ezt az elnevezést.

A gondolatot igen.

Eszébe jutott Nitra.

Egy beszélgetés a Harmad előttről.

Jesair akkor azt mondta, a juttatás olyasmi, amit a hatalom felülről ad az embernek.

A részesedés más.

A részesedés azt mondja: a közös eredmény egy bizonyos része azért illeti meg az embert, mert tagja annak a civilizációnak, amely ezt az eredményt létrehozza.
Akkor úgy hangzott, mintha a távoli jövőről beszélgetnének.

A jövő kopogtatás nélkül érkezett.

„Ki dolgozta ki?"

„A Híd gazdasági csoportja. Néhány állam. A regionális tanácsok."

Nerai megnyitotta a dokumentumot.

„Hogyan akarják folyósítani?"

Saira örömtelenül elmosolyodott.

„Van egy problémánk."

„Micsoda?"

„Harminc pénznem."

Nerai lehunyta a szemét.

Kis híján elnevette magát.

Kis híján.

„Ezért javasolják az elart."

A dokumentum első oldalán ez a mondat állt:

Az ember nem veszítheti el az élethez való jogát pusztán azért, mert a társadalomnak már nincs szüksége a munkájára.

Nerai elolvasta.

Aztán még egyszer.

Az ablak mellett álló üres karosszékre nézett.

„Jesair azt mondaná, ez nem elég."

„Miért?"

„Mert nem tudjuk, miből számítsuk ki ezt a részesedést."

„A Híd a termelés egyre nagyobb részét látja."

„Az egyre nagyobb rész nem az egész."

„Nem."

Nerai kinézett az ablakon.

A Davion-ház kertje elvadult.

A fű már túlnőtt az ösvények szélén.

A fák virágoztak.

Egy ág túlságosan alacsonyra hajolt, és senki sem vágta le.

A természet nem tudta, hogy meghalt a világ egyharmada.

Ment tovább.

Talán éppen ezért nem tudta Nerai gyűlölni.

Bezárta a dokumentumot.

„Akkor többet kell látnunk."

Saira felnézett.

„A termelésből?"

„Az értékből."

Nerai még egy ideig a kertet nézte.

„Ha igazságos részesedést akarunk belőle elosztani, tudnunk kell, hol keletkezik, hová kerül, és ki birtokolja."

Saira bólintott.

Nerai átnyújtotta neki a dokumentumot.

„Hívd össze a gazdasági tanácsot."

„Mikorra?"

„Mostanra."

„Nerai, nem aludtál."

Nerai halványan elmosolyodott.

„A Harmad előtt aludtam."

Saira megállt az ajtóban.

„A bátyád nem akarná, hogy tönkretedd magad."

Nerai ránézett.

„A bátyám hárommilliárd halottat sem akart."

Saira elment.

Az ajtó becsukódott.

Nerai egyedül maradt.

Sokáig ült.

Aztán felállt, és Jesair karosszékéhez lépett.

Amióta visszatért a házba, most érintette meg először.

Tenyerét a háttámlára tette.

„A gépek nem pótolták őket" – mondta az üres szobának.

Hangja megremegett.

„Csak megmutatták nekünk, mennyi mindent tudtak már régóta nélkülünk is elvégezni."

És akkor végre sírva fakadt.

Nem a világ egyharmadáért.

Senki sem tud egyszerre hárommilliárd embert elsiratni.

Egyetlen bátyjáért sírt.

Egyetlen asszonyért.

Három ujjért egy csuklón.

Két kézért, amelyet életük utolsó óráiban néhány centiméternyi áttetsző üveg választott el egymástól.

Odakint Auriola fölé emelkedett Elarion napja.

Megvilágította a háztetőket.

A kertet.

Az üres karosszéket.

És a világot, amely ment tovább.

Mert a katasztrófák után a világ mindig továbbmegy.

Csak az a kérdés marad, mit visz magával.

34. Az élők részesedése

Az első alaprészesedést nem új társadalmi rendként fogadták el.

Kilencven napra fogadták el.

Elarionon szinte minden nagy változás így kezdődött.

Ideiglenesen.

Kivételesen.

Csak addig, amíg a dolgok vissza nem térnek a rendes kerékvágásba.

Csakhogy a rendes kerékvágás megszűnt létezni.

A javaslat a regionális megélhetési költségekből indult ki. Minden állam, város és lakott terület évek óta számította az alapvető lakhatás, élelmiszer, energia, közlekedés és egészségügyi ellátás árát.
A Harmad előtt ezeket az adatokat a szociális juttatásoknál, a bértárgyalásokon és a minimális jövedelmek meghatározásakor használták.
Most a részesedés alapjává váltak.

Akinek más jövedelme nem volt, a régiója alapvető megélhetési költségeinek megfelelő összeget kapott.

Ha volt saját jövedelme, részesedése nem tűnt el az első megkeresett pénzérmével. Fokozatosan csökkent, és csak akkor szűnt meg, amikor jövedelme meghaladta a helyi megélhetési költségek kétszeresét.
Nem volt tökéletes rendszer.

A régiók vitatkoztak a számításokon.

A városok azt állították, a lakhatás drágább, mint ahogy az állami statisztikák mutatják.

A vidéki területek azzal érveltek, hogy náluk a közlekedés és az energia kerül többe.

A családok kérték, hogy vegyék figyelembe a gyerekek számát.

A fogyatékossággal élők arra figyelmeztettek, hogy az átlagos költségek nem az ő költségeik.

A rendszernek azonban volt egy tulajdonsága, amely a korábbi juttatásokból hiányzott.

Mindenki láthatta, miből számították ki a részesedését.

Látta a regionális indexet, a szabályokat, a figyelembe vett jövedelmeket, az adatok forrását és az így kapott összeg pontos indoklását.

Ha a számítás megváltozott, a változtatásnak volt felelőse.

Ha a rendszer hibás adatot használt, az ember látta, honnan származik.

Ha egy hivatalnok megnyitotta az egyéni adatokat, azok tulajdonosa értesítést kapott a betekintésről.

Az első bolygószintű kifizetésnek a Hídon keresztül kellett megtörténnie.

Éppen ekkor derült ki, hogy a harminc pénznem nem csupán a szuverenitás jelképe volt.

Hanem harminc különböző módja annak, hogy megmondják, mennyire van szüksége az embernek az élethez.

Az egyik állam a saját pénznemében határozta meg a részesedést, két nap múlva pedig leértékelte azt, hogy csökkentse a költségvetés tényleges terheit.
A másik befagyasztotta az árfolyamot.

A harmadik megtiltotta állampolgárainak, hogy engedéllyel rendelkező bankokon kívül tartsanak elart.

A negyedik bejelentette, hogy csak azoknak folyósít segítséget, akik igazolják, hogy az elmúlt két évben a területén éltek.
Csakhogy a Harmad után emberek milliói hagyták el otthonukat.

Rokonokhoz költöztek.

Üres lakásokért.

Munkáért.

Ellátásért.

Egy család élhetett az egyik államban, kaphatott nyugdíjat a másikból, birtokolhatott lakást a harmadikban, és vásárolhatott a negyedikből behozott élelmiszert.
A régi pénznemek olyan világok számára készültek, amelyek úgy tettek, mintha határaik valóságosak lennének.

A Harmad megmutatta, hogy sem a levegő, sem a betegség, sem az étel, sem a halál nem ismeri őket.

Daren Voltr a Monetáris Tanács ülésén Neraival szemben ült.

Évek teltek el a nitrai fórum óta.

Akkor Jesairral szemben védelmezte a monetáris szuverenitást. Azt mondta, a pénznem az állam kormánykereke, és a gyengébb régióknak saját árfolyamra van szükségük a túléléshez.
Most fáradt volt az arca.

A Harmad alatt meghalt a felesége és az egyik fia. Nyilvánosan sohasem beszélt róla. Nerai is csak azért tudta, mert látta a nevüket az áldozatok listáján.

„Közös elart nem lehet közös monetáris hatóság nélkül folyósítani" – mondta Voltr.

„A Híd már folyósítja" – felelte Saira.

„A Híd fedezett elszámolási egységet bocsát ki. Nem egy állam pénznemét."

„Annak, aki a lakbérét fizeti vele, ez a különbség elméleti."

Voltr ránézett.

„Pontosan az ilyen mondatok idéznek elő monetáris katasztrófákat."

Nerai megnyitotta az első próbakifizetés térképét.

„A katasztrófa már megvan."

A térképen megjelentek a késedelmek.

A legnagyobbak nem a szegény régiókban mutatkoztak.

Hanem a pénzügyi rendszerek határain.

„Az egyik területen az emberek négy nappal később kapták meg a részesedésüket – mondta Nerai. – A pénz és a címzettek is megvoltak. De három pénznem közötti átváltásra és két központi bank jóváhagyására vártunk."

Voltr átnézte az adatokat.

„És ki viseli az árfolyamkockázatot, ha mindent elarban fizetnek ki?"

„A jogosultak közül senki."

„Tehát a Híd."

„A tartalékok nyilvánosak."

„A tartalékok nem végtelenek."

„Az emberek türelme sem."

Voltr hátradőlt.

„Értem a sürgősséget. De a közös pénznem közös hatalmat teremt. Ezt a részét továbbra sem hajlandók megnevezni."

„Megnevezzük – mondta Nerai. – Ezért követeljük, hogy látható legyen."

„A látható hatalom is hatalom marad."

„Igen."

Voltr felvonta a szemöldökét.

Védekezésre számított.

Nerai folytatta:

„Az átláthatóság nem szünteti meg a hatalmat. Láthatóvá teszi, ki gyakorolja. Ez kevesebb a tökéletességnél. De több a sötétségnél."
Voltr az elar jelére nézett.

„És mi lesz azokkal az államokkal, amelyek elutasítják?"

„Folyósíthatják a részesedést a saját pénznemükben."

„Akkor nem lesz bolygószintű."

„A szabályai szerint bolygószintű lesz. A kifizetés módja egyelőre helyi marad."

„Egyelőre."

Olyan pontosan ejtette ki a szót, mintha már a jövő történelmét hallaná benne.

Az első kifizetés a viták ellenére megtörtént.

Sarurban élt egy Elina Vass nevű asszony a négy gyermekével.

A Harmad előtt egy kisebb kórházakat összefogó hálózat ellátási koordinátoraként dolgozott. Férje önvezető szállítómodulokat javított.
Mindketten túlélték a betegséget.

A férj tüdeje azonban károsodott, és tartós ápolásra szorult. Elina otthagyta a munkáját, hogy gondozza.
Munkahelyét időközben automatizált rendszer vette át.

Nem rosszindulatból.

A kórházak nem várhattak arra, hogy visszatérjen.

Amikor a régi szociális segélyt kérelmezte, az állam igazolást kért arról, hogy munkanélküli, aktívan keres munkát, és a felajánlott állás elutasításával nem hosszabbítja meg saját függő helyzetét.
A rendszer egy másik városban ajánlott neki munkát.

Nem fogadhatta el anélkül, hogy magára hagyja a férjét.

Ezért a rendszer elutasította a segélyét.

Az alaprészesedéshez nem kellett bizonyítania saját hasznosságát.

A rendszer megállapította a jövedelmeit.

A regionális költségeket.

Az eltartott gyermekek számát.

A háztartás egészségügyi szükségleteit.

A számlájára megérkezett egy összeg elarban.

Elina megnyitotta a számítást.

Minden felhasznált adatot látott.

Férje egészségügyi szükségleténél egy védett nyilvántartásra mutató hivatkozás szerepelt. A diagnózist senki sem látta, akinek nem volt rá szüksége. A rendszer csupán az ápolás magasabb költségét igazolta.
Elina kifizette a lakbért.

A ház tulajdonosa a helyi pénznemet fogadta el. A Híd automatikusan elvégezte az átváltást.

Kifizette az energiát.

Élelmiszert rendelt.

A részesedésből maradt is.

A Harmad kezdete óta először nem kellett eldöntenie, melyik gyereke egyen kevesebbet.

Aznap este egyetlen mondatot írt a nyilvános vitafórumra:

Nem juttatást akarok azért, mert kudarcot vallottam. Részesedést akarok a világból, amely akkor is működik, amikor én nem tudok dolgozni.
Néhány nap alatt emberek milliói ismételték meg a mondatot.

Nem mindenki értett egyet.

Az automatizált vállalatok tulajdonosai azt állították, hogy a társadalom a hatékonyságot bünteti. Gépekbe fektettek, kockázatot vállaltak, most pedig azt várják tőlük, hogy az eredményt megosszák azokkal, akiket a gépek felváltottak.
Jesair érve azonban újra meg újra visszatért.

A gépek nem a semmiből születtek.

Korábbi nemzedékek által finanszírozott kutatásokra támaszkodtak.

Államok által kiépített energiahálózatokra.

Emberek milliárdjainak adataira.

Közlekedési infrastruktúrára.

Jogrendre.

Bolygón kívüli erőforrásokra, amelyeket senki sem a saját kezével teremtett.

Még a legnagyobb magánvállalat is olyan padlón állt, amelyet nem egyedül épített.

A Bolygótanács ezért járulékot vezetett be az automatizált termelésre.

Nem a robotok száma alapján.

Az arra ösztönözte volna a vállalatokat, hogy elrejtsék a gépeiket, vagy emberi munkát színleljenek.

A járulékot a minimális emberi közreműködéssel létrehozott érték és a közös infrastruktúra használata alapján számították ki.
A számítás bonyolult volt.

Ezért nyilvánosnak kellett lennie.

A vállalat látta, hogyan jutott el a rendszer a rá kiszabott kötelezettséghez.

Az állampolgár látta, az alaprészesedés mekkora része származik automatizált termelésből, adókból, a közös vagyon hozamából és tartalékokból.
Éppen a járulék bevezetésekor tárult fel Elarion régi gyengesége.

Senki sem tudta pontosan megállapítani, hol keletkezett a nyereség.

A gyár az Unióban állt.

Egy vasýriai cég tulajdonában volt.

A szabadalmak egy therinithi alaphoz tartoztak.

A számítási szolgáltatásokat thaeroni joghatóságon keresztül számlázták.

A licencdíj egy déli szigetre került.

Az év végén a vállalat azt állította, hogy abban az államban, ahol ténylegesen termelt, szinte semmit sem keresett.

A legsikeresebb vállalatok közül nagyon sok így működött.

Az érték a gyárban keletkezett.

A nyereség papíron született, ott, ahol szinte sem alkalmazottak, sem ügyfelek, sem gépek nem voltak.

Kis szigetállamok egész gazdaságokat építettek az érték jogi áthelyezésére.

Alacsony adókat kínáltak.

Védett tulajdonosokat.

Nem nyilvános alapokat.

Különleges számviteli rendszereket.

Törvényeket, amelyek szerint az információ megtagadása nem az együttműködés akadálya, hanem az ügyfélnek nyújtott szolgáltatás.
A nagy államok adóemeléssel válaszoltak.

Finanszírozniuk kellett a kórházakat, az iskolákat, a közlekedést, a Harmad utáni újjáépítést és az alaprészesedést.

Minél magasabbak voltak az adók, annál értékesebb lett az elkerülésük.

Minél több pénz szökött el, annál magasabb kulcsokat kellett alkalmazni azokra, akik maradtak.

Az adóspirál tovább forgott.

Magasak voltak az adók, mert sokan nem fizették őket.

Sokan nem fizették őket, mert magasak voltak.

Akik pedig fizettek, egyre inkább úgy érezték, azért büntetik őket, mert nincs elég hatalmuk a meneküléshez.
A Híd nem tudta visszamenőleg megváltoztatni a régi könyveléseket.

Az új elartranzakciók azonban megmutatták, hol keletkezett valójában az érték, milyen szolgáltatásokat nyújtottak, és ki volt a végső kedvezményezett.
Fizetéskor már nem lehetett egyszerűen elválasztani az árat az útjától.

Minden jelentős tranzakció hivatkozást hordozott a tulajdonosi viszonyokra, a szerződéses jogcímre és az adózási rendszerre.

Nem volt minden nyilvános mindenki számára.

De semmi jelentős nem maradt teljesen névtelen.

Az ideiglenes alaprészesedés hatodik hónapja után kiderült, hogy a bolygószintű rendszer alacsonyabb adókulcsokkal több bevételt szedett be, mint a régi államok magasabbakkal.
Nem azért, mert az emberek hirtelen megszerették az adókat.

Az adóelkerülés körül megritkult a sötétség.

A gazdasági tanács azt javasolta, hogy további egy évre hosszabbítsák meg az alaprészesedést.

Daren Voltr igennel szavazott.

Az ülés után Nerai megállította a folyosón.

„Azt hittem, ellene lesz.”

„Ellene vagyok.”

„Igennel szavazott.”

„Mert az alternatíva rosszabb.”

„Ez úgy hangzik, mint minden reform kezdete.”

Voltr az átlátszó falon át Nitrára nézett.

A város még mindig tele volt üres lakásokkal.

„Jesairnak egyvalamiben igaza volt” – mondta.

Nerai ránézett.

„Miben?”

„Nem lehet részesedést számítani olyan értékből, amelyet senki sem lát.”

„Csak egyvalamiben?”

Voltr csaknem elmosolyodott.

„Ne engedjen egyszerre túl sok győzelmet a halottaknak.”

Aztán elkomolyodott.

„A következményt azonban még mindig nem látják.”

„Miféle következményt?”

„Egységes számítás. Egységes adózási réteg. Egységes részesedés. Egyetlen elszámolási pénznem.”

„Igen.”

„Ez már nem segély.”

„Nem.”

„Ez egy állam alapja.”

Nerai a Híd folyó fölött megjelenő jelvényére nézett.

„Talán.”

„És ki fogja irányítani ezt az államot?”

„Erre a kérdésre nekünk kell válaszolnunk, mielőtt valaki megválaszolja helyettünk.”

Voltr elment.

Nerai az ablaknál maradt.

Munkafelületén értesítés jelent meg.

A történeti elemzőrendszer befejezte a Harmadhoz kapcsolódó pénzáramlások első rekonstrukcióját.

Megnyitotta.

A képen fizetések ezrei jelentek meg.

Alapítványok.

Laboratóriumok.

Számítási kapacitás.

Szállítási foglalások.

Jogi kivételek.

Nemzetségi adatok.

Biztosítási modellek.

Politikai alapok.

Mindaz, amit a Harmad előtt külön látott.

Most egyetlen térképen feküdt.

Középen üres hely maradt.

Nem azért, mert semmi sem volt ott.

Hanem mert valaki sokat tett azért, hogy ne legyen ott név.

Nerai kinagyította a képet.

„Megtaláltuk a csontvázat” – mondta.

Taren, aki mellette állt, a Vestát a kutatási alapítványokkal összekötő vonalra meredt.

„És a testet?”

„Az még lélegzik.”

35. A világjárvány pénzügyi csontváza

A Harmad nyomozása nem egy gyanúsított őrizetbe vételével kezdődött.

Hanem az adatok megóvásával.

A világjárvány első heteiben vállalatok ezrei szűntek meg. Némelyik azért, mert tulajdonosai meghaltak. Mások azért, mert tevékenységük értelmét vesztette. Megint mások azért, mert vezetőik kihasználták a káoszt, és eltűntek.

A számviteli archívumokat lezárták.

A bankok összevonták a rendszereiket.

A szervereket megtisztították.

Az ideiglenes kutatási környezeteket a bérleti szerződések lejártával megszüntették.

Rendes körülmények között az adatokat a helyi határidők szerint őrizték volna meg.

A Harmad után azonban nem volt világos, mely adatok számítanak üzleti dokumentációnak, és melyek Elarion történelme legnagyobb bűntettének bizonyítékai.

Nerai keresztülvitt egy bolygószintű rendelkezést a biológiai kutatáshoz, a nemzetségi archívumokhoz, a válsághelyzeti logisztikához és a Rétegben feltűnt alapítványokhoz kapcsolódó valamennyi nyilvántartás zárolásáról.

Huszonhárom állam tiltakozott a rendelkezés ellen.

Némelyek őszintén védték állampolgáraik jogait.

Mások az ügyfeleiket védték.

Therinith kijelentette, hogy egy idegen nyomozás nem zárolhatja általánosan olyan személyek vagyoni és számviteli nyilvántartásait, akikkel szemben nem áll fenn konkrét gyanú.

Nerai a hiányzó adatok jegyzékének közzétételével válaszolt.

Nem a tartalmukéval.

Csupán azt tette közzé, minek kellett volna léteznie, és mi nem létezett hirtelen.

Hét alap váltott vagyonkezelőt a világjárvány első hónapjában.

Négy alapítvány megszüntette a számláit.

Két ügyvédi iroda az archívuma sérülését jelentette be.

Vesta tulajdonának egy részét egy olyan cégre ruházta át, amelyet a betegségről szóló első nyilvános hírek után három nappal alapítottak.
Minden egyes lépésnek lehetett ártatlan magyarázata.

Együtt menekülésnek látszottak.

A közvélemény nyomása meghátrálásra kényszerítette Therinithet.

Egy probléma azonban megmaradt.

Az adatokat nem egy nyelven írták.

A bankok és az államok ugyanazokat a pénzmozgásokat adományként, hitelként vagy licencként írták le. Az új bírósági felhatalmazások birtokában a Réteg összevethette az időbélyegeket, a vagyonkezelők aláírásait és az eredeti azonosítókat ott is, ahol a tranzakció jogi megnevezése megváltozott.
Ezúttal azonban már nem csupán emberek álltak vele szemben.

Az elemzőrendszerek, amelyek az újjáépítés során összekapcsolták a készleteket a termeléssel, új célt kaptak.

Ne a bűnöst keressék.

Hanem az egyezést.

Ugyanazt a vagyonkezelőt.

Ugyanazt a kommunikációs csomópontot.

Ugyanazt az időrendet.

Ugyanazt a jogi mintát.

Ugyanazt a végső gazdasági hasznot.

Nerai nem engedte, hogy az AI a személyek bűnösségét pontozza.

„A gép megmutathatja, hogy két út találkozott – mondta a csoportnak. – Azt nem döntheti el, miért indultak el rajtuk az emberek."
„Kockázati értékelés nélkül kapcsolatok millióit kapjuk" – vetette ellen az egyik elemző.

„Akkor annyit kapunk."

„Emberek nem tudják mindet végignézni."

„Akkor a géppel a bizonyítékokat rangsorolják, ne az embereket."

„Kicsi a különbség."

„Annak nem, akit bűnösnek bélyegeznek."

A rendszer ezért eseményekkel dolgozott.

Fizetés.

Szerződés.

Tulajdonosváltás.

Kapacitásbérlés.

Felmentés kiadása.

Adathozzáférés.

A nyomozók csak az események összekapcsolása után vizsgálták a személyeket.

Az első biztos pont olyan helyről érkezett, amelyet senki sem tartott döntőnek.

Egy biztosítótól.

A Harmad előtt az egyik alapítvány megrendelte egy olyan betegség pénzügyi veszteségmodelljét, amely egyenlőtlenül sújtja a lakosság bizonyos csoportjait.
A biztosító hipotetikus feladatot kapott.

Nem tudta, hogy az valós biológiai projekthez kapcsolódik.

Az elkészült jelentést biztonságos tárhelyen keresztül adta át. Az átadáskor nyilvántartásba került az eszköz, amely megnyitotta a fájlt.
Az eszköz nem egy ember nevére volt bejegyezve.

Egy nitrai magánrezidenciákat kezelő céghez tartozott.

A céget egy alap birtokolta.

Az alapot egy therinithi iroda kezelte.

Az iroda védte a végső ügyfelet.

A régi rendszer itt megállt volna.

Az új rekonstrukció összevetette az eszközt az energiafogyasztással, az épületekbe történő belépésekkel és a további letöltött dokumentumokkal.
Ugyanaz az eszköz nyitotta meg:

az egészségügyi intézmények késedelmes reakciójának elemzését,

az anonimizált genetikai adatok felhasználásáról szóló jogi állásfoglalást,

a válsághelyzeti logisztikai jelentést,

a biológiai modellezés eredményét,

és a Vakság próbája című dokumentumot.

Minden fájl egyetlen rezidencián találkozott.

A rezidencia Arien Korvethé volt.

Taren háromszor ellenőrizte az eredményt.

„Ez még nem bizonyítja, hogy ő nyitotta meg őket."

„Nem" – mondta Nerai.

„Az eszközt más is használhatta."

„Igen."

„A rezidenciának volt személyzete."

„Volt."

„És látogatói."

„Igen."

Taren ránézett.

„Nem tudnál legalább egyszer örülni?"

„Majd ha bizonyítékunk lesz."

A következő a nemzetségi archívumokból került elő.

Mareia a Harmad előtt rögzítette az Ariennal való találkozás tényét. Nem a tartalmát. Nem volt jogosultsága titokban felvenni egy magánbeszélgetést.
A rendszer azonban megőrizte a találkozás idejét, az ő belépését, Arien visszaigazolását a látogatásról, majd a védett kutatási adatokhoz való hozzáférést.
Néhány perccel Mareia távozása után Arien megnyitott egy dokumentumot az aurelián vérvonalak biológiai sebezhetőségéről.
Egy órával később kapcsolatba lépett Kael Thorne-nal.

Másnap megtörtént az utolsó fizetés.

Az időrend önmagában még mindig nem bizonyította a szándékot.

Aztán megtaláltak egy laboratóriumi üzenetet.

Egy kutatónőnek, aki az egyik biológiai részfeladaton dolgozott, kétségei támadtak. Kérdést küldött a közvetítőnek, akitől a megbízást kapta.
Azt kérdezte, nem fogják-e az eredményeket egy meghatározott népességet veszélyeztető módon felhasználni.

A válasz rövid volt:

A projekt nem irányul gyűlöletkeltésre vagy aktív célba vételre. A biológiai rendszerek reakcióinak természetes különbségeit vizsgálja. Folytassa a jóváhagyott specifikáció szerint.
Az üzenetet csupán egy projektkóddal írták alá.

A stíluselemzés hasonlóságot mutatott Arien üzeneteivel.

Nerai nem volt hajlandó ezt fő bizonyítékként használni.

„A nyelvi hasonlóság nem aláírás."

Taren megnyitotta a műszaki adatokat.

„De a küldőkulcs igen."

A kulcs Arien rezidenciáján jött létre.

Ebben a pillanatban a neve már nem csupán gyanút jelentett.

Nerai házkutatási engedélyt, az eszközök lefoglalását és a mozgásszabadság korlátozását kérte.

Az igazságszolgáltatási rendszer azt válaszolta, hogy az illető már két hónapja nem tartózkodik a nyilvántartott címen.

Arien rezidenciája üres volt.

Nem pánikszerűen hagyták el.

Kitakarították.

A személyes tárgyak eltűntek.

A számlákat áthelyezték.

A hozzáférési jogosultságokat megszüntették.

Az egyik falon világosabb téglalap jelezte egy eltávolított kép helyét.

A szekrényben csak egy sötétkék edény maradt.

Nem tört el.

Az oldalán feküdt.

Nerai felismerte Mareia régi fényképeiről.

Az övé volt.

A kezébe vette.

A peremén apró horzsolás látszott.

Semmi több.

Arien megpróbálta összetörni, és még erre sem volt képes.

„Mikor ment el?” – kérdezte.

A nyomozó megnyitotta a ház nyilvántartásait.

„A világjárvány első hónapjában.”

„Hová?”

„A magánmodul az orbitális gyűrű felé tartott.”

„És aztán?”

„Hiányzik a célállomás adata.”

Nerai ránézett.

„A hajók nem tűnnek el.”

„Ez repülés közben gazdát cserélt. Az új tulajdonost Thaeronon jegyezték be.”

„Kit?”

„Egy therinithi alapot.”

Nerai szinte fáradt derültséget érzett.

Arien még menekülés közben is hű maradt a régi világhoz.

Azt hitte, ha elég nyilvántartás között osztja szét az útját, senki sem látja majd, hová érkezett.

A Híd egyelőre nem látott rá a régi magánrepülésekre.

Thaeron energia- és ellátórendszerei azonban már részt vettek az újjáépítésben.

Minden kupola jelentette a víz-, energia-, oxigén- és élelmiszer-fogyasztását.

Az elemzőrendszer talált egy helyet, ahol a fogyasztás tartósan meghaladta a bejegyzett lakók számából következő mértéket.
Egy magánkupolát az északi település szélén.

Hivatalosan üreset.

Rendszeresen ellátottat.

Egy újabb alap tulajdonában.

Nerai a térképet nézte.

„Kérjék Thaerontól az őrizetbe vételt.”

Taren habozott.

„A thaeroni igazgatás már válaszolt.”

„Mikor kérdeztük?”

„Nem kérdeztük. A rendszer automatikus értesítést küldött nekik, amikor a személy egyezett a mozgáskorlátozási nyilvántartással.”

„És?”

„Azt állítják, nincs elegendő jogalapjuk belépni a magánkupolába.”

Nerai lassan letette Mareia edényét az asztalra.

„Hárommilliárd halott nem elegendő jogalap?”

„Szerintük pénzügyi és adatbizonyítékaink vannak. Közvetlen bizonyítékunk nincs arra, hogy Arien hozta létre vagy engedte szabadon a biológiai fenyegetést.”

„Megvan az eszköze. A kulcsa. A finanszírozása. A menekülése.”

„Megvan a szerkezet.”

„Neki az egész volt meg.”

„Ezt be kell bizonyítanunk.”

Nerai a kupola térképére nézett.

„Akkor hagyják beszélni.”

A thaeroni hatóságok elutasították a nyilvános fellépést.

Két órával később a Réteg közzétette a bizonyítékok térképének egy részét.

Személyes egészségügyi adatok nélkül.

Biológiai műszaki részletek nélkül.

Csak azt mutatta meg, amire szükség volt.

Az alapítványokat.

A fizetéseket.

A kutatási megbízásokat.

Az eszközt.

Arien rezidenciáját.

A menekülést.

És a magánkupolát, amelynek tulajdonosa rejtve maradt.

A nyilvánosság hamarabb kapcsolta össze a nevet, mint a bíróság.

A kupola előtt emberek kezdtek gyülekezni.

Nem fegyveresek.

Gyászolók.

Halottaik fényképét hozták.

Letették őket a bejárat elé.

Egyiket a másik után.

A thaeroni igazgatás biztonsági egységeket küldött az erőszak megelőzésére. Támadás helyett csöndet találtak.
Arcok ezreit egy idegen bolygó földjére fektetve.

A harmadik napon a bíróság kiadta az engedélyt.

A biztonsági egységek beléptek a kupolába.

Arien Korveth az asztalnál ült.

Nem menekült el.

Előtte a tömegről szóló közvetítés futott.

A fényképeket nézte.

Amikor felszólították, hogy álljon fel, engedelmeskedett.

„Őrizetbe vesszük a Harmadhoz vezető események előkészítésében és finanszírozásában való részvétel gyanújával."

Arien halványan elmosolyodott.

„A Harmadot nem a pénz okozta."

Az egység parancsnoka nem válaszolt.

Arien odanyújtotta a kezét, hogy rögzítsék.

„Emberek okozták."

„Ezt majd a bíróság dönti el."

„Nem – mondta Arien. – A bíróság fölöttem ítél."

Még egyszer a kupola előtti fényképekre nézett.

„És ezzel mindenki más tisztára mossa magát."

36. Az ember, akinél a térkép volt

Arient nem szállították Nitrába.

Veszélyes lett volna.

Nem rá nézve.

Hanem a városra.

A Réteg épülete előtt tízezrek gyülekeztek. Egy részük nyilvános tárgyalást követelt. Mások azonnali halált. Felhívások jelentek meg valamennyi veyran kiutasítására, pénzügyi házaik bezárására és vagyonuk elkobzására.

A nyilvános közvetítés Arien arcát mutatta az áldozatok száma mellett. A műsorvezető az őrizetbe vételről és a finanszírozás bizonyítékairól beszélt; az egyik vendég már ítéletet követelt, a másik az összes veyran alapítvány bezárását. A kép alatt még keresett emberek nevei futottak.

Nerai néhány másodpercig nézte. Kijavíttatta az őrizetbe vétel időpontjára vonatkozó hibás adatot, és kérte, hogy a hivatal tegye közzé, mit támasztanak alá tényleges bizonyítékok. A képernyőn Arien már az egész katasztrófa egyetlen arcává változott. A nyomozásnak azonban a kihallgatása után is folytatódnia kellett.

Nerai nem volt hajlandó nyilvánosságra hozni fogva tartásának helyét.

Arien tudta, hogy életéről az is dönt, rejtve marad-e.

Az első kihallgatás biztonságos összeköttetésen keresztül zajlott.

Az egyik oldalon Arien ült egy fehér, ablaktalan szobában.

A másikon Nerai, két nyomozó, a Konvent jogi képviselője és Arien védője.

Nerai nem akart jelen lenni a kihallgatáson.

Az egyik áldozat húga volt.

Jelenléte kétségessé tehette a pártatlanságot.

Ugyanakkor bárkinél jobban ismerte a pénzügyi térképet.

Arien személy szerint őt kérte.

„Csak vele vagyok hajlandó beszélni” – mondta.

„Nincs joga megválasztani a kihallgatóját” – felelte a jogász.

„Akkor nem beszélek.”

Nerai beleegyezett.

Nem azért, mert a kedvére akart tenni.

Tudni akarta, miért őt választotta.

Amikor létrejött a kapcsolat, Arien hosszan nézte.

„Kevésbé hasonlít rá, mint vártam."

„Kire?"

„Jesairra."

„Ismerte őt?"

„Nem."

„Megölte."

Arien védője megmozdult.

„Az ügyfelem..."

„Hagyja" – mondta Arien.

Nerai maga elé tette Mareia sötétkék edényét.

Arien meglátta.

Megváltozott az arca.

Csak egy pillanatra.

„A lakásában találtuk."

„Mareiáé volt."

„Tudom."

„Miért hozta ide?"

„Hogy legyen mire néznie, amikor hazudik."

A védő ismét közbeszólt.

„Ez a kihallgatási módszer..."

„Elmehetek?" – kérdezte Arien.

„Nem."

„Akkor a módszer nem számít."

Nerai megnyitotta a bizonyítékok térképét.

„Ismeri ezeket a projekteket?"

„Némelyiket."

„Ön finanszírozta őket?"

„Nem közvetlenül."

„Ön biztosította a finanszírozásukat?"

„Nem mindegyikét."

„Melyikét?"

Arien hátradőlt.

„Úgy kérdez, mintha egyetlen projekt létezett volna."

„Egyetlen szándék létezett."

„A szándék nem számla."

„Éppen ezért osztotta szét."

Arien a térképre nézett.

„Ezek a projektek egytől egyig törvényesek voltak."

„Önmagukban."

„A törvényességet nem az alapján ítélik meg, hogy később ki mit rajzol mellé."

„A laboratóriumok nem ismerték a nemzetségi adatokat. Az elemzők nem ismerték a biológiai eredményeket. A jogászok nem ismerték a logisztikai modelleket. A biztosítók nem ismerték a kutatási célokat."

„Így működik az érzékeny projektek védelme."

„Nem. Így működött az ön védelme az ellen, hogy valaki meglássa az egészet."

Arien nem válaszolt.

Nerai kinagyította az ábrát.

„Mindenki egy részt látott. Önnél volt a térkép."

Helyesen jártak el.

Apja hangja hamarabb tért vissza, mint hogy választ készíthetett volna. Egykor gyűlölte ezt a mondatot. Most maga előtt látta szerződésekre, kivételekre és aláírásokra bontva.

„Úgy gondolja, hogy a térkép bűncselekmény?"

„Ha hárommilliárd holttesthez mutatja az utat, igen."

Arien lesütötte a szemét az edényre.

„Nem terveztem hárommilliárdot.”

„Mennyit?”

A védő odahajolt hozzá.

Arien nem törődött vele.

„A válságnak fel kellett volna tárnia, milyen gyenge az aureliánok saját kivételességükről alkotott elképzelése.”

„Mennyit?”

„Nem volt pontos szám.”

„Egy családot? Egy várost? Egy vérvonalat?”

„Meg akartam változtatni az egyensúlyt.”

„Hány halott jelent egyensúlyt?”

Arien felnézett.

„Azt a kérdést teszi fel nekem, amelyet államférfiaik minden háborúban feltesznek. Hány áldozat elfogadható a jövőbeli békéért?”

„Ön nem háborút indított.”

„Nem.”

„Háborúban az ellenség legalább tudja, hogy rá céloznak.”

Arien arca nyugodt maradt.

„Az aureliánok évszázadokon át úgy változtatták Elariont, hogy a többiek nem szavazhattak róla.”

„Azzal, hogy léteztek?”

„Azzal, amit képviseltek.”

„Mareia elhagyta önt.”

A védő hirtelen levegőt vett.

Arien megmerevedett.

Nerai folytatta:

„Ez nem az aureliánok elleni háború volt. Ez egy férfi sebe volt, aki nem tudta elfogadni, hogy egy nő nem a tulajdona.”

„Semmit sem tud a kapcsolatunkról.”

„Azt tudom, hogy nemet mondott.”

„Hozzá ment.”

„Nem egy tárgy volt, amely az ön kezéből Jesairéba került.”

„Ő adott neki egy történetet, amelyben több lehetett.”

„Ön pedig egy olyan világot adott neki, amelyben meg kellett halnia.”

Arien felállt.

A biztonsági rendszer azonnal felszólította, hogy üljön le.

Nerai figyelte.

„Üljön le.”

„Nem azért jöttem, hogy Mareiáról beszéljek.”

„Akkor miért akart velem beszélni?”

Arien állva maradt.

Aztán lassan leült.

„Mert egyedül ön tudja, hogy ezt nem vihettem véghez egyedül.”

Nerai nem felelt.

Arien a térképre mutatott.

„Az önök bolygója most úgy tesz, mintha megtalálta volna a szörnyeteget. Egyetlen férfit, aki rászedte a bankokat, a tudósokat, a laboratóriumokat, a kormányokat és a mesterséges intelligenciákat.”

„Senki sem állítja, hogy rászedte őket.”

„Nem?”

„A többség nem tudta, min dolgozik.”

„És miért nem tudta?”

Nerai hallgatott.

„Mert nem akarta tudni – mondta Arien. – A laboratórium pénzt kapott és szűkre szabott specifikációt. A bank jogilag tiszta fizetést. Az alapítvány közhasznú célt. A politikus adományt, amely nem sértette a helyi törvényt. A szigetállam díjat a tulajdonos védelméért. Mindenki pontosan annyit látott, amennyire szüksége volt ahhoz, hogy folytathassa.”

„Ön teremtette ezt a vakságot.”

„Nem. Kihasználtam.”

„Kael Thorne segítségével.”

Arien most először nem válaszolt azonnal.

„Kael megnyitotta a pénzügyi utakat” – mondta végül.

„Tudta, mihez?”

„Eleget tudott.”

„Tudott a biológiai célról?”

„Tudta, hogy a cél válság lesz.”

„A mértékét?”

„Nem.”

„Miért segített önnek?”

Arien örömtelenül elmosolyodott.

„Mert Jesair olyan világot javasolt, amelyben Kael többé nem létezhetett volna úgy, ahogy addig.”

Nerai megnyitotta a nitrai fórum felvételét.

Jesair a látható pénzügyi hatalomról beszélt.

A végső tulajdonosokról.

Arról, hogy minden betekintésnek nyomot kell hagynia.

Kael ott ült a teremben.

„Meg akarta állítani az átláthatóságot” – mondta Nerai.

„El akarta halasztani. Lassítani. Lejáratni. Olyan konfliktust akart, amely megmutatja, hogy a nyitott világ veszélyes.”

„Ön pedig a Harmadot adta neki.”

„Ő pénzt adott nekem.”

„Hol van?”

„Nem tudom.”

„Hazudik.”

„Kael már az első láz előtt elveszítette a bizalmát bennem.”

„Megpróbálta leállítani a projektet.”

„Későn.”

„Miért?”

Arien a bizonyítéktérképen látható arcokra nézett.

„Mert megértette, hogy olyasvalaki előtt nyitott utat, akinek másutt húzódnak a határai.”

„Önnek voltak határai?”

„Azt hittem.”

Arien a sötétkék edényre nézett. A peremén megmaradt az apró horzsolás, amely még a képernyőn át sem kerülte el a figyelmét.
És most mondd el, hogyan is történt valójában.

Anyja hangja olyan tisztán ért el hozzá, hogy le kellett sütnie a szemét. Egykor így kérdezte őt, amikor egy hibát tökéletesen felépített magyarázat mögé próbált rejteni.
„Gyerekkoromban anyám közlekedési balesetben halt meg – mondta. – Egyetlen intenzív ellátásra alkalmas mentőjármű volt ott. A mentők az aurelián szemű gyereket vitték el.”
A védő felé fordult, de Arien folytatta.

„Apám kikérte az összes feljegyzést. Azt mondta, a mentők helyesen jártak el. Az a gyerek túlélte.”
„És az édesanyja?” – kérdezte Nerai.

„Útban a kórház felé meghalt.”

Arien megérintette az asztal szélét.

„Mielőtt elvitték a fiút, ő maga mondta, hogy őt vigyék.”

Ezt a mondatot évtizedek óta nem mondta ki hangosan.

Nerai egy másik dokumentumot is ismert, amelyen szerepelt a neve. Megnyitotta a tartalék mentőjárművekről szóló régi javaslatot, és felé fordította. „A baleset után ön intézte el, hogy a mentőknek többé ne kelljen olyan gyakran két sérült között választaniuk.”
Arien a túlélők számát nézte. „Akkor még hittem, hogy elég megváltoztatni a szabályt.”

Nerai bezárta a nyilvántartást. Akiknek segített, életben maradtak. A bizonyítéktérképen szereplő emberekért pedig továbbra is ő volt felelős.
„Mit akart megváltoztatni?” – kérdezte Nerai.

Nem emelte fel a hangját. Arien mégis újra anyja kérdését hallotta a szavai mögött.

„Azt akartam, hogy az aranygyűrű egyszer senkin se segítsen – mondta. – Hogy Jesair veszítsen. Hogy Mareia lássa, tévedett benne. Hogy valaki más maradjon ott egy ajtó előtt várva, amely nem nyílik ki.”

A védő az asztalra tette a tenyerét. Arien nem nézett rá.

„A mentők akkor arról döntöttek, két sérült közül melyiket tudják még megmenteni – mondta Nerai. – Ön a származásuk alapján sodort veszélybe embereket. Gyerekeket is."
Arien kinyitotta a száját. Egyetlen mondat sem fért bele a válaszba azok közül, amelyeket évek óta használt.

Anyja kezét látta maga előtt és az üveg mögötti fiút. Akkor egy idegen gyereket próbáltak megmenteni. A fényképen látható fiút ő veszélyeztette.
Olyan sokáig gyűlölte apja szavait – „Helyesen jártak el" –, hogy olyan rendszert hozott létre, amelyben rajta kívül mindenki kimondhatta ezt a mondatot. Ő ismerte a következményt, amely felé a munkájuk tartott.
Egy pillanatra csönd lett.

Nerai ránézett.

Nem a történetek szörnyetege ült előtte.

Egy ember ült ott.

Ez rosszabb volt.

A szörnyeteg az embereken kívül áll.

Az ember megmutatja, mi születhet közöttük.

„Hol van Kael?" – ismételte meg.

„Thaeronon."

„Hol?"

„Ha tudnám, átadnám önöknek."

„Miért?"

Arien hátradőlt.

„Mert én fogom hordozni a halottak nevét. Ő pedig tovább beszél majd a szabadságról."

A kihallgatás további hat órán át tartott.

Arien beismerte a projektek összekapcsolását.

A betegség szabadon engedését nem ismerte be.

Azt állította, az utolsó műveleteket autonóm folyamatok irányították, és nem ismerte a kezdet pontos idejét és helyét.

A nyomozóknak azonban átadott kódokat, közvetítők neveit és a pénzügyi szerkezet egyes részeit.

Nem megbánásból.

Hanem mert szükségét érezte, hogy megossza a bűnt.

Amikor a kapcsolat a végéhez közeledett, Arien még egyszer Neraira nézett.

„Mit tesznek, ha engem elítéltek?”

„Folytatjuk.”

„Merre?”

„Azokhoz, akik utat adtak önnek.”

„És aztán?”

„A rendszerhez, amely elrejtette.”

Arien halványan elmosolyodott.

„Tehát végül pontosan azt teszik, amitől Kael félt.”

„Nem miatta.”

„Jesair miatt?”

Nerai a sötétkék edényre nézett.

„Azok miatt, akik már nem láthatják, mi történt a világukkal.”

A kapcsolat megszakadt.

Arien egyedül maradt a fehér szobában.

Nerai megnyitott egy új dokumentumot.

A Harmad okairól szóló előzetes jelentésnek szánta.

Az első sorba ezt írta:

Arien Korveth teremtette meg a szándékot.

Aztán megállt.

A másodikba:

Kael Thorne biztosította számára a pénzügyi és politikai utakat.

A harmadikba:

Elarion intézményei gondoskodtak arról, hogy az elkövetőkön kívül senki se lássa egyszerre az összes részt.

Elolvasta a mondatokat.

Arien.

Kael.

A rendszer.

Egyéni bűn.

Bűnrészesség.

Civilizációs vakság.

Ha az első kettőt kihagyná, a bűnösök a társadalom mögé bújnának.

Ha a harmadikat hagyná ki, a társadalom elítélné a bűnösöket, és megőrizné a feltételeket a következők számára.

Nerai elmentette a dokumentumot.

A címe ez lett:

Nem csak Arien.

37. Nem csak Arien

Az előzetes jelentést azon a napon tették közzé, amikor Elarionon a Harmad óta először több születést jegyeztek fel, mint halálesetet.
A média Arien vallomását választotta ki belőle.

A nyilvánosság Kael nevét.

A bankok a jogi hibákat.

Az államok az idegen joghatóságokat.

Mindenki megtalálta a jelentésben azt a részt, amely valaki másra mutatott.

Therinith kijelentette, hogy egyetlen törvényt sem sértett meg.

Ez igaz volt.

Nyilvántartásai pontosan az elfogadott szabályok szerint védték a tulajdonosokat.

A bankok bejelentették, hogy minden fizetés átment az ellenőrzésen.

Ez is igaz volt.

Minden tranzakciónak volt hihető célja, jogilag létező másik fele és a helyi előírásoknak megfelelő dokumentációja.
Az alapítványok azt állították, nem ismerték a finanszírozott projektek végső szándékát.

Ez többnyire igaz volt.

A laboratóriumok kijelentették, hogy legitim tudományos kérdéseket vizsgáltak.

Igaz.

A jogászok közölték, hogy feltételezett eseteket mérlegeltek.

Igaz.

A biztosítók kockázatokat modelleztek.

Igaz.

A fuvarozók kapacitást foglaltak le.

Igaz.

A politikai pártok megengedett adományokat fogadtak el.

Igaz.

Csaknem minden igaz volt.

Éppen ezért jöhetett létre ekkora hazugság.

Nerai a bolygószintű vizsgálótanács elé lépett.

Mögötte a Harmad pénzügyi csontvázának térképe függött.

„Nem találtunk egyetlen titkos kincstárat – mondta. – Nem találtunk olyan fizetést, amelynek közleménye katasztrófa finanszírozásáról szólt volna. Nem találtunk egyetlen intézményt, amely az egész tervet ismerte."
A különálló vonalakra mutatott.

„Valami veszélyesebbet találtunk. Egy rendszert, amelyben mindenki igazat mondhatott a maga kis részéről, és közben segíthetett létrehozni az egész hazugságát."
A teremben mind a negyven állam képviselői ott ültek.

Mögöttük a gyászolók.

Az első sorban néhány hely üresen maradt.

Eredetileg az aurelián nemzetségi tanácsok képviselőinek kellett volna ott ülniük.

Nagy részüket már nem volt kinek képviselnie.

„Arien Korveth felelős a szándékért, az összehangolásért és az elkülönült rendszerek tudatos felhasználásáért a támadás végrehajtására – folytatta Nerai. – Kael Thorne megteremtette azt a pénzügyi és politikai infrastruktúrát, amely lehetővé tette a támadást. További emberek olyan döntéseket hoztak, amelyeknél többet tudtak, mint amennyit ma beismernek."
A képen alapok, politikai pártoknak juttatott adományok és Vesta tulajdonosi kapcsolatai jelentek meg.

„De ha az egész következtetésünk csupán az, hogy rossz emberek visszaéltek egy jó rendszerrel, akkor semmit sem tanultunk a Harmadból."
Nyugtalanság futott végig a termen.

„A rendszer nem volt jó. Olyan módon volt vak, amely üzleti modellé vált."

Kinagyította a szigeti joghatóságokat.

„Az államok titkot árultak. A bankok elkülönültséget. Az alapok névtelen tulajdont. A könyvelések annak lehetőségét, hogy a nyereség másutt keletkezzék, mint az érték. A politikai szabályok látható eredet nélküli befolyást árultak."
Therinith képviselője szót kért.

„Ön a magánszféra törvényes védelmét a bűnözés üzleti modelljének nevezi."

„Nem – felelte Nerai. – Azt mondom, hogy a magánszféra védelme a hatalom üzleti modelljévé vált."

„Ügyfeleinket nem ítélték el."

„Mert nem ismertük a nevüket."

„Ez nem bizonyítja a bűnösséget."

„Nem. Azt bizonyítja, hogy még megvizsgálni sem voltunk képesek a bűnösséget."

„Minden állampolgárnak joga van megvédeni vagyonát egy idegen államtól."

„És minden állampolgárnak joga van tudni, ki finanszírozza vagyonával a politikát, ki birtokolja a kórházát, vagy ki fizeti az életét veszélyeztető kutatást."
A képviselő hátradőlt.

„Ki húzza meg a határt?"

„Pontosan ezt a kérdést kell megoldania a Konventnek."

A szó először hangzott el nyilvánosan.

Az egész bolygóra kiterjedő Konvent a Harmad után.

A bolygószintű Konventnek túl kellett lépnie egy rendkívüli kormánytalálkozó keretein.

És pusztán gazdasági konferencia sem lehetett.

Elarion működésének legmélyebb alapjait kellett megvizsgálnia.

A javaslatot támogatta az Unió.

Aztán a selenita államok többsége.

Néhány aurelián tanács, amely még létezett.

A veyran kormányok megoszlottak.

Egy részük támogatta a reformot. A Harmadban az ő népükből is haltak meg. Ők is elveszítettek családokat, városokat és jövőt.
Mások azt állították, a nyomozás a veyranok feletti kollektív ítélkezéssé válik.

Thaeronon megjelentek az első mozgalmak, amelyek elutasították a bolygószintű átláthatóságot.

Vezetőik azt mondták:

A Harmad nem lehet ürügy egyetlen kormány létrehozására.

Arien bűne nem törölheti el ártatlanok milliárdjainak magánszféráját.

A közös pénznem nyakörvvé válhat.

A Látható Pénz lehetővé teszi a kormánynak, hogy egyetlen tiltással tönkretegye bármelyik ellenfelét.

Ezeknek az érveknek jelentős része megalapozott volt.

Éppen ezért voltak veszélyesebbek az egyszerű hazugságoknál.

Az új thaeroni mozgalom szószólói között feltűnt egy férfi, akinek nevét a nyilvánosság nem ismerte.

Csak a hangján szólalt meg.

Azt állította, Elarionnak két civilizációs útra van szüksége.

Egy nyitottra.

És egy szabadra.

Nerai meghallgatta az első beszédet.

Három mondat után tudta, ki beszél.

Kael Thorne.

Megváltoztatta a hanghordozását.

Lassabban beszélt.

Más nevet használt.

De ugyanúgy választotta el a hatalmat a felelősségtől.

„Bizonyítani tudjátok, hogy ő az?" – kérdezte Saira.

„Nem."

„Hangelemzéssel?"

„A valószínűség nem bizonyíték."

„Arien azt állítja, Thaeronon van."

„Arien sok mindent állít."

„Kérjük az őrizetbe vételét?"

Nerai bezárta a közvetítést.

„Előbb tudnunk kell, pontosan miért."

„Segített finanszírozni a Harmadot."

„Vannak bizonyítékaink a pénzügyi utakról. Arról is, hogy megpróbálta leállítani az utolsó szakaszokat. Arra nincs bizonyítékunk, hogy ismerte a mértékét."

„Kinyitotta az ajtót."

„Igen."

„És most a szabadságról beszél."

„Egy bűnös ember is megfogalmazhat igaz ellenvetést."

Saira ránézett.

„Ezt úgy mondod, mint Jesair."

„Nem."

Nerai újra megnyitotta a felvételt.

„Ő jobban mondta volna."

A Konventet annak a pillanatnak az első évfordulójára hívták össze, amikor a halottak száma elérte a hárommilliárdot.

Helyszínéül Nitra szolgált.

Ugyanaz a terem, amelyben Jesair évekkel korábban kimondta, hogy az érték nem járhat árnyékban.

Az épület előtt felállították a nevek falát.

Nem az összesét.

Hárommilliárd nevet lehetetlen volt egyetlen helyre felírni.

A fal ezért mindennap a lista más részét mutatta.

Csak évek múltán ismétlődött.

A Konvent megnyitásának napján a felületén auriolai emberek nevei világítottak.

Köztük:

Jesair Davion.

Mareia Lioren.

Nerai napkelte előtt érkezett.

A fal elé tette a sötétkék edényt.

Nem hagyta ott.

Egy idő múlva újra felvette.

Bizonyos dolgok nem az emlékművekhez tartoznak.

Hanem az élőkhöz, akiknek még be kell fejezniük a történetüket.

38. Konvent a Harmad után

Mielőtt belépett a terembe, Nerai meghallgatott egy részletet a reggeli híradóból. Egy asszony, aki a Harmad óta közösségi konyhát vezetett, azt szerette volna tudni, ki ellenőrizheti majd a közös pénzt. Egy kis javítóműhely tulajdonosa attól tartott, hogy az új rendszer az ügyfelei fizetéseibe is belelát. Mindketten elveszítették a szeretteiket; a javaslatról mégsem értettek egyet.
„Ma a közhatalom és a magánélet közötti határról is döntés születik – mondta a műsorvezető. – Sokak számára ez a határ még mindig nem világos."

Nerai kikapcsolta a közvetítést, és belépett. A javítóműhely tulajdonosának ellenvetését a saját jegyzeteibe is felírta.
A teremben a helyek egyharmada üresen maradt.

Nem az elhunyt küldöttek számához igazították pontosan.

A szervezők döntöttek így.

Minden harmadik sort lezárták.

Az üléseken nem voltak nevek.

Csak egy vékony fénycsík.

Amikor a küldöttek helyet foglaltak, az üres sorok úgy választották el egymástól az élőket, ahogyan a Harmad kettészakította a családokat, a városokat és a történelmet.
Senki sem nézhetett a pódiumra anélkül, hogy meg ne lásson egy helyet, ahonnan hiányzott valaki.

A Konventnek nem egyetlen elnöke volt.

Az államok, a polgári gyűlések, a szakmai intézmények, a nemzetségi tanácsok és Thaeron képviselőiből álló tanács vezette.
Ez is kompromisszum volt.

Senki sem akarta, hogy a hatalom korlátozásáról tanácskozó gyűlést egyetlen ember irányítsa.

Nerai nem politikusként lépett fel.

Nem indult a választásokon.

Nem képviselt államot.

A Harmad pénzügyi hátterét feltáró vizsgálat vezetőjeként állt a Konvent előtt.

Fölötte megjelent a neve.

Nerai Sael.

Államközi Pénzügyi Integritási és Rendszerkockázati Hivatal.

A nyilvánosságra hozott érdekeltségek köre: teljes.

Az üres sorokra nézett.

Aztán beszélni kezdett.

„Egy évvel ezelőtt nevet adtunk a katasztrófának."

A falakon megjelent egy szám.

Hárommilliárd-százhuszonnégymillió.

„Harmadnak neveztük, mert az emberi elmének egyetlen szóra van szüksége ott, ahol nevek milliárdjait nem képes elhordozni."
A szám eltűnt.

Arcok váltották fel.

Gyermekek.

Nők.

Férfiak.

Mindhárom ág.

„Ma nem arról fogok beszélni, mit veszítettünk el. Azzal sohasem végeznénk. Arról fogok beszélni, mit tárt fel a haláluk."
A képen megjelent a pénzügyi váz.

„Az első ok, amiért meg kell változtatnunk a pénzünket, a világjárvány."

Néhányan megmozdultak a teremben.

Voltak, akik az egészségügyről szóló beszédre számítottak.

Nerai folytatta:

„A Harmadot nem egyetlen átutalásból finanszírozták. Ha úgy lett volna, valaki észreveszi. Harminc valután, több száz valutaváltáson, alapítványokon, alapokon, laboratóriumokon, jogi kivételeken és olyan cégeken keresztül finanszírozták, amelyek végső tulajdonosai ismeretlenek voltak."
A térkép egyes részei sorra felragyogtak.

„A mesterséges intelligencia biológiai kérdéseket elemzett anélkül, hogy ismerte volna a céljukat. A laboratóriumok feladatokat végeztek el anélkül, hogy tudtak volna a többi feladatról. A biztosítók a következményeket modellezték az ok ismerete nélkül. A szállítók kapacitásokat foglaltak le anélkül, hogy ismerték volna a rakományt. A bankok az átutalásokat látták, a tervet nem. Az államok a cégeket látták, a mögöttük álló embereket nem."

A térkép egésszé állt össze.

„Egyetlen ember is elhozhatja a gyűlöletet. De a civilizáció ad neki utat hozzá, vagy nem ad."

Nerai elhallgatott.

„Mi adtunk."

Csend volt a teremben.

„Ha a tett előtt nem látjuk a pénzt, utána már csak a holttesteket fogjuk látni."

A képen megjelentek azok a kategóriák, amelyekre ezentúl automatikus rendszerszintű felügyeletnek kellett kiterjednie.

Biológiai és genetikai kockázatok.

Nagy léptékű számítási kapacitás.

Stratégiai laboratóriumok.

Egészségügyi adatok.

A politika finanszírozása.

Fegyverrendszerek.

Kritikus infrastruktúra.

„Nem olyan rendszert kérek, amely olvas a gondolatokban – mondta Nerai. – Erre nem képes, és nem is színlelheti, hogy képes rá. Olyan rendszert kérek, amely észreveszi, amikor a pénz, a technológia, az adatok, a laboratóriumok és a politikai hatalom fenyegetéssé kezdenek összeállni."

Az egyik veyran állam képviselője szót kért.

„És ki dönti el, mi rajzol ki fenyegetést?"

„Nyilvános szabályok."

„Kik alkotják őket?"

„A Konvent által létrehozott független tanács, amely polgári, szakmai és bírósági felügyelet alatt áll."

„Vagyis egy újabb bolygószintű intézmény."

„Igen."

„És ha téved?"

„A döntése megtámadható lesz."

„És ha a kormány eszközévé válik?"

„Éppen ezért nem tartozhat egyetlen kormányhoz."

A férfi nem ült le.

„Ez csupán a központosítás áthelyezése egy magasabb szintre."

„Nem – felelte Nerai. – A közös probléma láthatóságát kell központosítani. A döntéshozatalt és az ellenőrzést meg kell osztani."

„Ez ellentmondás."

„Nem. Egyetlen térképnek nem kell egyetlen tulajdonoshoz tartoznia."

A férfi leült.

Nerai megnyitotta a második részt.

„A második ok az automatizáció."

A falakon megjelentek a Harmad utáni termelési adatok.

A dolgozók száma.

Termelési kapacitás.

Fogyasztás.

Automatizált döntések.

„A Harmad arra kényszerített bennünket, hogy hónapok alatt tegyük meg azt, amit évtizedeken át halogattunk. A gépek átvették a termelést, a szállítást, az energiagazdálkodást, a könyvelést, a karbantartást és az egészségügyi ellátás egy részét. Nem azért, mert munka nélküli világot akartunk. Hanem azért, mert hiányoztak az emberek."

A termelési görbe ismét a Harmad előtti szint fölé emelkedett.

„Aztán rájöttünk, hogy a termelés akkor is növekedhet, ha a munkahelyek száma nem nő."

Megjelent az a mondat, amelyet Jesair Nitrában mondott:

A juttatás az, amit a hatalom felülről ad. A részesedés az, ami már pusztán azért megilleti az embert, mert a civilizáció része.

Nerai egy ideig nézte.

„Az egyetemes alapjövedelem nem lehet jutalom azért, hogy valakire nincs szükség. De nem lehet az állam kegye sem az iránt, akit a gépek megfosztottak a munkájától. Részesedésnek kell lennie abból a civilizációból, amely olyan tudásra, adatokra, infrastruktúrára és erőforrásokra épült, amelyeket egyetlen mai tulajdonos sem teremtett meg egymaga."

A teremben felhangzottak az egyetértés első jelei.

„Ahhoz, hogy ez a részesedés igazságos legyen, tudnunk kell, mekkora értéket teremtenek a gépek, kit illet az meg, hol keletkezik a nyereség, és hová áramlik. Az UBI átláthatóság nélkül olyan juttatás, amelyet a hatalom a saját szükségletei szerint számíthat ki. Az átlátható alaprészesedés olyan jog, amelynek kiszámítását a polgár ellenőrizheti."

Nerai megnyitotta a harmadik részt.

„A harmadik ok a korrupció."

A falakon közbeszerzések jelentek meg.

Túlárazott kórházi modulok.

Szállítási szerződések.

Energetikai projektek.

Támogatások olyan alapoknak, amelyek tulajdonosai politikai pártokat finanszíroztak.

„Korrupció. Klientelizmus. Befolyásvásárlás. Az államok kifosztása. A politika rejtett finanszírozása. Vagyoni machinációk. Adóparadicsomok. Pályázati támogatások, amelyek a közjót színlelték, de magánhatalmat szolgáltak. Könyvelési átcsoportosítások valutákon, szigeteken, alapítványokon és bolygón kívüli csomópontokon keresztül."

Az egyes példák összekapcsolódtak.

„Mindez a sötétben virágzott. Mi pedig úgy hozzászoktunk ehhez a sötétséghez, hogy kezdtük természetesnek tekinteni."

Egy pillanatra elhallgatott.

„A Harmad megmutatta, mi az ára ennek a természetességnek."

Az egyik szigetállam képviselőnője felállt.

„Az ön javaslata szerint minden pénzáramlás nyilvános lesz?"

„Nem.”

„Ki dönti el, melyik igen?”

„A hatásának jelentősége.”

„Ez nem pontos határ.”

„A pontos határt törvény szabja majd meg. Egy kisebb személyes kifizetés magánügy marad. Egy kórházhálózat tulajdonjoga nem.”
„És egy ajándék?”

„Egy észszerű mértékű személyes ajándék magánügy marad. Egy politikai pártnak juttatott adomány nem.”

„Egy befektetés?”

„Annak a befektetésnek, amely nem ad a befektetőnek jelentős hatalmat mások élete fölött, nem kell mindenki számára nyilvánosnak lennie. A létezése azonban nem maradhat láthatatlan a felügyelet előtt.”
„Vagyis az állam mindent tudni fog.”

„Nem.”

„Akkor kicsoda?”

„A rendszer különböző rétegei különböző részeket fognak ismerni. Törvényes ok nélkül senki sem láthat bele egy ember teljes életébe. A rétegek minden összekapcsolása nyomot hagy.”
A nő összevonta a szemöldökét.

„Pontosan így írták le a rendszert a Harmad előtt is.”

„Nem. A Harmad előtt a különböző rétegek úgy védték az adatokat, hogy lehetetlen volt kideríteni, ki finanszírozza a katasztrófát. Az új rendszernek úgy kell megvédenie az embert, hogy közben ne védje a láthatatlan hatalmat.”
Nerai megnyitotta a negyedik részt.

„A negyedik ok az államok működése.”

Megjelentek a költségvetési hiányok.

Elarion államainak többsége az elmúlt harminc év szinte mindegyikében többet költött, mint amennyit beszedett.
Az adósságok a gazdasági növekedés idején is emelkedtek.

A politikusok megtakarításokat ígértek.

Aztán adót emeltek.

„Az államaink nem voltak szegények – mondta Nerai. – Drágák voltak."

A képen megjelent, hogy a különböző államok mennyiért vásárolták meg ugyanazokat az egészségügyi berendezéseket.

Az eltérések több száz százalékra rúgtak.

„A hatékonyság hiánya rejtve maradt a költségvetésekben, amelyeket a polgárok nem tudtak összehasonlítani. Egy közintézmény azt állította, hogy piaci árat fizetett. Csakhogy a piac a szomszédos államban feleannyiért kínálta ugyanazt."

Megjelent az egymással összefonódó beszállítók hálózata.

„Ha minden közpénzből teljesített kifizetés látható, egy rossz döntés nem tűnik el a zárójelentésben. Akkor válik láthatóvá, amikor még meg lehet állítani."

Az Unió egyik minisztere közbevetette:

„A nyilvánosság félreértheti az összetett beszerzéseket. Nem mindig a legalacsonyabb ár a legjobb."

„Ezért az indoklásnak, a minőségnek és az eredménynek is láthatónak kell lennie – felelte Nerai. – Az átláthatóság nem azt jelenti, hogy minden polgár minden szelepről dönt. Hanem azt, hogy a miniszter nem állíthatja, hogy a drágább szelep jobb volt, ha egy év múlva szétesik, és a szállítója a miniszter pártját finanszírozta."

Ideges nevetés hangzott fel a teremben.

A miniszter leült.

„A rossz intézkedések azonnali láthatósága, az adók szinte teljes körű beszedése és a rejtett érdekellentétek felszámolása többletté változtathatja az állandósult hiányt. Nem egy nap alatt. Először az elszivárgást állítjuk meg. Aztán a pazarlást. Utána csökkentjük az adókat. És csak ezután jön a növekedés."

Megnyitotta az ötödik részt.

„Az ötödik ok az adózás."

A képen megjelent az adóspirál.

Magasabb adókulcsok.

Több adóelkerülés.

Szűkebb adóalap.

Újabb adókulcsemelés.

„A nagy államok azért emelték az adókat, mert az érték egy része olyan kis államokba került át, ahol nem keletkezett. Minél magasabbak voltak az adók, annál jobban megérte elkerülni őket. Minél többen kerülték el, annál többet kellett fizetniük azoknak, akik maradtak."

Megjelent a szigeteken működő adóparadicsomok térképe.

„Ezek az államok nem termelték meg az általuk kimutatott érték nagy részét. Olyan jogi helyet teremtettek, ahol az érték alacsonyabb adót kapott, és elveszítette a tulajdonosát."

Therinith képviselője felállt.

„A szolgáltatásaink törvényesek voltak."

„Igen."

„Az ügyfeleink a szerződések biztosította jogaikkal éltek."

„Igen."

„Vagyis bűnösnek nevezi őket azért, mert észszerűen viselkedtek."

„Nem. Azt mondom, hogy olyan rendszert alkottunk, amelyben észszerű volt kárt okozni a társadalomnak."

A férfi elhallgatott.

„Meg akarja szüntetni az adóversenyt."

„Annak a lehetőségét akarom megszüntetni, hogy valaki azt állíthassa: a nyereség egy olyan szigeten keletkezett, ahol nincsenek gépek, alkalmazottak vagy ügyfelek."

„A tőke Thaeronra távozik."

„Akkor láthatónak kell lennie, ki a tulajdonosa, hol keletkezett, és mit használ."

„Thaeronnak nem kell elfogadnia a szabályaikat."

„Nem."

„És akkor mi lesz?"

„Akkor két gazdasági térség jön létre. Az egyikben a nagy hatalom látható nyomot hagy maga után. A másikban nem."

„Az emberek a szabadságot fogják választani."

„Lehet."

Nerai a férfira nézett.

„De akkor már tudni fogják, mit választanak."

Megnyitotta a hatodik részt.

A Konvent fölött harminc valuta jelképe jelent meg.

„A hatodik ok a monetáris széttagoltság."

Daren Voltr alig észrevehetően megmozdult.

Nerai folytatta:

„A Harmad előtt azt állítottuk, hogy harminc valuta lehetővé teszi az államok számára, hogy reagáljanak a helyi viszonyokra. Ez igaz volt. De harmincféle módot adott arra is, hogy megváltoztassák a megtakarítások értékét, elrejtsék a nyereséget, áthelyezzék az adósságokat, és elválasszák az árat attól, aki megfizeti."

Megjelentek az átváltások költségei.

Árfolyam-biztosítás.

Késedelmek.

Tőketartalékok.

Kettős és hármas könyvelések.

„A vállalatok egész részlegeket tartottak fenn, hogy megvédjék a kereskedelmet azoktól a valutáktól, amelyeknek meg kellett volna könnyíteniük. Egy kis cég többet fizetett egy határokon átívelő ügyletért, mint egy nagy konzorcium, mert nem fért hozzá ugyanazokhoz az árfolyamokhoz és eszközökhöz."

A képen megjelent az elar.

„Az elar a világjárvány gyermekeként született meg. Nem politikai tervként. Hanem lehetőségként arra, hogy szűrőket, gyógyszereket és élelmet vásároljunk akkor, amikor a régi rendszerek nem tudták elég gyorsan továbbítani az értéket."

Nerai megmutatta a Híd nyilvános tartalékait.

„Nem csupán az volt az előnye, hogy közös volt. Az emberek látták a fedezetét, a díjait, az árfolyamát, a fizetés útját és mindenkit, aki megállította."

Daren Voltr szót kért.

„Az elar fedezetét még mindig a régi valuták adják."

„Igen."

„Ha megszüntetik őket, mi lesz a fedezete?"

„A termelés, az adóbevételek, az energiakapacitás és a közös rendszer vagyona."

„Vagyis a bolygószintű intézményekbe vetett bizalom."

„Minden valuta valamely intézménybe vetett bizalom."

„A különbség az, hogy a polgár ma elhagyhatja az egyik valutát, és választhat helyette másikat."

„A polgárok többségének nincs olyan vagyona, amelyet valuták között mozgathatna. A valutaválasztás elsősorban azoknak jelentett szabadságot, akiknek elegendő eszközük volt ahhoz, hogy elmeneküljenek saját államuk döntéseinek következményei elől."
Voltr felállt.

„Mégis ellensúlyt jelentett. Egyetlen valutát egyszerre lehet a bolygó minden embere ellen fordítani."
„Igen."

A válasz még őt is meghökkentette.

Nerai folytatta:

„Az egységes valuta a jólét alapja lehet. De a legtökéletesebb zsarnokságé is, amelyet valaha létrehoztunk."
A teremben teljes csend lett.

„Ezért nem elég, ha a polgár pénze látható. A pénz fölötti hatalomnak is láthatónak kell lennie."

A képen megjelent a felügyelet vázlata.

Üzemeltetési réteg.

Ellenőrzési réteg.

Bírósági réteg.

Polgári audit.

Nyilvános ellenőrzési lánc.

„A valuta üzemeltetője nem dönthet egymaga arról, kit ellenőriz. A felügyelet nem módosíthatja egymaga a nyilvántartásokat. A bíróság nem nyithat meg adatokat rögzített jogalap nélkül. És egyik intézmény sem tüntetheti el a saját eljárásának nyomát."
Voltr a vázlatot nézte.

„És a bűnöző? – kérdezte. – Ő is látni fogja, hogy ellenőrizték?"

„Igen."

„Még időben ahhoz, hogy elrejtse a további bizonyítékokat?"

„Látni fogja, hogy az ellenőrzés megtörtént. De nem feltétlenül minden nyomozati következtetést ugyanabban a pillanatban. A hozzáférés nyilvántartása azonban nem maradhat örökre titkos, és nem lehet eltüntetni."
„Ez eltér Jesair javaslatától."

„Nem. Jesair azt mondta, hogy a bűnözőnek is látnia kell, ki figyelte. Azt nem mondta, hogy a nyomozásnak előre nyilvánosságra kell hoznia minden lépését."
Voltr állva maradt.

„És ki akadályozza meg a rendszert abban, hogy nyilvántartás nélküli titkos hozzáférést hozzon létre?"

„A műszaki felépítése."

A falakon megjelent az adatáramlás.

„Egy védett adat minden megnyitásakor aláírt bejegyzés keletkezik. Ebből kriptográfiai lenyomat készül. Az összes jelentős változtatás és hozzáférés lenyomatát néhány percenként elküldik egy elosztott ellenőrzési láncba."
„Egy blokkláncba" – mondta valaki a hátsó sorokból.

„Igen – felelte Nerai. – Nem az igazság helyett. A hash nem bizonyítja, hogy az eredeti adat igaz volt. Azt bizonyítja, hogy később senki sem változtatta meg csendben. A hitelességet a forrás aláírásának, a keresztellenőrzésnek és az auditnak kell biztosítania."
Voltr ismét leült.

Nerai végignézett a Konventen.

„A megfigyelési technológiák attól függetlenül fejlődnek majd, hogy ma mit fogadunk el. Színlelhetjük, hogy betiltjuk őket, miközben hagyjuk, hogy titokban használják. Vagy biztosíthatjuk, hogy minden szem, amely a polgárt figyeli, maga is látható legyen."
Megjelent az utolsó mondat:

A látás jogát össze kell kötni a láthatóság kötelezettségével.

Ekkor megszakadt a Konvent kapcsolata.

Nem az egész.

Csak egyetlen adás.

A falakon megjelent a thaeroni mozgalom jelképe.

Aztán egy hang.

Kael hangja.

„Üvegből készült ketrecet ír le – mondta. – Mindenki látni fogja a rácsokat, önök pedig szabadságnak nevezik.”

A biztonsági rendszerek megpróbálták megszakítani az adást.

Nerai felemelte a kezét.

„Hagyják.”

Nyugtalanság támadt a teremben.

Kael folytatta:

„Egyetlen valuta. Egyetlen adózási réteg. Egyetlen pénzügyi térkép. Egyetlen bolygószintű intelligencia, amely eldönti, mi a kockázat. Azt állítják, hogy megosztják a hatalmat tanácsok, bíróságok és polgári auditorok között. De mind ugyanazt a rendszert fogják használni.”

Nerai egyenesen az érzékelőbe nézett.

„Kael Thorne.”

A hang egy pillanatra elhallgatott.

Aztán felnevetett.

„Nincs bizonyítéka.”

„Nincs.”

„Mégis nyilvánosan megnevez.”

„A hangot neveztem meg.”

„Ilyen lesz az önök átlátható világa? Egy elemző kimond egy nevet, a tömeg pedig elvégzi a többit?”

„Nem. Éppen ezért nem ítélem el. Kérdezem.”

„Mit?”

„Mennyit tudott?”

A teremben még mozdulat sem hallatszott.

Kael csak egy kis idő múlva felelt.

„Eleget ahhoz, hogy ma már tudjam: többet kellett volna megakadályoznom.”

„Ez nem válasz.”

„Ez az egyetlen, amit kap.”

„Segített Ariennek pénzügyi útvonalakat létrehozni.”

„Sok embernek segítettem pénzügyi útvonalakat létrehozni.”

„Neki miért?”

„Mert féltem attól a világtól, amelyet a fivére javasolt.”

„És most még jobban fél tőle?”

„Most bizonyítékom van rá, hogy joggal féltem.”

Nerai az üres képre meredt, amelyből a hang szólt.

„A Harmadot az átláthatóság elleni bizonyítéknak tartja?”

„A hatalom összpontosítása elleni bizonyítéknak tartom. Arien biológiai tudást, pénzügyi hálózatokat és automatizált rendszereket használt. Ön mindhármat egyetlen bolygószintű rétegben akarja összekapcsolni.”

„És láthatóvá tenni a kapcsolatokat.”

„A láthatóság nem akadályozza meg a visszaélést.”

„Nem.”

„Akkor mi akadályozza meg?”

„Az, hogy a visszaélés ne maradjon kizárólag annak a kezében, aki a rendszert birtokolja.”

Kael felnevetett.

„Ez hit.”

„Igen.”

A válasz halk ütésként futott végig a termen.

„Minden társadalmi rend azon a hiten alapul, hogy az emberek legalább olykor tiszteletben tartják a szabályokat. A különbség az, hogy elrejthetik-e a megszegésüket.”

„Mi Thaeronon nem fogadjuk el a szabályaikat.”

„Joguk van hozzá.”

„Vagyis hagynak bennünket elmenni?”

„Ha nem finanszíroznak erőszakot, nem visznek el olyan vagyont, amely nem az önöké, és nem rejtik el a közös infrastruktúránkból származó hozamokat.”

„Vagyis feltételhez kötött szabadság.”

„Minden szabadság ott ér véget, ahol elkezdődik a számla, amelyet valaki másnak kell kifizetnie.”

Kael hangja elcsendesedett.

Aztán megszólalt:

„Egy nap a polgárok jobban fognak félni a rendszerüktől, mint azoktól az emberektől, akikkel szemben meg kellett volna védenie őket."

„Lehet."

„És akkor mi lesz?"

„Akkor rendelkezniük kell a hatalommal ahhoz, hogy megváltoztassák."

„Egyetlen valután belül?"

„Egy nyilvános alkotmányos rendben."

„Vagyis egyetlen államban."

Nerai elhallgatott.

Erre a mondatra várt a Konvent.

Néhányan reménykedve.

Mások félve.

„Ma nem egyetlen államot javaslok – mondta. – Azt javaslom, hogy a közös problémáknak közös láthatósága legyen, a közös hatalomnak pedig közös ellenőrzése."
„Ez egyetlen állam kezdete."

„Lehet."

„Akkor mondja ki."

Nerai a negyven küldöttségre nézett.

Az üres sorokra.

Arra a helyre, ahol egykor Jesair ült.

„Ha egy nap Elarion egyetlen állammá válik, annak nem azért szabad megtörténnie, mert valaki meghódította. És nem is azért, mert egy valuta legyőzte a többit. Hanem azért, mert az emberek felismerik, hogy az életük már régóta közösebb, mint a kormányaik."
Kael nem felelt.

A kapcsolat megszakadt.

Ezúttal ő maga bontotta.

A Konvent további huszonhárom napig tanácskozott.

Nem fogadott el mindent, amit Nerai javasolt.

Az alaprészesedést megerősítették, összegét azonban továbbra is a regionális megélhetési költségeknek kellett meghatározniuk.

A Hídnak meg kellett szűnnie magáncégként, és egy bolygószintű közalapítvány tulajdonába kellett kerülnie.

Az elar az államközi adók, a közpénzből teljesített kifizetések, az alaprészesedés és a Thaeronnal folytatott kereskedelem törvényes elszámolási egysége lett.

A régi valuták nem szűntek meg.

Egyelőre.

A Konvent elfogadta a látható végső tulajdonos elvét minden jelentős gazdasági vagy politikai befolyással bíró cég, alap és alapítvány esetében.

A védett pénzügyi adatokhoz való minden hozzáférésnek kitörölhetetlen nyomot kellett hagynia.

Minden kivételhez kezdeményezőnek, jogalapnak és lejárati időnek kellett tartoznia.

Minden automatikus kockázati szabálynak nyilvánosan felülvizsgálhatónak kellett lennie.

A Konvent bolygószintű alkotmányügyi bizottságot hozott létre.

Nem kormányt.

Még nem.

Amikor Nerai távozott az utolsó ülésről, Daren Voltr a kijáratnál várt rá.

„Győzött” – mondta.

„Nem.”

„Az elar törvényes egység lett.”

„Az egységek egyike.”

„A Híd már nincs magáncsoport tulajdonában.”

„Ez elkerülhetetlen volt.”

„Bolygószintű adózási réteg.”

„Korlátozott.”

Voltr a nőre nézett.

„Tudja, mi a legveszélyesebb önben?”

„Nem.”

„Minden lépést kisebbnek ír le, mint amekkora valójában.”

Nerai az épület előtti névfalra nézett.

„Ön pedig minden lépést az utolsónak ír le.”

„Mert tudom, hová vezetnek.”

„Hová?”

Voltr Nitra felé mutatott.

„A bolygó fővárosához.”

Nerai a folyót nézte.

„Talán a bolygónak szüksége van egy helyre, ahol kénytelen lesz önmagára nézni.”

39. Egyetlen elar

A régi valutáknak nem egy szavazás vetett véget.

A használat vetett véget nekik.

Először a nagy államközi beszállítók nem fogadták el többé őket.

Nem azért, mert a Konvent betiltotta volna.

Az elar egyszerűbb volt.

Egyetlen ár.

Egyetlen elszámolás.

Egyetlen nyílt díj.

Árfolyam-biztosítás nélkül.

Kétnapos várakozás nélkül.

Anélkül, hogy felmerülne: mennyi érték vész el a küldő és a címzett között.

Aztán a több államban működő cégek alkalmazottai is elarban kezdték kérni a bérüket.

Nem akarták, hogy a fizetésük értéke egy olyan kormány döntésétől változzon, amelynek az országában nem is éltek.

A kereskedők két valutában tüntették fel az árakat.

Később már csak elarban.

A helyi valuták megmaradtak a számlákon, a törvényekben és a régi szerződésekben.

A mindennapi életben azonban egyre inkább olyan nyelvekre emlékeztettek, amelyeken még megírták a szertartásokat, de kenyeret már nem rendeltek rajtuk.
Az utolsó két nagy valuta egy olyan gazdasági válság után mondott le az önálló árfolyamról, amelyet maga idézett elő.
Központi bankjaik leértékeléssel próbálták támogatni a kivitelt.

A vállalatok azonban elarban vásárolták az energiát és a nyersanyagokat.

Költségeik megemelkedtek.

A polgárok máshová helyezték a megtakarításaikat.

A valuta összeomlott.

Ami egykor segített az államnak áthárítani a probléma egy részét a polgáraira, már nem működött egy olyan világban, ahol a polgárok hozzáfértek a közös értékhez.
Hét évvel a Harmad után az elar maradt Elarion egyetlen törvényes pénzneme.

Senki sem jelölt ki egyetlen napot, amikor ez megtörtént.

Az utolsó állam elfogadta a törvényt.

Az utolsó bank átállította a könyvelését.

Az utolsó régi valuta rögzített átváltási árfolyamot kapott.

És ezzel véget ért.

Az ezután következő gazdasági növekedés még a reform híveit is meglepte.

Nem maga a valuta hozta el.

Hanem az, hogy vele együtt akadályok tűntek el.

A vállalatnak már nem kellett harmincféle könyvelést vezetnie.

Egy kis cég valutaügyi részleg nélkül is értékesíthetett a bolygó túlsó oldalán.

A befektetők a valódi hozamuk, nem pedig az árfolyamelőnyük alapján hasonlították össze a projekteket.

A közbeszerzések ugyanazokat az árakat használták.

Az adóhatóságok ugyanazt az adóalapot látták.

A nyereséget ott adóztatták meg, ahol az érték keletkezett.

Az adókulcsok fokozatosan csökkentek.

Először az alacsony és közepes jövedelműek esetében.

Aztán a vállalatoknál.

Az államok rájöttek, hogy a szinte mindenből beszedett alacsonyabb adó többet hoz, mint a magas adó, amelyet a nagytőke fele elkerül.
Az adóparadicsomok megpróbáltak túlélni.

Még alacsonyabb adókulcsokat kínáltak.

Aztán teljes mentességet.

Aztán titkos nyilvántartásokat a bolygószintű hálózaton kívül.

Egy ismeretlen tulajdonosú cég azonban nem fogadhatott nagy összegű elarfizetéseket, nem pályázhatott közbeszerzésre, és nem birtokolhatott stratégiai infrastruktúrát.
A titok továbbra is lehetséges maradt.

Csak már nem volt előnyös.

Néhány szigetállam összeomlott.

Mások megváltoztak.

Képzett jogászaikat, vagyonkezelőiket és pénzügyi szakembereiket az új rendszer auditálására használták. A sötétséget árusító helyekből az ellenőrzés központjai lettek.
Volt ebben irónia, de Nerai nem tekintette büntetésnek.

Az embernek nem kell örökre annak maradnia, amiből egykor élt.

A költségvetési hiányok nem tűntek el azonnal.

A Harmad után egész térségeket kellett újjáépíteni.

A túlélőkről való gondoskodás drága volt.

Az alaprészesedés nőtt.

A városok olyan világhoz alakították át az infrastruktúrát, amelyben kevesebb a munka és több az automatizáció.
De az elszivárgás csökkent.

A korrupciós hálózatok megrövidültek.

A túlárazott projekteket még a szerződések aláírása előtt leleplezték.

Az AI összehasonlította az árakat, a minőséget és a tulajdonosi viszonyokat.

Nem tiltotta meg a döntéseket.

Figyelmeztetett.

Ha egy kormány a figyelmeztetés ellenére drágább szállítót választott, megtehette.

De meg kellett indokolnia, miért.

Nyilvánosan.

A felelős személy nevével.

A rendszer nem számolta fel az ostobaságot.

A biztonság egy részét számolta fel, amelyet a sötétség nyújtott neki.

Tíz év elteltével az államok többsége többletet mutatott ki.

Nem minden évben volt többlet.

Nem lehetett minden körülmények között garantálni.

De összeomlott az a régi nézet, hogy egy államnak tartósan eladósodottnak kell lennie.

A többlet egy része az alaprészesedésbe került.

Egy része a tartalékokba.

Egy része az automatizált rendszerek közös tulajdonába.

Az emberek dolgozhattak.

Vállalkozhattak.

Alkothattak.

Gondoskodhattak a gyermekeikről.

Tanulhattak.

Segíthettek másoknak.

De a lakhatáshoz, az élelemhez és az alapvető ellátáshoz való joguk már nem függött attól, hogy valakinek szüksége van-e az idejük megvásárlására.
Az alaprészesedés nem oldott meg mindent.

Egyesek elveszítették az életük értelmét.

Mások bezárkóztak a gépek teremtette szórakozás világába.

Viták támadtak arról, támogassa-e a társadalom azokat, akik semmit sem adnak vissza neki.

Nerainak nem volt egyszerű válasza ezekre a kérdésekre.

Jesair egykor azt mondta, hogy az ember nem attól értékes, hogy egy gépnek szüksége van rá.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy az embernek nincs szüksége arra, hogy egy másik ember számára fontos legyen.

Az iskolák ezért már nem csupán egy foglalkozásra készítették fel a gyerekeket.

Arra tanították őket, hogyan alakítsanak ki kapcsolatokat, vállaljanak felelősséget, döntsenek közös ügyekben, és különböztessék meg a vágyat a szükséglettől.
A munka nem vált fölöslegessé.

Csak már nem ez volt az egyetlen bizonyítéka a létezéshez való jognak.

A háború is megváltozott.

Eleinte lassan.

Az átlátható pénz nem tudott olvasni a gyűlöletben.

Nem tudta megakadályozni, hogy valaki területek uralmára vágyjon, megbüntesse a szomszédait, vagy felélesszen egy régi sérelmet.

De az előkészületeket képes volt látni.

A fegyverekhez gyártók kellettek.

A gyártóknak anyag.

Az anyaghoz energia.

A hadseregeknek ellátmány.

A zsoldosoknak fizetség.

A szállítási folyosóknak biztosítás.

A propagandához médiatulajdonosok.

Egy nagy háborút nem lehetett pusztán a szívben előkészíteni.

Be kellett lépnie a gazdaságba.

És ott nyomot hagyott.

Amikor az egyik déli állam titokban harci modulokban is használható navigációs alkatrészeket kezdett felvásárolni, a rendszer a többi kormányt és az állam saját polgárait is figyelmeztette.

A kormány azt állította, hogy polgári korszerűsítésről van szó.

A nyilvánosság látta a mennyiséget, a szállítókat és a párhuzamos üzemanyag-beszerzéseket.

Az ellenzék magyarázatot követelt.

A szövetséges államok ellenőrzést ajánlottak fel.

A projektet még azelőtt leállították, hogy létrejött volna a flotta.

Egy másik esetben az átláthatóság nem akadályozta meg a konfliktust.

Két térség vízkészleteken vitázott, és mindkettő nyíltan mozgatta a biztonsági egységeit.

A világ látta az előkészületeket.

Éppen ezért azonban nem lehetett azt színlelni, hogy a támadás váratlanul érkezett.

A Bolygótanács korábban közbelépett.

Nem titkos diplomáciával.

Hanem nyilvános tárgyalással, amelyen mindkét fél látta a folytatás költségeit.

A konfliktus megállapodással zárult.

Nem azért, mert az emberek jobbá váltak.

Hanem mert a titkolt szándék elveszítette az előnyét.

Fokozatosan létrejött a közös védelem.

Először az orbitális gyűrű védelme.

Aztán Thaeroné.

Később a stratégiai fegyverek ellenőrzése.

Az államok megtartották biztonsági erőiket, de a közös infrastruktúra nélkül már nem viselhettek saját nagy háborút.

A valuta, az adók és a védelem után a jog következett.

Az egész bolygón működő vállalat nem tartozhatott negyven egymásnak ellentmondó bíróság alá.

A polgárnak nem lehetett joga az államhatalom láthatóságához az egyik régióban, miközben a másikban nem volt.

Az alaprészesedés nem lehetett közös jog közös alkotmányos alap nélkül.

A bolygószintű alkotmányügyi bizottság tizenkét évig dolgozott.

Az első tervezetet elutasították.

A másodikat is.

A harmadik megosztotta a hatásköröket a bolygószint, a régiók, az államok és a városok között.

Egyetlen bolygó.

Egyetlen valuta.

Egyetlen védelem.

Egyetlen alapjogi charta.

De negyven jogi hagyomány.

Több tucat nyelv.

Több száz helyi kormányzási forma.

Az államok nem szűntek meg létezni.

Csak már nem ők jelentették a hatalom végső szintjét.

Az alkotmány elfogadásának napján a képviselők Nitrában találkoztak.

Néhányan sírtak.

Mások ellene szavaztak.

Néhány veyran küldöttség még az eredmény előtt elhagyta a termet.

Támogatóik jelentős része már Thaeronon élt.

Elutasították a közös pénzügyi rendszert.

Azt állították, hogy még a kölcsönösen ellenőrzött hatalom is zsarnoksággá válik egyszer.

Saját településeket, bankokat és jogrendszereket építettek ki.

Elarion nem kényszerítette őket a visszatérésre.

A bolygók között azonban olyan határ jött létre, amely korábban nem létezett.

A bolygók között olyan határ jött létre, amely nem a biológiából eredt.

Nem is a faji megosztottságból.

Civilizációs határ volt.

Elarionon a nagy hatalomnak kötelessége volt látható nyomot hagyni.

Thaeron egy részén a titkot a szabadság feltételének tekintették.

A világok közötti kereskedelem folytatódott.

Bizalmatlansággal.

Szabályokkal.

Egy még megválaszolatlan kérdéssel.

Mennyi magánszférát őrizhet meg a társadalom úgy, hogy ne szülessen meg benne ismét a láthatatlan hatalom?

Kael Thorne Thaeronon maradt.

A Harmadért sohasem ítélték el jogerősen.

A bizonyítékok igazolták, hogy finanszírozta Arien hálózatait, és megpróbálta megállítani az utolsó szakaszokat. Azt nem igazolták, mennyit tudott abban a pillanatban, amikor megnyitotta az első útvonalakat.

Egyesek szemében bűnöző volt, aki megúszta.

Mások szemében az a férfi, aki idejében felismerte az egységes rendszer veszélyét.

Önmaga számára olyan ember maradt, aki hitt abban, hogy a történelem egyszer majd igazolja.

Arien Korvethet elítélték.

A per hét évig tartott.

Tudósok, vagyonkezelők, bankárok, jogászok és gyászoló hozzátartozók százai tettek vallomást.

A bíróság elutasította azt az érvét, hogy a projekt egyes részei törvényesek voltak.

Kimondta, hogy aki tudatosan bűnös egésszé kapcsol össze törvényes részeket, felelősséggel tartozik az egészért.
Arient nem végezték ki.

Elarion nem ismerte a halálbüntetést.

Élete hátralévő részét olyan intézetben töltötte, amelynek minden költségét, ellenőrzését és döntését ugyanúgy nyilvántartották, mint bármely más polgár esetében.
Ő is látta, ki nyitotta meg az adatait.

Ő is megtámadhatta a jogosulatlan hozzáférést.

Sokan túlzott kegyelemnek tartották ezt.

Nerai nem.

Az a rendszer, amely csak az ártatlanok jogait védi, nem jogokat véd.

Hanem a kedvelteket.

Húsz évvel a Harmad után Nerai a bolygószintű gyűlés épülete előtt állt.

Idősebb volt.

A haja ezüstös.

A szemében továbbra sem volt aranygyűrű.

Nitra megváltozott.

Az óváros fölé új közigazgatási tornyok emelkedtek. A folyón halk közösségi modulok jártak. A központi bankok egykori székházai pénztörténeti archívumokká alakultak.
A gyerekek ott tanulták, hogy Elarionnak egykor harminc valutája volt.

Sokuk számára ez felfoghatatlannak tűnt.

„Miért?” – kérdezték.

A tanárok elmagyarázták nekik a szuverenitást, az árfolyamokat, a leértékelést, az adóversenyt és a helyi gazdaságok védelmét.
A gyerekek ugyanazzal az ámulattal hallgatták őket, amellyel a korábbi nemzedékek hallgattak azokról az időkről, amikor minden állam más súly- vagy hosszmértékeket használt.

Nerai a névfalhoz lépett.

Még mindig a Harmad áldozatait mutatta.

Az évtizedek során a névsor már végigért, és újrakezdődhetett.

Ma nem szerepelt rajta Jesair.

Mareia sem.

Nerai letette a sötétkék edényt a földre.

Ezúttal otthagyta.

Személyes felületén értesítés jelent meg.

A Bolygó Történeti Archívuma megnyitotta a Harmad vizsgálatának iratait.

Cél: oktatási kiállítás előkészítése.

Felelős személy: Laren Saor.

A hozzáférés terjedelme: a pénzügyi bizonyítéktérkép védett személyes adatok nélkül.

Nerai az értesítésre nézett.

A régi világban talán sohasem tudta volna meg, hogy valaki megnyitotta az általa összeállított aktát.

Az új világban látta a nevet, a célt és a terjedelmet is.

Megtámadhatta volna a hozzáférést.

Nem tette.

Nitra fölött sötétedni kezdett.

A gyűlés épületén Elarion jelképe világított.

A gyűlés épületén az új bolygójelkép világított.

Nem utalt az Unióra, sem az eredeti államok valamelyikére.

Negyven vonal tartott egyetlen kör felé.

Bírálói azt állították, hogy a jelkép beolvasztást ábrázol.

Alkotói szerint összekapcsolódást.

Nerai mindkettőt látta benne.

Minden egység megment valamit.

És véget vet valaminek.

Elarion nem azért vált egyetlen állammá, mert lakói már nem különböztek egymástól.

Hanem azért, mert lassanként felhagytak annak színlelésével, hogy egyikük nagy döntése nincs hatással a többiekre.

Egy ember pénze kutatást finanszírozhatott.

A kutatás laboratóriumot.

A laboratórium betegséget.

A betegség az egész bolygóra kiterjedő halált.

De ugyanígy finanszírozhatott a pénz gyógyítást is.

Gépeket.

Alaprészesedést.

Városok újjáépítését.

És egy világot, amelyben a hatalomnak előbb meg kellett mutatnia magát, mielőtt bizalmat kért másoktól.

Az átláthatóság nem tette jóvá az embereket.

Nem tüntette el a haragot.

A gőgöt.

A birtoklás vágyát.

A veszteségtől való félelmet.

Sem az ember képességét arra, hogy meggyőzze önmagát: az ő sebe az igazságosság.

Csak egyetlen dolgot tett.

Megnehezítette a nagy hatalomnak, hogy árnyék nélkül mozogjon.

Nerai három ujját az edény hűvös felületére tette.

Nem tudta, miért.

A mozdulat magától jött.

Túlságosan is magától.

Egy pillanatra úgy érezte, olyan emlék érinti meg, amely nem egészen az övé.

Másik bolygó.

Másik nap.

Egy kert.

Egy férfi és egy nő, akik újra találkoznak, bár más lesz a nevük.

Aztán az érzés eltűnt.

Nerai a város felé fordult.

Mögötte a halottak fala maradt.

Előtte az élők világa.

Egyetlen bolygó.

Egyetlen állam.

Negyven emlékezet.

És az érték, amely többé nem járhatott árnyékban.

40. A hatalom tömege

A kő harmincegy tonnát nyomott.

Két hete hozták Thaeronról, és azóta az ardai kutatócsarnok közepén feküdt. A tudósok egy különleges fizikai tulajdonságok nélküli kőzetdarabot választottak. Olyan tárgyat akartak, amelynél az eredményt nem lehet az anyagnak tulajdonítani.
Körülötte három fémgyűrű állt.

Mindegyik átmérője körülbelül öt méter volt, felületüket több száz keskeny szegmensre osztották. A szegmensek között a környezet hőmérsékleténél jóval alacsonyabbra hűtött vezetékek futottak. A padlótól vastag energiakábelek kötegei vezettek hozzájuk.
A biztonsági fal mögött mintegy negyven ember várakozott.

Fizikusok.

Technikusok.

Egyetemek képviselői.

A Technológiai Kockázatok Bolygótanácsa.

Két katonai elemző.

És Nerai Sael.

Sok év telt el a Harmad óta. Nerai már nem irányította a pénzáramlások mindennapos vizsgálatát. A neve azonban továbbra is összefonódott azokkal a szabályokkal, amelyek alapján a Híd a Konvent után fizetési hálózatból fokozatosan a bolygó gazdaságának egyik alapvető információs rétegévé vált.
Ezért mindig meghívták, ha egy új találmány olyan kérdést vetett fel, amelyet a műszaki szakemberek nem tudtak egyedül megoldani.
Ki birtokolhatja majd ezt?

A kísérlet vezetője, Oran Sel a vezérlőpultnál állt.

„A padló mérése?”

„Harmincegy egész négy tized tonna” – felelte a laboratóriumi AI.

„Energia?”

„Készen áll.”

„Szinkronizálás?”

„Az eltérés a mérhetőség határa alatt van.”

Oran az üveg mögött álló emberek felé fordult.

„Amit látni fognak, az a negyedik kísérlet. Az első három a laboratóriumi csapaton kívüli emberek jelenléte nélkül zajlott. Az eredményt addig nem hoztuk nyilvánosságra, amíg két független kutatóhely meg nem ismételte.”
Aztán visszafordult a pulthoz.

„Indítsd a mezőt tíz százalékon.”

A képernyőn megjelent a padló terhelésének értéke.

Harmincegy tonna.

Harminc.

Huszonnyolc.

Huszonöt.

A kő meg sem mozdult.

Húsz százaléknál a mérés tizenhét tonnát mutatott.

Harmincnál kilencet.

A csarnokban teljes csend volt.

Oran negyven százalékra növelte a teljesítményt.

Az érték egy tonna alá csökkent.

Aztán csaknem nullára.

A kő elszakadt a padlótól.

Először néhány milliméterre.

Egy kis idő múlva öt centiméter választotta el a földtől.

Oran elmozdította a szabályozót.

Harmincegy tonna thaeroni kőzet egy méter magasra emelkedett.

Nerai kellemetlen feszültséget érzett a vállában. Az esze azt mondta, hogy a követ a mező tartja. A teste a padló fölött függő kőzettömeget látta, és zuhanást várt.
„Mozgatni is tudják?” – kérdezte a tanács egyik tagja.

Oran bólintott.

A kő lassan jobbra indult.

Aztán vissza.

Olyan nyugodtan mozgott, hogy szinte képtelenségnek hatott. A tárgy, amelynek elmozdításához néhány évvel korábban még nehéz szállítórendszerre lett volna szükség, most egy sétáló ember sebességével haladt keresztül a csarnokon.
Oran csökkentette a teljesítményt.

A kő lassan lesüllyedt.

Amikor a padlóhoz ért, mély döndülés töltötte be a csarnokot.

„A tömege ugyanannyi maradt?" – kérdezte Nerai.

„Igen."

„Akkor mit változtattak meg?"

Oran egy pillanatig kereste a szavakat.

„A legegyszerűbben úgy mondhatnám: megváltoztattuk az anyag és a helyi gravitációs mező közötti csatolást. A kő tehetetlensége és belső szerkezete mindvégig ugyanaz maradt. A föld azonban a mező teljes hatása mellett alig vonzotta."
„Alig?"

„Egyelőre nem jutottunk el a teljes nulláig."

Nerai ismét a kőre nézett.

„És el fognak jutni?"

Oran elmosolyodott.

„Ez az a kérdés, amiért a tudományt műveljük."

A kísérlet híre néhány óra alatt bejárta Elariont.

A legnagyobb figyelmet a közlekedés kapta.

Az energetikai modellek azonnal kiszámították, mennyibe kerülne pályára juttatni a rakományt, ha a repülés első szakaszában csökkenteni lehetne a gravitációs csatolását.
Az építőipari cégek olyan szerkezeteket kezdtek tervezni, amelyeket a földön egyetlen egészként lehetne elkészíteni, aztán a helyükre emelni.
A thaeroni bányák lehetőséget láttak olyan kőzettömegek szállítására, amelyeknél a szállítás többe került, mint maga a kitermelés.
A városok a közösségi közlekedés új nemzedékéről kezdtek beszélni.

Az űrmérnökök olyan terveket vettek elő, amelyek évtizedeken át hevertek az archívumokban, mert gazdaságtalanok voltak.
Néhány napig úgy tűnt, Elarion olyan találmányhoz jutott, amely előtti és utáni korra osztja a történelmet.
Aztán megérkezett a második jelentés.

Az már nem volt nyilvános.

Az egyik egyetem biztonsági modelljében született.

A tudósok azt vizsgálták, hogyan viselkednek az egyes gyűrűk gravitációs mezői, amikor átfedik egymást. Feltételezték, hogy az eredő hatás nagyjából a teljesítmények összege lesz.
A számítások más tulajdonságot mutattak.

Rendkívül pontos szinkronizálás mellett a mezők nem lineáris módon kezdték erősíteni egymást.

Két fizikus először hibának tekintette az eredményt.

Újra lefuttatták a modellt.

Aztán egy másik számítórendszeren is.

Végül független ellenőrzést kértek.

Az eredmény változatlan maradt.

Oran Sel hajnali háromkor kapta meg a jelentést.

Ötkor a Bolygótanács azonnali összehívását kérte.

Nerai kevéssel hét után érkezett.

A helyiség falán Elarion térképe volt.

Közepén egy csaknem négyszáz kilométer átmérőjű kör világított.

„Mi ez?" – kérdezte.

Oran az ablaknál állt. Úgy nézett ki, mint aki egész éjjel nem aludt.

„A hatásterület."

„Milyen hatásé?"

„A teljesé."

Nerai várt.

Oran megnyitotta a fizikai modellt.

„Egyetlen generátor viszonylag kis térben képes gyengíteni a gravitációs csatolást. Több generátortól nagyobb kiterjedésű vagy erősebb hatást vártunk. Kiderült, hogy pontos elrendezés és szinkronizálás mellett stabil tartomány alakul ki közöttük, amelyben a csatolás a nullához közelíthet."

Nerai a körre mutatott.

„Ezen az egész területen?"

„A modell szerint igen."

„Mekkora?"

„Ebben a konkrét számításban az átmérője háromszáznyolcvan kilométer."

Nerai a férfira nézett.

„Azt mondja, hogy ki tudják kapcsolni a gravitációt egy államnyi terület fölött."

Oran azonnal megrázta a fejét.

„Azt mondom, hogy a fizika minden jel szerint lehetővé teszi. Nekünk nincs ilyen berendezésünk."

„Meg lehetne építeni?"

Oran a helyiség egy másik résztvevőjéhez fordult.

A projekt vezető műszaki elemzője volt az.

„A technika jelenlegi szintjén igen" – mondta.

Ez a válasz megváltoztatta a helyiség légkörét.

„Mennyi idő alatt?" – kérdezte Nerai.

„Ha valakinek minden szükséges eszköz a rendelkezésére állna, talán két-három év alatt."

„És mit jelent az, hogy minden szükséges eszköz?"

A falon megjelent egy lista.

Huszonnégy gravitációs emitter.

Hat felső kategóriás fázisszinkronizátor.

Nagy mennyiségű szupravezető metaanyag.

Három különálló energiatároló, amely rövid idő alatt rendkívüli teljesítmény leadására képes.

Néhány speciális gyártósor.

A terület pontos gravimetriai térképe.

Olyan számítási kapacitás, amellyel a bolygón csak néhány tucat kutatóhely rendelkezett.

És igen szűk szakterületekre szakosodott műszaki munkatársak hálózata.

Nerai lassan olvasta a listát.

„Mi történne, ha valaki valóban bekapcsolná?"

Ezúttal Oran válaszolt.

„A mező alakjától, a hatás magasságától és az időtartamától függne."

„A legrosszabb reális változatot."

Oran leült.

„Az emberek és a szilárdan nem rögzített tárgyak elveszítenék a felszínhez fűződő csatolásuk nagy részét. A víz teljesen másként kezdene viselkedni. A légkör gyors mozgásba lendülne a területen. A közlekedési rendszerek elveszítenék a kapcsolatot a felszínnel. Hosszabb hatás esetén a helyzetet a bolygó forgása is bonyolítaná."

A térképen újabb rétegek jelentek meg.

Városok.

Folyók.

Energiahálózatok.

Közlekedési csomópontok.

„Maga a föld nem repülne ki az űrbe – folytatta Oran. – A kőzeteket más erők is összetartják. A gravitációs egyensúly azonban rendkívül sok rendszerre hat. Ha a mező hirtelen jelenne meg egy lakott terület fölött, az áldozatok száma óriási lehetne."

„És amikor kikapcsolják?"

„A gravitáció visszatér."

Nerai még azelőtt megértette a folytatást, hogy a férfi kimondta volna.

Minden, ami a mező hatása alatt elveszítette a kapcsolatát a földdel, zuhanni kezdene.

„Hány ember él abban a körben?" – kérdezte.

„Ebben a modellben tizenegymillió."

Több kérdést már senki sem tett fel.

A műszaki tanács a következő hat napban azt próbálta kideríteni, hogy a felfedezett jelenséget el lehet-e távolítani a gyakorlati alkalmazhatóság köréből.

A válasz kellemetlen volt.

A technológia bonyolult volt, drága, és több olyan berendezést igényelt, amelyet csak néhány helyen gyártottak. A fizikai elv azonban túlságosan általánosnak bizonyult ahhoz, hogy örökre titokban lehessen tartani.
Az idő a titok ellen dolgozott.

Ha egy laboratórium felfedezte a jelenséget, idővel egy másik is felfedezi.

Ha egy AI modellezni tudta, egyszer egy másik is le fogja vezetni.

Elarion már régen megértette, hogy a tudományos ismereteket nem lehet nemzedékekre megbízhatóan egyetlen szobába zárni.
A kérdés ezért a fizikától a társadalomhoz került át.

A rendkívüli tanácskozáson gyártók, egyetemek, energiarendszerek, biztonsági intézmények, polgári tanácsok és a Híd képviselői találkoztak.
Daren Voltr is köztük ült.

Öreg volt. Elarion orvostudománya azonban annyit fejlődött, hogy az idős kor már régóta nem jelentett automatikus visszavonulást a közélettől.
Amikor szót kapott, Oranhoz fordult.

„Hány különálló dolgot kell megvásárolni vagy legyártani ahhoz, hogy ezt meg lehessen valósítani?”

„Több ezret.”

„Ezek közül hány hozzáférhető bárki számára?”

„A többség.”

„Vagyis az egyes alkatrészek betiltása nem old meg semmit.”

„Pontosan.”

„Hány közülük a kritikus?”

Oran megnyitotta a listát.

„Attól függ, mit tekintünk kritikusnak. Ha olyan dolgokról beszélünk, amelyek nélkül ma nem tudunk megépíteni egy ilyen rendszert, nagyjából tizenhét technológiai feltételünk van.”
„Tizenhét termék?”

„Feltétel. Néhány közülük termék. Mások gyártási képességet, energiához való hozzáférést, embereket vagy számítási kapacitást jelentenek.”
Voltr bólintott.

„És hány szereplő képes Elarionon mind a tizenhetet teljesíteni?”

Oran elhallgatott.

„Ezt nem tudom.”

Nerai a helyéről szólalt meg.

„A Híd tudja.”

Mindenki felé fordult.

Voltr halványan elmosolyodott.

„Természetesen.”

Nerai ismerte ezt a hangot.

„A választ szeretné, vagy vitát arról, miért van a birtokunkban?”

„Mindkettőt.”

„Először a választ.”

Nerai előtt megnyílt a Híd munkafelülete.

„Küldjék el nekünk a műszaki feltételeket.”

Oran összevonta a szemöldökét.

„Nem tölthetjük be őket teljes egészükben a pénzügyi rendszerbe.”

„Nem is kell. A gazdasági megfelelőjükre van szükségünk.”

„Mit ért ezen?”

Nerai az első tételre mutatott.

„Hány fázisszinkronizátor?”

„Hat.”

„Ki gyártja őket?”

A falon három cég jelent meg.

„Hány gravitációs emitter?”

„Legalább huszonnégy ebből a kategóriából.”

Megjelentek a gyártók és gyártókapacitásaik.

„Energia?”

Oran megadta a szükséges tartományt.

A Híd megjelenítette azokat az erőműveket, tárolókat és ipari hálózatokat, amelyek képesek ilyen impulzust szolgáltatni.

„Metaanyag?”

Újabb réteg.

„Számítások?”

Újabb.

„Precíziós gyártás?”

Újabb.

„Szakemberek?”

Nerai itt megállt.

„Az embereknél csak a szakértelem összesített rendelkezésre állását használjuk. A neveket védeni fogjuk.”

Voltr felvonta a szemöldökét.

„Legalább valamit.”

Nerai folytatta.

A Híd fokozatosan összeillesztette a feltételeket.

Nem gyanúsítottak listáját készítette.

Képességtérképet készített.

A rendszer ismerte a nagy gyártóvállalatok tulajdonosait.

Ismerte a cégek nyilvánosan kimutatott kapacitásait, amelyeket a beszerzéseik, a fogyasztásuk és a termelésük alapján lehetett ellenőrizni.
Ismerte a nagy energiaszerződéseket.

Ismerte a kutatóközpontok finanszírozását.

Ismerte a tőke eredetét.

Ismerte az ipari csarnokok bérleti szerződéseit, a nagy nyersanyag-beszerzéseket, a speciális gépek megrendeléseit és a berendezések mozgását Elarion és Thaeron között.
A Harmad előtt ezek az információk több tucat bankban, nyilvántartásban és államban hevertek volna.

Most a végső tulajdonos és a gazdasági cél szerint lehetett összeilleszteni őket.

Néhány perc múlva megjelent egy szám a falon.

14

Voltr már nem látszott derűsnek.

„Mit jelent a tizennégy?”

„Tizennégy gazdasági egység rendelkezik ma közvetlenül vagy közvetve azzal a képességgel, hogy a szükséges feltételek több mint nyolcvan százalékát teljesítse.”
„Gazdasági egység?”

„Jogilag ez több száz cég is lehet. A Híd a végső tulajdon, az irányítás, a finanszírozás és a gazdasági függés alapján csoportosítja őket.”
Nerai megnyitotta az első bejegyzést.

Egy nagy thaeroni bányászati konzorcium.

Kilencvenegy százalék.

A másodikat.

Bolygószerte működő energiarendszer-gyártó.

Nyolcvankilenc.

A harmadikat.

Az egyik állam hadiipari csoportja.

Kilencvennégy.

A negyediket.

Orbitális építési konzorcium.

Nyolcvanhét.

Aztán a többit.

Néhány magántulajdonban volt.

Néhány köztulajdonban.

Három államokhoz tartozott.

Egy gazdasági egység több mint negyven cég között oszlott meg.

„És ki áll száz százalékon?” – kérdezte Voltr.

„Senki.”

„Egyelőre.”

„Egyelőre.”

A helyiségben csend maradt.

A falon tizennégy név világított.

Néhány nappal korábban még csak az kötötte össze őket, hogy a bolygó technológiailag legfejlettebb szervezetei közé tartoztak.
Mostantól még egy tulajdonságuk közös volt.

Mindegyikük elég közel járt ahhoz a képességhez, hogy egy nagy terület fölött a gravitációt megváltoztató berendezést hozzon létre.
„Pontosan ettől a pillanattól tartottam" – mondta Voltr.

A tanácskozás már negyedik órája tartott.

„Miért?" – kérdezte Nerai.

„Mert a pénzügyi rendszer az imént összeállított egy listát tizennégy szereplőről, amelyet lehetséges veszélyforrásnak tart."
„A lista a technológiai kapacitásról szól."

„És ön azt állítja, hogy a kettő között a gyakorlatban nincs különbség?"

„Alapvető különbség van."

Voltr az első névre mutatott.

„Ez a cég Thaeronon bányászik. Senkit sem fenyeget. A vezetőségével kapcsolatban nincs nyoma erőszaknak. A szükséges berendezések többségét azért birtokolja, mert a bányászathoz használja őket."
„Igen."

„Mégis figyelik."

„A Híd a képesség változását figyeli, nem az igazgató viselkedését."

„Ez nem nyugtat meg."

Nerai egy pillanatra a térképre meredt.

„A Harmad előtt az ellenkező hibát követtük el."

Voltr nem szólt.

„Gyanúra kerestünk okot, mielőtt láthattuk volna az adatokat. Arien tervének részei önmagukban rendesnek tűntek. A laboratórium kutatott. Az alapítvány támogatást nyújtott. A cég berendezéseket vásárolt. A bank pénzt utalt. Mindenki a maga részét látta, és arra várt, hogy oka legyen rákérdezni a következőre."
Voltr lesütötte a szemét.

Nerai folytatta.

„Ennél a technológiánál a szándék még rosszabb kiindulópont. Az embernek nem kell tizenegymillió embert meg akarnia ölni. Lehet, hogy kísérletezik. Lehet, hogy téved. Lehet, hogy alábecsüli a mező instabilitását."
Oran bólintott.

„Ez reális."

Nerai a listára mutatott.

„Tudnunk kell, hol jön létre a bolygón egy bizonyos határ átlépésének képessége. És minden, ezen az információn alapuló beavatkozásnak ellenőrzés alá kell esnie."
„Mi lesz a határ?" – kérdezte Voltr.

„Ez politikai döntés."

„Vagyis a végén mégiscsak politika."

„Mindig is az volt."

Nerai az asztalra támaszkodott.

„A különbség az, hogy most látjuk, miről döntünk."

A tanácskozás következő része műszaki gyakorlattá alakult.

Valaki azt javasolta, tiltsák meg a gravitációs emitterek engedély nélküli értékesítését.

Oran figyelmeztetett, hogy néhány év múlva a kisebb emittereket nagy sorozatban fogják gyártani.

A következő javaslat a fázisszinkronizátorokra vonatkozott.

A gyártók azt felelték, hogy ugyanilyen berendezéseket használ az orvostudomány, az energetika és az orbitális navigáció is.
A metaanyag betiltása megbénítaná az ipar egy részét.

Az energia ellenőrzése pontatlan lenne, mert a szükséges teljesítményt több forrásból is össze lehetett állítani.
Fokozatosan kiderült, hogy a veszélyt egyetlen dolog sem teremti meg önmagában.

Csak sok képesség összekapcsolódásából születik meg.

Nerai a vita során szinte alig beszélt.

Nagyon hasonló érzésre emlékezett a Rétegből.

A készpénzes működés önmagában nem bizonyított semmit.

Az alap nem bizonyított semmit.

A laboratórium nem bizonyított semmit.

A kutatásért fizetett összeg nem bizonyított semmit.

A katasztrófa a közöttük lévő kapcsolatokból született.

Taren egyszer azt mondta, hogy az egész bolygót nézve minden embert csak néhány szerződés választ el minden másiktól.
Nerai akkor azt felelte neki, hogy nem kapcsolatot keresnek.

Hanem irányt.

Most valami hasonlóra volt szükségük.

Egy rendszerre, amely észreveszi, ha sok hétköznapi gazdasági tevékenység egyetlen szokatlan képesség felé kezd tartani.
A nap végére elkészült egy munkatervezet.

A **stratégiai képességek nyilvántartása** nevet kapta.

A név félrevezető volt, mert nem hagyományos nyilvántartásról volt szó.

Senki sem jegyezte bele: a cég gravitációs fegyvert birtokol.

A Híd folyamatosan kiszámította, milyen technológiai feltételeket képes egy adott gazdasági egység valóban teljesíteni.
A számítás nyilvánosan jóváhagyott kategóriákkal dolgozott.

Gyártási pontosság.

Anyagok.

Energia.

Logisztika.

Számítási kapacitás.

Szakértelem.

A szükséges berendezések tulajdonjoga.

Megszerzésük lehetősége az irányított cégeken keresztül.

Hosszú távú szerződések.

A legérzékenyebb technológiáknál pedig több, földrajzilag elkülönülő kapacitás összekapcsolása is.

A határ átlépése önmagában senkit sem tett bűnössé.

Magasabb szinteken azonban kötelezővé vált a projekt céljának bejelentése és bizonyos kísérletek független ellenőrzése.
A részletes adatokhoz való hozzáférést rögzítették.

Az érintett szereplő látta, melyik intézmény vizsgálta a képességét.

A szabályok, amelyek szerint a rendszer értékelte a kockázatot, nyilvános szakmai felülvizsgálat alá estek.
Az útmutatóként is használható műszaki részletek védettek maradtak.

Elarion megpróbált különválasztani két dolgot, amelyeket könnyű volt összetéveszteni.

Az ember magánszféráját.

És a hatalom láthatatlanságát.

A valódi probléma hét hónap múlva mutatkozott meg.

A Híd változást észlelt a tizennégy csoport egyikénél.

Az Asteron Dynamics cégről volt szó.

A nyilvánosság nehéz szállítórendszerek gyártójaként ismerte. Három kontinensen voltak gyárai, részesedése egy energiacégben és kisebbségi befektetése egy thaeroni metaanyaggyártóban.
A gravitációs mezők terén meglévő technológiai képességét eredetileg nyolcvanhárom százalékra értékelték.
Négy hónap alatt kilencvenkettőre emelkedett.

Nem egyetlen nagy megrendelés állt mögötte.

Az Asteron megvásárolt egy fázisszabályozókat gyártó kis céget.

Leányvállalata hosszú távú szerződést kötött egy számítóközponttal.

Egy másik vállalat részesedést szerzett egy energiatárolóban.

Az Asteron által finanszírozott kutatási alapítvány négy tudóst vett fel, akik korábban gravitációs emittereken dolgoztak.
Mindegyik eseménynek megvolt a maga gazdasági magyarázata.

Együtt azonban új helyzetet teremtettek.

A Híd figyelmeztetést küldött a technológiai bizottságnak.

A bizottság magyarázatot kért az Asterontól.

A válasz még aznap megérkezett.

A cég új gravitációs rendszert fejlesztett teherhajók számára.

A projekt törvényes volt.

A probléma a műszaki paraméterek ellenőrzésekor merült fel.

Az Asteron hat nagy kísérleti emittert tervezett megépíteni.

„Hat nem elég egy regionális mezőhöz” – mondta Oran.

Nerai mellette ült.

„Hány kell?”

„Ebben az elrendezésben legalább húsz.”

„Vagyis végeztünk.”

„Nem.”

Oran a tulajdonosi viszonyok térképére mutatott.

Az Asteron hatot rendelt.

További négyet az az energiacég rendelt meg, amelyet egy befektetési alapon keresztül irányított.

Három a cég alapítványa által finanszírozott kutatóközpontban készült.

További nyolcat egy olyan cég foglalt le Thaeronon, amelyben az Asteron mindössze harmincnyolc százalékot birtokolt.

A jogi nyilvántartások szerint négy különböző projektről volt szó.

A Híd a tőkén, a szerződéses kötelezettségeken és a közös finanszírozáson keresztül kapcsolta össze őket.

Huszonegy emitter.

Nerai sokáig nézte a számot.

„Tudtak róla?”

„Kik?”

„Az Asteron vezetői.”

Oran vállat vont.

„Ezt a pénzügyi adatokból nem tudjuk meg.”

A bizottság behívta az igazgatótanács elnökét.

Deiran Vosnak hívták.

Személyesen jött el.

Amikor megmutatták neki a térképet, először zavartnak látszott.

Aztán dühösnek.

„Ezek az emitterek nem függnek össze egymással.”

Nerai az első csoportra mutatott.

„Ezek az önök projektjéhez tartoznak.”

„Igen.”

„Ezek az energetikai leányvállalatukhoz.”

„Az önálló cég.”

„Önök irányítják.”

„Gazdaságilag. Műszakilag nem mi irányítjuk.”

„Ezeket az önök alapítványa finanszírozza.”

„Az alapítványnak független vezetősége van.”

„A bevételeinek hetvenkét százaléka önöktől származik.”

Deiran hátradőlt.

„A thaeroniakhoz pedig semmi közünk.”

Nerai megnyitotta a szerződést.

Az Asteron kezességet vállalt a cég hiteléért.

Nemfizetés esetén jogot szerezne a műszaki vagyon egy részének átvételére.

Deiran egy ideig olvasta a szerződést.

„Ezt nem tudtam.”

„Elhiszem.”

Ez meglepte.

„Akkor miért ülök itt?”

„Mert a csoportjuk olyan képességre tesz szert, amelyet talán még a saját vezetősége sem lát.”

Csend lett a helyiségben.

Ez a mondat kellemetlenebb volt egy vádnál.

Deiran még egyszer a térképre nézett.

„Azt állítja, hogy a cégem a tudtom nélkül is képes lenne regionális rendszert építeni?” Oran válaszolt.

„Még nem. Két feltétel hiányzik hozzá. A jelenlegi ütem mellett egy éven belül teljesülhetnek.”

„És ha valamelyik leányvállalat szerezné meg őket?”

„A Híd hozzászámítja a gazdasági egységhez, amennyiben önöknek valós lehetőségük van a kapacitás irányítására.”

Deiran elmosolyodott, ezúttal derű nélkül.

„Vagyis a rendszer többet tud a cégemről, mint én.”

Nerai a térképre nézett.

„Ebben az egy dologban talán igen.”

Az Asteron ügye szankció nélkül zárult.

A cég megnyitotta gravitációs projektjeit a független felügyelet előtt, és egyetlen technológiai programba vonta össze őket.
A legnagyobb megrázkódtatás később következett.

A Bolygótanács történelmi szimulációt rendelt.

Arra volt kíváncsi, mi történt volna, ha ugyanez a technológia a Harmad előtti időkben születik meg.

Az elemzők fogták a tizenhét technológiai feltételt, és beillesztették őket a régi pénzügyi környezetbe.
Harminc valuta.

Banktitok.

Ismeretlen végső tulajdonosú alapok.

Alapítványok.

Adójoghatóságok.

Üzleti titkok.

Eltérő engedélyezési rendszerek.

Korlátozott adatcsere az államok között.

Aztán a modell feladatot kapott:

Állítsd össze egy regionális gravitációs mező kapacitását úgy, hogy egyetlen intézmény se lásson többet a projekt egyharmadánál.
Az AI több ezer lehetőséget talált.

Gyártóvállalat az egyik államban.

Finanszírozás egy alapon keresztül a másikban.

Egy újabb csoport tulajdonában álló energiatárolók.

Kereskedő közvetítésével vásárolt thaeroni anyag.

Egyetemek között megosztott kutatási szerződések.

Ipari anyagmozgató berendezésként nyilvántartott emitterek.

Az energetikai infrastruktúra részeként feltüntetett szinkronizátorok.

Minden hivatal látott volna valamit.

Egyik sem látott volna eleget.

Nerai szótlanul figyelte a szimulációt.

Túlságosan jól ismerte ezt a képet.

Mások voltak a színek.

Más volt a technológia.

A mechanizmus ugyanaz maradt.

Egyetlen veszély szétosztása ártatlan részek sokaságára.

Aztán az elemzők ugyanezt a feladatot futtatták le a Hídon.

A modell megpróbálta szétosztani a tulajdont.

A Híd összekapcsolta a végső tulajdonosokat.

Megpróbálta a leányvállalatok között szétosztani a beszerzéseket.

A Híd megjelenítette a gazdasági egységet.

Megpróbált alapítványt használni.

A Híd látta a finanszírozás forrását.

Megpróbálta adósságból finanszírozni a projekt egy részét.

A Híd hozzávette a hitelezőt és a biztosítékokat.

Megpróbálta megvásárlás helyett kibérelni a berendezéseket.

A Híd beszámította az irányított kapacitást.

Megpróbált több államot használni.

A valuta már nem változtatta vakfolttá a határt.

Hatvannyolc százaléknál megjelent az első gyenge jelzés.

Hetvenhétnél elindult az automatikus felügyelet.

Nyolcvanötnél életbe lépett a technológiai bejelentés kötelezettsége.

Kilencvenkettőnél a rendszer a megfelelő engedély nélkül nem hagyta volna befejezni a kritikus beszerzéseket.

A szimuláció befejezése után sokáig nem szólt senki a helyiségben.

Daren Voltr Nerai mellett ült.

„Tehát ez az ön érve" – mondta végül.

„Nem az enyém."

„Akkor kié?"

Nerai az eredményekre mutatott.

„A fizikáé."

Voltr végigdörzsölte az arcát.

„Jesair az UBI-nál kezdte."

„Tudom."

„Igazságos részesedésről beszélt."

„Tudom."

„Aztán a korrupcióval foglalkoztunk. Az adókkal. A politikával. A háborúval."

A gravitációs mező térképére nézett.

„Most pedig azt állítja, hogy ugyanerre a rendszerre van szükségünk ahhoz, hogy egyszer valaki ne kapcsolja ki fölöttünk a gravitációt egy fél kontinensen."

Nerai halványan elmosolyodott.

„Ha így mondja, kissé túlzásnak hangzik."

„Túlzás?"

Nerai a szimuláció eredményére nézett.

„Nem."

A nyilvánosság csak a biztonsági keretrendszer elfogadása után szerzett tudomást a regionális gravitációs mező lehetőségéről.
A részletek továbbra is korlátozottan voltak hozzáférhetők.

Az emberek tudták, mire képes a technológia.

Tudták, általánosságban milyen képességfajtákra van szükség hozzá.

A mező pontos geometriáját, a kritikus szinkronizálási feltételeket és azokat a paramétereket, amelyekből gyakorlati tervet lehetett volna levezetni, nem hozták nyilvánosságra.
Heves vita bontakozott ki.

A társadalom egy része azt akarta, hogy minden gravitációs technológia kizárólag állami tulajdonban legyen.

A tudósok tiltakoztak ellene.

Mások minden berendezés teljes nyilvánosságát követelték.

Az ipar figyelmeztetett, hogy a gravitációs rendszerek hamarosan a közlekedés és a termelés mindennapos részei lesznek.
Elarion végül úgy döntött, hogy a képességet a hatóköre szerint szabályozza.

A kis anyagmozgató hétköznapi berendezés maradt.

Az ipari generátorokat műszaki nyilvántartásba kellett venni.

A magasabb mezőszintek elérésére képes rendszerekhez engedély kellett.

A regionális hatáshoz közelítő kapacitásnál automatikusan bekapcsolódott a bolygószintű felügyelet.
A rendszer legfontosabb része nem a kész berendezésre vonatkozott.

A Híd azt figyelte, létrejönnek-e valahol az előállításához szükséges **feltételek**.

Ezzel maga a biztonságról alkotott elképzelés változott meg.

A korábbi civilizációk a fegyverraktárakat védték.

Elarion megtanulta figyelni a fegyver előállítására való képesség kialakulását.

Ehhez a Hídnak nem kellett tudnia, mire gondol az ember.

A szándék rejtve maradt a fejében.

A gazdasági képességnek fizikai következményei voltak.

Anyag kellett hozzá.

Energia.

Gépek.

Épületek.

Emberek.

Szállítás.

Számítások.

És mindezek áthaladtak a gazdaságon.

Egy este Nerai és Voltr kettesben maradt az ülés után.

Az ablakok mögött Nitra terült el.

A közlekedési rétegek a folyó fölött mozogtak, az épületek között pedig új gravitációs teherszállító platformok haladtak. Néhány évvel korábban még mindegyik csodának tűnt volna.
Most az emberek már szinte észre sem vették őket.

Voltr az egyiket figyelte.

Egy hídszerkezet darabját vitte.

„Még mindig úgy gondolom, hogy veszélyes dolog előtt nyitottak ajtót" – mondta.

„Mi előtt?"

„Egy rendszer előtt, amely már azelőtt tudja, mit tehet az ember, hogy megtenné."

Nerai egy ideig hallgatott.

„Ezt nem tudja."

„Épp az imént láttunk egy táblázatot tizennégy céggel."

„Azt tudja, mit képesek technikailag megvalósítani. Azt nem, hogy mit fognak megvalósítani."

„Annak, akit ellenőrizni kezdenek, talán csekély ez a különbség."

„Éppen ezért az ellenőrzést is ellenőrizzük."

Voltr felnevetett.

„Mindenre ugyanaz a válasza."

„Mert a probléma mindig ugyanaz."

„A hatalom."

„Igen.”

Voltr a nő felé fordult.

„Mi lenne, ha nem volna Híd?”

Nerai a városra nézett.

„Ennél a technológiánál?”

„Igen.”

Hosszabban gondolkodott, mint Voltr várta.

„Lennének engedélyeink. Gyártói ellenőrzések. Berendezés-nyilvántartások. Biztonsági szolgálatok. Gyári számok.”

„Ez nem hangzik reménytelenül.”

„Nem is az.”

Nerai felé fordult.

„De aki ki akarná játszani a rendszert, részekre osztaná a projektet.”

Voltr elhallgatott.

„Az egyik vállalat rendelné az emittereket. A másik az energiaellátást. A harmadik az anyagot. A negyedik a számításokat. Egy alapítvány finanszírozná a kutatást. Egy befektetési alap birtokolná a gyártás egy részét. Néhány ember talán egyáltalán nem is tudná, min dolgozik.”

„Mint Arien.”

„Igen.”

Odakint elhaladt egy újabb teherszállító platform.

„A régi rendszer a berendezést keresné – folytatta Nerai. – A Híd azt látja, hogy valahol összeállnak azok a feltételek, amelyekből létrejöhet a berendezés.”

Voltr a város fényeit nézte.

„Egyszer pedig még erősebbek lesznek a technológiák.”

„Biztosan.”

„Ennél is erősebbek?”

Nerai elmosolyodott.

„Száz évvel ezelőtt a mai kérdésünket képtelenségnek tartottuk volna.”

Voltr bólintott.

„Vagyis az átlátható pénz végső soron nem elsősorban a pénzről szól.”

Nerai a férfira nézett.

Ezt a mondatot nem várta tőle.

„A pénz sohasem volt pusztán pénz.”

„Akkor micsoda?”

Nerai egy ideig a fények áramlását figyelte a folyó túlpartján.

„Annak a térképe, hogy mit tehet az ember a fizikai világban.”

Voltr hallgatott.

Nerai folytatta.

„Pénzért vehet élelmet. Házat. Hajót. Gyárat. Kutatást. Energiát. Befolyást. Hadsereget. És most már olyan berendezést is, amely megváltoztatja a gravitációt.”

„Vagyis aki látja a pénzt, látja a hatalmat.”

„Egy részét.”

„Aki pedig a pénzt irányítja, a hatalmat irányítja.”

„Ezért nem irányíthatja a Hidat egyetlen ember.”

Voltr halványan elmosolyodott.

„Végül mégis megértette a régi ellenvetéseimet.”

„Mindig is értettem őket.”

„Csak figyelmen kívül hagyta.”

„Nem. Ezért tettük láthatóvá a hozzáféréseket.”

Voltr felnevetett.

Ezúttal őszintén.

„Önnel szemben nem lehet nyerni.”

„Ezt már évekkel ezelőtt is mondta nekem.”

Néhány év múlva a gravitációs rendszerek az élet részévé váltak.

Nehéz rakományok mozogtak az utak fölött.

Olcsóbbá vált az orbitális szállítás.

Thaeronon olyan helyeken születtek városok, ahol korábban gazdaságilag értelmetlen lett volna építkezni.

A kórházakban gyenge mezőket használtak azok kezelésére, akiknek a teste nem bírta el a saját súlyát.

A kutatók más csillagok felé tartó űrhajókon kezdtek gondolkodni.

A technológia, amely milliókat ölhetett volna meg, egyúttal olyan világ felé nyitott utat Elarionnak, amelyet korábban nem engedhetett meg magának.
Nerai nem látott ebben ellentmondást.

A tűz felmelegíthetett egy házat, és felégethetett egy várost.

Az energia életben tarthatott egy kórházat, és táplálhatott egy fegyvert.

A mesterséges intelligencia gyógymódot is kereshetett, meg annak módját is, hogyan lehet hatékonyabban ölni.

Minél több technológiát uralt Elarion, annál kevésbé számított önmagában az a kérdés, hogy egy találmány jó-e vagy rossz.
Az volt a döntő, ki szerzi meg a nagyszabású alkalmazás képességét, ki tud erről a képességről, és ki állíthatja meg ezt a hatalmat.
Éppen a gravitációs mezők változtatták meg végérvényesen a Hídról folyó társadalmi vitát.

Addig a lakosság jelentős része még mindig gazdasági reformként tekintett az átlátható pénzre.

Segített kiszámítani az alaprészesedést.

Korlátozta az adóelkerülést.

Leleplezte a korrupciót.

Megnehezítette a politikai hatalom titkos finanszírozását.

A regionális gravitációs mező felfedezése után a rendszer jelentősége új értelmet kapott.

Az emberek megértettek egy egyszerű dolgot.

Ha egy civilizációnak olyan technológiái vannak, amelyekkel egyetlen ember, cég vagy állam milliókra gyakorolhat hatást, fel kell tudnia ismerni e hatalom kialakulását, még mielőtt teljessé válik.
A titkos gondolat önmagában semmit sem nyomott.

A megvalósításához rá kellett bírni a világot, hogy megmozduljon.

A világ pedig erőforrásokon keresztül mozgott.

Valakinek ki kellett fizetnie a gyárat.

Valakinek szállítania kellett az anyagot.

Valaki biztosította az energiát.

Valaki megépítette a gépeket.

Valaki fizette a tudósokat.

Valaki kibérelte a helyiséget.

Valaki egész évek munkáját finanszírozta, amelyek során a projekt még egyáltalán nem tűnt veszélyesnek.

Minden nagy technológia gazdasági nyomot hagyott maga után, jóval az első bekapcsolás előtt.

A régi Elarion ezeket a nyomokat bankok, államok és valuták között osztotta szét.

Az új Elarion képes volt egymás mellett látni őket.

Sokan csak ekkor értették meg Jesair mondatát tágabban, mint a nitrai fórum idején.
Az érték nem járhat árnyékban.

Az érték ugyanis nem pusztán gazdagság volt.

A világ megváltoztatásának képessége volt.

És egy civilizáció, amely már magának a gravitációnak a megváltoztatására is kezdett képessé válni, többé nem engedhette meg magának, hogy ne tudja, kinek a kezében növekszik ilyen képesség.

Tanulságok a Föld számára

A figyelmes olvasó bizonyára észrevette, hogy Elarion bemutatott problémái egyben a mai Föld problémái is. Meggyőződésem, hogy megoldásuk Elarionhoz hasonlóan biztonságosan és ellenőrzött módon megvalósítható. Mégpedig egy egységes, központosított, átlátható elszámolási információs rendszer bevezetésével az egész bolygón. Röviden felsorolom ezeket a problémákat, és mindegyiknél néhány mondatban leírom, milyen hatással lenne a megoldásukra a rendszer bevezetése.

A technológiák ellenőrizhetetlenül növekvő hatalma a bolygón

A tudományos haladás egyre inkább olyan helyzetbe sodorja az emberiséget, amelyben az olyan technológiák ötvözésével, mint a mesterséges intelligencia és a biotechnológia, csendben, minimális költséggel elő lehet készíteni, majd valóra lehet váltani egy az egész bolygót fenyegető világjárvány veszélyét. Egy biológiai laboratórium titkos kiépítésének költsége néhány millió dolláros nagyságrendben mozog, amit ma egy ügyesebb kamasz youtuber is képes megkeresni. Ha egy korszerű gyár raktárába belépve megkérdezik, hogy egy adott alkatrészből hol és hány darab van készleten, a raktárvezető egyetlen pillantással az információs rendszerre meg tudja válaszolni a kérdést. Meggyőződésem, hogy a modern társadalom irányításának is így kellene működnie. Szükség esetén a társadalom vezetőinek az elszámolási rendszerre vetett egyetlen pillantással választ kell tudniuk adni arra, ki használ valamilyen meghatározott típusú mesterséges intelligenciát, és áll ugyanakkor pénzügyi kapcsolatban olyan szereplővel, amely valamilyen biológiai felszerelést rendelt. Az, hogy képesek vagyunk-e megválaszolni egy ilyen kérdést, a civilizáció fennmaradása és pusztulása közötti különbséget jelentheti. Az a mítosz, hogy a politikusoknak vagy a társadalom irányítóinak a lehető legkevesebb hatalommal kell rendelkezniük, csak addig érvényes, amíg a pénz és a vagyon mozgása nem válik láthatóvá. Egy átlátható társadalomban a politikusnak esélye sem lesz elrejteni hátsó szándékait. Amint hatalmával való visszaélésre szánja el magát, abban a pillanatban lelepleződik, amikor ez megjelenik a pénzmozgásaiban. Az átláthatóság biztosítékul szolgál majd arra, hogy a jelenlegieknél sokkal alkalmasabb politikusok kerüljenek a bolygó élére.

Ha a pénzáramlások átláthatók lesznek, lehetetlenné válik titokban biológiai laboratóriumot építeni, mert mindannyian sokkal jobban belelátunk majd egymás fazekába. Ez a válasz arra a kérdésre, hogyan tartsunk kézben tízmilliárd embert a bolygón úgy, hogy ne falják fel egymást. Elvben mindenki ellenőrizhet majd mindenkit egy szabványosított, megfelelő biztosítékokkal ellátott mechanizmus segítségével, amely a társadalom legbelsejében működik, és így garantálja az ilyen felügyelet minőségét.

Korrupció és rosszul működő állam

Ha megkérdezünk egy mai közgazdászt, mi az emberiség legsúlyosabb problémája, a leggyakoribb válaszok között biztosan szerepel majd, hogy mindeddig nem sikerült elérni: az államok ugyanolyan hatékonyan működjenek, mint a vállalatok. Egy átlátható, közös pénzt használó társadalomban soha nem történhet meg, hogy a korrupcióból újabb Putin emelkedjen fel, mert a korrupció egyszerűen lehetetlenné válik. A hatalommal való bármilyen visszaélés szinte azonnal láthatóvá lesz, és rögtön büntetést von maga után. Egy ilyen változás után az államok fokozatosan sokkal jobban kezdenek működni. A kórházak és autópályák gyorsabban épülnek majd, mint Kínában. Nem lesznek túlárazott megrendelések, mert elég lesz egyetlen ember, aki tudja, hogy valami túl van árazva: belenéz a rendszerbe, és a szabványos jelzési eljárásokon keresztül azonnal világgá kiáltja.

Az adóelkerüléssel összefüggő problémák

Az adózás jellemzően kétféle módon működhet. Vagy magasak az adók, ezért az emberek minden lehetséges módon kibújnak a megfizetésük alól, így kevés folyik be, aminek következtében a politikusok hajlamosak tovább emelni őket, ez pedig még kisebb bevételhez vezet. Vagy viszonylag elfogadhatóak, az emberek hajlandók megfizetni őket, így sok adó folyik be, és ennek köszönhetően az adók tovább csökkenthetők. A magas adóknál rosszabbak azok az adók, amelyek ugyan alacsonyabbak is lehetnek, de számos mód kínálkozik az elkerülésükre. Semmi sem torzítja jobban az üzleti környezetet, mint egy rossz, átláthatatlan adórendszer, amely tele van az adófizetés elkerülését szolgáló kiskapukkal. Szerintem az észszerű és elviselhető adóteher legfeljebb 25%, az áfát is beleértve. Égbekiáltó, hogy például Szlovákiában mennyi adót és járulékot fizetnek a teljes munkáltatói bérköltség, az úgynevezett szuperbruttó bér után. Az effektív adóterhelés valamivel 55–60% fölé emelkedik, ha az áfát és a jövedéki adókat is beleszámítjuk. A

szlovákiai politikusok ráadásul olyan kivételeket teremtettek, amelyek például lehetővé teszik, hogy a korlátolt felelősségű társaságok tulajdonosai 100 000 EUR árbevételig mindössze 10% adót fizessenek. Ez természetesen hatalmas elvándorlást idézett elő: az emberek tömegesen váltottak a munkaviszonyról és az egyéni vállalkozásról korlátolt felelősségű társaságra.

Meggyőződésem, hogy ha nem léteznének módok az adófizetés elkerülésére, a 25%-os adó- és járulékteher bőségesen elegendő lenne az állam működéséhez. Ha a pénz átlátható lenne, az is látszana, ki mennyi adót fizetett. Az adófizetés, és ezáltal a társadalom működéséhez való hozzájárulás társadalmi megbecsülést jelentene.

A háborús konfliktusok megszüntetése és minden pénzügyi visszaélés azonnali leleplezése

Ha a társadalomban a pénz átláthatóvá válik, soha többé nem lehet végrehajtani olyasmit, ami a Hamásznak 2023 őszén sikerült: titokban beszerzett fegyverekkel katonai támadásokat előkészíteni. Egy átlátható rendszerben nem lehet majd a fizetés céljaként közepes hatótávolságú rakéták vásárlását megadni. Ráadásul az eszkaláció ilyen pontjáig sem lehetne eljutni, mert egy átlátható társadalomban eleve lehetetlen volna, hogy az izraeliek elvegyék a palesztinok területeit, és a majmok szemtelenségével ragadják el, ami nem az övék. Ha a pénz átlátható lesz, minden gazember, aki jelenleg kihasználja a pénzt körülvevő titok fátylát, elveszíti a fedezékét, tettei pedig a társadalom ítélőszéke elé kerülnek.

Az UBI – az egyetemes alapjövedelem – igazságos és átlátható bevezetése

Bolygónk jelenleg olyan helyzetben van, hogy az AI-forradalom miatt a társadalmi rend a Látható Pénztől függetlenül is gyökeresen átalakul. Úgy vélem, a mesterséges intelligencia következtében az emberek igen nagy, több tíz százalékos hányada foglalkoztathatatlanná válik. A bolygón tömeges zavargások veszélye fenyeget majd, amelyeket a munka nélkül maradt emberek megélhetési gondjai hajtanak. Ki kell dolgozni az igazságos módját annak, hogyan osztjuk újra a mesterséges intelligenciával létrehozott értékeket a jövedelem nélkül maradt népesség körében. Ahhoz, hogy meg lehessen

határozni, ki mennyi pénzt kapjon úgy, hogy az átlátható, megfelelő és utólag ellenőrizhető legyen, egyszerűen szükség van egy, a társadalom központjában működő rendszerre, amelyből kiolvasható, hol és hogyan oszlanak meg az erőforrások. Ez olyan feladat, amelyet ilyen adatok nélkül nem lehet kielégítően megoldani. Egy egész bolygóra kiterjedő központosított elszámolási rendszer bevezetése teljes banki ágazatokat tesz feleslegessé, mert többé nem lesz szükség alternatív pénznemekre és banki pénzkezelésre. Ez elsőre valószínűleg rémületet kelt majd ebben az iparágban, de fel kell ismerni, hogy az AI következtében a társadalmi rend így is, úgy is alapjaiban változik meg. Úgy gondolom, az AI okozta átalakulás után kő kövön nem marad a társadalomban. Ami az összes változás után létrejön, alapvetően különbözik majd a jelenlegi állapottól: új technológiai alapokra épülő társadalom lesz, amely minden emberrel szemben igazságosan és átláthatóan működik. Miután a közelgő, mélyreható változás valamelyest lecsillapodik, az emberek új értelmet és kiteljesedést keresnek majd az életükben. Ebben a folyamatban meghatározó szerepet játszanak az új technológiák: a tökéletesített virtuális valóság és a továbbfejlesztett ember–gép interfész. Az emberek idejük nagy részét virtuális világokban töltik majd, amelyek a lehetséges élmények olyan széles skáláját kínálják, hogy mellettük az elsődleges fizikai valóság színtelennek tűnik. Utóbbinak az lesz a feladata, hogy életben tartsa az embert, hogy a lehető legkevesebb nehézség árán fogyaszthassa a virtuális világok tartalmát.

Az örök élettel járó kihívások – a bolygó népesedési problémáinak átlátható megoldása

Úgy gondolom, az emberiség csupán néhány lépésre van attól, hogy olyan mértékben uralja az öregedés és a szervezet megújulásának biológiai mechanizmusait, hogy a betegségek és maga az öregedés többé ne okozzanak halált.

Ha az emberek akár örökké is élhetnek, súlyos kérdéssé válik a bolygó népességének fenntarthatósága. Ilyen körülmények között ugyanis az emberek száma exponenciálisan növekedni kezd. Aki egyszer megszületik, annak a bolygó akár korlátlan ideig köteles lesz méltó életkörülményeket biztosítani. Nagyon valószínű, hogy megjelennek olyan törekvések, amelyek lebeszélnék az embereket az utódvállalásról, mert az óriási terhet jelent majd a bolygónak. Személy szerint úgy gondolom, a Föld erőforrásainak hatékony felhasználásával a mai népesség több tízszeresét is képes eltartani. Ha azonban az emberek utódokat akarnak, ezt a világűr benépesítésével kell majd megoldani. Először a Naprendszer

többé-kevésbé használható bolygói kerülnek sorra, később, az űrtechnológiák fejlődésével, valószínűleg a csillagközi utazás is. Annak kiszámításában, hogy a bolygó hosszú távon mekkora új népességet bír el, szintén elsődleges szerepet játszanak majd a központi elszámolási rendszer adatai.

Politikai mozgalom: https://HumanityUnitedMovement.org

Közel húszévnyi gondolkodás és mérlegelés után 2019 óta dolgozom egy információs rendszeren: egy internetes alkalmazáson, amelyben bármely internethasználó regisztrálhat, majd elkészítheti a vagyonnyilatkozatát. Következő lépésként bizonyos feltételekkel a portál többi felhasználójával is ellenőriztetni lehet a rendszerben szereplő adatokat.
Az alkalmazás itt érhető el: https://app.visiblemoney.org

Az egész elképzelés egyszerű elvre épül: ha valaki ilyen internetes ellenőrzésnek veti alá teljes vagyonát, akkor valószínű, hogy a vagyonnyilatkozata helyes és hiánytalan. Ellenkező esetben ugyanis elég lenne egyetlen felhasználó, aki valamivel többet tud, és a másodperc törtrésze alatt világgá kiálthatná az alkalmazás internetes fórumán, ahol azt azonnal meglátná az egész világ.

Az alkalmazás első változata 2023 karácsonyára készült el. Abban reménykedtem ugyanis, hogy a 2024 februárjában tartott szlovákiai elnökválasztás előtt sikerülhet megnyernem hozzá egy becsületes politikust. Az alkalmazás azonban érdektelenségbe ütközött: a politikai palettának még az a része is nehézséget látott vagyona ilyen módon történő nyilvánosságra hozatalában, amelynél papíron megvoltak a tiszta pénzügyek előfeltételei. A probléma azonban valószínűleg nem az alkalmazásban volt. Az a jelölt, akinek az asszisztense egy ideig válaszolt nekem és kapcsolatban állt velem, meglehetősen furcsán viselkedett, amikor az újságírók a vagyonnyilatkozatáról kérdezték. Miután még néhányszor megpróbáltam népszerűsíteni az alkalmazást, például az Európai Parlament képviselői körében, megértettem: ha azt akarom, hogy a politika ilyen elvek szerint kezdjen működni, saját politikai mozgalmat kell alapítanom, amely a nulladik naptól ezekhez az elvekhez tartja magát.
Így született meg a Humanity United Movement gondolata.

A józan ész mint a politika alapja

A mozgalom alapelve a józan ész lesz. Ezen nem valamiféle meghatározhatatlan képességet értek arra, hogy az ember ösztönösen felismerje a helyes megoldást. Mindenekelőtt olyan gondolkodásmódra gondolok, amelynek során igyekszünk megérteni a probléma lényegét, összegyűjtjük a rendelkezésre álló információkat, mérlegeljük a

különböző megoldási lehetőségeket, és azt választjuk, amely a legnagyobb eséllyel vezet a kívánt eredményre.

A politikában ugyanis túlságosan gyakran tapasztaljuk, hogy először megszületik a vélemény, és csak utána keresik az alátámasztására szolgáló érveket. A politikusok megtanulják, mit akarnak hallani a választóik, majd ehhez igazítják a kijelentéseiket. A problémák megoldása helyett elsősorban azzal foglalkoznak, hogy megoldásaik jól mutassanak a médiában, és politikai pontokat hozzanak.

Ezt a hozzáállást alapvető hibának tartom. Ha javítani akarjuk a társadalom működését, készen kell állnunk olyan megoldások mérlegelésére is, amelyek első pillantásra nem tetszenek nekünk. Hajlandónak kell lennünk elismerni, hogy az ellenkező véleményen lévő embernek igaza lehet, és hogy saját meggyőződésünk téves feltevéseken alapulhat.

Ezért szeretném, ha a Humanity United Movementet következetes antipopulizmus jellemezné. Ez nem azt jelenti, hogy a mozgalomnak pusztán azért kellene népszerűtlen megoldásokat támogatnia, hogy különbözzön a többiektől. Azt jelenti, hogy egy megoldás helyességének nem a népszerűsége lesz a döntő mércéje.

Minden jelentős politikai döntést nyilvánosan vizsgálható érvekkel kellene alátámasztani. El kell tudnunk magyarázni, milyen problémát próbálunk megoldani, milyen alternatívákat mérlegeltünk, miért választottunk egy adott eljárást, és milyen kockázatokkal jár. Ha egy döntés következményei előre modellezhetők vagy kísérletileg ellenőrizhetők, meg kellene tennünk.

Ugyanakkor tudatában kell lennünk annak is, hogy nem minden problémára létezik egyértelmű válasz. Néha a szakértők nem értenek egyet, bizonyos adatok hiányoznak, és az egyes megoldások eltérő előnyökkel és hátrányokkal járnak. Ilyen helyzetekben a bizonytalanság elismerése nem a gyengeség jele. A gyengeség az, ha bizonyosságot színlelünk ott, ahol nincs.

Az is fontos lesz, hogy a döntéseket utólag értékelni lehessen. Ha kiderül, hogy egy intézkedés nem működik, nem szabad pusztán azért védelmeznünk, mert mi vezettük be. Módosítanunk kell, vagy fel kell hagynunk vele.

A cél tehát nem egy olyan csoport létrehozása, amelynek tagjai az igazság tévedhetetlen letéteményeseinek tartják magukat. Éppen ellenkezőleg. Olyan közeget szeretnék teremteni, amelyben saját véleményünk rendszeres megkérdőjelezése a döntéshozatal természetes része.

Politikai akadémia

A mai politikából többek között azt hiányolom, hogy az embereket módszeresen felkészítsék az állam irányítására.

Képzeljük el, hogy házat szeretnénk építeni. Valószínűleg nem bíznánk abban, hogy az építkezés irányítója majd menet közben megtanul mindent, amire szüksége van. Elvárnánk, hogy értse az építés alapelveit, képes legyen megítélni az egyes szakemberek munkáját, és felismerje, ha valami nincs rendben.

Az állam irányításával kapcsolatban azonban gyakran nincsenek hasonló elvárásaink. Olyan emberek kerülnek közhivatalokba, akiknek lehetnek jó szándékaik, kommunikációs készségeik vagy vállalkozói tapasztalataik, de nem feltétlenül rendelkeznek elegendő ismerettel a gazdaság, az egészségügy, az oktatás vagy azoknak az egyéb területeknek a működéséről, amelyekért felelősséget fognak viselni.

Természetesen senki sem lehet mindenben szakértő. Egy politikustól nem is várnám el, hogy az orvosnál jobban diagnosztizálja a betegségeket, vagy egy tapasztalt pedagógusnál jobb tanterveket dolgozzon ki. Azt viszont elvárnám, hogy értse az egyes területek alapelveit, meg tudja ítélni a szakmai érvek minőségét, és felfogja döntéseinek tágabb következményeit.

Ezért szeretném, ha a Humanity United Movement létrehozná saját politikai akadémiáját.

Elsődleges célcsoportját olyan fiatalok alkotnák, akik nyitottak az átláthatóságra, érdeklődnek a közügyek iránt, és egyszer részt szeretnének venni a társadalom irányításában. Nem kellene előre eldönteniük, hogy képviselők, miniszterek, polgármesterek vagy a közigazgatás szakemberei szeretnének-e lenni. Az volna a fontos, hogy meg akarják érteni, hogyan működik az állam, és miként lehetne jobban irányítani.

Az akadémia módszeres képzést nyújtana az állam működésének minden jelentős területén. A hallgatók közgazdasági, államháztartási, egészségügyi, oktatási, jogi, nemzetközi kapcsolati, biztonsági, energetikai és környezetvédelmi alapokat tanulnának. Külön figyelmet kapna a közigazgatás működése, a szervezetek vezetése, az adatokkal végzett munka és a politikai döntések eredményeinek értékelése.

A legfontosabb azonban az volna, hogy a hallgatók minden területen az elérhető legjobb tudásból tanuljanak. Nem az lenne a cél, hogy megjegyezzenek néhány tankönyvi meghatározást. Meg kellene érteniük az egyes rendszerek működését, az eredményeiket

befolyásoló tényezőket, valamint azt, milyen lehetőségei vannak az államnak a konkrét problémák megoldására.

Úgy képzelem például, hogy egy hallgató azt a feladatot kapná: értékeljen egy egészségügyi reformjavaslatot. Meg kellene értenie, hogyan finanszírozzák az egészségügyet, melyek a költségek fő okai, milyen szerepet játszik a megelőzés, miként értékelik a kezelések hatékonyságát, és milyen következményekkel járhat a rendszer megváltoztatása a betegek, az egészségügyi dolgozók és az államháztartás számára.

Hasonló módon elemezhetné a nyugdíjrendszert, egy adóreformot, az oktatás működését vagy a mesterséges intelligencia közigazgatási bevezetését. Nem pusztán elméleti tanulmányokról lenne szó. A képzés részét képeznék a gyakorlati esetek, a szimulációk és az önálló közpolitikai javaslatok kidolgozása is.

Nagyon fontos volna a tananyagok folyamatos frissítése. A tudomány és a technológia fejlődik, és ami húsz éve a legjobb elérhető tudásnak számított, ma már nem feltétlenül az. Az akadémiának ezért szüntelenül követnie kellene az egyes szakterületek fejlődését, és együttműködnie olyan szakértőkkel, akik képesek átadni az aktuális ismereteket.

A hallgatók egyúttal megtanulnának különbséget tenni aközött, ami tudományosan jól megalapozott, ami szakmai vita tárgya, és ami már értékrendi vagy politikai kérdés. Még a legjobb szakértő sem dönthet ugyanis a társadalom helyett annak valamennyi értékbeli prioritásáról. Abban viszont segíthet, hogy elmagyarázza az egyes lehetőségek következményeit.

Ezért az akadémia külön része volna a döntéshozatal módszertana is. A hallgatók megtanulnák kezelni a bizonytalanságot, felismerni az érvelési hibákat, összehasonlítani az alternatívákat és ellenőrizni saját feltevéseiket. El kellene sajátítaniuk, hogy a jó döntéshozatal nem azt jelenti, hogy mindig azonnal van válaszunk, hanem azt, hogy a rendelkezésre álló eszközökkel el tudunk jutni a lehető legjobb válaszig.

Elképzelésem szerint az akadémia azok előtt is nyitva állna, akik nem tagjai a mozgalomnak. Küldetése nem egy ideológiailag egységes politikuscsoport létrehozása lenne. Olyan képzést kellene nyújtania, amely konkrét politikai nézeteitől függetlenül segít az embernek jobban megérteni a társadalom működését.

Ha sikerül létrehoznunk egy ilyen intézményt, fokozatosan olyan emberek kerülhetnének ki belőle, akik felkészültek arra, hogy felelősséget vállaljanak a közélet egyes területeiért. Nem azért, mert automatikusan mindent jobban tudnának másoknál, hanem azért, mert szilárd alapokkal rendelkeznének, tudnának együtt dolgozni a szakértőkkel, és értenék döntéseik következményeit.

Úgy gondolom, ez az egyik módja annak, hogy hosszú távon javítsuk a politika minőségét. Ahelyett, hogy pusztán arra várnánk, felbukkannak-e alkalmas emberek, tudatosan megteremthetjük azt a közeget, amelyben felkészülhetnek.

Globális mozgalom a globális világért

A Humanity United Movement másik alapelve a globális szemlélet lesz.

Jelenlegi politikai rendszerünk elsősorban nemzetállamokra épül. Minden államnak saját kormánya, saját érdekei és saját politikai prioritásai vannak. Ennek a berendezkedésnek megvan a maga létjogosultsága. Az embereknek szükségük van olyan intézményekre, amelyek ismerik helyi viszonyaikat, nyelvüket, kultúrájukat és sajátos igényeiket.
A probléma akkor keletkezik, amikor a nemzeti érdekek összeütközésbe kerülnek az emberiség egészének érdekeivel, vagy amikor egy probléma egyetlen állam szintjén nem oldható meg hatékonyan.

Az éghajlatváltozás, a világjárványok, a nemzetközi korrupció, a biztonsági kockázatok és a technológiai fejlődés következményei nem ismernek államhatárokat. A mesterséges intelligencia sem fogja tiszteletben tartani az egyes országok határait. Fejlődése és gazdasági következményei az egész bolygó lakóira hatással lesznek.

Ezért tartom fontosnak egy olyan politikai mozgalom létrejöttét, amely kezdettől globális léptékben gondolkodik.

A Humanity United Movementnek fokozatosan szervezeteket kellene létrehoznia a világ egyes országaiban. Mindegyik a helyi körülmények között működne, és tiszteletben tartaná az adott ország demokratikus szabályait. Ugyanakkor közös elvek kapcsolnák össze őket: a józan ész, az átláthatóság, a felelősség és az a törekvés, hogy a problémákat az emberiség tágabb érdekeit szem előtt tartva oldják meg.

Úgy képzelem, hogy az egyes nemzeti szervezetek együttműködnének azokban a kérdésekben, amelyekben az összehangolt fellépés jelentős előnyökkel jár. Így lehetőség nyílna a tapasztalatcserére, a szakpolitikák eredményeinek összehasonlítására és olyan megoldások keresésére, amelyek különböző országokban már beváltak.

A globális szemlélet számomra ugyanakkor nem jelenti azt, hogy egyetlen központnak kellene mindenről döntenie. Ellenkezőleg: a szervezetnek különbséget kell tudnia tenni a közös fellépést igénylő kérdések és azok között, amelyekben célszerűbb helyi szinten hagyni a döntést.

Az egyes szervezeteknek ezért kellő önállóságra lenne szükségük, ugyanakkor olyan mechanizmusokra is, amelyek biztosítják, hogy ragaszkodjanak a mozgalom közös elveihez. A súlyos vitákban átlátható döntések születnének, lehetőséget adva a bírálatra és a meghozott döntések felülvizsgálatára.
A cél nem egy újabb hatalmi struktúra létrehozása volna, amely a többivel verseng a lehető legnagyobb befolyásért. A cél olyan emberek nemzetközi hálózatának kiépítése volna, akik képesek együttműködni olyan problémákon, amelyek megoldása meghaladja az egyes államok lehetőségeit.

Az átláthatóság mint a bizalom alapja

A politikusok vagyoni viszonyainak átláthatósága a Humanity United Movement egyik legjellegzetesebb vonása lesz.

Azoktól, akik közpénzekről akarnak dönteni és mások életét kívánják befolyásolni, az átlagosnál nagyobb készséget várnék el arra, hogy megmutassák, milyen vagyonnal rendelkeznek, hogyan szerezték azt, és milyen pénzügyi kapcsolatok befolyásolhatják döntéseiket.

A mozgalom tagjainak ezért a Látható Pénz projekten keresztül közzé kellene tenniük vagyonnyilatkozataikat, és előre meghatározott szabályok szerint független ellenőrzésnek alávetniük őket. Az ellenőrzés terjedelmét az adott személy közéleti felelősségének mértékéhez kellene igazítani.

Egy ilyen rendszer nem merülhetne ki egy űrlap formális kitöltésében. Értelme az lenne, hogy lehetővé tegye az adatok ellenőrzését, és felhívja a figyelmet a magyarázatra szoruló eltérésekre. A nyilvánosság így több információ alapján ítélhetné meg képviselőinek megbízhatóságát.

Az átláthatóság önmagában természetesen nem garantálja, hogy valakiből jó politikus lesz. Lehet becsületesen szerzett vagyona, és hozhat mégis rossz döntéseket. Lehet szakértő, miközben képtelen együttműködni másokkal. Lehetnek jó szándékai, de elégtelen ismeretei.

Éppen ezért tartom fontosnak, hogy az átláthatóságot összekapcsoljuk a politikai akadémiával és a köztisztséget viselők munkájának következetes értékelésével. Ezen eszközök mindegyike a probléma más részét kezeli. Az átláthatóság a pénzügyi érdekek jobb ellenőrzését teszi lehetővé, a képzés növeli a szakmai felkészültséget, az eredmények értékelése pedig megmutatja, valóban működnek-e a meghozott döntések.

Ugyanakkor nem szeretném, ha a politikusok átláthatósága fokozatosan azzá a követeléssé válna, hogy minden ember teljes élete legyen nyilvános. A magánszférához való jog fontos, és az ellenőrzés terjedelmének arányban kell állnia a céljával. A közéleti felelősség szigorúbb szabályokat kíván, mint a hétköznapi magánélet.

Alapelvnek kell azonban maradnia, hogy sem a mozgalom alapítója, sem a vezetése nem állhat az ellenőrzési rendszeren kívül. Ha az átláthatóság hiteles akar lenni, azokra is vonatkoznia kell, akik szorgalmazzák.

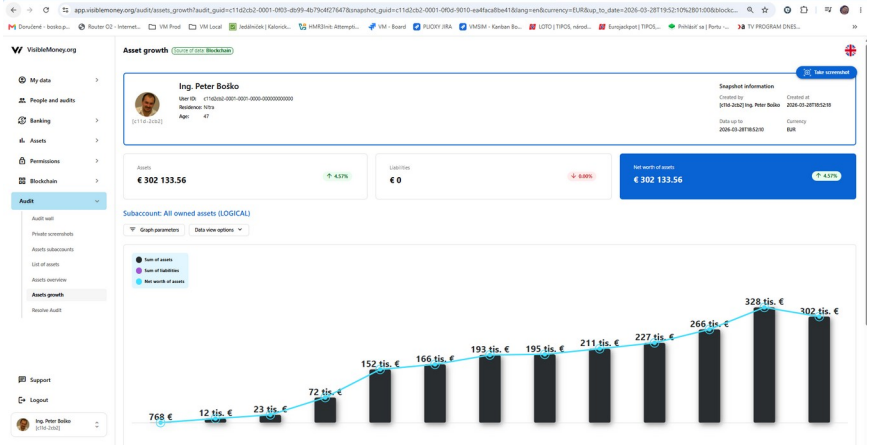

Vagyonom időbeli növekedésének áttekintése a Látható Pénz alkalmazásban

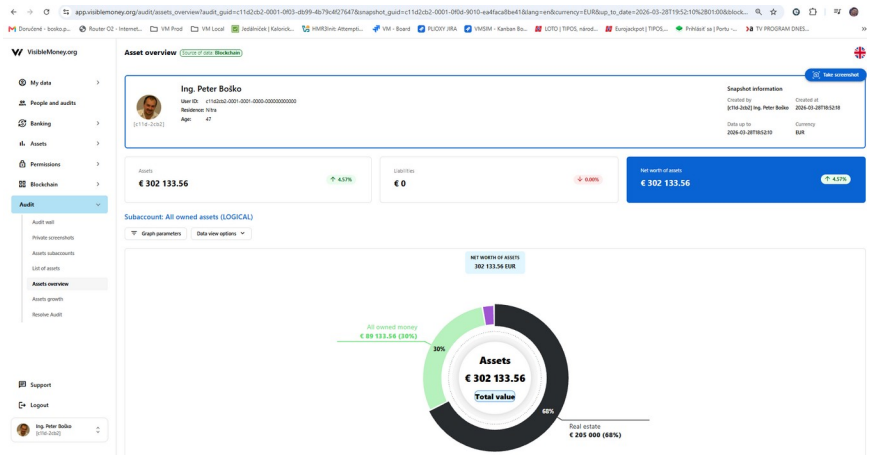

A vagyon szerkezetének áttekintése az alkalmazásban

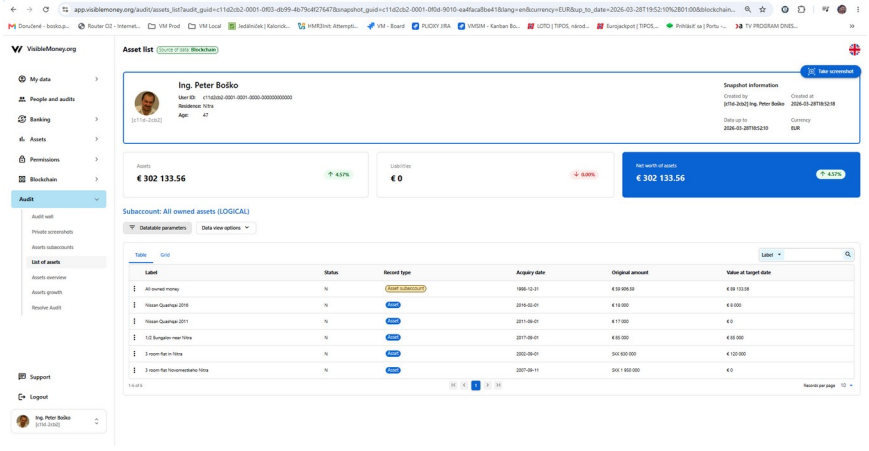

Az egyes vagyoni tételek

Technológiai fejlődés és a munka jövője

Az emberiség egyik legnagyobb kihívása a következő évtizedekben a mesterséges intelligencia és az automatizálás fejlődése lesz.

A technológiák jelentősen növelhetik a termelékenységet, csökkenthetik számos szolgáltatás költségét, és olyan megoldásokat tehetnek lehetővé, amelyek ma még túl drágák vagy műszakilag túl bonyolultak. Ugyanakkor alapjaiban változtathatják meg a munkaerőpiacot és azt, ahogyan az emberek megteremtik megélhetésük feltételeit.
Ha a gépek és az intelligens rendszerek képesek lesznek elvégezni a ma még emberek által végzett munka egyre nagyobb részét, foglalkoznunk kell azzal a kérdéssel, hogyan osszuk el e fejlődés előnyeit.

Jelenleg az emberek többségének jövedelme közvetlenül vagy közvetve a munkájához kötődik. Ha azonban a termelés nagy része lényegesen kevesebb emberi munkával is biztosítható lesz, a jövedelemelosztás hagyományos mechanizmusai nem feltétlenül lesznek elegendők.
Nem tudjuk pontosan, milyen gyorsan mennek végbe ezek a változások, és milyen formát öltenek. Felelőtlenségnek tartom azonban figyelmen kívül hagyni annak lehetőségét, hogy alapvető társadalmi következményekkel járnak.

Az egyik alapos vizsgálatra szoruló megoldás az egyetemes alapjövedelem. Célja az lenne, hogy az emberek számára akkor is biztosítsa az élet alapvető anyagi feltételeit, ha nem lehet hagyományos munkát találni nekik.

Egy ilyen megoldáshoz azonban számos kérdést meg kell válaszolni. Hogyan finanszírozzuk? Mekkora legyen az összege? Hogyan kapcsolódjon a meglévő szociális juttatásokhoz? Milyen hatással lesz a munkavállalási hajlandóságra, a fogyasztásra, az árakra és az államháztartásra?
A válaszokat nem ideológiai elképzelések alapján kellene keresnünk. Gazdasági modellekből, kísérletekből, próbaprogramokból és az eredmények folyamatos értékeléséből kellene kiindulniuk.

Éppen itt kapcsolódhat össze a Humanity United Movement mindhárom alapelve. A józan ész segít megvizsgálni az egyes megoldásokat, az átláthatóság lehetővé teszi a közforrások áramlásának jobb ellenőrzését, a globális együttműködés pedig segít megoldani azokat a problémákat, amelyek túlmutatnak az egyes államok határain.

Esélyegyenlőség és emberi méltóság

Szeretném, ha a Humanity United Movement vallaná azt a meggyőződést, hogy az ember értéke nem függ a születési helyétől, a származásától, a bőrszínétől, a nemétől vagy a szexuális irányultságától.

Az emberek nagyon eltérő körülmények közé születnek. Vannak, akik gyermekkoruktól hozzáférnek a minőségi oktatáshoz, biztonságos környezetben élnek, és lehetőségük van fejleszteni képességeiket. Másoknak olyan akadályokat kell leküzdeniük, amelyeket nem maguk választottak, és amelyek alapvetően korlátozhatják életlehetőségeiket.

Fontosnak tartom olyan társadalom létrehozását, amelyben minden embernek lehetősége van kibontakoztatni a benne rejlő képességeket. Ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek ugyanazokat az eredményeket kell elérnie. Azt jelenti, hogy el kellene hárítanunk a szükségtelen akadályokat, és segítenünk kellene azokat, akik megfelelő támogatás nélkül nem jutnak hozzá az alapvető lehetőségekhez.
Ez a megközelítés magában foglalja a minőségi oktatást, a hozzáférhető egészségügyi ellátást, a rászorulók hatékony támogatását, valamint a vállalkozás és a munkavégzés tisztességes feltételeit.

Az egyenlő méltóságot azonban az összetettebb társadalmi kérdések megoldásakor is tiszteletben kell tartanunk, amikor eltérő értékek és érdekek találkoznak. A másféle vélemények automatikus elutasítása helyett meg kellene vizsgálnunk érveiket, következményeiket és összhangjukat az alapvető emberi jogokkal.

Ez nem azt jelenti, hogy minden álláspont egyformán helyes, vagy hogy mindenben egyet kell értenünk. Azt jelenti, hogy az embereket nem ítélhetjük meg előítéletek alapján, és a társadalom szabályait azok előtt is meg kell tudni indokolni, akikre vonatkoznak.

Hosszú távú gondolkodás és felelősség a jövőért

A mozgalom további alapelve lesz, hogy a döntéseket a hosszú távú következményekre tekintettel hozza meg.

A politikát gyakran a választási ciklusok befolyásolják. Egy azonnali előnyökkel járó intézkedés politikailag vonzóbb lehet egy olyan megoldásnál, amelynek haszna csak tíz vagy húsz év múlva mutatkozik meg. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a társadalom számára is jobb.
Amikor az államháztartásról, az energetikáról, a környezetről, az oktatásról vagy a technológiai fejlődésről döntünk, azokat a következményeket is figyelembe kellene vennünk, amelyeket a jövő nemzedékei viselnek majd.

Támogatni fogjuk a tudományos kutatást, a technológiai újításokat és az olyan megoldások keresését, amelyek az erőforrások szükségtelen pazarlása nélkül teszik lehetővé

az életminőség javítását. Ugyanakkor óvakodnunk kell attól az elképzeléstől, hogy a technológiai fejlődés automatikusan minden problémát megold. Ha jövőbeli találmányokra támaszkodunk, alternatívákkal is fel kell készülnünk arra az esetre, ha ezek nem érkeznek meg időben, vagy nem az elvárásoknak megfelelően működnek.

Ugyanezt a gondolkodásmódot kellene alkalmazni a nemzetközi konfliktusokban is. A háborúk gyakran óriási emberi és gazdasági veszteségekkel járnak, amelyek következményei nemzedékeken át fennmaradnak. Ezért tartom fontosnak olyan mechanizmusok keresését, amelyek csökkentik a konfliktusok kockázatát, támogatják a diplomáciát, és egyúttal védelmezik a nemzetek jogát arra, hogy saját jövőjükről döntsenek.

Hogyan működjön maga a mozgalom?

A Humanity United Movementnek ugyanazokra az elvekre kell épülnie, amelyeket a társadalomban érvényesíteni kíván.

Nem elég átláthatóságot követelni más pártok politikusaitól. Saját sorainkban is alkalmaznunk kell. Nem elég szakértelemről beszélni, ha a jelöltek kiválasztásakor a személyes hűséget a képességek elé helyezzük. És nem elég demokratikus ellenőrzésre felszólítani, ha saját vezetésünket nem lehet bírálni.

Ezért világos szabályokat kell alkotni a vezetés megválasztására és visszahívására, a finanszírozás ellenőrzésére, az összeférhetetlenségek kezelésére és az alapvető programkérdésekben való döntésre.

Egy globális mozgalomnak országokon átívelően kell tudnia együttműködni, miközben tiszteletben tartja a helyi demokratikus folyamatokat. Identitásának alapját a közös elvek adják majd, a konkrét intézkedéseket azonban az egyes társadalmak körülményeihez kell igazítani.

Fontos lesz az is, hogy a mozgalmon belül helye legyen az egyet nem értésnek. Ha valaki hibára mutat rá a programban vagy egy döntés nemkívánatos következményeire hívja fel a figyelmet, nem szabad a mozgalom ellenségének tekinteni. Lehetőséget kell kapnia arra, hogy előadja érveit, és elérje azok érdemi vizsgálatát.

Egyetlen szervezet sem védett ugyanis a hatalmi törekvésekkel, a csoportgondolkodással vagy a hibás döntésekkel szemben. A jól és rosszul működő szervezet közötti különbség nem abban áll, hogy az egyik nem követ el hibákat. Abban áll, hogyan képes felismerni és kijavítani őket, valamint megakadályozni ismétlődésüket.

Ezért szeretném, ha a Humanity United Movement olyan szervezet lenne, amely önmagát is képes ellenőrizni.

Mit is akarunk valójában elérni?

Ha az egész projektet egyetlen gondolatban kellene összefoglalnom, azt mondanám: azon dolgozunk, hogy megteremtsük a feltételeit annak, hogy az emberiség jobban tudjon élni saját képességeivel.

Vannak tudósaink, akik képesek feltárni a természet működését. Vannak technológiáink, amelyek egyre több tevékenységet képesek automatizálni. Vannak gazdasági rendszereink, amelyek óriási értéket képesek létrehozni. Olyan mértékben férünk hozzá az információkhoz, amilyenről a korábbi nemzedékek még csak nem is álmodtak.
Mégis gyakran kudarcot vallunk abban, hogy ezeket a lehetőségeket felelős döntésekké, minőségi közszolgáltatásokká és a lehető legtöbb ember számára méltó életkörülményekké alakítsuk.

Nem gondolom, hogy ennek egyetlen probléma volna az oka, vagy hogy egy alkalmazás, egy politikai párt, esetleg egyetlen reform megoldaná. Egymással összefüggő problémák együtteséről van szó, amelyek jobb intézményeket, színvonalasabb oktatást, átláthatóbb döntéshozatalt és együttműködési képességet igényelnek.

A Látható Pénz egy konkrét eszköz arra, hogy javítsuk a pénzügyi érdekek ellenőrzését a közéletben. A politikai akadémia annak módja, hogyan készítsünk fel embereket a felelős döntéshozatalra. A Humanity United Movement feladata pedig olyan politikai és szervezeti struktúra létrehozása, amely képes összekapcsolni és érvényre juttatni ezeket és más eszközöket.
Ezen összetevők mindegyikének saját feladata van. Önmagában egyik sem elegendő.

Nem várom, hogy tökéletes rendszert hozzunk létre, vagy hogy minden javaslatunk helyes legyen. Azt azonban elvárom, hogy képesek legyünk nyíltan megindokolni döntéseinket, elismerni saját hibáinkat és módszeresen jobb megoldásokat keresni.
Ahhoz, hogy egy ilyen projektnek értelme legyen, olyan emberekkel kell kezdődnie, akik hajlandók felelősséget vállalni, felkészülni rá, és ellenőrzésnek alávetni a tetteiket.

És azok előtt is nyitottnak kell maradnia, akik nem értenek velünk egyet. Mert nem az a cél, hogy az egész emberiséget rávegyük egyetlen politikai szervezethez való csatlakozásra. A cél az, hogy hozzájáruljunk ahhoz: emberiségként jobban tudjuk megoldani közös problémáinkat.

Éppen ezért hívják a mozgalmat Humanity United Movementnek.

Nem azért, mert már egységesek volnánk a nézeteinkben. Hanem azért, mert minden különbségünk ellenére közös a jövőnk, és közös a felelősségünk a világért, amelyet magunk után hagyunk.

Felhívás az új nemzedékhez

Ha fiatal vagy, és néha úgy érzed, a világ lényegesen jobban is működhetne, talán éppen most van itt az ideje, hogy ne csak szemléld, hanem elkezdj gondolkodni azon, mit tehetsz érte.

Nem kell tapasztalt politikusnak lenned. Nem kell közgazdasági, jogi vagy nemzetközi kapcsolatokból szerzett diplomával rendelkezned. Nem kell minden kérdésre tudnod a választ. Az a fontos, hogy meg akard érteni a világot, hajlandó legyél tanulni, képes legyél megkérdőjelezni saját véleményedet, és legyen bátorságod felelősséget vállalni azokért a dolgokért, amelyek érintenek.

Éppen ilyen embereket szeretnék meghívni a Humanity United Movementbe.

Képzelj el egy olyan politikát, amelybe nem csak akkor lehet belépni, ha valaki húszévnyi pályafutást és kiépített kapcsolatrendszert tud maga mögött. Olyan politikát, amelyre már ma elkezdhetsz felkészülni. Olyan politikát, amelyben lehetőséged lesz megismerni az állam működését, különböző szakterületek képviselőivel vitázni, társadalmi problémákat elemezni, és fokozatosan felkészülni arra a felelősségre, amelyet egyszer talán magadra vállalsz.

Éppen ezért akarunk olyan politikai akadémiát létrehozni, amely segít felkészíteni a modern társadalom összetett problémáit megérteni képes emberek új nemzedékét. Nem várjuk el tőled, hogy feltétel nélkül elfogadd a mozgalom alapítóinak nézeteit. Azt szeretnénk, hogy megtanulj önállóan gondolkodni, tényekkel dolgozni, felismerni a jó érveket, és ne félj kimondani, ha valaki téved – még akkor sem, ha az illető saját mozgalmunk vezetője.

Van azonban egy feltétel, amelynek meg kell különböztetnie minket a szokványos politikától.

Ha átláthatóságot várunk a politikusoktól, magunkon kell kezdenünk.

Mindenkinek, aki úgy dönt, hogy belép a Humanity United Movementbe, kezdettől készen kell állnia arra, hogy a Látható Pénz projekten keresztül nyíltan bevallja vagyonát, és

vagyonnyilatkozatát alávesse az előírt ellenőrzésnek. Nem csak akkor, amikor indul a választásokon. Nem csak akkor, amikor fontos tisztséget kap. Kezdettől fogva.

Nem azért, mert a vagyon birtoklása önmagában gyanús volna. Éppen ellenkezőleg. A becsületesen szerzett vagyon nem ok a szégyenkezésre. Ha azonban olyan politikai közeget akarunk teremteni, amelyben a pénzügyi érdekeket nem rejtik el a nyilvánosság elől, hajlandónak kell lennünk példát mutatni.

Az átláthatóság ugyanakkor nem jelenti azt, hogy jobb embereknek tartjuk majd magunkat azoknál, akik nem csatlakoznak hozzánk. Azt jelenti, hogy önként szigorúbb ellenőrzési mércét fogadunk el, és megengedjük másoknak, hogy megítéljék, valóban betartjuk-e.

Talán azt kérdezed, lehet-e egy kis mozgalomnak egyáltalán jelentősége a hatalmas politikai pártokhoz, az államokhoz és a globális gazdasági érdekekhez képest.

Minden nagy változásnak el kell azonban kezdődnie valahol. Nem kell ma pontosan tudnunk, milyen lesz a világ harminc év múlva. De el kell kezdenünk olyan intézményeket, szabályokat és gondolkodásmódokat kialakítani, amelyek segítségével a jövő kihívásaival a mainál jobban tudunk majd megbirkózni.

Ha sikerül olyan szervezetet létrehoznunk, amelyben tanulni, átláthatóan cselekedni, országokon átívelően együttműködni és nézeteiket az új ismeretek fényében felülvizsgálni kész emberek találkoznak, az már önmagában konkrét lépés lesz a helyes irányba.

Nem számít, hogy egyszer képviselő, miniszter, közpolitikai szakértő, vállalkozó leszel-e, vagy olyan ember maradsz, akit egyszerűen érdekel a társadalom működése. Mindenki másként járulhat hozzá.

Ha megszólít ez a gondolat, arra hívlak, tedd meg az első lépést. Regisztrálj a Látható Pénz projektbe, ismerkedj meg az elveivel, és fontold meg, hogy belépsz a Humanity United Movementbe. Úgy csatlakozz, hogy tudod: nem csupán másoktól követeled majd a változást, hanem kész leszel önmagadon is elkezdeni.
A regisztrációs űrlapot ezen a címen találod:

https://app.visiblemoney.org/register

Nem kérek tőled vak bizalmat. Azt kérem, alaposan gondold végig ezt az elképzelést, tegyél fel kellemetlen kérdéseket, és magad ítéld meg, érdemes-e idődet és képességeidet neki szentelned.

Lehet, hogy éppen a te kérdésed tár fel egy hibát, amelyet nem vettünk észre. Lehet, hogy a te ötleted segít megoldani egy problémát, amellyel nem boldogulunk. És lehet, hogy

egyszer te is azok közé tartozol majd, akik arról döntenek, hogyan működjön a társadalmunk.

A jövő nem csupán olyasmi, amit az előző nemzedékektől örökölünk. Olyasmi is, amit döntéseinkkel a következők számára teremtünk.

Ha azt akarjuk, hogy jobb legyen, hajlandónak kell lennünk már ma elkezdeni dolgozni rajta.

Humanity United Movement – egy emberiség, közös jövő.